

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the
MONSTER
and the
DOLL

usa today bestselling author

JADE WEST

CANAVAR VE OYUNCAK BEBEK

Jade West

İçindekiler

Başlık Sayfası

KALPSİZ

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci

Bölüm On

İkinci Bölüm

On Üçüncü

Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci

Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Bölüm Yirmi Bir

Yirmi İkinci Bölüm Yirmi

Üçüncü Bölüm Yirmi

Dördüncü Bölüm Yirmi

Beşinci Bölüm Yirmi

Altıncı Bölüm

SOULLESS

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci

Bölüm On

İkinci Bölüm

On Üçüncü

Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci

Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Bölüm Yirmi Bir

Yirmi İkinci Bölüm Yirmi

Üçüncü Bölüm Yirmi

Dördüncü Bölüm Yirmi

Beşinci Bölüm Yirmi

Altıncı Bölüm

Yirmi Yedinci Bölüm

Yirmi Sekizinci Bölüm

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Otuzuncu Bölüm

Bölüm Otuz Bir

Bölüm Otuz İki

Bölüm Otuz Üç

Bölüm Otuz Dört

Bölüm Otuz Beş

Bölüm Otuz Altı

Otuz Yedinci Bölüm Otuz

Sekizinci Bölüm

GÜVENİLİR

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu
Bölüm

Onuncu Bölüm

On Birinci

Bölüm On

İkinci Bölüm

On Üçüncü

Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci

Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Bölüm Yirmi Bir Bölüm

Yirmi İki Bölüm Yirmi Üç

Bölüm Yirmi Dört Bölüm

Yirmi Beş Bölüm Yirmi

Altı

Yirmi Yedinci Bölüm

Yirmi Sekizinci Bölüm

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Sonsöz

Geceyarısı Hanedanı

Hakkında Yazar

Hakkında Telif Hakkı

KALPSİZ

Birinci Bölüm

Lucian

DOSYA uzatılmış bir elin içinde bekliyordu. Tırnaklarını süsleyen pembe puantiyelere bakılırsa el sekreterime aitti. Baş analistin yanındaki koltuğuma kayarken onu aldım. Karşımda medya ilişkilerinden bir adam duruyordu.

Elbette isimleri vardı. Ne olduklarını biliyordum, tıpkı banka hesaplarında ne kadar para olduğunu ve genel not ortalamalarının ne olduğunu bildiğim gibi.

Bunlar gerçeklerdi. Nitelikler. Benim için bu insanlar işlevleriydi ve bu işlev de iletişimdi. Onlar büyük boy iPhone'lardı, gerçekten. Bana çeşitli ağlarımdan bilgi gönderiyor ve emirlerimi yayıyorlardı.

Başka bir bilgi kaynağı, dosya. Açtım ve içine baktım. Bunların hepsi dijital ortama aktarılmıştı, çok güvenli bir sunucuda duruyordu ama ben basılı kopyaları tercih ediyordum. Onları yok etmek daha kolaydı.

İlk sayfada Morelli Holding'in günlük rakamları yer alıyordu. Ailemizin gayrimenkul, medya ve üretimden oluşan zengin bir portföyü vardı. Her şey asansörlerle başladı. Büyükbabamın şehirdeki büyük imar şirketleriyle sözleşmeleri vardı. Hatırı sayılır bir servet inşa etti. Şirketi diğer sektörlerle genişleten babam oldu. Pazarlığı severdi. Kovalamaydı. Kazanmayı. Yönetimi o kadar sevmezdi. Bu da bir sorundu. Rakamlar sayfanın aşağısında kalın harflerle yazılıydı. Hisse senedi fiyatlarımız. Brüt gelirimiz. Giderlerimiz.

Kırmızıdaydık. Normalde bu kötü bir şeydir. Ama bugün benim için mükemmeldi. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Çeşitli departmanlardan daha fazla bilgi almak için sayfayı çevirdim. Başka bir sayfa. Bu seferki kişisel detaylara giriyordu. İhtiyacınız olmadan önce elinizde koz olması en iyisi. Örneğin, burada Başkan Yardımcımızın yarı yaşında bir kızla yataarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bayan Başkan Yardımcısı'nın bu konuda ne düşüneceğini merak ettim. Başka bir gün için dosyaladığım bir şey.

"Sen."

Sekreterim koltuğunda zıpladı. "Evet, efendim?"

Tanrım. Her zaman o nefes nefese seks kedisi sesini kullanırdı. *Evet, efendim. Sanki* onu becereceğimi sanıyordu. Sanki ben bir konferans görüşmesinin ya da New York'ta bir limuzin yolculuğunun ortasındayken ona diz çökmesini emredeceğimi düşünüyordu. Güzeldi, ama benim daha seçici bir zevkim vardı.

"Herkes orada mı?" Ben sordum.

Ne demek istediğimi biliyordu. O büyük mavi gözlerin arkasında Mensa seviyesinde bir zeka vardı. Bu yüzden benim sekreterimdi. "Evet," diye onayladı. "Evetçilerimizin her biri geldi ve hayırcılardan ikisi evde kalıyor."

Zaferin tatlı tadı ağzıma doldu. Her şeyden çok fiziksel bir his. Gerçek duygu anlamında pek bir şey hissetmiyordum ama bu neredeyse çok kolaydı.

Limuzinimiz bir köşeyi döndü ve Morelli Holdings binası göründü. New York'taki diğer gökdelenlerin arasında bile bu bina daha yüksekte duruyordu. Uzun. Karanlık. Heybetli. Bu bina benim adımla taşıyordu. Teknik olarak babamın adı ama bu otuz dakika içinde değişecekti. Yetkili olmama bir devir kalmıştı.

Tek kelime etmeden analiste döndüm ve kaşlarımı kaldırdım.

"Tahminler her zamankinden daha güçlü," dedi.

Mükemmel. Özel medya bölümümü yöneten kadına bir göz attım. Halkın nasıl tepki vereceği konusunda iyi bir sezgisi vardı. Daha da faydalısı, tüm büyük iş ağlarıyla bağlantıları vardı. Eğer kartlarımı doğru oynarsam, birkaç ay içinde Forbes'a kapak olabilirdim.

O da başıyla onayladı. "Her şey hazır."

Duyurudan bahsediyordu. Haftalardır üzerinde çalışıyordu. Bu çok uzun bir süre gibi görünebilir ama ben yıllardır üzerinde çalışıyordum. Babamın bu işte kaba kuvvet ve ayrıcalığın birleşimiyle başarılı olmasını izledim. Aileme bir servet kazandırdı, hatta birkaç servet daha kaybettirdi.

Bu anı bekliyordum.

Buradaydı.

Her CEO kötü aylar geçirebilir ama babam kendini açıklamaktan hoşlanmazdı. Yönetim kuruluna siktir olup gitmelerini söyledi. Morelli Holding olduğu için, ben onlara gelene kadar bir şey söyleyemediler. Lucian Morelli, CEO. Kulağa hoş geliyordu.

Limuzin yanaşırken binanın dışında daha da kalabalık bir çevre bekliyordu. Herkes savaş yüzünü takınmıştı. Lanet olası bir ordu biriktirmeden milyarlarca dolarlık bir düşmanca devralmayı oynayamazsınız.

Ve benim ordum her yerdeydi. Adamlarım posta odasından yönetim kurulu odasına kadar her yerde çalışıyordu. Burada çalıştığım on yıl boyunca müttefik topluyordum. Şimdi grev yapacaktık.

Bizi en tepeye kadar çıkaracak tek bir asansör vardı. Asansörde dururken, pencereleri şehre bakan toplantı odasını görebiliyordum. İçerideki adamların siluetlerini görebiliyordum. O adamlardan bazıları bu devralmaya karşı çıkacaktı. Daha fazlası ise destekleyecekti. Peki ya babam? O gerçekten şok olamayacak kadar zekiydi.

Asansör sessizce açıldı, gelişimizi müjdeleyen bir *ding sesi yoktu*. Ayakkabılarım mermer zeminde tıkırdadı. Maiyetimdeki adamlardan biri öne doğru uzandı ve toplantı odasının kapısını açtı. Acımasız bir gülümsemeyle içeri girdim. Çocukken beni ve kardeşlerimi ne kadar dövmüş olursa olsun, babamı dövmekten hiç zevk almadım. Kardeşlerim benden daha çok tabii ki. Ama şirket? Şirket benim doğuştan hakkımdı. Ona ondan daha iyi bakabilirdim.

Bay Ohanian odanın diğer ucundan bana gergin bir gülümseme verdi. Terli alnında ışık parlıyordu. Kendini toparlaması gerekiyordu. Korkusunu açıkça göstermesi sadece babamı sinirlendirirdi. İnsanları okumakta iyiydi. Ona hiç korku göstermedim. Ondan hiç korkmadım. Kardeşlerim gibi değil. Bay Ohanian'ın elini sıkmak için yanına gittim ve onu biraz fazla sıkarak gözlerinin benimkilerle buluşmasını sağladım.

"Her şey plana uygun gidiyor mu?" Ona sordum.

Kıkırdadı, sesi endişeyle incelmışti. Bu hiç hoşuma gitmemişti. "Şimdi, Lucian. Senin zeki bir çocuk olduğunu hep biliyordum ama baban... baban da zeki."

"Oğlum." Babamın sesi arkamdan geldi. Döndüm. Kucaklaştık. Yetişkin bir çocukla ebeveyni arasında tuhaf bir ilişki vardır. Hele o ebeveyn eskiden kötü davranıyorsa daha da garip. Babamın bana kötü davranmasının birçok nedeni vardı.

yumruklarını bana karşı kullanmadı ama bunlardan biri, eğer kullanırsa benim de karşılık vereceğimdi. Ve durmazdım. Asla durmazdım. Beni onun cansız bedeninden sürükleyerek çıkarmak zorunda kalırlardı.

Yine de ikimiz de Morellydik. İkimiz de ailemizi yıllarca korumuş olan bir kurumun parçasıydık. Özel hayatımızda birbirimize karşı hiçbir şey hissedemiyorduk. Toplum içindeyken öyle davranırdık. İşte oradaydım, ona tek kolla sarılıyor, sırtını sıvazlıyor, bu kurumsal cangılda neşeliymiş gibi davranıyordum.

"Gelebilmenize sevindim," dedi babam, sanki o golf oynarken ya da son metresini becerirken son iki yıldır yönetim kurulu toplantılarını ben yönetmiyormuşum gibi. "Yönetim kurulunun bizimle görüşmek istediği önemli bir konu var." Göz kırptı. Bunların hiçbirisi iyi değildi. Belli ki babam darbeden haberdar olmuştu. Belli ki bir güç oyunu planlamıştı. Yine de fazla endişelenmedim. Bunların hepsi savaşın bir parçasıydı. Başımı salladım ve masanın bir ucundaki yerime oturdum.

Bryant Morelli diğer taraftaki koltuğuna oturdu. Altmışlı yaşlarında olmasına rağmen güçlü bir adamdı. Güçlü. Sağlıklı. Tüm çocuklarına damgasını vuran koyu renk saçları ve bronz teniyle. Uzun bir erkek sırası. Herkes aramıza dolmuştu. Tıpkı limuzinimdeki insanlar gibi, onların da isimleri, umutları ve hayalleri vardı ama bunlar umurumda değildi. Onlar sadece araçtı. İşlevler. Bilgisayar ekranında bir şeyleri gerçekleştirmek için kullanabileceğim küçük uygulamalar.

Bu on beş metrelik masada benimle birlikte oturan tek kişi babamdı.

Başkan, tutanakları okuyan sekreterle birlikte toplantıyı başlattı. Alexa da konuşuyor olabilirdi ama biz onları dikkate aldık. Gözlerimi babamınkilere kilitledim. Bryant Morelli. Ailemizin reisi. Genel istismarcı. Pislik. Kötü adam. Şimdilik patronum.

İkinci maddeye geldiğimizde nabzım

hızlandı. İşte buydu.

İşte o an geldi.

Dışarıdan bakıldığında hiçbir şey değişmedi. Söyleyecek bir şeyim yoktu. Kimse beni pokerde yenemezdi. Babam bile. Parmaklarıma dokunmadım ama doğal olmayan bir şekilde hareketsiz de kalmadım. Gözlerimi ne çok hızlı ne de çok yavaş kırptım. Nefes alışım değişmedi.

Bay Ohanian'ın dudaklarından çıkmadan önce her kelimeyi biliyordum. Ne de olsa onları ben yazdım.

"Yönetim Kurulu, Bryant Morelli'nin uzun ve verimli liderliği için minnettardır. Morelli Holdings uluslararası gayrimenkul alanında bir güç merkezi olmaya devam ediyor. Büyük hükümdarlar bile eninde sonunda dinlenmelidir. Bu nedenle yönetim kurulu, Bryant Morelli'nin CEO'luk görevinden alınması ve yerine oğlu Lucian Morelli'nin atanması yönünde oy kullanacaktır."

Birisi önergeyi destekledi. Sonra masanın etrafında döndük.

"Evet." "Evet." "Evet." "Evet."

Oylama plana göre yapıldı. Hayır diyenlerden biri, kuruldaki en yaşlı kişilerden biri, oyunu bana karşı kullanmadan önce bana onaylamayan bir bakış attı.

Sonra Leonard Hart'a vardık.

Teknik olarak hayır diyordu ama babama olan sadakatinden ya da eski muhafızlara olan sevgisinden dolayı değil. Onu operasyon şefi yapacağıma söz vermediğim için hayır demişti. Sinsi bir piçti. Pozisyonumun bedelini şirkete iyilik yaparak ödemeyi umursamıyorum ama Hart gibi işe yaramaz birini böylesine yüksek bir pozisyona getirmeye niyetim yok. Bana gözlerinde belli belirsiz bir sürüngen parıltısı olan bir bakış attı. Bu hayır oyu vereceği anlamına geliyordu ama bundan da öte, elinde bir şey olduğu anlamına geliyordu.

Ben devam etmeden önce, "Bu oylamanın yapılmasına izin vermeden önce, kurulun bilmesi gereken bir şey olduğunu düşünüyorum. Bu bilgi bir süredir elimdeydi, ancak Bryant Morelli dümende olduğu ve oğlunun dürtülerini kontrol edebildiği için daha az önemli görünüyordu. Ama şimdi durum böyle olmayabilir..."

Belli belirsiz endişeli görünerek sözünü kesti. Ne oluyor lan?

O'Hanian gergin bir hareketle masayı tokatladı. "Buraya bakın," dedi. "Bu uygun bir prosedür değil. Oylama yapıyoruz. Şu anda yapabileceğiniz tek şey kendi oyunuzu kullanmak. Tartışma zamanı geçti."

Başka bir yönetim kurulu üyesi, benim evetçilerimden biri ama daha az hevesli evetçilerden biri kaşlarını çatı. Onu dinlemek istedim. Prosedürün canı cehenneme. Morelli Holding şu anda bulunduğu yere kurallara uyarak gelmedi. Odadan genel bir yükseliş mırıltısı yükseldi. Toplantı kontrolden çıkmaya başlamıştı.

Hart, başkasına verilmiş olması gereken projektörün kumandasını çıkardı. Bu an gerçekten de ne kadar spontane gelişmişti. Bir darbe. Teknik olarak darbenin darbesiydi ama adına ne dersiniz deyin, bu toplantı bittiğinde CEO olmayacağım anlamına geliyordu. Havada bu kadarını hissedebiliyordum. Ben zayıflık göstermem. İzin vermem

Hayal kırıklığım yüzeye yakındı, ama elbette babam hala orada olduğunu biliyordu. Bana bilmiş bir şekilde hafifçe gülümsedi.

Tavandan ince bir ekran açıldı. Işıklar söndü. Konferans salonu çok büyüktü ve büyük ölçüde camla çevriliydi. Ofise bakan pencereler pahalı bir gizlilik kalkanıydı. Yani dışarıyı görebiliyorduk ama kattaki insanların içeriği görebilmesi için çok fazla renklendirilmişlerdi. Diğer tarafta ise New York'un silüetinin geniş bir manzarası vardı. Bu açıklıktan, taşlaşmış ahşaptan yapılmış yarım tonluk tek bir büyük levha olan konferans masası bir vinç aracılığıyla odaya taşındı. Ergonomik olarak hazırlanmış ve nadir bulunan deriden yapılmış her bir sandalyenin fiyatı beş bin dolardı. Görsel-işitsel sistem son teknolojiydi.

İşte bu odada, 100 inçlik ekranda çıplak göğüslü, elinde kırbaç tutan bir fotoğrafım parladı. Küçük, güzel bir denizaltının arkasında durmuş kışını kan revan içinde dövüyordum. Ne kadar da güzel bir kıştı, darbelerimden çoktan soyulmuştu, kızarmış ve şişmişti, derisinde kan damlacıklarının damladığı birkaç kırık vardı. Kışını hatırlıyorum. Adını hatırlamıyorum. Son derece seçkin bir kulüpteydik, mahremiyetin her şeyin üstünde tutulduğu bir yer, benim gücüme, servetime ve kötü şöhretime sahip bir adamın oynayabileceği bir yer, ama belli ki biri beni orada bulmuştu. Biri beni orada filme aldı.

Hafif bir klik sesi duyuldu ve slayt değişti. Aynı kadın, ama bu sefer yüzünü görebiliyorduk. Güzel yüz hatlarına acı yazılmıştı, gözyaşları yüzünden akıyor, rimel yanaklarını çiziyordu. Acı içindeydi. Acı çeken fahişeleri bilmeyen biri onun da boşalmak üzere olduğunu fark etmeyebilirdi. O kadar sert boşalmıştı ki, bacaklarının iç kısmından aşağıya uyarılmışlık fişkırıyordu. Adımı haykırdı ve o karşılaşmadan sonra haftalarca beni aramaya devam etti, başka bir gece için yalvardı. Hayır, teşekkür ederim. Tekrar yapmadım.

Odada nefesler tutulmuştu. Davranışım karşısında skandala uğramışlardı. Sanki bu adamların her birinin Tribeca'da ziyaret edebilecekleri 21 yaşında influencer'ları yokmuş gibi. İkiyüzlülüklerini açıklamaya zahmet etmedim. Faydası olmazdı. Ayrıca sapkınlığımı savunma zahmetine de girmedim. Bir önemi yoktu.

Ama ayağa kalktım.

Başımı salladığımda adamlarımdan biri duvardaki bir düğmeyi çevirdi. Ekran geri dönerek rahatsız edici görüntüyü kaldırdı ve ışıklar tekrar yandı.

"Beyler," dedim, "ve bayanlar." Odadaki tek kadına doğru başımı salladım. İronik bir şekilde, skandala uğramış gibi görünmeyen tek kişi oydu. Onun yerine yanakları kızarmış ve göz bebekleri büyümüştü. Altmış yaşında olsun ya da olmasın, muhtemelen bundan sonra fantezilerine sızacak bir şeyi ilk kez görmüştü.

"Benim özel bir hayatım var," dedim. "Seks yapıyorum. Bunlar sürpriz olmamalı. Ve Morelli Holding'deki performansımı da etkilemezler. Ne zamandan beri yönetim kurulu odasında özel fotoğraflarımızı sergiliyoruz? Aramızda kim aziz?" Çoğu insan gözlerini benden kaçırdı. Hart dışında göz göze gelediler. Kendisiyle gurur duyuyordu. Babam ise sadece eğlenmiş görünüyordu. Yaşlı adamın hakkını teslim etmeliydim. Hazırlıksız bir şekilde ortaya çıkarak bu kadar zengin ve güçlü olmadı.

Bay O'Hanian boğazını temizledi. "Özel hayatlarımızın genellikle tartışmaya açık olmadığına katılıyorum." Hart'a kınayıcı bir bakış attı. "Ancak, şimdi bu konu dikkatimize sunulduğuna göre, bunu görmezden gelmemiz ihmalkârlık olur. Gerçek şu ki, eylemlerinizi şirkete yansıyor."

"Dinleyin! Duyun!" dedi bu devralmaya başından beri karşı çıkan adamlardan biri. Babamın cebindeydi ama en azından en yüksek teklifi veren Hart'ın aksine kendi inancıyla oradaydı. "Bryant Morelli evli bir adam, bir aile babası, Tanrı'dan korkan bir adam."

Bu şirketin ihtiyacı olan şey bu mu? Tanrı'dan korkan bir adam mı? Dudaklarım kıpırdadı ama gülmemeyi başardım. Bryant Morelli hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmazdı. Beni ve kardeşlerimi kanlı bir şekilde dövdüğünde kesinlikle intikamdan korkmuyordu. Ya da annemi milyonuncu kez terk ettiğinde. Bryant Morelli yüksek ahlaklı bir adam değildi, ama gerçekte ne dediklerini anlıyordum. Öyle bir görünüşü vardı. Öyle bir imajı vardı. Ve gerçek şu ki, ben öyle değilim. Cinsel eğilimlerim bir yana, soğuk, duygusuz ve kibirliydim. Hiçbir yanımda aile babası gibi değildi.

Odada hızlı bir tartışma başladı. Babamın destekçileri yüksek sesle konuşarak yeni bir oylama talep ettiler. Destekçilerimden bazıları beni savunmak için konuştu, ama kendi kulaklarıma bile zayıf geliyordu. Sanki çoktan kaybetmişiz gibiydi. Eğer şu anda yeni bir oylama yaparsak, kaybederim. Ve bu telafisi zor bir darbe olurdu. Eninde sonunda bu darbeyi tekrar yapardım ama bu daha uzun sürerdi ve Hart gibi kurnaz pisliklere daha fazla taviz vermek zorunda kalırdım.

Hayır. Bunu şimdi bitireceğiz.

"Altı hafta," dedim odadakilere, sesim herkesin sessizliğe gömülmesine neden olacak kadar yüksek ve emrediciydi. "Zamanımı bu şirketi kurmaya, büyütmeye adadım. Şirketin geneline kıyasla benim bölümümün rakamlarına baktığınızda, bu benim neler yapabileceğimi kanıtlıyor. Ama imajın sizin için önemli olduğunu da görüyorum. Ve fikirlerinize değer veriyorum." Bu bir yalandı ama lanet olası oyunu oynayabilirdim. "Bu nedenle altı hafta istiyorum. Geliştirmem için bana altı hafta verin. Doğru nedenlerle sosyete sayfalarının müdavimi olmam için bana altı hafta verin. Sonra oylama yapacağız."

Endişeli mırıldanmalar arasında bir süre düşündüler.

"Altı hafta mı?" diye sordu babam. "Ne için? Çizgilerini değiştirmeyeceksin, evlat. Sadece daha iyi saklayacaksın... ve sonra CEO olduğunda, bunu yapmaya devam edeceksin. Eğilimlerinle aile adını mahvetmeye devam edeceksin. Hayır, yönetim kurulunun sana inanmasını istiyorsan, bundan daha fazlasına ihtiyacın var. Bir eşe ihtiyacın var."

İkinci Bölüm

Lucian

Yasak olanı aradığım için her zaman bir canavar olmuşumdur.

Özel BDSM kulübü benim her zamanki avlanma alanımdı. Sunduğum şey için yalvaran kadınları orada buluyordum; romantizm yerine acıyla seks.

Babam benimle taşak geçiyordu. Yönetim kurulu da öyle. Morelli Holding'in kontrolünü ele geçirmeden önce atlamam gereken son bir engeldi. Onların küçük diplomasi ve sınıf savaşı oyunlarını oynayıp oynayamayacağımı görmek için bir test.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Hoş, uysal bir kadın. Kurulun bulmamı istediği şey bu. İyi yetiştirilmiş biri. İyi huylu biri, sanki bir at alıyormuşum gibi. Bu yüzden iyi yetiştirilmiş eşlerin satıldığı bir yere, Constantine ailesinin verdiği bir partiye gitmem gerekti.

Yüzümün yarısını kaplayan siyah deri bir maskeden başka bir şey takmadan konukların arasına karıştım. Her şeyin tam ortasıydım - gösterişli saçmalıkların hepsi sahteydi. Sahte iddialar. Sahte gülümsemeler. Constantine'lerden beklediğim her şey.

Ve avladığım küçük gelin.

"Şampanya, efendim?"

Başımı salladım ve garsonu bakışlarımla sabitledim. "Maden suyu."

"Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim."

Bardak tepsisini tıkırdatarak uzaklaştı.

Tinsley Constantine'in reşit olma maskeli balosu tıklım tıklım doluydu. Yüzlerce zengin insan kostümler içinde gevezelik ediyordu ve ben onların arasında görünmez dikenleri olan bir sarmaşık gibi kıvrılıyordum.

Aralarında bir Morelli'nin dolaştığını bilmiyorlardı.

Konstantinler etrafı sarmış, güzel, sarışın saçmalıklarıyla kitleler arasında dalgalanıyordu. Vivian, Keaton ve Tinsley sanki bir film setindeymişçesine hoplayıp zıplıyorlardı ama Caroline kadar değil. Ana kraliçe pırlanta maskeli bir buz kraliçesi gibi giyinmiş, yanından geçtiği herkese gülümsüyordu.

Dikkatimi çeken Caroline değildi.

Hayır. Altınlar içindeki çok daha genç bir kadındı. Güzeldi ama bir sürü güzel kadın vardı. Onda başka bir şey daha vardı. Diğerlerinden iki kat daha canlıydı. Canlı. Canlıydı. Duygu doluydu, ki bu bende çok eksik olan bir şeydi.

Denemeden bile odaya sahip oldu.

Elaine Constantine.

Yüzünün büyük bir kısmını kapatan bir Venedik maskesi takmıştı, yüz hatlarını zar zor seçebiliyordum ama bunun bir önemi yoktu. Yüzünü görmeme gerek yoktu.

Görünen kısımları beni çılgına çevirmeye yetiyordu. İpek ve altın gibi saçlar. Parmaklarımı içine sokmak istiyordum, neden? Aklıma hiçbir açıklama gelmedi. Bana bir şarkıyı hatırlatacak kadar büyük ve mavi gözleriyle beni izlerken başparmağımı dudaklarının yumuşak dudaklarında gezdirmek istedim. *Beni*. Bir şarkıyı. Gülünçtü ama bu onu daha az doğru yapmıyordu.

Onu konuktan konuğa geçerken izledim, gazozu yudumluyor ve her birine sanki tanıştığı en komik kişiymiş gibi gülüyordu. Gülüşü seksi ve flörtözdü, smokinimin altında beni sertleştirecek kadar boğuk alt notalara sahipti.

Derin duygularla işim yoktu. Onlara izin vermedim. Onlardan öğrenirdim. Ama kadın bana bir şeyler hissettirdi. Göğsümde bir baskı. Keskin bir merak. Her zamanki acı ve gözyaşlarından daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasını istiyordum.

Ona bakmadan duramıyordum.

Balo elbisesinin altın sarısı ipeği mükemmel bir vücuda tam oturuyordu.

Lezzetli bir kum saatinin eğimli kıvrımları, ince boynunun zarafetini vurgulamak için muhteşem bir cazibe kaidesi. Onu nasıl sevdiğini sikerken nabzını orada hissetmeyi ne çok isterdim. Ben ona nasıl sevdiğini *gösterirken*.

Sert.

Çünkü tabii ki kafamda Elaine Constantine iyi huylu ya da iyi yetiştirilmiş biri değildi. Eğer benim karım olacaksa, sapkınlığı sevmeyi öğrenecekti. Bundan emin olurdum.

Sarı bukleleri elmaslarla parıldayan kıvrımlarla tutturulmuştu. Parmakları mükemmel bir şekilde manikürlüydü ve avizenin ışıkları altında, öpmesi için elini her uzattığında parlıyordu.

Şehvet sikimi zonklatıyordu.

Şehvet ve başka bir şey. Onun vücudunu almak istedim.

Yavaş yavaş.

Derinleme

sine. Acı

çekerek.

Onun incindiğini görmek istedim. Ağlamasını duymak istedim. Amcığı daha fazlası için çılgılık atıyor olsa da, durmam için yalvarırken vücudunun benimle savaştığını hissetmek istedim.

"Lucian? Seni burada görmeyi beklemiyordum!"

Yanımdaki sesle yüzleşmek için döndüm ve acımasız bir gülümseme yaptım.

Baron Rawlings'ti, kırmızı yüzü opera maskesinin altında hâlâ tanınabiliyordu. Tanrım, İngiliz aristokrasisi bile bunun için gelmişti. Bir gencin doğum günü partisi sezonun sosyal etkinliğine dönüşmüştü. Tinsley'nin bu konuda ne hissettiğini merak ettim ama sonra onun bir Constantine olduğunu hatırladım. Nasıl hissettikleri umurumda değildi.

Terli elini sıktım. "İyi akşamlar Baron. Sizi görmek bir zevk. Sakıncası yoksa kılık değiştirdim. İnsanlar partiyi bir Morelli'nin bastığını bilmese daha iyi olur."

"Sırrın benimle güvende," diye beni temin etti. "Son röportajına bayıldım. Windley'ler ve yatırım değişiklikleri hakkında. Mükemmel noktalar. Hemen komisyoncumu aradım."

"Teşekkür ederim. *Forbes'un* beni aramasına çok sevindim. Yine."

Garson maden suyumu getirdi ve tekrar teşekkür ederek uzaklaştı, *efendim, teşekkür ederim*. Güzel bir kızdı. Sıkı bir kıcı vardı. Belki başka bir gece onu kulübe getirebilirdim. Yine de bu sıradan bir gece değildi.

Baron Rawlings'in küçük konuşmasını yarı dinledim. Kendisi ve mirası hakkında bir makale yazmam için beni ikna etmeye çalıştı. Bir Constantine bile buna gözlerini devirirdi.

Joseph Eddington "*Rawlings!*" diye bağıarak yanıma geldiğinde O anı çıkış yapmak için kullandım ve işte yine karşımdaydı, beni büyülemek için bekliyordu, altınlar içindeki kadın.

Bir sonraki küçük misafir kümesine giderken yanımdan geçip gitti, kokusunu alabileceğim kadar yakındı. Orkide ve erik. Zengin. Gösterişli. *Sahte*.

Onun hakkında bunu hatırlamak zorundaydım. O bir rol oynuyordu. Ben de öyle.

Kadın kesinlikle çakırkeyifti. Biraz fazla sesli gülüyordu. Seksi bir şekilde sallanıyordu. Şampanya mı? Evet. Kokain? Kokain? Muhtemelen. Topuklarının cilalı zeminde çıkardığı tıkırtıyı duyarken etrafındaki havada kokainin tadını alabiliyordum. Ama dahası da vardı.

Daha karanlık bir şey.

Sırlar. Onları içinde görebiliyordum, derinlerde yanıyorlardı. Dış görünüşünde insanların göremediği bir uçurum vardı. Onun tam kalbini görebiliyordum.

Tüm Constantine ailesinin vahşi çocuğu.

Onu tanıyordum, herkes tanıyordu, umutsuz gözlü parti kızını. Her zaman Bishop's Landing'in gürültülü kenar mahallelerinde, New York'taki kulüplerde takılır ve magazin dergilerinde boy gösterirdi. Bu davranışlar bazı kişisel acılardan, ona musallat olan bazı gizli şeytanlardan bahsediyordu.

Bu sadece sikimin daha çok zonklamasına neden oldu.

Arkasından yaklaştım ve başını bana doğru çevirdi; onu ilk kez o zaman bakışlarımla sabitledim. Zalimce. Cesur. Tehlikeli.

Birisi onunla sohbet ediyordu ve Elaine yarım bir gülümseme takındı. Ancak bakışları odada geziniyordu. Benimkini yakaladı. Bakışlarımız sabitlenip birbirini tutarken sertçe yutkundu ve yüzünün geri kalanını görmeme gerek kalmadı. Bakışlarında onun far görmüş bir geyik olduğunu anlamaya yetecek kadar şey gördüm. Gözleri mavi havuzlardı, kırık ve yalnızdı, benimkilerin soğukluğuna kapılmıştı.

Ben de gülümsemedim. Göz kırpmadım. Bunu hissedebiliyordum. Merakını.

Bu maskeli baloda beş yüz kişi vardı ve o hepsini tek tek tanıyordu. Ben hariç. Benim bakışlarım soğuktu; onunkiler ise meraklıydı.

Etrafımızda konuşmalar vardı, ikimiz de dinlemiyorduk.

Küçük bir kız çocuğuyken, merakın kediye öldürdüğü dersini uzun zaman önce almış olmalıydı. Belli ki öğrenmemiştii. İlerlemeye devam etti, soğukkanlılığını korumak için elinden geleni yaptı ama başaramadı.

Benimki de öyleydi.
Belli etmedim.

Kutlama maskaralığı doruk noktasına ulaştığında *Mutlu Yıllar* şarkısı bangır bangır çalıyordu. Konstantin kardeşlerin tüm çetesi doğum günü kızının etrafında toplanmış, devasa bir pasta alay halinde ortaya çıkmış, hepsi de küçük prenses zıplayıp dururken onunla gurur duyuyordu.

Elaine zoraki bir gülümsemeyle kardeşlerine katıldı ve kelimeleri yüreksizce söyledi.

Mumlar üflendiğinde ve pasta mutfakta kesilmek üzere götürüldüğünde, arka çıkışa doğru geri çekildi. Kimse ona bakmadı. Benim baktığım kadar yakından değil. Ama yaptığı her hareket hüznle kaplıydı.

Tinsley için mutlu bir doğum günü olabilirdi ama gerçekte Constantine'lerin çocukları mutlu ve uyumlu bir grup değildi. Morelliler de öyle.

Düşman olmamıza rağmen ortak bir noktamız vardı.

Sikim, beynimden çok daha fazla onu takip etmemi sağladı. İnsanlar Tinsley için tezahürat yaparken ben onun peşinden yılan gibi kıvrılıyordum. Yasak olanı kovaladığım için gerçekten bir canavardım.

Ona katılmak için koridora ulaştığımda Elaine'in becerikli parmakları çoktan telefonuna dokunmaya başlamıştı. Araç paylaşım uygulamasına bir göz attım ve kaçmasına sadece birkaç dakika kaldığını anladım. "Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordum.

Benimle yüzleşirken gözleri kocaman oldu. "Siz kimsiniz?" "Lucian Morelli, hizmetinizdeyim."

Şok yüzünü bembeyaz yaptı. "Bir Morelli mi? Burada mı? Gitmek zorundasınız. Gitmek zorundasın. Annem burada olduğunu öğrenirse çıldırır. Ben bile seni kurtaramam."

Eğlence boğazımda düğümlendi. "Beni kurtarır mısın, Elaine?" Kaşlarını çatı. "Ben ciddiylim. Burada olamazsın."

"Beni kim durduracak?" "Bir kere güvenlik."

"Beni içeri almaları için onlara çok fazla para ödedim, beni geri atmaları için değil. Benim hakkımda bu kadar konuştuğun yeter, tatlım. Nereye gittiğini bilmek istiyorum. Eve mi? Yoksa daha ilginç bir yere mi? Bir kulübe mi? Gece boyunca dans mı edeceksin?"

Gözleri kısıldı. "Bu gerçekten seni ilgilendirmez."

"Bunu kendi işim yapıyorum." Ona doğru eğildim, duvara öyle bir bastırdım ki nefesi kesildi. Bu kibarca değildi. Kaba ve vahşiceydi.

Morelliler hakkında söylenen her şey. Muhtemelen ona bizim ne kadar korkunç olduğumuzla ilgili ibretlik hikâyeler anlatılmıştır. Morelli'lere de ısıltılı, altın Constantine'ler hakkında aynı hikâyeler anlatılmıştı.

Beni itmeye çalıştı ama ben kımıldamadım. Maskenin ardından mavi gözleri fincan tabağı gibiydi. "Benim kim olduğumu bilmiyor musun?" Koridora doğru hızlı bir bakış attı ve sesini alçalttı. "Seni benimle görürlerse sana ne yapacaklarını bilmiyor musun?"

Etrafımızdaki koridor boştu, herkes Tinsley Constantine'in doğum günü kutlamasına odaklanmıştı. Pasta. Pasta olacaktı. Ve sonsuz şampanya fıskiyeleleri.

"Kim olduğunu çok iyi biliyorum *Elaine*." Kalçamı onunkinin arasına soktum.

Maskesinin parıltısı yüzünden gözleri daha da büyüdü. Ailesinden korkmuyordum ama sözleri onu ne kadar izole ettiklerini doğruluyordu. Halkın arasına karışabilirdi ama küçük prenseslerine dokunmaya cüret eden her erkeğin çükünü keserlerdi.

İyi yetiştirilmişti. Bu yüzden onun gibi bir kadın istiyordum.

Tabii bu onu görmeden önceydi. Sonra onu tamamen farklı bir nedenden dolayı istedim.

"O zaman sen gerçekten delisin," dedi, başı titriyor, sesi dalgalanıyordu. Korku mu? Tahrik mi? Benim gibi sapkın bir sadistin sorunu da bu zaten. Aradaki ayrım pek umurumda değil. İkisi de çok ateşli. "Annem seni dışarı attırmazdı. O seni..."

"Öldürüldü mü?"

Dişlerini sıktı. "Çılgılık atabilirim ve herkes seni görür."

"Yapmayacaksın." Bir elimle boynunu kavradım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. *Delilik*.

Çok tatlıydı. Çok yumuşak. Onu balo salonunda gördüğümünden beri bunu hayal ediyor olmama rağmen sistemim için bir şoktu. Benim olduğum her şeyin antiteziydi.

Ağzım sertti ve ellerim daha da sertti. Kalçam amına sertçe bastırıyor, onu titretmek için tam doğru noktaya vuruyordu.

Mücadele etmeliydi. Çılgılık atmalıydı. Savaşmalıydı. Ama hayır. Kız kardeşinin doğum günü partisinin en yüksek noktasında, altınlar içindeki muhteşem kadın beni öptü. Yasak yanına bile yaklaşamaz.

Elini yere bıraktı ve nefes nefese öpücüğümü içine çekti. Dilini benimkiyle dans ettirme şekli, benim sahip olduğumdan çok daha farklı bir deneyimdi.

hayal ettim. Dağınık ve gergindi -milyarder bir varisten asla beklemeyeceğim her şey.

Tecrübesiz.

İşte o zaman fark ettim. Tam orada ve o anda. Elaine Constantine, doğu sahilindeki her siki sikmiş genç bir kadın değildi. Magazin gazetelerinin ve dedikodu bloglarının inandırmak istediği gibi bir şey değildi.

Ne yaptığını bilmeyen genç bir kadındı. El değmemiş bir oyuncak bebek, içi çatlamış ama yine de tertemiz kutusunun penceresinden güzelce gülümsüyor.

"Buna bir son vermeliyiz," diye inledi öpücüğün içinde. "Bu çılgınlık."

"Ben kimse için durmam," dedim ve elimi kalçalarının arasına soktum.

Altın rengi ipek elbisesi ve altındaki dantel külotu ıslak yarığının üzerinde ince bir tül gibi duruyordu. Onun sıcaklığını hissedebiliyordum. Lezzetliydi. Bacaklarını açtı ve kollarını boynuma doladı, kendini durduramıyormuş gibi elime sürtünüyordu.

Onu koridor boyunca zorladım ve süslü bir banyoya soktum. Onu içeri iterken kapı müthiş bir şekilde çarptı ve su dolabına kapatılana kadar itmeye devam ettim, ama umurumda değildi. Elbisesini yukarı kaldırdım, parmaklarım klitorisinin etrafında sertçe dolanırken boynunu ısırdım.

"Uslu bir bebek gibi al yoksa canını yakarım," diye homurdandım ve yaşadığı şoku hissedebiliyordum. Şok ve daha fazlası. Daha derin bir şey.

Ben onu parmaklarken gözleri benimkileri arıyordu. Arıyordu. İhtiyaç duyuyordu. "Bunu neden yapıyorsun?" diye nefes nefese kaldı.

"Çünkü sen benimsin," dedim ve iki parmağımı zorla içine soktum.

"Sadece henüz bunu bilmiyorsun."

O kadar sıkıydı ki ağzım sulandı. Altın tanrıça benim için inledi.

"Kimse bana dokunamaz. Asla. Cesaret edemezler. Annem yapardı
-"

Güldüm. "Kimi istersem, ne zaman istersem alırım."

İşte o zaman maskemi çıkaracak kadar sert bir şekilde beni itti. "Sen bir piçsin."

Hâlâ gülüyordum. "Oh, gülüyorum, tatlım. Gülüyorum. İnansan iyi edersin

o."

Üçüncü Bölüm

Elaine

Mantıklı gelmiyordu. Mantıklı olamazdı.

Lucian Morelli kız kardeşimin maskeli balosunda parmaklarını içime sokmuştu. Ve hoşuma gitmişti. Hoşlanmaktan da öte. İstiyordum. İhtiyacım vardı. Bu duruma nasıl düştüm?

Annem öğrendiğinde ölmüştü. Siktir. *Lanet olsun.*

"Buraya nasıl girdin?" Dudaklarına karşı sordum ama bildiğim en ölümcül fırtınanın doruğunda bile bedenim cevabı umursamıyordu. Bedenim sadece onu önemsiyordu. Bedenim kendi başına bir yasaydı ve daha fazlası için ona karşı direniyordu. Duyularım çılgılık atıyor, ona ihtiyaç duyuyordu. Sonunda beni kendisine ait kılacak bir adama ihtiyaç duyuyordum. Sonunda.

Ama o olamaz.

Lucian Morelli olamaz, o kadar insan arasından.

Kalçalarımı birbirinden daha da ayırdı ve beni duvara yasladı ve en ufak bir endişe bile duymadı. Annemden birazcık bile korkmuyordu. Bu da onu bu maskeli baloda ondan korkmayan tek kişi yapıyordu. Belki de dünyadaki tek kişi. O anda bile, etrafımızın güvenlikle çevrili olduğu bu yerde neler yapabileceğimi bildiği halde ürkmedi. Çekinmedi. Yapabilecekleri umurunda bile değildi.

Lucian Morelli hiçbir şeyden korkmazdı. Adam şeytandı, cehennemde hüküm sürüyordu.

"Ön kapıdan içeri girdim," dedi ve ben de bundan şüphe etmedim.

Kabadayılığımı takındım. "Eğer burada olduğunu tek bir kişiye bile söylersem, asla canlı çıkamazsın. Bunu biliyorsun, değil mi? Eğer bir aptalsan

İçinde bulunduğunuz tehlikenin farkında değilsiniz."

Bir çırpıda cevap verdi. "Tehlikede olan ben değilim, tatlım. Sen tehlikedesin." Muhtemelen bu konuda haklıydı. Koyun otlağındaki kurt oydu. Yani ben, bir koyun. Taş kesilmeliydim. Bryant Morelli'nin en büyük oğlu Lucian Morelli'nin pençesindeki bir koyun, Morelli'yi ele geçirmeye hazırlanıyor

Holdings bir gün.

Yardım için ılık atmakla bunun kaçınılmazlığını kabul etmek arasında kalmıştım. Çünkü belki, sadece belki, sonunda gerçek bir erkeğin benim için savaşmasının nasıl bir şey olduğunu öğrenebilirdim.

Aralarındaki şeytan için bacaklarımı daha da açtım ve onu öptüm. Onu öptüm ve canımı acıtmasını umdum. İlk seferimde beni iz bırakacak bir şey yapmasını umdum.

Canavar bileklerimi başımın üstünde tuttu.

Evet. Yap hadi.

Ona yarım bir gülümseme verdim. "Kendini bu kadar belalı mı sanıyorsun Morelli?"

Parmaklarını daha da derine bükte. Gülümsemesi güneşi yakacak kadar şeytaniydi. "Senden daha belalı," dedi. "Elaine Constantine'in bakire olacağını hiç düşünmemiştim."

Karnım guruldadı.

Bunu nereden biliyordu? Bunu nasıl *bilebilirdi*? Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamış saf ve küçük bir kız olduğum gerçekten bu kadar belli miydi? Belki de öyleydi. Kesin olan bir şey vardı ki, eğer daha önce bilmeseydi, yanaklarımın kızarması ona haklı olduğunu söylerdi.

Ben bakireydim.

Dokunulmak için yanıp tutuşan bir bakire. Kullanılmak için. Canımı acıtacak kadar sert sikilmek için. Beni kendime zarar vermekten kurtaracak tek şey, bunu benim için yapacak başka birini bulmaktı.

"Yap şunu," dedim. "Bana ne kadar zalim bir adam olduğunu göster ve beni becer, Morelli."

Bunu yapardı. Yapacağını biliyordum. Külotumu kalçalarımın altına çekerken gözlerindeki şehveti görebiliyordum. Bekaretimi bir banyo duvarına karşı, elbisem belime kadar sıyrılmış halde kaybederdim ve bunu isterdim.

Fırsat bulamadı.

Banyo kapısının gümbürtüsüyle ikimiz de kendimize geldik ve ayak sesleri duyduk. Ağır ayak sesleri. Yaklaşıyordu.

"Elaine? Burada mısın? Annen seni arıyor."

Lucian sessizdi, ben de öyle. Yüzler birbirinden sadece bir santim uzakta, nefesler kesilmişti. "Elaine? Burada mısın? Cidden, ne sikim düşünüyorsun? Annen ç ı l d ı r a c a k . En azından lanet debriyajını yanına al.

banyoya saklandığında." Olamaz.

Hayır.

Silas Roosevelt'ti. Kuzenim ve neredeyse arkadaşım olarak gördüğüm birkaç kişiden biri.

Kuzenim bir saniye bile duraksamadan doğruca su dolabına daldı ve beni tam da ailemizin baş düşmanının pençesinde yakaladı. Adam tarafından kısıtılmış olmam bile ona karşı tahrik olduğum gerçeğini gizleyemezdi. Bu çok açıktı. Silas ağzı bir karış açık geriye doğru sıçrarken, utanç duygularımın üzerine yığıldı.

Lucian beni tekrar ayağa kaldırdı ve ona baktım, hâlâ telaşlanmamıştım bile.

"Ölmüş olacaksın," diye hırladı Silas. "Ölmüş olacaksın Morelli. Caroline seni ele geçirdiğinde ona elini bile sürmemiş olmayı dileyeceksin."

Lucian maskesini yerine sabitledi. "Bunun olacağını sanmıyorum. Kimse annesinin küçük prensesinin bir banyoda kirletildiğinin duyulmasını istemez."

Silas konuşmadı çünkü canavarın doğruyu söylediğini biliyordu. Her ne kadar kabul etmekten nefret etse de Lucian Morelli haklıydı. Ben Constantine ailesinin en büyük kızıyım. Eğer banyoda tehlikede bulunsaydım, acı çeken ben olurum.

Kendime geldim. "Git. Cidden, gitmen gerek."

Ailemiz onlarca yıldır onun ailesiyle karşı karşıyaydı, diğerinin kanını döktüğümüz sürece heyecan için savaşılan milyarderler. Konstantinler yolsuzluklarını dünyadan saklamakta daha iyiydiler, daha zeki ve kültürlüydüler ama bunun bir önemi yoktu. Ne pahasına olursa olsun zenginlik ve güç peşinde koşarak bir zulüm ve suç çukuruna düşmüştük.

Elbette, yasal işlerimiz vardı. Ama sırlarımız da vardı. Uyuşturucu, silah, kaçakçılık, dolandırıcılık... fark etmezdi. Boğazımıza kadar batmıştık.

Elbette bizden başka kimse için fark etmiyordu; polis ve mahkemeler o kadar sıkı bir şekilde arka ceplerimizdeydi ki, isteseydik yuvarlanıp bize göbeklerini gösterirlerdi.

"Defol git buradan, Morelli!" Silas yine hırladı.

"Yakında tekrar görüşeceğiz," dedi canavar kuzenime ve geçerken omzuna bir tokat attı. "Elaine ve ben işimizi bitirmekten çok uzağız."

"Yanılıyorsun," dedim ona. Adam Lucian Morelli olsa da ve ondan ruhumun her zerresiyle nefret etsem de, cidden çok güzeldi. Yüz hatları süslü ama sağlamdı. Çenesi sağlamdı, bir heykel gibi yontulmuştu.

Benim ve tüm Constantine'lerin tam tersiydi. Bizim güzelliğimize göre karanlıktı. Saçları alnından uzakta koyu renk kalın taramalarla şekillendirilmişti ve gözleri ölümcül siyahtı. Omuzları devasaydı ama ince kalçalarına kadar her yeri düzgündü. Giydiği smokin delicesine seksi vücuduna mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Lucian Morelli bir tanrıydı.

Kötü bir tanrı.

"Asla geri dönme," dedim ona. "Ciddiyim, Morelli."

Bana hafif bir ret gülümsemesi verdi. Geri döneceğine dair bir sözdü bu. Kapı arkasından kapandı ve Silas kolumdan tutup beni yanına çekti.

Elimi göğsüme bastırdı ve başını bana doğru salladı. "Hepimizi öldürtmeden önce dikkatli ol. Güvenliğe arazide olduğunu söylemeden önce üç dakikasını var, sonra işim bitecek. Seninle de işim bitti."

"Beni yakaladı ve kıstırdı," dedim ama Silas homurdandı.

"Ona nasıl baktığını gördüm, Elaine. Onu istiyordun. O pisliğin sana dokunmasını istedin. Kendine Constantine demeyi hak etmiyorsun."

Çocukluğum boyunca çok yakın olduğum kuzenim gözlerinde tiksintiyle bana baktı. Neredeyse Morelli'ye duyduğu tiksinti kadar.

İhanet ve utanç içimi yaktı.

Silas iyi olduğumdan emin olmak için etrafta dolanmadı, veda bile etmeden oradan çıkıp gitti. Evet, bu kesindi. Nabzı atan her şeyi seven kuzenim Harriet dışında, cehennemde çürümemi istemeyen ailemin son üyesi de beni defterden silmişti. Silas artık diğerleriyle birlikte *Elaine'den nefret edenler* takımındaydı. Harika. Ne büyük bir başarı.

Titreyen ellerimle telefonumu tekrar elime aldım ve bir Uber çağırdım. İronik bir şekilde bu gece herhangi bir kulübe gitmeyi planlamıyordum. Dans etmeyi de planlamıyordum. Onun yerine Real Housewives of

Her neresi olursa olsun ve bir pint dondurma. Hiçbir şey fark etmedi. New York'taki her kulüpte eğlenebilirdim ve aynaya baktığımda gözlerimdeki kendinden nefret etme duygusu için hiçbir şey ifade etmezdi.

Keşke herkes gerçeği bilseydi.

Keşke beni büyüdüğüm kadın haline getiren pisliği bilselerdi.

Ama bunun için artık çok geçti.

Kendimi olabildiğince çabuk yok etmekten başka bir şey için artık çok geçti. Belki bir gün sonunda bir şeyleri değiştirecek cesareti toplayabilirdim.

Belki de değildir.

Dördüncü Bölüm

Lucian

Doğruca Violent Delights'a gidip birlikte sahneye çıkacağım bir kadın bulmalıyım. Kendi kişisel BDSM kulübüne sahip olmanın güzelliği de bu, ona bir kulüp gibi davranıyorsun. Oradaki herkes benimdi. Tıpkı pis oyunlar oynadıkları bina gibi onlar da bana aitti.

Sadece bunu bilmiyorlardı.

Portföyüm için mükemmel bir eklentiydi. Burayı denetlemek için parmağımı bile kıpırdatmama gerek yoktu. Clark Ventana tüm angarya işleri yapıyor, ben de kârdan payımı alıyordum. Tam bana göre bir ekipti.

O gece benim için hiçbir anlamı yoktu.

Şoförüm Constantine yerleşkesinin arka tarafında durdu ve benim için arka kapıyı açtı. Sağ kolum Trenton Alto, ben deriye gömülürken ilk zil sesinde cevap verdi.

"Rex'in kızlarından birini istiyorum. Şimdi." Elaine'in parmaklarımdaki kokusunu içime çektim ve hâlâ onunla birlikte olduğumu hayal ettim. "Sarışın. Mavi gözlü. Genç."

Boğazını temizledi. "Onu nerede istiyorsun?"

Cevabımı verdiğimde Bishop's Landing'in süpürgesi pencerelerin dışındaydı. Oradan bıkmıştım. Şehrin merkezine ihtiyacım vardı. "Manhattan."

"Elbette. Onu bir saat içinde getiririm."

Görüşmeyi sonlandırdım ve Elaine'in ağzının benimkinin üzerinde olduğunu düşünerek koltuğa yaslandım. Onun ateşli inlemelerini. İsimsiz, yüz­süz bir kadınla sevişecek ve ona Elaine'miş gibi davranacaktım.

Şoför hiç vakit kaybetmeden rotayı değiştirdi.

Mülklerimin üçüncüsüydü ve New York'un tam kalbinde yer alıyordu. En azından sarışın güzel bir ufuk çizgisi manzarasına sahip olacaktı.

Onu.

Maskemi çıkardım ve arabadan çok önce camdan dışarı attım. ana girişin önünde durdu. Kapılara ulaşip içeri adım atmadan önce şehir havasını derin derin içime çektim. Şehri seviyordum. Vızıltıyı seviyordum; hayatı seviyordum; heyecanı seviyordum. Elbette, bu gezegende geçirdiğim otuz beş yıl boyunca dünyayı çok gezmişim, ama hiçbir yer beni burası kadar etkilememişti.

Resepsiyondaki ekip ben geçerken başlarını öne eğdi. Elimi kaldırdım ve asansöre doğru yürüdüm.

Otuz birinci seviyeyi geçerken tepedeki kameraya başımı salladıktan sonra bir anda otuz ikiinci seviyeye ulaştım. Güvenlik ekibim sürekli yüksek alarmda. Süitime girmeye çalışan biri durdurulmadan ve vurulmadan asla başaramazdı. Uyuşturucu satıcım ve eski pezevengim Rex Halloway, emrettiğim fahişe elindeyken gayet güvende olurdu ama çok az insan aynı şeyi söyleyebilirdi. Kimsenin erişimi yoktu. Sadece ailem.

Ana süitimin penceresinde durmuş şehrin ışıklarını seyrediyordum ki kapımın sesi duyuldu. Rex bir saat içinde geldi. Mükemmel hizmet. Öyle de olmalıydı, çünkü bunun için bir servet ödüyordum. Bana başıyla selam verdi ve onayım için kıza eliyle işaret etti.

Küçüktü. Güzeldi. Ve korkmuştu.

Bir şeyler ters gidiyordu. Rex onu içeri sokarken gözlerini yerden ayırmadı.

"Gerçekten çok tatlı biri. Bu işte yeni, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur." Kız ne yapacağını bilemiyordu. Üzerinde beyaz ve tatlı bir dantel vardı ve apartman buz kesmiş gibi titriyordu. "Bizi yalnız bırakın."

Rex gitti.

Biraz acı ve cezayı yönetmek eğlenceli olabilir. Ama bu kız yeterince acı çekmiş gibi görünüyordu. Elaine'in yerini tutamazdı. Elaine beni istemişti, bana ihtiyacı varmış gibi öpmüştü. Rex'in kızından bir kabul töreni umudu bile yoktu.

Planlar değişti.

"Adın ne senin?" Ona sordum ve cevap verirken sesi narin bir titreyişteydi.

"Natalie, efendim."

"Gel otur."

Oturma odasına doğru yürüdüm, sonra geri döndüm. Kapının yanında duruyordu, gözlerinde belirsizlik vardı.

"Buraya otur."

Hafif ve zarif adımlarla odanın karşısına geçti. Oturduğu için rahatlamış görünüyordu ama bu kısa sürdü. Gözleri kanepenin arkasında asılı duran battaniyeye takıldı. Onu aldım ve kucağına bıraktım.

Karışıklık.

Natalie battanieden bana baktı. "Rex böyle olacağını söylememişti."

"Kaç yaşındasın?" diye sordum ve gözleri benimkilerde sabit kaldı. "On sekiz, efendim."

"Ve bu senin dışarıdaki ilk gecen."

"Evet." Ağlamamak için çenesini sıkıca kavradı. Bu ifadeyi Violent Delights'taki bazı kızlarda görmüştüm. Bu büyük, yanıp sönen bir işaretti. BDSM kulübünde ağlamak beklenen bir şeydi. Daha oyun başlamadan ağlamamaya çalışmak?

Rahatsız edici. Görünüşte Rex'in bana bu kadar kırılgan birini getirmiş olmasına sinirlenmişim. Ama içten içe kızgındım. Elaine'le birlikte olmadığım için, Tinsley'nin doğum günü gibi olaylardan sonra zengin insanların yaptığı şeyi yapmadığım için. Bir otel odasında sevişmek. Resmi kıyafetlerle arabaya servislere gitmek.

Elaine ile bunları yapmak istemek, savunduğum her şeye karşıydı. için.

Natalie'nin dairemdeki varlığı bir anda dikkatimi dağıtmaya başladı. I Natalie kanepemdeki battaniyeye tutunurken aklımın Elaine'in bedeninde dolaşmasına izin veremezdim.

"Borcun ne?"

Gözlerini kırıştırdı, battaniyenin altına büzüldü ve kendini korumak için battaniyeyi yukarı çekti. "Bunun hakkında konuşmamam gerektiğini düşünüyorum."

"Şu anda benim dairemdesin. Anlat bana."

Natalie'nin omuzları bir parça gevşedi. Kızların çoğu böyleydi. Başka seçeneğim olmadığı için rahatlamışım. "On bin dolar."

Miktar benim için hiçbir şeydi. Hiçten de az. Yırtık bir dolar banknotu gibi. Ama Natalie'nin yüzü önce pembeleşti, sonra kızardı ve gözlerinde biriken yaşları gizlemek için kucağına baktı.

"Nasıl oldu da bu kadar borçlandın Natalie?"

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu ve kararlı bir nefes aldı. "Üniversite için para biriktirmeye çalışıyordum. Mahallemdeki bir adam paket dağıtarak para kazanabileceğimi söyledi." Tanrım, masumiyet. "Bir gece soyuldum ve-"

"Ve şimdi kayıp mallar için ödeme yapmak zorundasınız." "Evet."

Çok mahcup görünüyordu. "Ya borcunu ödersen?"

Natalie'nin ağzının kenarları aşağı doğru döndü. "Bunu yakın zamanda yapamayacağım."

"Birlikte oynayalım."

Küçük bir iç çekiş. "Eğer borcumu ödersem, eve geri dönebilirim."

Gözlerinde gerçek bir özlem vardı. Ev özlemi. Gitmesini istemeseydim, bunu ona sorardım. Büyüdüğü yeri özlemenin nasıl bir şey olduğunu bilemezdim. "Ailen nerede olduğunu bilmiyor mu?"

İçinden kahkahalar yükseldi. "Hayır. Üniversitede olduğumu söyledim. Onları bir daha görmek istemediğimi söyledim." Natalie sırtını dikleştirdi. Sanki bir kâbustan uyanacakmış gibi başını salladı. "Kızlardan biri senin acıttığını ama iyi yaptığını söyledi, eğer başlamak istersen başlayabiliriz."

"Hayır."

Bu söz üzerine sıçradı, yüzü soldu. "Ama-"

"Bu gece seni becermeyeceğim. Yapacağım şey borcunu ödemek, böylece eve gidebilirsin. Üniversiteye git. Her neyse." Televizyonun yanındaki panele yerleştirilmiş küçük kasaya gittiğimde beni izlediğini hissedebiliyordum. Dairemde bulunan birkaç kasadan biriydi. Bu kasada acil durum parası vardı. İki paket çıkardım.

Natalie gözlerini ondan alamıyordu.

"Bu senin için." Küçük paketi ona uzattım. Beş bin dolar. "Okul için. Dalga geçmek için değil. Anladın mı?"

Başını salladı, bir servetmiş gibi elinde tutuyordu. "Bu da şoförümle gidecek. Sen de öyle."

"Ne?" Yüzünü yeni bir korku kapladı. "Şoförün mü? Ben-"

"Bir iş yaptığınızı sanıyordunuz. Bu işle işin bitti. Rex'e geri dönmeyeceksin." Şoförün onu bir yere götürmesini istemiyordum. Bu güvenlik ekibinin işiydi. Telefonumu çıkardım ve

Mesaj. "Şoföre adresi ver. Borcunu ödeyecek ve seni eve götürecektir."

Natalie düzenli bir nefes aldı.

Ve ağlamaya başladı.

Harika.

Cehennemin kapılarından dünyaya geri getirilmiş gibi ağladı. Gözyaşları elindeki paranın üzerine döküldü. Natalie onu bırakamıyordu. Elinden bırakamıyordu.

Ağladım, ağladım, ağladım.

Omzunu okşadım.

Başka ne yapabilirdim ki? Ağlamaya devam etti.

Onu bir kez daha üstünkörü okşadım ve yatak odasına gittim.

Kıyafetlerim onun üzerinde çok büyük duracaktı ama bu haliyle eve gidemezdi. Oturma odasına geri döndüm ve bir çift jogger ve düz bir sweatshirt'ü yanındaki kanepeye koydum. Natalie hıçkırdı. "Bunlar ne?"

"Ailenin kapısına bir çocuk gibi görünerek mi gelmek istiyorsun? Fahişe mi? Onlar kıyafet. İç çamaşırı giyiyorsun."

"Tamam." Kanepeden kalktı ve giysileri üzerine attı. Natalie onların içinde yüzdü. Pantolonun bileklerini kıvrırmak için eğildi, sonra kollarını kıvırdı. Parayı elinden hiç bırakmadı. Bir saniye bile. "Peki ne zaman?"

Asansörün sesi duyuldu ve kapı açıldı. Mark, güvenlik ekibimden bir adam, içeri girdi.

Natalie olduğu yerde dondu kaldı, ağzı çalışıyordu. "Sen-" Bana baktı. "Benimle gelir misin?"

"Tanrım,

hayır." Yüzü

düştü.

"Meşgulüm." Sesimdeki gerginliği zorla çıkardım ama bu çok zordu. "Mark seni eve bırakacak. Mark, sana ne kadar ödeyeceğim?"

"Yılda üç yüz bin," dedi.

"Natalie'yi gitmesi gereken yere götürmeyip dalga mı geçeceksin?"

Ağzının köşesi seğirdi. "Hayır. Dalga geçmeyeceğim."

"Gördün mü?" Bir elimi Natalie'nin kürek kemiklerinin arasına koydum ve onu kapıya doğru götürdüm. Sonra bir elimi çenesinin altına koydum ve yüzünü yukarı kaldırdım. "Sakin. Asla. Rex'lere geri dönme."

"Tamam," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim." "Dışarı çıkarak bana teşekkür edebilirsin." Gittiler.

Ve düşüncelerimle baş başaydım. Kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu, fahişeleri ailelerine gönderen bu kişi.

Yüksek sesle güldüm. Elaine Constantine beni tek bir gecede değiştirmeyecekti. Hayır. O sadece beni diğer herkes için şımartacaktı. Partideki kıyafetlerimi çıkardım.

Ama Elaine'in kokusu beni ana banyoya kadar takip etti.

Duşta sikimi okşuyor, Elaine'i düşünürken kendimi hızla çalıştırıyordum. O genç kadın mavi ve geniş güzel gözleriyle bana bakıyordu. Ama onlar benim istediğim gözler değildi. Siyah kalp atışlarımın her birine musallat olan gözler değildi.

Dişlerimi sıktım ve daha hızlı okşadım. Kimse beni anlamayacaktı.

Kimse benim bedenimi anlayamazdı, o kadar güçlüydü ki ve zihnim de ona uyuyordu.

Lanet olası Elaine Constantine bile.

Beşinci Bölüm

Elaine

"Sen aklını mı kaçırdın?"

Tristan'ın yüzü bir tablo gibiydi, elleri saçlarında salonumda volta atıyordu.

"Kimseye söylemedi," dedim ona. "Silas bile bundan daha akıllıydı."

"Evet, ama yapabilirdi. Doğruca oradan çıkıp tüm baloya Lucian Morelli'nin binada olduğunu söyleyebilirdi. Burada dikiliyor olmazdın, Elaine. Annenin onunla takıldığını bilerek geceleri uyumana izin vermesine imkan yok."

"Pek çok şey *olabilirdi*. Lucian Morelli beni çalabilirdi. Ama çalmadı."

"Oh, bu rahatlatıcı bir düşünce." Tristan Fields on iki yaşından beri bu dünyadaki en iyi arkadaşım ve en güvendiğim kulağımdı. Geçtiğimiz on üç yıl boyunca beni pek çok çılgınlık yaparken görmüştü ama hiçbirisi bana böyle bakmasına neden olmamıştı.

Şarabımı yudumladım. "Onu bir daha göreceğim değilim."

"Umarım olmaz. İnan bana bebeğim, böyle bir şey olacağını bilseydim annene kendim söylerdim. O senin peşindeyken hayatta kalma şansın ondan daha fazla olurdu. Kıl payı, ama paramı nereye koyacağımı biliyorum."

Akşamdan kalma halimi hafifletmek için gözlerimi kapattım ama hiçbir şey fark etmedi. Beynim Tristan'ın konuşmasına devam etmesiyle iyice sıkışmıştı.

"Seninle oynadığını biliyorsun, değil mi? Senden bir şey istiyor. İhtiyacı olan şeyi ona vermek için seni kandırabileceğini düşünmeseydi, seni yalnız yakaladığı anda sana zarar verirdi."

Bunda beni rahatsız eden bir şey vardı. Bunun bir anlamı olmayabilirdi, çünkü muhtemelen haklıydı. Tristan'ın sözleri çok mantıklıydı. Yine de beni rahatsız etti. Bu kavramla ilgili bir şey kalbimi burktu ve acıttı.

Lucian'ın Tinsley'nin partisinde beni yakalamasının ardında nefretten başka bir şey olduğuna inanmak isteyecek kadar saftım... ama öyle olmasını istiyordum. İçimdeki çarpık bir parça öyle olmasını istiyordu.

Omuz silktim. "Evet, muhtemelen benimle oynuyordu." "*Kesinlikle. Kesinlikle* seninle oynuyordu."

"Evet, benimle oynuyordu. Dediğim gibi, onu bir daha asla görmeyeceğim. Ne önemi var ki?"

Başını eğdi ve benim bakışlarıma karşılık verdi. Gözleri soğuk, yeşil onaylamama havuzlarıydı ve bundan nefret ediyordum. Tristan her zaman benim tarafımdaydı.

"Eğer onu bir daha görürsen, Lainey, çığlık atıp kaçmalısın, anladın mı? Ne kadar kurnaz olursa olsun, ne söylerse söylesin, çığlık atıp kaçmalısın."

"Elbette yapacağım," dedim ona ve aynı zamanda kendime de söyledim. "Dikkatsiz davranmış olabilirim ama bu asla olmayacak. Onu bir daha görmeyeceğim bile."

Başını sallama şekli bana inanmadığını gösteriyordu. O anda benim de dünyanın geri kalanı gibi uçarı olduğumu düşündü. Kendimi yeniden kırılmış hissettim ama bir şey söylemedim. Bunu hak etmiştim. Her zaman hak etmiştim.

"Harriet'e söyledin mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Umarım Silas senden önce ona söylemez."

"Silas Harriet'e hiçbir şey anlatmıyor. Onun kardeşi olabilir ama kuğu ile gergedan kadar ortak noktaları var."

Bunun üzerine sıırttı. "Silas'ın bu benzetmeden hoşlanacağını sanmıyorum."

Akşamdan kalma halime rağmen ben de gülümsedim. "O bir gergedan olabilir." "Yeterince doğru."

Yanımda oturdu ve elimi tuttu. Parmakları güçlüydü. Korkularımız ve mücadelelerimiz hakkında fısıldaşırken yanımda oturması yıllardır hoşuma giden türden bir güçtü.

O konuşmadan önce nasıl bir öneride bulunacağını biliyordum. "Tekrar Dr. Karlin'e gidebilir misin? Sanırım buna ihtiyacın var."

"Terapi hiçbir şeyi değiştirmez. Hiçbir zaman bir fark yaratmadı."

Parmaklarımı sıktı. "Tekrar denemelisin." Diğer elimdeki bardağı işaret etti. "Bunun işe yarama şansı şaraptan, şampanyadan ya da kokainle oynamaktan çok daha fazla."

Savunmaya geçtim. "Artık bunu yapmayacağım."

Gözlerini üzerimde hissettim. Yine onaylamadığını hissedebiliyordum. "Harriet öyle demedi. Onu geçen hafta Aegean'da gördüm ve Jonesy'nin ona senin her zamanki gibi çok eğlendiğini söylediğini anlattı."

Yanaklarım yandı. "Jonesy, Harriet'e hiçbir şey söylememeli. Bu onu ilgilendirmez."

"O bile endişeli."

"Olmamalı." Bir parti kızı olduğum doğru. İçki ve kulüp. Geçmişimdeki karanlık anılardan kaçmak için kokain çekiyorum. Düzelmeye çalışıyorum.

"Endişeliyim, Lainey. Gerçekten çok endişeliyim." Elimden içkiyi aldı.

İnledim. "Keser misin şunu? Ben iyiyim."

Her zaman bir yalancıydım, öyle olmam gerekiyordu ama ben bile zorluyordum. Hayatımda hiç olmadığım kadar iyiydim ve yine bu tırmanılacak yüksek bir dağdı. Ya da daha çok dibine batılacak derin bir bataklık.

Bazen gerçekten söylemem gereken şeyleri söyleyecek sesi bulabilmeyi diledim. Keşke içimde ne kadar kırıldığımı ve neden kırıldığımı itiraf edecek kelimeleri bulabilseydim. *Sırlar, sırlar, şışt, küçük kız*. Sessizlik içinde beni hala bıçaklayan sırlarla sona ulaşmak yerine, tükürebilmeyi ve sonuçlarıyla yaşayabilmeyi diledim. *Çok, çok fazla sır...*

Yapamadım.

Sırlarımı asla söyleyemem.

Bu düşünceyle Tristan'dan cini geri aldım ve bir yudum daha içtim.

İç çekti. "Lütfen Dr. Karlin'e geri dönün."

Dr. Karlin'e ve sorularına dayanamadım. Bana ne olduğunu sorarkenki küçümseyici tavrı... Bildiğini sanıyor. Ama bilmiyor. "Başka bir şey hakkında konuşalım. Herhangi bir şey." Tristan bunu sessizlikle karşıladı. "O müzisyenle işler nasıl gitti? Adı neydi? Indigo Something mi?"

"Blue Hawk."

"Güzelmış. Şu rockçı tiplerden biri mi?"

O da güldü. "Hayır. O gerçekten isteyip istemediğinden emin olmayan tiplerden biri."

"Birkaç yıl önceki halinize benziyor."

Tristan'ın biseksüel olduğunu kabul etmesi çok uzun zaman almıştı. Bu yolculuk boyunca yanındaydım, kadınlara olduğu kadar seksli erkeklere de düşkün olduğunu ondan çok daha önce biliyordum. Ailesi çok sertti. Özellikle de hayatını onların karavan parkı statükosunun dışında yaşayan bir oğul için. Yara izlerini hâlâ hatırlıyorum.

Yara izleri ilk ortak noktamız olmuştu.

Bana bakarkenki gülümsemesine bayıldım. "Sik almak isteyip istemediğini anlayana kadar bekleyecek yıllarım yok. Dışarıda hazır ve istekli bir sürü yarak var."

"Ve amcıklar."

Başını omzuma yasladı. "Ve amcıklar."

"Şanslısın. İstedğin kadar sik ve am alabilirsin," dedim ve içimde o korkunç acının alevlendiğini hissettim. Tıpkı her zaman yaptığım gibi.

Tristan'ın gülümsemesi kayboldu. "Seni sonsuza dek geride tutamazlar, Lainey.

Eğer uygun biriyle tanışırsan ve annenle bu konu hakkında konuşursan..."

Elimi onunkinden çektim ve havaya kaldırdım. "Dur. Bunun saçmalık olduğunu sen de en az benim kadar biliyorsun. Annem kimsenin bana elini sürmesine izin vermez. Onu benim için seçmediği sürece."

Elimi tekrar aşağı çekti ve tekrar sıktı. "Yeterince iyi olduğunu düşündüğün birinin sana elini sürmesine asla izin vermez. Senin zevkin kötü."

"Benim zevkim onların *kabul edilebilirlik* kriterlerine uymuyor."

"İyi ki de öyle, yoksa onların kabul edilebilirlik kriterleri kabul edilebilir derecede berbat olurdu."

İçimi çektim ve ona yaslandım, bugün aptal olduğumu düşünmesine rağmen kollarının beni sarmasına bayıldım. Bunu yapan tek kişi oydu, etrafımdaki insanların verdiği sahte öpücükler ve gülümsemeler yerine bana gerçek sıcaklığını veren tek kişi oydu.

Konuşmayı kendime değil ona yönlendirmeye çalıştım.

"Şu Blue Hawk denen adamla tekrar görüşüyor musun?"

"Gelecek Cumartesi. Cyrus Bar'da bir konser verecek, küçük samimi bir gösteri.

Harika görünüyor." Durakladı. "İstersen sen de gelebilirsin."

"Cyrus Bar nerede?"

"NYC. Meatpacking Bölgesi. Bishop's Landing'den en fazla bu kadar uzaklaşabilirsin."

Bishop's Landing'den bir dünya uzakta olduğu kesin. Bishop's Landing cebinde bir milyar doları olmayan herkese burun kıvrırdı.

Evet. Meatpacking Bölgesi'ndeki Cyrus Bar'ın sesi hoşuma gitti.

Telefonumdan takvimimi açtım. Cumartesi gecesi boktan bir hayır işi vardı ama bunu atlatabilirdim. Siktir et, *ekerdim*. Şu Blue Hawk denen adamı kendim görmek istiyordum. Tristan dünyada sahip olduğum tek arkadaşımı; bu adamın onunla oynamadığından emin olmak istiyordum.

"Geliyor musun?" Tristan itti. "Seni konuk listesine almam gerekecek. Biletler tükendi."

"Evet, geliyorum. Kim bilir, belki kendim için ateşli bir rockçı adamla tanışırım."

"Ona şüpheyle yaklaşın." Hassasiyet Tristan'ın gözlerini aydınlattı.

"Neden yapmayayım ki?"

Dirseğiyle beni dürttü. "Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Koruyucu," diye alay

etti. "Bunu seviyorsun."

"*Seni* seviyorum, Lainey."

"Biliyorum."

Yakınıma eğildi, gözlerimin içine baktı. "Ciddiyim."

"*Biliyorum*." Onu geri ittim ama Tristan kendini toparladığında yüzü ciddiydi.

Sonraki sözleri bir fısıltıydı. Soğuk bir fısıltı. "Bana bir söz ver. Lucian Morelli'ye aşık olmayacağına yemin et."

"Yapmayacağım,"

dedim ona. "O zaman bana söz ver."

Gözlerinin içine baktım ve içimdeki ateşi topladım. Çünkü yapmazdım. Lucian Morelli'ye asla aşık olmayacaktım. "Kalbimin üzerine yemin et ve ölmeyi umut et," dedim ona.

Bu onu yatıştırdı. Serçe parmağımı içeri sokarken gülümsüyordu. onun.

Altıncı Bölüm

Lucian

Sekreterim kapıdan başını uzatarak, "TRENTON ALTO sizi bekliyor," dedi.

Onu içeri alması için el salladım.

"Buraya gelmen hiç hoş değil," diye homurdandım, içeri girip masamın karşısına oturduğunda.

"Bu kadar kara listeye alınmış bir şeyi istemek sana yakışmaz." Koltuğunda arkasına yaslandı. "Bu pahalı bir şeydi. Ve riskliydi."

"Her ikisinin de farkındayım," dedim ona. "Kapsamlı mı?"

"Kapsamlı. Değişken ama kapsamlı."

Kartviziti masaya uzattı ve ben de aldım. "Bu doğru mu?"

"Saygın bir kaynaktan."

"Güzel." Şifrelenmiş web adresine baktım.

"Buralara nasıl gireceğinizi sanıyorsunuz? Seni gördükleri yerde vururlar."

"Yöntemlerim var."

"Çılgınlık için bir yöntem," dedi.

"Siktir git," dedim hiç kızmadan. Trenton Alto faydalıydı. Yorumlarını görmezden gelmemi sağlayacak kadar işe yarıyordu. Aldığım riskler benim kendi sorunumdu.

"Siktirip gitmeden önce seninle konuşacak çok şeyim var."

Perde arkasındaki sırların değişen gelgitleri hakkında onu dinlemek için resmi işlere ara verdim. Haklıydı da. Benimle konuşması gereken çok şey vardı. Hayatım bir ilişkiler ağıydı. Etrafımızdaki dünyanın yüzeyinin altında akan karanlık damarlar.

Her şeyin içindeydik. Her yere.

Her sektör, her ticaret, her yozlaşmış yatırım planı.

Yine de özel dikim takım elbisemle masamın arkasında oturuyor, kurumsal dindarlık maskemi takınıyordum. İnsanlar bana meydan okumaya cesaret edemiyordu.

Deneselerdi kendi mezar taşlarını da oyabilirlerdi.

Trenton Alto varlığımın alt tarafındaki sağ kolumdu ve yıllardır en haydut suçluların bile bilebileceğinden çok daha hain biriydi. Normalde söyleyeceklerini duymak ilgimi çekerdi ama huzursuzdum, kaşıyamadığım bir şeyler için kaşınıyordum. Görüşmeler ve toplantılar garip bir şekilde sıkıcı geliyordu, hiçbir şey ilgimi çekmiyordu. Etrafımdaki hareketli şehir sade ve düz görünüyordu.

"Bugün sana neler oluyor?" diye sordu ve bir kaşını kaldırdı. Ben de bir tane kaldırdım. "Ne anlamda?"

Omuz silkti. "Sadece biraz dalgın görünüyorum. Senin için bile." "Gayet iyiyim," dedim ters ters bakarak. "Devam et."

İş hakkında konuşmaya devam etti. Sevkiyatlar ve ödemeler.

Sözleri daha ilgi çekici hale gelmedi. Hayal kırıklığına uğramıştım, can sıkıntısından tüylerim diken diken olmuş, siktir olup gitmesini diliyordum. Konsantrasyonum zayıftı, bıkkındım ve onun adını söylediği saniyeye kadar solmuştu.

"Bu Elaine Constantine olayını, onunla oynamak için mi kullanacaksın?"

Elaine Constantine.

Tekrar odaklandım. Hızlı.

Kadının adı bana öfke vermeliydi, taşaklarımda bir karıncalanma değil. Bana ikisini de verdi.

Kaşımı kaldırdım. "Fark eder mi?"

"Eğer onun yanına gidersen işler gerçekten sarpa saracak, biliyorsun."

Bakışlarım karanlık olmalıydı. "Sen benim kişisel güvenliğim değilsin, Alto, ve kesinlikle benim kişisel danışmanım da değilsin. Bir iş bitiriciye ihtiyacım olursa Declan'ı ararım. Seni değil. İşine bak ve beni rahatsız etmeyi bırak."

Ellerini havaya kaldırdı. "Elbette, patron. Sadece söylüyorum. Constantine ailesinin yüz karası olabilir ama ona zarar verirsen yine de savaş çıkar."

Koltuğumda öne doğru eğildim. "Onlarca yıldır savaş halindeyiz."

"Evet, ama bunun gibi bir savaş değil. Babanın sigortası atardı."

"Dediğim gibi, sen benim danışmanım değilsin. İşine geri dön." Tekrar omuz silkti ve bana aptalmışım gibi baktı. "Elbette. Sorun değil. Nasıl istersen."

Ve sorun da buradaydı. Aklımdaki tüm mantıklı parçaların çılgılık atmasına rağmen, Elaine Constantine'i istiyordum. Parmaklarımın etrafında onun güzel ıslak yarığını ve başparmağıma karşı onun tatlı küçük klitoris mermisini istiyordum. Onun istekli ıslak dilinin ağzımda olmasını, daha fazlasını aramasını istiyordum. Meraklı gözlerinin benimkileri çekmesini istiyordum.

Onu becermek istedim. Çok sertti.

Bekaretini almak ve daha fazlası için yalvartmak istiyordum.

Bu, babamla ya da yönetim kuruluyla uğraşmak istemenin ötesinde bir şeydi.

Bu kişisel bir şeydi.

Kendi takvimimi ve kendi sosyal programımı, el sıkışmaları, ihtişam ve illüzyonları düşünmeliydim. Ticaret anlaşmaları, şirket devralmaları ve Regent Country Club'daki milyarder tayfasıyla kahkahalar atmayı. Elaine Constantine'in önümüzdeki haftalarda hangi kulüplerde dans edeceğini değil.

Evlilik. Seks. Bunlar masadaydı. Başka bir şey yoktu. O kadının acısından başka tek bir zerresini bile isteyemezdim. Onu kullanabilir, yok edebilir ve onunla birlikte soyunun bütün bir damarını çileden çıkarabilirdim.

Hesaplanabilir ve kontrol edilebilirdim, giderek daha da yaklaşıyordum. Kadını ve kim olduğunu öğreniyordum, zayıflık üstüne zayıflık.

Ve sonra, benimle savaşılmayacak kadar sikildiğinde, benim olacaktı.

Morelli-Constantine kavgasını bir sonraki seviyeye taşımanın zamanı gelmişti. Üzerine yapıştırdığımız sahte sosyal cilanın altında kaynayan nefretle işim bitmişti.

Harekete geçme zamanı gelmişti.

O benim aksiyona giden yolum olabilir.

Bana gücümü verecek saf genç kadın o olabilirdi. Güzel bir plandı. Kurulun endişelerini gidermek için onu kullanabilirdim. Parti kızı şöhreti ne olursa olsun, kimse bir Constantine'in yüksek sosyete olduğunu inkar edemezdi. Ve bonus olarak, bu babamı çileden çıkaracaktı.

Hem pastamı yer hem de onu yerdim.

Verilere tıklamak için kartvizit bağlantısını kullandım ve işte oradaydı, tam da Alto'nun söylediği gibi. Elaine Constantine'in takvimi.

Partiler, dergilere çıkmalar, aile toplantıları. Her şey. Regl dönemlerini bile buna yazmıştı. Hayatını bu kadar özel ve sınırların dışında bir şeye girdiğini düşünmek bana garip bir heyecan veriyordu.

O hafta üç sosyal etkinliğe katılmıştı. Biri Halcyon binasında, Constantine'in New York'taki ana iş merkezi. Biri Petra Constantine'in Perşembe günü aptal bağış toplama etkinliğinde ve biri de *Tristan, Blue Hawk şovu* olarak listelenmiş.

Tristan ya da Blue Hawk diye bir şey duymamıştım ama listesinin sıradanlığına bakılırsa onları iyi tanıdığını tahmin ediyordum.

Arama terimini tarayıcıma girdim ve karşıma yanaklarında piercingler olan bir rockçının resimleri çıktı. Müziğini sevip sevmediğini ya da onu şahsen tanıyıp tanımadığını merak ettim.

Ne kadar yakındılar?

Caroline'in onayı olmadan bir Constantine'in yanına gitmesi intihar olurdu ama yine de bunu denemesi düşüncesi içimde tuhaf bir bölgesel his uyandırdı. Onun o Constantine'e yaklaşmasını istemiyordum. Kimsenin yaklaşmasını istemiyordum.

Onu parçalayan pislik olmak istedim.

Blue Hawk web sitesinde gezinmeye devam ettim, ta ki önümüzdeki hafta sonu için gösteri listelerine gelene kadar. Cumartesi gecesi. Blue Hawk, Cyrus Bar'da canlı performans. Meatpacking Bölgesi.

Zamanlar Elaine'in takvim kaydıyla güzel bir şekilde uyuşuyordu.

Cyrus Bar'ın numarasını çevirdim. "Blue Hawk için bilet istiyorum," dedim. "Cumartesi gecesi. En iyi koltuklar."

"Biletler tükendi," diye cevap verdi.

"Yeterli paranız olduğunda hiçbir şey satılmaz. Fiyatını söyle." Saçma bir fiyat söyledi.

"Tamamdır."

"Listede olduğunuzdan emin olacağım."

Yedinci Bölüm

Elaine

Cumartesi sabahı uyandığımda hastaydım, içim bir önceki sosyal gecenin şampanyasına karşı mücadele ediyordu. Petra'nın Perşembe günü yardım galasından Cuma günü geç saatlere kadar süren bir partideydim.

Hafta sonu beni çarpan uzun bir sarhoşluk turu. Düzeltme planım buraya kadarmış. Banyo aynasında berbat görünüyordum.

Gözlerimde koyu gölgeler vardı. Cildim solgundu, bir kat allık için ağlıyordu. Dudaklarım kuru ve çatlaktı ve kendimi hasta hissediyordum.

Tökezleyerek mutfağa gittim ve kendime bir kahve yaptım ama mideme sertçe vurdu ve bulantımı daha da kötüleştirdi. Tristan'dan gelen bir telefonu kaçırmıştım, bu yüzden kendimi kafeini geri atmaya zorlar zorlamaz onu geri aradım, o telefundayken öğürmeyeceğimi umuyordum.

Cevap verdiğinde sesi kulaklarımı acıtacak kadar tazeydi. "Hey, bebeğim. Bu gece için hala var mısın? Lütfen hala geldiğini söyle."

Aklım olsa Constantine işleriyle meşgul olduğumu söyleyip iptal ederdim ama bunu yapmak istemedim. Arkadaşlık bağımız çok derindi ve ben çok meraklıydım. Tristan'ı bariz bir şekilde köpürten bu garip sik parçasıyla tanışmayı merak ediyordum. "Evet, bu gece için hala varım."

Bir çığlık attı ve ben de boktan akşamdan kalmalığımın rağmen gülümsemeyi başardım. Baş ağrımın nabzını yok sayarak tekrar konuştuğumda hâlâ gülümsüyordum.

"İyi bir şeyler giysem iyi olur. Bir Constantine feneri gibi göze çarpmak istemem, değil mi?"

"Elmas yok," dedi gülerek.

"Elmas yok."

"Kahretsin, gitmem gerek," dedi. "Park koşusu için Kayleigh-Jane ile buluşacağım. Neredeyse geldik."

Bunu düşününce kalbim biraz sıkıştı. Benim karanlığıma karşı onun hayatı çok aydınlıktı. Onu önemseyen o kadar çok insan vardı ki. Onu kollarını açarak karşılayan o kadar çok insan vardı ki. Ama bu anladım. O önemsenecek bir adamdı.

Bir parçam Constantine olmayı sonsuza dek bırakıp yeniden başlamayı diliyordu. Özgür olabileceğim, insanların kim olduğumu ya da etrafımda kimlerin olduğunu bilmediği bir yerde. Dünyanın ne yapmam gerektiği ve nelerde başarısız olduğum tarafından yönetilmediği bir yerde.

Başarısızlık benim göbek adım olmalıydı. Ben başarısızlığın kraliçesi idim.

Yine de insanların bunu sürekli belirtmesi canımı yakıyordu.

Cyrus Bar bu yüzyılda özgürlüğe en yakın olduğum yerdi.

Nereye gittiğimi kimseye söylememiştim. Düzenli olarak katıldığım hayır etkinliklerinden birini ekmiştim ve kimse açıklama yapmam için beni zorlamamıştı. Mekânın etrafında vızıldayan bir güvenlik, dışarıda bekleyen bir şoför ya da milyar dolarlık bir plak anlaşması olmayan bir sanatçıyı izlemeye gittiğimi fark eden aile üyelerimin kaşlarını çatmasını istemiyordum.

Hayır. Bu benim tek izin gecem olabilir.

Kimsenin bana bakmadığı tek gece.

Gardırobumda tasarım olmayan hiçbir kıyafetim yoktu, bu yüzden doğaçlama yaptım. Dar, küçük siyah bir elbise aldım ve siyah taytımı yırttım, sonra aynada kendimi kontrol ettim. Evet, bu işe yarayabilirdi. Genelde bir yere gitmeden önce saçlarımı mükemmel bir şekilde şekillendirirdim ama saç fırçama uzanırken duraksadım. Hayır. Dağınıklık bana yakışırdı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde şoför çağırmak için zile basmak yerine daireme taksi çağırmak garipti. Onlarla sitenin arka tarafında buluşmak, güvenliğin beni dışarı çıkarken yakalaması ve annemi ortadan kaybolduğum konusunda uyarması riskini göze almamak daha da garipti.

Arka koltuğa yerleştim ve eldivenlerimi kollarımda daha yukarı çektim. Göz kalemin simsiyahtı ve bana olduğum kadına tamamen zıt bir emo-goth görünümü veriyordu. Bu hoşuma gitmişti.

Taksi Cyrus Bar'ın önünde durdu.

Ana kapının önündeki kaldırımdaki insan kuyruğu, Bishop's Landing'deki olaylara olabildiğince zıttı. Dağınık, yırtık tişörtler, siyah danteller ve botlar giyen Emo tipler. Eğlenceli insanlara benziyorlardı. İlginç insanlar.

Constantine'lerin aksine gerçek insanlar.

Stilettolarımla sıraya girdim. Tristan beni orada, ana kapının hemen yanında bekliyordu. Gerçekten çok iyi görünüyordu. Dar siyah kot pantolonunun üzerine deri ceket giymiş, maun rengi saçlarını 70'lerden kalma bir adam gibi alnından geriye doğru taramıştı.

Eğer Blue Hawk'ın cinsellik konusunda hâlâ kafasında soru işaretleri varsa, bu gece Tristan Fields'ı görmek kesinlikle anlaşılmayacak tamamlayacaktır.

Beni görünce ıslık çaldı. "Kahretsin, bebeğim. Kesinlikle çok iyi görünüyorsun."

Ona bir dönüş yaptım ve sııttım, çünkü ben de hissettim. Kendimi gerçekten çok iyi hissediyordum. Pek de alışık olmadığım bir histi bu.

Tristan bizi güvenlikten geçirip giriş masasının önünden geçirirken sessiz kaldım. Beni ne olarak listelediğini Tanrı bilirdi ama Elaine Constantine olmadığım kesindi.

Yanlarından geçerken bana doğru bakmadılar bile.

Merdivenleri tırmanırken açılış gösterisinin bas sesini duyabiliyordum, zemine doğru gümbürdüyordu. Gürültülüydü. Gürültülüydü. Gürültülü ve vahşi.

Vahşi ve özgür.

Tristan elimi tuttu ve ana sahne alanına doğru adım attık; tıpkı söylediği gibi samimi bir ortamdı. Dans pistinde müzik eşliğinde hareket eden bir grup insan ve barda toplanıp içki siparişi veren başka bir grup vardı. Kalabalığın içinde geri çekilerek onlara katılmak için yolumuzu zorladık. Bu bile başlı başına bir yenilikti.

Constantine'ler hiçbir zaman hiçbir şey için beklemek zorunda kalmadılar. Nerede bir kuyruk görsem dümdüz geçerdim. Nereye gidersem gideyim, insanlar bana bakmadan sabırlı olmak hoşuma gidiyordu.

"Ne içmek istersin?" Tristan bas sesinin üzerinden kulağıma doğru sordu.

"Şampanya," dedim ve yüzünü bana çevirdi.

"Şampanya burada pek işe yaramaz. Biraya ne dersin?"

Ona omuz silktim. "Tabii, evet. Bir bira. Her neyse. Sadece içinde alkol olduğundan emin ol."

İç çekişini duydum, müziğin sesini bile bastırıyordu. "Her zaman kafayı bulmak istiyorsun, Lainey. Belki bir gün kalıpları kırar ve ayıkken eğlenmeyi denersin."

Tuhaflikların arasında bile, hayatın *bu kadar* tuhaflaşacağına hiç inanmamıştım. Ayıklık ve ben birlikte pek iyi gitmiyorduk. Düşüncesi bile içimi çalkalıyordu. Ayıkken düşünmek zorundayım. Hatırlamak zorundayım. Üzgün olmalıyım ve ben gülmeyi ve çakırkeyif olmayı tercih ederim.

Barın önüne geldiğimizde müzik beni avucunun içine almıştı. Gitar yüksek sesle çalıyordu ve bunu tüm benliğimde hissedebiliyordum. Adamın vokalleri vahşiydi ama o kadar tutkuyla doluydu ki görmezden gelemiyordum. Tristan içkileri sipariş ederken ona baktım ve yüz hatlarının ne kadar karanlık olduğunu gördüğümde kalbim garip bir şekilde çarptı - özellikle spot ışıklarının altında. Uzun boyluydu, genişti ve gözleri vahşiydi. Derin, yanan küller gibi. Çenesi sertti ve bir tür heavy metal pinup'ı gibi görünse de o n d a beni heyecanlandıran bir şey vardı.

Tristan'dan birayı *teşekkür ederek* aldım ama yine de açılış grubunun şarkıcısına bakmaktan kendimi alamıyordum. Dans pistinin kenarına geldiğimizde Tristan ilgimi fark etti ve beni dürttü.

"Blue onu tanıyor, şarkıcıyı. Bana o söyledi." "Öyle mi? Çok güzel bir sesi var."

"Oldukça da iyi bir vücut." Durakladı. "Adı Stephen. Avustralyalı."

Aksanını hayal edebiliyordum ve bu beni ürpertti. İşte o zaman bu saplantının nereden geldiğini anladım.

Lucian Morelli'den geliyordu. Bana Lucian Morelli'yi hatırlattı. Onun karanlığını. Gücünü. Vahşi gözleri.

Stephen'ın sesindeki çiğlik bana Lucian'ın sesindeki kötülüğü hatırlattı, sadece midemi titretmeye yetti ve Avustralya aksanını düşünmek beni titretmeye yetti.

Evet. Bu Lucian Morelli ile ilgiliydi.

Tristan beni tekrar dürttü. "Konserden sonra seksi çocuk Stephen'la konuşabilirsin belki? Yani ona dokunamazsın ama hayal ederek iyi vakit geçirebilirsin."

Ona kaşlarımı çattım. "Evet, bunu sürekli yüzüne vurmana gerek yok. Ona dokunamam. Hayatı da ailemi de sikeyim."

Etrafımıza baktı ve gözlerindeki korkuyu gördüm. "İyi ki bu saçmalıkları söylediğini duyacak kalabalığın yok burada."

Omuz silktim. "Bazen öyle olsalar bile umurumda olmazdı. Bana günahlarımın bedelini ödetmeden önce onlara orta parmağımı gösterebilirdim."

Stephen başka bir parçaya başladı ve bir gözyaşı dalgasının iğnelediğini hissettim. Onları bastırdım, çünkü onlardan nefret ediyordum. Ağlamak zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

Keşke insanlar bilseydi... Keşke insanlar sadece iyi olmaya çalışarak kötü bir kız gibi ne kadar acı çektiğimi bilselerdi.

Ama bunu kimse bilmiyordu. Annemden başka kimse. Annem ve çoğu benim bile olmayan karaborsa borçlarım için peşime düşen Power kardeşler.

Neyse ki, kulüpler ve alkol tüm bu üzücü karmaşayı zihnimden silmeye yetecek kadar arkadaştı. Konu açılmışken. Tristan'a "Ben tuvalete gidiyorum," dedim ve başımın üstündeki tabelaları işaret ettim.

Gözlerini devirdi ve ben ona biramı uzatırken gözlerinde yine onaylamama ifadesi vardı. Oraya işlemek için gitmediğimi sanıyordu.

Ve belki de haklıydı.

Daha kadın reyonuna varmadan elim çantamdaydı, parmaklarım kozmetik ürünlerimin arasında geziniyordu. İşte oradaydı. Tam da ihtiyacım olan şey, saten astarın derinliklerine gömülmüştü.

Başım dönmeye başlamıştı bile. Yeni bir hat çekmek istedim. Buna ihtiyacım vardı.

Power kardeşler iğrençti ve benim için geliyorlardı. Her an benim için gelebilirler. Borçlarım, gülümsemelerimi ve vaatlerimi kabul edemeyecekleri kadar büyüyordu.

Kendi borçlarımın peşinde olsalardı bu kadar kötü olmazdı ama değillerdi. Kendileriyle birlikte başkalarınınkine de geliyorlardı. Kendi umutsuz yolum boyunca tanıştığım insanların kumar ve bağımlılık borçlarından oluşan bir deniz.

Bunun için ölmelerine izin veremezdim. Güç kardeşlerin yol boyunca önemsedğim insanları, sadece geçerken bile olsa, yok etmelerine izin veremezdim. Yine aynı şekilde kendi kaderimi de pek umursamıyordum. Ne ne kadar borcum olduğunu ne de bunun için ne kadar acı çekeceğimi. Power kardeşler istediklerini alabilirlerdi; son vedalarımı etmekten neredeyse memnun olacaktım.

Tuvalet kabinine girmeden önce beklemem gereken bir sıra daha vardı. Mekan dolup taşıyor, kahkahalar, sohbetler ve insanlarla dolup

taşıyordu.

iyi vakit geçiriyorlar. Onlar için iyi.

Kendimi tuvaletin kenarına bırakıp zulamla birlikte banka kartımı ve faturalarımı çıkarırken serbest kalmak için çaresizdim. Küçük kutuyu kaldırdım. Kapağını açtım. Beyaz toz bana baktı, unutulmayı vaat ediyordu.

Bir tane içmek istedim ama

içmedim. Bir yerlerde irade gücü
buldum.

Titreyen ellerimle kapağı tekrar kapattım ve çantama tıktırdım.

Sekizinci Bölüm

Lucian

"LUCIAN MORELLI," dedim giriş masasındaki kıza. "Kimlik lütfen."

Ehliyetimi uzattım. Saçlarım her zamanki gibi geriye doğru taranmıştı. Kot pantolon, çizme ve düğmeli gömlek içinde kendimi tuhaf hissediyordum ama takım elbise giyseymdim çok dikkat çekerdim. Gülümseyerek geçmemi işaret etti, ben de başımla onayladım.

Cyrus Bar şehir merkezindeki bir batakhaneye göre oldukça hareketliydi. İnsanlar kenara çekilip ana merdivenden çıkmama izin verdiler ve ben de merdivenlerden çıkıp ana bar alanına girdim. Müzik gürültülüydü, kulaklarımda çığlık çığlığa yankılanıyordu. Bu izbe yerde bir içki içebilmek için kalabalığın arasından sıyrılarak odayı taradım ama güzel sarışın avım ortalıkta görünmüyordu.

Bir maden suyu sipariş ettim ve etrafa bakmak için dans pistinin kenarına geri döndüm. İnsanlar sahnede zıplıyor, ortalığı dağıtıyor ya da kenarlarda çığlıklar atarak ayaklarını ritme vuruyorlardı. Yine de ondan hiçbir iz yoktu.

Takvim kaydını yanlış mı okudum? Fikrini mi değiştirdi? Eğer binada olsaydı, onu mutlaka uzaktan görür, sarı buklelerinin ışıltısını bir mil öteden tanırdım, ama hayır. Hiçbir yerde görünmüyordu.

Başarısızlık düşüncesinin beni neden bu kadar sinirlendirdiğini anlamıyordum. İçimde çürümüş bir burkulma vardı, taramaya ve karışmaya devam ederken kalbim hızla çarpıyordu. Bunun bir önemi olmamalıydı. Onu bulmak için sadece tek bir girişim olacaktı, ter dökmeye bile değmezdi. Neden bu kadar çok şey hissettirdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Onu bulurdum.

Bir şekilde, yakın bir zamanda, onun peşine düşecek ve onu bulacaktım. Sadece bunun bu gece olmasını umuyordum. Düşüncesi bile içimi kemiriyordu.

Onu incitmek istedim. Onu yalvartmak, titretmek ve ağlatmak istiyordum.

Dans pistinin diğer tarafında mükemmel bir sarışın gördüğümde maden suyumun çoğunu yudumlamıştım. Midem bulandı ve gözlerimin arkasındaki öfke alevlendi.

Evet,

evet.

Siktir,

evet.

Net bir görüş olmasa bile o olduğunu biliyordum. İçgüdülerimle, damarlarımda dolaşan nefretle biliyordum. Yoksa şehvet miydi? Bunu söylemek giderek zorlaşıyordu.

Gölgelerde kalarak yaklaşmaya çalıştım.

Hipster'a benzeyen uzun boylu bir adamın yanında duruyordu. Elaine ona yakındı, sıkıca sarılmıştı ama adamın ona kirli tek bir el bile sürmediğini biliyordum. İçgüdülerimden biri daha parladı.

Gözlerini sahneye dikmiş, mikrofona bağırarak adama bakıyordu. Evet, bu Elaine Constantine'di ama farklı görünüyordu. Neredeyse normal bir insan gibi, Constantine'den başka herhangi biri gibi görünüyordu. Neredeyse.

Elbisesi dar ve pahalı olduğu belliydi ama makyajı kedi gibiydi.

Sıcak.

Lanet olsun, çok ateşli bir parçaydı. Maskeli baloda olduğundan bile daha ateşliydi.

Bir şişeden bira yudumluyor, güzelce ve sertçe geri çekiyordu. Bu, zaten bildiğim bir şeyi pekiştiriyordu: Ucuz bir şey içtiğine göre alkolik istekleri oldukça umutsuz olmalıydı. Dahası da vardı.

Yalnız olduğunu anlamak için onun müzik eşliğinde salınışını izlemem yeterliydi.

Gözüne çarpmadan daha fazla yaklaşılamazdım. Görüş alanının hemen dışında durdum, onunla yapmak istediğim her şeyi hayal ederek kıllandım ve kaynadım.

Ona o kadar çok şey yapmak istiyordum ki ağzım sulanıyordu.

Şehvet. Nefret. Küçümseme. Hepsi derinlerde kaynıyor.

Onun ailesi yıllardır benimkiyle savaşıyordu. Bizi bir kez yıkmışlardı ama bir daha asla. Onlara servetimizden ya da gururumuzdan tek bir santim bile vermeden önce hepimiz kan kaybından ölürdük.

Elaine Constantine'in mükemmel cildindeki kırmızı lekelerle ne kadar güzel görüneceğini merak ettim. İçimdeki kötülüğe bakarken gözlerinin nasıl yaşlarla parlayacağını merak ettim. Çılgılık atmadan önce amını benim için ne kadar esnetebileceğimi merak ettim.

Etrafımdaki insanlara baktığımda, aralarında ne kadar kötü bir canavar olduğumu görmek çok komikti. Aralarında böyle bir sadistin olduğunu bilmiyorlardı.

Pembe saçlı bir kız ritimle sallanırken bana çarptı, göğsüme sertçe çarptı ve son suyumu gömleğimin üzerine döktü. *Özür dileyerek* etrafımda döndü.

Başımı eğdim ve zorla gülümsedim, o da gülümsedi, sonra gözlerini benden ayırmadı.

"Hey," dedi. "Sana bir içki daha getireyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Gözleri hâlâ benimkilerde sabitti. "Emin misin? Gerçekten çok isterim. Su, değil mi?"

Küpeleri ucuzdu. Sahte altınla boyanmış metal.

Bazen ucuzu severdim. Parayla baştan çıkarmayı ve ne istersem talep etmeyi severdim. Bu gezegende elde edilemeyecek hiçbir şey olmadığını çok erken yaşta öğrenmiştim.

Her şeyin bir bedeli vardır. *Herkesin bir bedeli* vardır.

Elaine'e dönüp baktım, hâlâ kıızıışmış bir kedi gibi sahnedeki herife bakıyordu.

"Tabii," dedim pembe saçlı kıza. "Bir su daha alacağım." "Ucuz randevu." Güldü ve boş şişemi elimden aldı. Ne ironi ama.

O bara doğru yöneldi, ben de bakışlarım hâlâ Elaine'in üzerinde, bekledim. Ona o kadar odaklanmışım ki, geri döndüğünü fark etmem için Pembe Saç'ın yanıma dürtmesi gerekti. Bana taze suyumu uzattı, yüzünde parlak bir gülümseme vardı. "Buralı mısın?"

Başımı salladım. "Bishop's Landing." "Ooh, güzelmiş. Buraya sık gelir misin?"

Cevabım kısa ve basitti. "Hayır."

Tam o sırada sahnedeki grup şarkılarını bitirdi ve kalabalığı selamladı. Bitti. Bitti. Ana grup sahneye çıkmadan önce kalabalık dans pistinden kaybolma fırsatı bulamadı.

İşte o zaman onu tanıdım, internetten araştırdığım Blue Hawk'ı.

Vücudunda iyi bir kas dalgası olan ukala bir sanatçı gibi görünüyordu. Salonun onun için tezahürat yapması pek de sürpriz sayılmazdı. Özellikle de sesi yükselmeye başlayıp salona doğru akmaya başladığında.

İyiydi.

Elaine'e baktım. Yanındaki adam havaya yumruk atıyor ve alkışlıyordu. Adam Elaine'e doğru eğildi ve Elaine de onlar alkışlarken gülüyordu.

Başka bir şarkı başladığında kalabalık öne doğru itildi ve beni onun görüş alanından çıkardı. Hiç vakit kaybetmedim ve Pembe Saç'ın bana seslenişini duymazdan gelerek bedenlerin arasından sıyrıldım. Elaine'den başka kimsede gözüm yoktu.

Daha yakın.

Her nefes alışında ve her adımında zemindeki baştan çıkarıcı kadına daha da yaklaşıyordu.

Aletim pantolonumun içinde şişmişti ve bu geride bıraktığım kadın için değildi. Önümdeki kadın içindi, bir fahişeye dönüştüreceğim güzel bakire içindi. Hem güzel bir Konstantin prensesini baştan çıkaracak hem de Morelli Holding'i kazanacaktım.

Ayaklarının üzerinde sallanıyor, birasını yüksekte tutuyordu ve yanındaki adam da onunla birlikte sallanıyor, başını ritme göre sallıyordu.

Gözlerindeki yansımamla acısını görmek istedim. Yavaşça. Oh, çok yavaş.

O inerken, mırıldanırken ve yalvarırken onu kendime almak istedim.

Arkasından yaklaşp kokusunu alabilecek kadar yaklaştığımda içimde karanlık bir heyecan vardı. Parfümünden tıpkı Tinsley'nin balosundaki gibi orkide ve erik kokuları yayılıyordu. Anılarımın canlanmasına neden olan bu koku içimdeki heyecanı daha da artırdı. Vücudunun hissi, benimkine karşı çok istekli. Ağzı çok ıslak ve istekliydi. Kokusu, o kadar ıslak ve muhtaçtı ki.

Bunu tekrar istedim. *Onu* tekrar istedim.

Arkasında durdum, hareket ettikçe sıcaklığını hissediyordum. Çok yakındı.

Çok yaklaşmışım.

Şarkı bitti ve yanındaki hıyar ona doğru eğildi ve parçalar arasındaki sessizlik sözlerini duyabilmem için yeterliydi.

"Onu daha sonra elime almak için sabırsızlanıyorum," dedi ve Elaine güldü. "Umalım da senin ellerini üzerinde görmek istesin o zaman," diye karşılık verdi.

Adamın gerçekten de amına giden bir yolu olmadığını teyit etmenin verdiği rahatlamayı inkâr edemezdim. Adam ona gülümserken gözlerinde şehvet görmedim, sadece... dostluk. Gerçek bir dostluk, bu yüzden onu potansiyel bir koz olarak not ettim. *Tristan*. Takvimdeki Tristan olmalı.

Kolunu kızın beline dolayıp onu kendine çekti ve kızın onun içinde eriyip gitmesi aralarındaki sevgiyi bana gösterdi.

Bunu görmenin içimde yarattığı heyecan deliceydi.

Ona dokunma şekli, onun da *bana* böyle dokunmasını arzulamama neden oldu. Üzerimdeki etkisini anlamıyordum ve anlamak da istemiyordum. Onu kırmanın ve benimkiler kadar parlak bir şekilde yanan gözlerindeki nefrete bakmanın heyecanından başka istediğim bir şey yoktu. Bundan daha fazlasını isteme düşüncesi bile tüylerimi ürpertiordu.

Bas yeniden başladı ve ikisi de kollarını başlarının üzerinde sallayarak birlikte sallanmaya başladılar. İşte o zaman yaptım. İşte o zaman aradaki son mesafeyi kapatmak için harekete geçtim. Sarışın Constantine avımın arkasına sıkıca yapıştım, ellerimi beline koyup yanından geçerken yanağına doğru tek bir nefes bıraktım.

Çok hızlıydı. Odanın gürültüsü içinde küçük bir kalp atışı. Ama yeterliydi.

Gerilmesi için yeterliydi. Dönmesine yetti. Kalabalığın karanlığında kaybolurken gözlerinin beni aradığını hissetmeme yetecek kadar.

Aramızda birkaç kişi kalana kadar bekledim ve yüzümü ona döndüm, kim olduğumdan asla emin olamayacağı kadar uzaktaydım. Dans edenlerin, tezahürat edenlerin ve etrafta yanıp sönen kulüp ışıklarının arasında değil.

Bu kadarı yeterliydi.

Beni gördü.

Hissettim. Hissettim. İstedim.

Gölgelerin ve neon ışıklarının arasından gözleriyle buluştum ve bakışlarını kendime çektim.

Evet. Beni gördü.

Hareket etmeyi bıraktı. Kıpırdamadan durdu. Gözleri ardına kadar açıktı.

Yanındaki adam hareket etmeyi bıraktı ve ona doğru döndü, neye baktığını anlamaya çalışıyordu.

Ama hayır.

Bunu asla başaramazdı.

Çoktan uzaklaşmıştım.

Dokuzuncu Bölüm

Elaine

KALBİM Gümbür gümbür atıyor, nefesim boğazımda düğümleniyordu ve bakmaktan kendimi alamıyordum. Damarlarımda dolaşan panik dalgalarını durduramıyordum.

"Ne oldu?" Tristan kulağıma doğru havladı ve ben hareket etmedim. Hareket edemedim. "Ne oldu, Lainey?" diye tekrar sordu ama figür gitmişti.

Onu görebilmek için çabaladım ama kalabalık çok karanlıktı. Tristan'ın da baktığını hissedebiliyordum.

"Neye bakıyorsun öyle, Lainey? Ne var?" diye sordu ve yüzümü ona dönmeden önce derin bir nefes aldım.

"Arayan Lucian Morelli'ydi. O burada."

Gözleri büyüdü, ağzı da ona uyacak şekilde düştü, sonra başını salladı ve deli olduğumu söyleyen bir bakışla beni sabitledi.

Evet, Elaine deliler kulübüne katılıyordu. Sıraya girse iyi olur. "Lucian Morelli burada değil," dedi bana. "İmkânı yok."

Omuz silktim, gözlerimin beni yanıltmadığını çok iyi biliyordum. Kalabalığı işaret ettim. "Şuradaydı ve ondan önce de tam arkamdaydı, belimi tutuyordu."

Sözlerim müziğin üzerinde bağırmak zorundaydı ama bunun bir önemi yoktu. Beni yüksek sesle ve net bir şekilde duydu.

Başını tekrar salladığında kaşları çatılmıştı, sonra yakınına eğildi. "Buna bir son vermelisin. Lucian Morelli'ye olan bu lanet olası takıntın her neyse, buna bir son vermelisin."

"Bu bir saplantı değil. Tam buradaydı." Onun titreyen başının aksine ben başımı salladım. "Ciddiyim, Tristan. O buradaydı."

"Ve ciddiym, Lainey. Kafan ne kadar iyi? Muhtemelen halüsinasyon görüyorsun."

Bira yüzünden başım dönüyordu ama bu bir halüsinasyon değildi. Halüsinasyon olmasına imkân yoktu. Smokin ya da takım elbise değil, gündelik kıyafetler giymişti. Ama dokunuşunu, bakışını ve nefesini tanıyordum; hepsi birkaç gün önce birkaç dakika içinde ruhuma işlemiştı.

Tristan tekrar yakınına eğildi. "Bundan kimseye bahsettin mi? Bu gece buraya geleceğinden?" İnlediğini duydum. "Lütfen bana söylemediğini söyle..."

"Hayır," dedim. "Söylemedim. Kimseye söylemedim. Kokain de kullanmadım." "Peki, nasıl oldu o zaman?" diye sordu. "Lucian nasıl olur da

Morelli, dünyada kimse geleceğini bilmese buraya geleceğini biliyor muydu? Burada olacağını kimseye söylemediğimden eminim. Blue Hawk dışında kimseye."

"Belki birine söylemiştir."

İç çekti. "Ona senin adını söylemedim, Lainey. İstese bile kimseye söylemesine imkan yoktu."

Haklıydı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi olsa da, haklı olduğunu biliyordum.

Kolumu sıktı. "Sanırım ona benzeyen biriydi. Görmek zor olmuş olmalı."

"Belki," dedim ama buna inanmadım. Kalbim buna izin vermedi.

"Belki de onu tekrar gördüğün için altına sıçıyorsundur. Belki de olan budur. Çılgınca bir çılgınlık."

Çılgın ben, evet. Buna inanmak isterdim ama hayır. Onu korkudan hayal etmemin imkânı yoktu. Zihnim çalkalanırken kalbim hâlâ güm güm atıyordu. Hayır. Benzer biri olmasına da imkân yoktu. Ne o dokunuşla, ne o kokuyla, ne de gözlerindeki o bakışla.

Mavi Şahin *iyi geceler dileyip* kollarını gökyüzüne kaldırdığında nefesim boğazımda düğümlenerek odayı taramaya devam ediyordum.

Kalabalık hareketlenmeye başladığında Tristan omuzlarımdan tuttu ve ben de onun iç çekmesine neden olacak kadar sert bir şekilde sıçradım.

"Kendini korkutuyorsun."

Kendimi bir tür rasyonelliğe zorladım. "Evet, sanırım öyleyim."

Sesindeki rahatlamayı duyabiliyordum. "Güzel. Dediğim gibi, belki Dr. Karlin'e geri dönebilirsin. Görünüşe göre şimdi daha çok yardımı dokunacak.

asla."

Düşüncesi bile midemi bulandırdı. Hayır. Bunun bana faydası olmazdı. Ruhumun derinliklerine inen hiç kimse bana yardım edemezdi. Dokunulmazdı. Dokunulmaz olması gerekiyordu.

Sırlar. Korkunç, kirli sırlar.

Her zamanki gibi gülümsemeye zorladım ve konuyu değiştirdim. "O zaman sahne arkasındaki fetihine gidelim. Tebrik öpücüğünü kaçırmak istemezsin, değil mi?"

Tristan gözlerini devirdi. "Onun siki, gezegendeki en büyük göt deliği için kendini becermeni izlemeye değmez."

Kaburgalarımda yanan öfkeyi hissettim. "Yapmam. Sana söyledim, onun yanına gitmeyeceğim!"

Bana inanmadı. Bunu hissedebiliyordum.

Görebiliyordum. "Ciddiyim. Serçe parmağımla söz verdim."

Kalabalık etrafımızda koşuşturuyor, insanlar bara ya da ana girişe doğru ilerliyordu. Tristan bu hareketliliğe kapılmamı engellemek için beni tekrar tuttu.

"Seni ondan alıkoyan tek şeyin serçe parmağının verdiği söz olmadığına dair bana söz ver."

Yüzüne karşı güldüm. "Sen bile o kadar deli olduğumu düşünemezsin. Ben bile o kadar deli olduğuma inanamıyorum."

Güvence verdiğimi anlamış olacak ki gülmeye başladı. "Bunun için teşekkürler."

Elimi tuttu ve sahnenin yan tarafındaki kapıya doğru ilerlemeye başladı; ben de en az onun kadar emin olduğuma inanmaya çalıştım. Demek istediğim, zihnimin çılgınlığı içinde bile biraz mantıklı olmalıydım.

Çünkü o haklıydı. Haklı olmak zorundaydı.

Lucian Morelli'nin burada olmasına imkân yoktu, ne imkân ne de ihtimal. Ayrıca, onu hiçbir zaman, hiçbir parçamla istememe imkân yoktu. Hiçbir zaman.

Damarlarımda dolaşan adrenalinin nabzı arasında bile hızla atan kalbimi yavaşlamaya zorluyordum. Kendime halüsinasyon gören bir salak olduğumu, durup dururken bir sürü saçmalık hayal ettiğimi söylüyordum. Belki de bana balodaki canavarı hatırlatan siyah saçlı ve gözlü bir adamdı. Yani.,

Stephen sahnede bana Lucian Morelli'yi hatırlattı, değil mi? Elbette bana canavarı hatırlatacak daha pek çok adam vardı.

Neredeyse sahnenin kenarına gelmiştik ki dans pistinin etrafına son bir kez baktım, Tristan arka odaları koruyan güvenlik görevlisine elini kaldırmadan önce vücutların itişip kakışmasını son bir kez taradım. Adam bize el salladı ve Tristan beni çekiştirmeye başladı, bizi Blue Hawk'a doğru koştururken stiletolarımın üzerinde beni salladı.

Ve işte yine oradaydı. Sahnenin uzak tarafındaki canavar, karanlık bakışlarını bana dikmişti. Evet. Biliyordum. Biliyordum. Ruhum haykırdı. Tüm vücudum gerildi ve karıncalandı. Çünkü oydu.

Gerçekten oydu.

Lucian Morelli bana baktı.

"Bekle!" Tristan'a seslendim. "Lütfen bak. Tam orada."

Ama hayır.

Tristan'ın bana karşı bedeninin gücünü kullanmasının üzerinden yıllar geçmişti. Beni kendisiyle birlikte çekiştirdi, ben de onu geri çekmeye çalıştım ama hareketi çok şiddetliydi, beni doğrudan göğsüne doğru itti ve onunla birlikte sahne arkası kapısına doğru sürükledi.

"Yeter," dedi ve bana sıkıca sarıldı. "Ciddiyim, Elaine. Bu kadar yeter. Lucian Morelli yüzünden kendini kaybetmeyi bırak, yoksa bir şeyler yapmak zorunda kalacağım. Ondan uzak durduğundan, güvende olduğundan emin olmak için birini uyarmak zorunda kalacağım."

Sözleri beni olduğum yerde durdurmaya yetti ve bu düşünce karşısında derin bir nefes aldım. Benim için korkuyordu, kolları gergindi. Hayatım için taş kesilmişti, etrafımdaki cehennem okyanusuna mal olsa bile beni güvende tutmak için çaresizce çırpınıyordu.

Ve haklıydı.

Benim için dehşete düşmekte haklıydı. Eğer Lucian Morelli normalde burun kıvracağı Meatpacking Bölgesi'ne girecek kadar peşime düşmeye kararlıysa, avından sağ çıkmamın imkânı yoktu.

Şampanyaya ihtiyacım vardı. Hem de bolca. En azından Blue Hawk'ın kuliste iyi bir şişe gazoz bulundurma ihtimali vardı.

Elimden geldiğince mutlu bir gülümseme takınarak kendimi güldürdüm. "Haklısın," dedim ve başımın etrafında çılğınca bir hareket yaptım. "Hadi

içeri girip fethettiğın yeri kontrol et. En azından bu sefer Morelli'nin diğeri benzerine yakından bakabilirim."

Tristan iç geçirdi ve kolunu bana doladı, sonra bizi soyunma odalarına götürdü.

"Şuna istediğın kadar bak, sadece lanet kafanı gerçek o l a n d a n uzak tut."

Onuncu Bölüm

Lucian

Onu ısırarak için dışarı fırlayan hayalet gibi bir gölgeydim, Tristan onu çekiştirirken gözleri kocaman açılmıştı. Ben olduğumu biliyordu.

İçimdeki heyecan muhteşimdi, onun şokunu ve dehşetini ve başka bir şeyi hayal ederken ağzım sulanıyordu. Bakışlarında başka bir şey daha hissetmişim.

Beni istedi.

Tıpkı Constantine balosunda elimde oyuncak olduğu zamanki gibi, o da beni istiyordu.

Lanet olsun, bunun için kendimden nefret ediyordum ama onu da istiyordum. Onun daracık yarığını istiyordum.

Bu onun karım olmasından daha önemli bir şeydi. Morelli Holding'i ele geçirmekle ilgili olmalıydı. Babama koca bir *siktir çekmemle ilgili olmalıydı*. Ama bundan daha fazlası, seksle ilgiliydi. Temel. Vahşi. Elemental.

Çıkışa doğru ilerlerken kendimi toparladım ve kendime mantıklı şeyler söyledim. Onun küçük bedenini yok etmek istiyordum. İstedğim *buydu*. İstedğim *tek* şey *buydu*.

Kaldırıma çıktığımda barın dışında sarhoş insan kümeleri vardı. Taksi çağıran insan kuyruğunu görmezden geldim ve bunun yerine onu beklemek için birkaç metrelik boş bir gölge buldum. Ön giriş neredeyse bir saat sonra nihayet açıldı.

İşte oradaydı, tökezliyordu, neredeyse düşüyordu ki Tristan onu yakaladı ve sıkıca tuttu. Sallanarak Tristan'ı uzaklaştırmaya çalışıyordu ve ben içimden gülümsedim.

Mavi Şahin adam onların ardından dışarı çıktı ve arkadaşının hayranlıktan ağzının suyu akıyordu.

Tristan'ın gitmek istediği bir yer olduğunu biliyordum ve bu yerin Elaine Constantine'in bu gece sik bulma şansını mahvetmesi olmadığı kesindi.

Elbette, kadın ondan uzaklaştı, tökezlerken omuz silkti ve caddenin aşağısında yaklaşan bir taksiyi işaret etti. Adam eliyle işaret ederek onu yanına çağırdı ama kadın elini sallayarak onu uzaklaştırdı ve taksi yanına yanaştığında iyi olacağına açıkça ısrar etti.

Tristan iki arada bir derede kalmış bir halde bakakaldı. Müzisyen arkadaşı onu kendi yönüne çekmeye kararlıydı, tıpkı Elaine'in gitmeye kararlı olduğu kadar.

Yakın arkadaşı Tristan oyalandı. Durdu. Ve sonra onlara teslim oldu.

Bir elini kaldırarak onu arayacağını işaret etti ve bir sik sözü verdikten sonra Elaine'i onu koruyacak bir taksiyle baş başa bırakarak caddeden aşağı indi. Bunu biliyordum. Constantine'lerin onun şehir merkezine gitmesine izin vermesinin hiçbir yolu yoktu, hele ki güvenlik koruması olmadan.

Hemen bir taksi çağırdım ve camdan içeri birkaç yüzlük attım. "Onları takip et," diye homurdandım şoföre ve yine koltuğunda dönüp bana baktı.

"Taksi mi?"

"Evet," dedim, kırmızı arka lambaları işaret ederek. "Lanet olası taksi."

Arkasında yakın durduk ve arka camdan silüetini izlemek için zorlandım. Onu zar zor görebiliyordum ama neredeyse avucumun içinde, sadece birkaç nefes ötede olduğu düşüncesi ağzımı sulandırıyor.

Kolaylıkla Constantine yerleşkesine gidiyor olabilirdi ve eğer durum böyle olsaydı, sırf onu ele geçirmek için şoförüne Bishop's Landing'den önceki uzun düzlükte onları sollamasını emrederdim. Ama hayır. Constantine yerleşkesine gitmiyordu. Hatta bırakın milyarlar bölgesini, şehir dışında bile bir yere gitmiyordu.

Taksisi ucuz apartman bloklarının arasından geçip sonunda köhne, vasat konut bloklarının arasındaki kaldırıma yanaştığında ilgimi çekti.

Bir an için onun yolculuğunu yanlış okumuş olabileceğimi ve bir hata sonucu rastgele birini takip ettiğimi düşünerek hayal kırıklığına uğradım. Ama hayır. Önümüzdeki taksiden bacalarını sallayarak inen ve stilettolarıyla girişe doğru yürüyen aynı sarışın güzeldi.

Sokak tabelasını kontrol ettim. Şehrin güzel bir yeri değil.

Şoförüne "Teşekkürler," dedim ve oradan ayrılmadan önce ona bir avuç dolusu yüzlük daha attım. Herhangi bir soruya cevap vermem için etrafta dolaşmadı, sadece Elaine'in arabasının gürültüsüyle birlikte lastiklerin gıcirtısıyla uzaklaştı.

Titreşen turuncu ışığın altında anahtarlarını ararken sakarlık yaptığı için şanslıydım. Anahtarları yere düşürüp bulmak için betonun üzerinde el yordamıyla dolaşırken ettiği küfrü duyabilecek kadar yakındım.

"Vay, vay, vay," dedim. "Seni burada bulmayı hiç beklemiyordum."

Elinde anahtarlar olmadan ayağa fırladı, sonra kapıya doğru geri geri gitti. "Ne oluyor lan? Bu olamaz... Bu olamaz..."

Ona gülümsedim. "Oh evet, sevgilim. Kesinlikle olabilir."

Korku içindeyken bile yanaklarında yanan öfkeyi gördüm. "Sen olduğunu söyledim. Tristan'a sen olduğunu söyledim ama bana inanmadı. O kulübü kontrol etmek için kendini alçaltacağını düşündüğüm için deli olduğumu söyledi. Hmm, sanırım ikimiz de birbirimizi şehrin bu kısmında bulmayı beklemediğimizi söyleyebiliriz, değil mi?"

"Bu arada, neden buradasınız?"

"Seni ilgilendirmez, Lucian Morelli."

"Ağzından çıkana dikkat et." Bakışlarımı güzel sirenin gözlerinden alamıyordum. İlginçlik bunu kesmiyordu. Bir saniye bile. Onun hakkında değil. İçimin çalkalandığını hissettim, zihnim onun düğümlerini çözmeye ve kızın neyden oluştuğunu anlamaya çalışıyordu.

O bir kaos girdabıydı, yanıp sönen renkler bir arada kaynaşıyordu.

Onlardan bir karmaşa, sıçrayan ve çarpışan, kendi momentumları tarafından o kadar tüketildi ki, tadı anlama şansım yoktu.

Kafası karışık ve öfke doluydu. Öfke ve istek.

Öfke ve hayranlık.

Öfke ve kendi acısı tarafından öylesine katledilmişti ki, etrafındaki herhangi birinin öne çıkıp ondan istediklerini almasını bekleyen bir risk havuzuydu.

Para. Ya da kan. Ya da amcık.

Her nasılsa, dişlerimi gıcırdatmama neden olan şey, insanların onun amını alacağı düşüncesiydi.

Sözlerim sessiz ve soğuktu. "Burada ne yapıyorsun Elaine?"

"Sen söyle. Dahı olması gereken kışi sensin, değil mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra," dedim.

Duvara yaslandı, gözlerinden bir başka korku dalgası geçerken irkildi. Uzanıp anahtarlarını aldım ve parmaklarımın arasında şıngırdattım.

Ben konuşmaya devam ederken o sessizdi. Girdabı dönmeye devam ederken sessizdi.

"İnsanların acıdan asla geri dönemeyeceği kadar zorlayan bir sadist olduğum gerçeği gibi diğer şeylerin yanı sıra. Ailemin sizinkilere o kadar çok eziyet borcu var ki hiçbiriniz hayatta kalamayacaksınız." "Biliyorum, biliyorum. Biz sizden nefret ediyoruz, siz de bizden. La la la. Sanki sikimde

bu konuda."

Bir adım daha yaklaştım ve bu sefer ürkmedi. Bakışlarını bile düşürmedi. Kasırğa onun içinde hızlanıyordu ve kesinlikle yavaşlamıyordu. Aradaki mesafeyi kapattığımda onun tadını alabiliyordum, ağzım orkideler ve eriklerle sulanıyordu.

"Constantine olduğun için seni cezalandırdığımda umurunda olacak," dedim ama yine içindeki kasırğa dönmeye devam etti. Ondan gelen titreşimleri hissedebiliyordum. Korku. Öfke. Nefret. Kafa karışıklığı.

Ama daha fazlası.

Çok daha fazlasını hissedebiliyordum.

Bir nefes aldı ve omuzlarını çökertti, boktan gece gökyüzüne bir bakış attı.

"Herhangi bir şeyi umursayacağımı sana düşündüren nedir?" diye sordu bana. "Ya işine bak ya da benden uzak dur, olur mu?"

On Birinci Bölüm

Elaine

Bununla **işim** gerçekten bitmişti. Önemsemekle işim bitmişti. Hissetmekle işim bitmişti. Yaşamakla işim bitmişti. Belki de Lucian Morelli beni bu acı dolu varoluştan kurtaran canavar olacaktı.

Dış dünyaya göre her şeyim vardı. Para. Tasarım kıyafetler. Bentley'ler.

Ama iç dünyamda acı vardı. Rahip Lynch ve hasta arkadaşları için *iyi olmaya* çalışan küçük bir kız olduğumdan beri acı veren küçük soluklarla nefes aldığım acı. Berbat edilmiş, kullanılmış ve çarpıtılmışım. Değer verdiğim hayatın büyük bir kısmı tarafından incitilmişim.

Tristan'ın bu gece Blue Hawk'a hayranlıkla baktığını görmek ve Blue Hawk'ın aletin onna geldiğini bilmek, içimdeki barizliği daha da artırmıştı.

İznim olsa bile kimseye karşı asla böyle hissetmezdim. Ailem bunu benim için çoktan yok etmişti.

Şşş, daha fazla sır. Daha fazla sır.

Daha fazla şampanya ve daha fazla dans. Boğulun. Boğulun.

İçimi çektim ve duvara yaslandım.

Kimsenin Lucian Morelli'nin şehrin bu kısmında beni parçaladığını bilme şansı yoktu. Tabii bundan zevk almak istemiyorsa. İstedliğini yapmak için ben onundum. Beni sonsuza dek susturmadan önce bir çılgılık atmama bile izin vermesi gerekmezdi.

"Devam et," diye onu kışkırttım. "Ya yap ya da git. Senin saçmalıklarınla işim bitti."

Daha da yaklaştığında ondan gelen sıcaklığı hissettim, nefesleri yüzümde sıcaktı, gözleri benimkilere dikilmişti. "Bana nasıl becerilmek istediğini söyle," dedi, "Yavaş ve nazikçe mi, yoksa sert ve hızlı mı?"

Ses tonu beni ürpertti. Cevap verirken korkumu gizlemeye çalıştım. "Lütfen, sadece hızlı bir tane yap. Bundan sıkıldım artık."

Her zamanki gibi yalan söylüyordum. Şimdiden sıkılmaya başlamamıştım. Korkunç korkuma rağmen, kendimi olduğu gibi teslim etme düşüncesinin altında beni yatıştıran garip bir sakinlik vardı ve daha fazlası... hala daha fazlasına dair sarsamadığım bir karıncalanma vardı. Bu istek. Bu *ihtiyaç*.

Hissettiğim ihtiyacı biliyordum. Tinsley'nin balosunda banyoda elleri üzerimdeyken hissettiğim ihtiyaç. Cyrus Bar'da onu ilk gördüğümde içimde dalgalandığını hissettiğim ihtiyaç.

Kahretsin, bu ihtiyaçtan nefret ediyordum.

Lucian Morelli melek bedeninde bir canavardı... ve ben o meleğin dokunuşunu arzuluyordum.

"Yap," diye fısıldadım. "Lütfen, sadece yap."

"Ne istersem yaparım, ne zaman istersem yaparım," dedi ve sesinde yeni bir şey vardı. Daha önce duymadığım bir ihtiyaç. Kontrol. Komuta. Elindeki anahtarları girişteki ışığa doğru tutarak şingırdattı. Jemma'nın anahtarlığı oradaydı, üzerinde yedi rakamının yazılı olduğu deri bir anahtarlık.

Yedi numara, bazıları için şanslı.

Benim için değil, öyle görünüyordu.

Sanırım Lucian Morelli içimde kendime itiraf etmek istemediğim bir şeyler okudu. Kapıya doğru ilerleyip anahtarı kilide soktuğunda beni yanında güreştirme zahmetine girmede, beni orada bırakıp arkasından baktı.

Bir yanım kaçmam ve en azından kaçmak için bir şans vermem için yalvardı ama hayır. Kendimi zihnimden başka bir şey tarafından kilitlenmiş buldum, kollarım göğsümün etrafında sıkıca sarılmıştı.

Kapıyı iterek açtı ve omzunun üzerinden arkasına baktı; gözlerindeki nefret daha fazla bir şeyle renklenmişti. İçime kadar hissettiğim bir şey.

"Gel ve kaderinle tanış, küçük bebek," dedi ve onun bakışları altında kendimi ne kadar küçük bir bebek gibi hissettiğim deliceydi. Bana yapılanlara rağmen uysal ve bir şekilde masum.

Bunu asla düşünmemeliydim, bir kalp atışı için bile, ama parmağıyla beni işaret etti ve kendimi hareket ederken buldum. İleriye doğru adım attığımda ayaklarım kendi başına bir hayat aldı, kavramam hala sıkıca altında kavrıldı

Kolum. Titriyordum, çok fazla berbat bira içtiğim için titriyordum ama yine de titriyordum.

Ne kadar sert titrediğimi fark ettiğinde yutkunmasını izledim. Bu hoşuna gitmişti.

Onun yanından geçip apartmanın koridoruna doğru yürüdüm - pahalı hayatımdan ucuz kaçışım. Jemma bir aylığına uzaklardaydı, bir yerlerde bir okyanus gemisinde çevresel huzurun peşindeydi, tıpkı gençliğimizden beri ara sıra yaptığı gibi.

Onunla birlikte olmalıydım.

Bir zamanlar öyle olacağıma inanmıştım. Okyanusları onarmayı, balinaları kurtarmayı ve yardıma ihtiyacı olan herkese yardım etmeyi planlamıştık ama bunu yapamadım. Hayatım bana izin vermedi.

Ailem izin vermedi.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Beni gerçekten kıran sırlarımdı.

Lucian'ın Jemma'nın dairesine giden yolu bulmasına izin vermekle uğraşmadım, sadece anahtarları elinden kaptım ve yolu gösterdim. Diğer kapıların hepsi sımsıkı kapalıydı, şüphesiz içeridekiler yataklarına çekilmişlerdi. Yedi numaranın kapısı üst kattaki koridorun hemen sonundaydı.

Anahtarı kilide soktum, kapıyı açtım ve Lucian'ın önünde içeri girdim. Kapıyı suratına kapatmaya bile çalışmadım, sadece onu takip etmesi için yolu gösterdim.

Benden sonra içeri girer girmez elektrik düğmesini buldu, gözleri etrafımızdaki küçük, temiz koridoru kontrol ediyordu. Jemma eksantrikliği içinde gerçekten de tatlı bir ruhtu. Başımın üzerinde gururla asılı duran bir teknenin yanında duran bir balinanın el yapımı duvar halısı ve mutfak kapısının yanında hayırsever arkadaşlarının bir resmi vardı. O anın karanlığına kıyasla neşeliydi.

Etrafımızı merak eden Lucian'ın yüzündeki sorgulayıcı bakışı görebiliyordum. O konuşmadan önce ona cevap verdim.

"Arkadaşım Jemma'nın evi. O uzakta dünyayı kurtarıyor. Lütfen eve geldiğinde görmesi için halısında kan lekeleri bırakmayın."

Cevap vermedi, ben mutfığa doğru ilerlerken arkamdan içeri girdi. Jemma'nın kahve makinesi her zamanki gibi tezgahın üzerinde hazır bekliyordu ve tek kelime etmeden çalıştırdım.

Çantamı kenara bırakıp dolaptan bir kupa aldım ve canavara bir tane daha uzattım. "Hey, pislik. Bana zarar vermeden önce bir kahveye ne dersin?"

Onu çok zorlamış olmalıyım. Saniyeler içinde üzerime geldi, bardaklar bir şangırtıyla yere düşerken beni tezgâha çarptı. *Siktir. Siktir. Sikeyim.*

Ama sonra bana saldıran Lucian Morelli'nin elleri değildi... ağzıydı. Dudaklarıydı. Nefesleri. Arzusu. Paltomu omuzlarımdan sıyrıp bir kenara fırlatırken çok vahşiydi. Parmakları elbisemi yırtıp dantel sütyenimi ortaya çıkarırken vahşiydi.

Öpücükler. Sıcak öpücükler. Derin öpücükler.

Onları istedim. Lanet olsun, onları istedim.

"Bir daha benimle bu şekilde konuşma," dedi, yüzümü büyük bir eliyle sıkarak. "Yoksa ağzını sabunla yıkarım."

Kollarımı boynuna doladığımda beni neyin tükettiğini bilmiyorum. Bir sonraki öpücük turunda nefes nefese kalana ve daha fazlası için çaresizliğin acısını çekene kadar deliliğin hangi derinliklerinin mümkün olduğunu bilmiyordum.

Bu lanetlenmişti. Yasaktı. Her seviyede delilik.

Bir başka derin öpücükle, güzel canavar beni tezgahattan çekip aldı ve koridora doğru iterek ikimizi de oturma odasının karanlığına doğru itti. Beni o kadar sert bir şekilde yere fırlattı ki dizlerimin üzerine yuvarlandım ama bunun bir önemi yoktu.

Işığı gördü ve bir anda üzerime atladı. Vahşi bir hayvan.

Kumaş yırtılarak açıldı. Güçlüydü. O kadar güçlüydü ki kollarında oyuncak bir bebek gibiydim. Gözlerimi kapattım ve beni soymasına izin verdim, ne olacağını çok iyi biliyordum. Gelecek olanı *isti*yordum.

Göğüslerimi sütyenimden çekip çıkarırken nefesinin altında inlediğini duydum, meme uçlarımdan onun dokunuşu için ne kadar sert olduğunu gördüm. Parmakları etimi kavrayıp bükerken vahşiydi, ama orada durmadılar. Kaburgalarımdan aşağıya ve karnımın üzerine doğru kaydılar, yırtık pırtık taytıma takılarak aşağıya çektiler.

Oh lanet olsun. Kalçalarım. Kalçalarımı görürdü. Yara izlerini görürdü.

Taytımı dizlerime kadar çekiştirmeden önce dudağımı ısırdım, ampulün sert parıltısı altında, ölümcül bir dehşete kapılmam gerekirken bile kendimden utandığımı hissettim.

Yeterince emin, onları gördü. Tepe ışığının altında acımasızca, onları gördü.

Kesikler taze, yara izleri üzerinde acı veren çizgilerdi. O kadar çok yara izi vardı ki, kalçalarım onlarla dans ediyordu. Her zaman yüksekte, gözden uzakta. Her zaman güzel ve sert kanamaya yetecek kadar derin.

Küçükklüğümden beri kendime zarar veriyordum ve buna ihtiyacım vardı. Beni kafamdaki acıdan kurtarmak için bedenimdeki acıya ihtiyacım vardı.

"Ne oluyor lan-" Lucian başladı ama gözlerimin içine baktığında anladı. Bana neler olduğunu çok iyi biliyordu.

Taytımı tuttum ve yukarı çekmeye çalıştım ama izin vermedi.

"Neden kendini kestin ki?" diye sordu, omuz silkip sessizliğimi korumalıydım, çünkü bu onu hiç ilgilendirmezdi, ama sanırım yine gevşek dilim için alkole teşekkür etmeliydim. Kelimeler hayatımda hiç olmadığı kadar ağzımdan akıyor, ben onları durdurmaya çalışmadan önce hiçbir kısıtlama olmadan serbestçe fişkırıyordu.

"Uzun zaman önceydi."

"O kadar yaşlı değilsin,

Elaine." "Fark eder mi?"

"Benim için önemli."

Kalbim kelimelerle çarpıyor. "Belki de acımı dindirmek için alkol ve uyuşturucuya ihtiyacım olduğu için kendimi kesiyorum. Belki de kimse beni sevmeyeceği içindir. Çünkü sevmezler, değil mi? Ailem izin verse bile hiçbir erkek benim gibi bir ucubeye aşık olmaz."

Gözleri benimkilere dikildi ve nefretten fazlasını gördüm. Nefretten daha kötüsünü. Acıma.

Merhamet gördüm.

Elleri hâlâ bileklerimi sıkıca kavrarken, "Senin lanet olası bir terapiye ihtiyacın var," dedi.

"Evet, duymaya devam ediyorum. Terapi, terapi, terapi. Yıllarca aldım, biliyorsun. Pahalı terapistlerden. Derin nefes al. Olumlu kendi kendine konuşma. Hiç faydası olmadı."

Kesiklerime baktı ve onlardan utandığımı hissettim, acım o kadar şiddetliydi ki. Dantel bir tanga giyiyordum ama o bunu fark etmedi bile. Dikkati güçlü yanlarımda değil kusurlarımdaydı, tıpkı dünyanın geri kalanının her zaman olduğu gibi.

Umurunda olan insanlar bile.

"Yap," dedim tekrar. "Sadece yap."

Bakışları benimkiler üzerinde sıkılaştı. "Tam olarak ne yapacağım? Seni becermek mi? Sana hizmet etmek için burada değilim, tatlım. Bana hizmet etmesi gereken sensin ama nasıl yapacağını bile bilmiyorsun."

"Evet, belki ben de bu konuda başarısızımdır."

Gözlerimin yaşadığını biliyordum ve bunun için kendimden nefret ediyordum. Çenemi zorla havaya kaldırdım, alt dudağım titriyor olsa da elimden geldiğince gururlu görünmeye çalıştım.

Shhh, sırlar. Sırlar.

Sırlarını asla söyleme.

Bileklerimi bıraktı ve benden uzaklaştı, acıma duygusu daha da kötüydü, gözleri hala bunu kabullenmekte zorlanıyordu. Taytımı yukarı çektim ama kaçmaya çalışmadım, sadece dizlerimi göğsüme topladım ve kollarımı onlara sardım.

Lucian ayağa kalkıp üstünü başını fırçaladı, dekor değeri milyon dolardan az olan her yerin hamamböceği istilasına uğradığı belliydi.

"Canımı yak," dedim ve ciddiye dim. Gerçekten ciddiye dim.

Başını eğdi, bana büyüteç altındaki bir böcekmişim gibi baktı, meraklı ama mesafeliydi. "Beni bir bıçak gibi kullanabilesin diye mi? O güzel kalçalarına bir yara izi daha kazansın diye mi? Ben Constantine'lerden emir almam."

Birbirimize kelimelere dökülemeyecek kadar kinle bakıyorduk, ikimiz de on yıllar boyunca biriken kötülük dalgalarıyla kaynıyorduk. Ama kalbimin çarpmasına neden olan şey kin değildi.

"Yap şunu," diye mırıldandım boynumu sıkarken.

Gözleri kötülükle kayganlaşmıştı ve ben bunu gördüm. Hissettim. Sadizm... zalimlik... gaddarlık... tıpkı pek çok erkekten, pek çok kez tanıdığım gibi.

Yine öyle hissettim. Derinlerde hissettim. Onun içinde hissettim. Önümdeki canavarda.

Ama bu canavar farklıydı.

Bu canavar beni başka hiçbir erkeğin yapmadığı şekilde titretti.

Lucian Morelli bana zarar vermek istiyordu ve bunun sebebi sadece kan bağıym değildi. Bunu istediği içindi. Acı çektiğimi görmek istedi. Acı içinde kendimi kaybettiğimi görmek istiyordu.

Tanrım, lütfen, ben de acımın içinde kendimi kaybetmek istiyordum. Mükemmel canavarın beni onun için incitmesini istedim.

Lütfen, onu bana ver. Lütfen.

Ama hayır.

Sanki içinde bir şalter atmış gibi, ateşi buza dönüştü.

"Özgürlüğünün son anlarının tadını çıkar, küçük bebek," dedi. "Bir gün senin için geleceğim. Ve geldiğimde, benim olacaksın. Sonsuza dek."

Delilik üstüne delilik olmasına ve ruhuma hiçbir anlam ifade etmemesine rağmen kalması için ona yalvarmak istedim. Ona hiçbir şey için yalvarmadım. Kalbimin küçük çukurlarından yeterince gurur topladım ve o uzaklaşırken sessiz kaldım, hıçkırıklarım göğsümde savaşıırken gidişini izledim. Arkasına bile bakmadı.

Ön kapı arkasından çarparak kapandığında irkildim ve ardından hıçkırıklar ciğerlerime doldu.

On İkinci Bölüm

Lucian

KADIN içimi öylesine sıkımişti ki, o gecekondudan çıkarken kendi aklımdan bile haberim yoktu. Rastgele bir serserinin peşimden gelmesini umarak sokağa çıktım, böylece yumruğumu birinin etine geçirebilecektim.

Onlar yapmadı. Sabahın erken saatlerinde tek başıma şehir merkezinde dolaşırken etrafımın farkında bile değildim.

Her şey onun üzerindeydi. Onun yalnız ruhu benimkine huzur için yalvarıyordu. Yanan kalbi, en zayıf anlarında bile saldırmak için alevleniyordu. Korkusu çok güzeldi. Gözleri, çok geniş ve incinmiş.

Dokunmaya ve acıya duyduğu ihtiyaç, onu doruklara çıkarmak için birbirine karışıyordu.

O bir mazoşistti ve kendisi bunu gerçekten bilmese bile ben bunu biliyordum.

Acı çekerek rahatlama ihtiyacını derinliklerine ittiği travmalara bağlıyordu ama yanılıyordu. Onun ne olduğunu bilecek kadar acı çeken sürtük görmüştüm. O da onlardan biriydi. Servetimin her zerresini ona yatırdım.

Pantolonumdaki şişlik bana onun ne kadar çaresiz bir acı sürtüğü olduğunu söylüyordu. En iyinin de iyisi olma potansiyeline sahipti ve bunu pis kalbimin her atışında hissediyordum.

Hayır. O bir Constantine'di. Onun acısı benim zevkimle ilgili olmalıydı, onun değil.

Violent Delights'ın boş olacağını biliyordum ve boş olmasa bile Elaine Constantine'in içimde uyandırdığı kaşıntıyı gideremezdi. I

İncitmek için yeni bir kız çağırabilirdim, seçtiğim muhteşem bir kadını seçebilirdim, ama bu da onu çizmezdi.

Sokaktan bir kadın bile alabilir ve tamamen yabancı biriyle nakit satın alma oyunumu oynayabilirdim, ama yapmadım.

Hiçbir şey yapmadım, güneş nihayet başını gökdelenlerin üzerine çıkarana kadar gece boyunca yürümeye devam ettim, Elaine Constantine'i ve onu karım yapmayı düşündüm.

Sonunda aklım başıma gelip Elliot Morelli'yi telefonumdan aradığımda New York Pazar sabahı hayatıyla dolup taşıyordu. Cevap verdiğinde hâlâ yataktaydı, sesi önceki geceden kalma bir akşamdan kalmayla bulanıklaşmıştı. Onu bir mil öteden tanıyabiliyordum.

Ailemden kimseyle pek yakın değildim. Babam ve benim "durumum" buna sebep olmuştu. Ancak kuzenimle iletişim halindeydim. Bir arkadaşaya sahip olduğum en yakın şey oydu.

Yanında bir kadın sesi duydum, "*Kim o?*" diye inliyordu ve soruyu böyle bir iniltiyle sorduğuna göre tekrar bir fetih olması gerektiğini anladım. Aşinalık. Bir playboy için pek de olağan bir durum değildi. Aynı amcıgı nadiren iki kez sikerdi.

"Geliyorum," dedim ve o da iç geçirdi. "Ne oluyor

Lucian? Daha sabahın sekizi bile olmadı."

"Şimdi geliyorum," dedim. "Şu rastgele şeyi yatağından çıkarır mısınız?"

"Elbette, her neyse," dedi ve telefonu kapattı.

Bir taksi çağırdım, oraya vardığımda kadının dairesinden çıkmış olacağını çok iyi biliyordum. Eşiğinden içeri adımımı attığımda, Elliot üzerinde düşük belli bir pantolondan başka bir şey olmadan oturma odasında dolaşıyordu.

Kendimi koltuğuna bıraktım ve o gözlerini ovuştururken bir nefes verdim.

"Pazar sabahı seni buraya getiren şey ne?" diye sordu ve kendime gelemenden tükürdüm.

"Lanet olası Elaine Constantine."

Bana sanki son gördüğünden beri kafama darbe almışım gibi baktı.

Ben.

"Elaine Constantine sana neden bir şey yapsın ki?"

Lütfen bana ondan uzak durduğunu söyle. Baban çıldırarak. Onunla

aile bir savaş başlatacak."

Tahmin edilebileceği gibi, dünyadaki tek arkadaşım olan Elliot aklımdan geçenleri okudu. "Onu becerdin, değil mi?"

"Pek sayılmaz," dedim ve nefesimin altında kendime küfrettim.

Önümde çömeldi, gözleri beynime bir darbe aldığıma dair işaretler arıyordu. "Tam olarak ne gibi? Ne haltlar dönüyor?"

Ona bunların hiçbirini anlatmamalıydım. Bunu zihnimde bir kenara bırakmalı ve her zaman için ona sırtımı dönmeliydim. Ama yapmadım. Hâlâ onun saçma sapan yöntemlerinden dolayı yeterince sarsılmıştım. "Tinsley Constantine'in maskeli balosu," dedim ve yüzünü buruşturdu.

"Evet, ne olmuş ona? Herkes çok övüyor. Magazin basını da buna bayılıyor."

"Ben de oradaydım," dedim ve bana güldü. Gerçekten güldü. "Tinsley Constantine'in balosunda ne halt ediyordun?" "Bir eş buluyordum."

Alay etti. "Doğru. Tabii. Sonra da bana baba olacağını söyleyeceksin. Bunun Elaine'le ne alakası var?"

Keşke sigara içen biri olsaydım da bir nefes sigara çekip kendi lanet ruh halimi bozabilseydim. "Tahmin edebilirsin."

"Bütün dünya onun lanet bir parti kızı olduğunu biliyor. En son Regent'ta Constantine dedikoduları dolaşırken Power kardeşlere borcu olduğunu duymuştum."

Bu ilgimi çekti -Konstantin'in kulaklarımdan kaçan küçük bir istihbarat kırıntısı. "G   kardeşler mi?"

"Görünüşe göre, büyük bir zaman. Annesinin onun üzerine çok gittiğini söylüyorlar."

Tekrar konuştuğunda bu yeni bilgi üzerine kafa yoruyordum.

"Peki, Elaine Constantine'i baloda gördüğünde ne oldu?"

  imde kaynayan utanç ve aşağılanmadan nefret ediyordum. Elliot onlarca yıldır güvenilir bir kulak olmuştu ama bu itirafı ona söylemekte zorlanıyordum.

Beni savaştan kurtardı. "Onu yakaladın, değil mi? Aletinin nefretini yönetmesine izin verdin ve onu yakaladın?"

"Tam olarak böyle olmadı-" diye başladım ama o çoktan sırtıtmaya başlamıştı

Ben.

"Kendini hırpalama Lucian," dedi. "Onu gördüm. Çok ateşli, Constantine standartlarına göre bile. Yani, hepsi seksi, ama o bir şey

başka. O pozisyonda olup da fırsatı olsa onu becermek istemeyecek çok erkek olduğundan şüpheliyim." Göstermek için kalçalarını itti. Bu şekilde çerçevelendiğini duymak ucuz hissettirdi.

"Onun amıyla ilgili bir şey değildi."

Hâlâ sırtıyordu. "Evet, ama konu amcığa geldi, değil mi? İnan bana, seni o daracık vücudu yüzünden sikip attığını bilecek kadar iyi tanıyorum."

"Unut gitsin," dedim ve gitmek için hamle yaptım.

Beni koltuğuma geri itti ve mizah anlayışını bir kenara bıraktı. "Tanrı aşkına, Lucian. Ona karşı bir şeyler hissediyorsun. Aklını mı kaçırdın sen?"

"Kimseye karşı bir şey hissetmiyorum."

"Hayır, ben ciddiym. Bu sen değilsin, dostum. O sana bir şey yaptı."

"Bu çok saçma," dedim ama bana inanmıyordu. Bunu yüzünde görebiliyordum.

onun bakışları.

Kendime inanmak istedim ve inanmalıydım da. Bu kavram saçmaydı. Hayatımda hiç kimseye karşı bir şeyler hissetmemiştim, hele de Constantine'le bir bağlantısı olan birine karşı. Bırakın *aşık* olmak gibi kabarık saçmalıkları, duygularla bile işim olmazdı. Bu zayıflıktı. Zayıflıktan başka bir şey değildi. İnsanlar kullanmam için birer araçtı. Başka bir şey değil.

"Sorun değil, biliyorsun," diye devam etti Elliot. "Cidden, çıkar ağzındaki baklayı.

Ne söylenmesi gerekiyorsa."

"Sen lanet olası bir danışman değilsin, Elliot. Söyleyecek bir şey yok," diye karşı çıktım ama şöminenin üzerindeki saati işaret etti.

"Pazar sabahı dokuzdan önce buraya gelmen bana pek de bunu anlatmıyor." Gülümsedi. "Melissa'yı bunun için kovdum, biliyorsun. Bugün gitmeden önce en azından bir tur daha kışını sikmeyi planlıyordum."

"Melissa?" Ben sordum. "Aegean'da barın arkasındaki kız mı?"

"Konuyu değiştirme," dedi ve kanepede bana katıldı, ellerini başının arkasında birleştirerek arkasına yaslandı.

Kendi akıl sağlığım için kendimi konuşmaya zorladım. En azından Elliot saçma sapan seçimlerimden haberdarsa, aklımı tekrar kaybedersem beni takip etme şansı vardı.

Ona Tinsley'nin balosunu ve Elaine'i banyoda nasıl yakaladığımı anlattım. Korkusuna rağmen beni nasıl istediğini anlattım. Kendime itiraf etmek istemesem de bundan nasıl hoşlandığımı anlattım.

"Ee, sonra ne oldu?" diye sordu, ben topu saymayı bitirdiğimde. "Seni bir randevu gecesi için mi aradı?" Bu ihtimale güldü.

İşte o zaman işler garipleşti. İşte o zaman çenemi tamamen kapatıp oradan kaçmalıydım.

"Alto aracılığıyla takvimine eriştim. Kişisel takvimine." "Ne oluyor lan?" Tüm vücudu koltuğun içinde dönerek bana baktı. "Sen Kişisel takvimine erişimin var mı? Bunun için senin de onun da derisini yüzerler. Eğer öğrenirlerse-"

Sözünü kestim. "Bu lanet bir takvim. Başka bir şey değil."

"Evet, ve Constantine dünyasının kalbine doğru bir saldırı. Tüm güçleriyle peşinize düşecekler."

Zaten bildiğim şeylere işaret ediyordu. Gereksiz bir konuşmaydı ama yine de bana babamın ne kadar öfkeleneyeceğini ve niyetleri bu kadar somut olan bir şey yüzünden Konstantinlerin ne kadar saldırıya uğramış hissedeceğini anlatmaya devam etti.

Onu bulup yok etmek istemiştım. Bunu biliyorlardı. Buna tepki göstereceklerdi. Bu büyük bir açıklamaydı ve ben bunu biliyordum. Riskleri biliyordum.

Constantine'lerin özel partisine gizlice girmemin ciddiyetine yakın bir şey değildi ama Elliot için bunun hiçbir önemi yok gibiydi. Ses tonunda bundan daha fazla endişe vardı... kendi iyiliği için fazla zekiydi.

"Onu çoktan bulmuşsun," dedi ve içinde hiçbir soru işareti yoktu.

O.

"Evet, onu çoktan buldum. Onunla evlenmeye niyetliydim."

Başını iki yana salladı. "Hayır, değildin. Kendine istediğin kadar bunu söyle,

ama onunla evlenmekten çok daha fazlasını yapmaya niyetliydin."

"Gerçekte ona her şeyi yaptım," dedim ona. "Onu boktan bir bara kadar takip ettim ve cehaletinin her küçük kokusunun tadını çıkararak onu kenardan izledim. Sonra daha da iyi oldu." Yüzündeki çılgın ifadeyi anlamak için durakladım. "Onu bir arkadaşının boktan dairesine kadar takip ettim. Onu yavaşça becermek için mükemmel bir zemin gibi görünüyordu."

"Ve onunla evlen."

Sonunda bariz olanı itiraf ettim. "Evet, ve onunla evlenmek için." "Neden?"

Bunun cevabından hala tam olarak emin değildim, bu yüzden omuz silktim. "Bilmiyorum. Belki de bunu yapmadan önce onunla biraz daha oynamak istiyordum."

"Yapma," dedi ve sesi daha önce hiç duymadığım kadar dehşet doluydu. "Ciddiyim Lucian, bunu sakın yapma. Bir daha Constantine'lerin yakınına bile gitme. Buna değmez. O buna değmez."

İçimdeki ateş aksini söylüyor, onun acısına ve yıkımına duyduğum ihtiyaçla parlıyordu.

"Çok ciddiym," dedi Elliot. "Bir daha onun yanına bile yaklaşma. Gerekirse Tinsley'nin peşinden git. Hatta şu Haley denen hatunun ya da her kimse, hiçbirinin önemi yok. Sadece Elaine Constantine olmasın. Lütfen Tanrım, Elaine Constantine olmasın." Ona dudak büktüm çünkü söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu. Mantığı hiç mantıklı değildi. "Neden Elaine olmasın?" Dedim. "Annesi diğerlerini kaybettiği için kara koyunundan daha çok ağlayacaktır. Onlardan herhangi birini ortadan kaldırmak, miraslarına çok daha dramatik bir darbe vurmak olur. reddetmek istediklerinden daha fazla."

Başını sallıyordu ve kanımı donduran bir şeyi gözlerinden okuyabiliyordum. "Bunun Constantine'lerle ve en çok kimin için ağladıklarıyla bir ilgisi yok," dedi bana. "Bu seninle ilgili."

"Ben mi?" diye alay ettim. "Bunun benimle ne ilgisi var? Constantine'lerden hangisiyle uğraştığımın ne önemi var? Ne olursa olsun onların kalbine güzel bir kurşun sıkacağım. Birimizin bunu yapmasının zamanı gelmişti."

"*Her şeyin* seninle ilgisi var," dedi ve ciddiydi. Gerçekten ciddiydi. "*Her şey bundan sonra* hangi Constantine'in peşinden gideceğinle ilgili."

"Söyle bakalım," diye çıktım ona. "Elaine Constantine'in peşinden gidip onu becerdiğimde nasıl bir felaket olacağını düşünüyorsun, söyle bana."

Elliot Morelli bana on yıllardır tanıdığım en iyi arkadaşım gibi baktı, hepsi o kısa anda özetlenmişti. "*Düşünmüyorum*. Nasıl bir felaket olacağını *biliyorum*," dedi. "Sadece Elaine Constantine'le evlenmeyeceksin. Ona aşık olacaksın."

On Üçüncü Bölüm

Elaine

PAZARTESİ günü beni Regent Country Club'da Harriet, Grace ve Vivian ile otururken buldum. Kızlar sohbet ediyor, gülüşüyor ve her zamanki kankalar gibi kahvelerini yudumluyorlardı. Bir sürü golfçünün, takım elbiseli beyefendilerin ve onların şık eşlerinin arasında dört sarışındık. Diğer kızlar sabah sporundan yeni çıkmış gibi parlıyorlardı ama ben ayaklarımın üzerinde zar zor duruyordum, hafta sonumu kayalıklarda geçirdiğim için hala başım dumanlıydı.

Kalçalarım elbisemin altında kaşınıyordu, önceki geceden kalma kesiklerle tazeydiler ve bana başarısızlıklarımı hatırlatacak kadar derindiler.

Diğerleri her zamanki saçma muhabbetlerini yaptı. *Hafta sonun nasıldı? Cumartesi gecesi Amy-Ann'in elbisesini gördün mü? Hemmings Vintage, değil mi?*

Sade kahvemi yudumlarken toplantının bir an önce dağılmasını umuyordum. Tek kelime etmedim, herkes konuşurken sahte gülümsememi takınarak belli belirsiz ilgileniyormuş gibi yaptım.

Ama hiç ilgilenemedim.

Lucian Morelli aklımdan geçerken olmaz.

Sorgulamanın bana yönelmesinin kaçınılmaz olduğunu bilmeliydim. *Görgü kurallarının hiçbir maliyeti yoktu, bu yüzden bakıcılarımız ve hizmetçilerimiz küçük yaşlardan itibaren bunu aşlamışlardı.*

Grace konuştu. Kuzenim masanın karşısından bana sırtıırken, gözleri takma kirpiklerin altında dalgalanırken bir resimdi.

"Hey, Lainey. Hafta sonun nasıldı? Longley bağış gecesine neden gelmedin? Birisi meşgul olduğunu söyledi..."

Diğer ikisi de onunla birlikte bakıyordu. En yakın kuzenim olan Harriet, cevabın Constantine standartlarına göre *kabul edilemez bir şey* olacağını bilmiyormuş gibi iyimser görünmeye çalışıyordu.

Kız kardeşim Vivian iyimser görünmeye bile çalışmıyordu. Gülümsemesi kâğıt kadar inceydi, beni son gördüğünden beri muhtemelen kafayı bulduğumu ve bilincimin yerinde olmadığını çok iyi biliyordu.

Gerçeği bilselerdi ne tür ifadeler takınacaklarını hayal ettiğimde neredeyse gülme krizine girecektim. Masanın üzerine kusuyor olurlardı.

Tristan'la şehir merkezindeydim, bir parça sık istediği rockçı bir adamı izliyordum. Görünürde güvenlik yokken çakırkeyif oldum... ve sonra Lucian Morelli tarafından becerilmeyi umuyordum. Meğer sikhemiş, sadece elleri ve ağzıyla beni yaralamış.

Omuz silktilim. "Evet, iyiydi, teşekkürler. Sadece biraz ara verdim."

Üç boş ifade bana baktı, kâğıttan gülümsemeler bile kesmiyordu.

Kendi gülümsememi topladım ve sohbeti normal uyuşuk gevezeliğe geri döndürdüm.

"Bana Amy-Ann'in Hemmings Vintage elbisesini anlat o zaman."

Grace sıçrayıp içine girdi, deniz mavisi saten ve elmaslardan bahsederken ellerini kaburgalarından aşağı kaydırды. Aynı eski saçmalıklar.

Kahve fincanımla oynarken Harriet'in gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum. Onları hissedebiliyordum.

Harriet Roosevelt'i severdim. Sadece sonsuza dek en yakın kuzenim olduğu için değil, gerçekten tatlı bir ruha sahip olduğu için ve ondan bir şeyler öğrenebilmeyi dilediğim için. Yaptığı her şeyde doğru ve dürüsttü ve bunun nedeni Konstantinlerin hepimizden söyleneni yapmamızı isteyen diktatörler olması değildi - çünkü o bir insan olarak böyleydi.

Takvimini yüzlerce farklı hayır etkinliğiyle doldurmadı çünkü bu magazin dergilerinde iyi göründü. Bunu yaptı çünkü altın kalbiyle orada olmak istiyordu.

Belki de inanmama izin verdiğimden daha fazla ortak noktamız vardı ama benim kalbim onunki gibi altın değildi. Benimki yırtık pırtıktı, ölüydü.

Sırlar. Daha fazla sır.

Constantine şemsiyesi altında birlikte vakit geçirebileceklerini düşünseydim onu şehir merkezindeki Jemma'yla kanka olarak eşleştirirdim ama annem Jemma'yı ahlaki mücadelesi ve saçındaki dreadlock'larla Bishop's Landing sahasında görse bile sigortaları attırırdı.

Yemek bittiğinde, her zamanki gibi öpüştük. Kahvemini kalanını yudumlama zahmetine bile girmeden ceketimi alıp gitmeye hazırlandım.

Harriet kolumu tuttuğunda ön kapının eşiğindeydim. Her zamanki şaşkın yüz ifadesiyle bana neler olduğunu anlamaya çalışırken, içgüdüsel olarak gözlerimi onunkilere diktim.

"Bahçede dolaşmaya gelir misin?" diye sordu ve midemde yeni bir kokain arayışı alevlendi, ancak Pazartesi öğle yemeğinde Regent Country Club'da bir satır çekmeye karşı koyacak kadar kendimi tutmayı başardım.

"Tabii, evet."

Yürürken kolunu benimkine doladı, diğerlerini şoförlerle birlikte el sallayarak uzaklaştırdı. Konuşmaya nereden başlayacağımı bilmiyordum, bu yüzden zahmet etmedim, sadece adımlarla uyuşmuş bir şekilde önüme baktım.

"Cidden, Lainey," diye fısıldadı. "Sana neler oluyor? Lütfen söyle bana."

"Her zamanki gibi," diye karşılık verdim. "Neden sorma zahmetine giriyorsun anlamıyorum."

Omuzlarımdan tutup beni kendisine doğru çevirmesini beklemiyordum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda gözlerindeki acıyı ve korkuyu beklemiyordum. "Bunu yapma," dedi. "Beni bu şekilde dışlama. Beni ne zaman böyle dışladın ki?"

Birçok kez, ama bunu söyleyemezdim. Bunu kimseye söyleyemezdim.

Ona göre biz, malikanesinin bahçesindeki ağaç evin altında bacak bacak üstüne atmış, hayattan ve erkeklerden bahseden çocuklardık. Ta ki öyle olmayana kadar. Constantine gelenekleri, iş ve bu çılgın dünyada yolumuzu bulmaya çalışmak hakkında konuşana kadar.

Korktuğunda ona sıkıca sarılırdım, her ne kadar ben de içten içe korkuyor olsam da. Düştüğünde onu kaldırır ve her zaman iyi olacağına dair söz verirdim.

Ben onu sevdim, o da beni sevdi. Ta ki beni artık tanımayana kadar, beni gerçekten sevecek kadar değil. Ben olarak. Gerçek Elaine Constantine olarak.

makyajın altında.

Harriet evlenecekti. Bir gün evlenecekti. Belki iyi biriyle, uyumlu biriyle, ama ne olursa olsun, Harriet gibi bir kız kiminle olursa olsun mutlu olabilirdi. Her zaman herkesin içindeki iyiliği görürdü, ailemin onu birlikte olmaya zorladığı zengin bir pislikte bile.

Keşke ben de onun yaşadığı o sakız gibi tatlı bulutun içinde yaşıyor olabilseydim.

Hâlâ omuzlarımı tutuyordu. "Tristan'la mı çıktın? İlgilendiği biri olduğunu söylememiş miydin?"

Onu meşgul edecek kadar iyi bir itiraftı, ben de kullandım. "Kendini bu adama kaptırmış. Bir rockçı. Blue Hawk."

Başını öne eğdi. "Adını duyduğumu sanmıyorum."

"Yapamazdın," dedim ona. "O küçük bir zaman. Meatpacking Bölgesi'ndeydi."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Meatpacking District'e mi gittin? Tristan'la mı?"

"Önemli bir şey değil."

Bir iç geçirdi. "Güvenlik olmadan mı? Annen çılgına dönerdi."

"Tristan'la birlikteydim."

"Evet, ama Tristan sana gerçekten zarar vermek isteyen insanlardan korunmana pek yardımcı olmayacak, değil mi? Özellikle de rockçı bir siken peşindeyken."

Omuz silktim, onun tutuşuna rağmen. "Evet, hayatta kalmayı başardım, değil mi?"

I?"

İtirafım yeterli olmamış gibi görünüyordu. Gözleri sabit kaldı Benim. "Yine kendine zarar mı veriyorsun?"

Ondan uzaklaştım. "Bunun ne önemi var ki?"

Ben uzaklaşırken o da beni takip etti. "Kendine nasıl davrandığın benim için her zaman önemlidir. Kendini sevmene izin vermezsen, nasıl mutlu olabilirsin ki?"

"Terapi almalıyım, değil mi?"

Kolumu tekrar sıkarken her zamankinden daha güçlüydü. "Bir şeyler yapmalısın, Elaine. *Biriyle* konuşmalısın. Neden sadece benim olmama izin vermiyorsun? Lütfen?"

Gözleri yalvarıyordu. Gerçek. Sahte çevresiyle çelişiyordu.

"Lütfen, Lainey," diye devam etti. "Lütfen, sadece benim olmama izin verir misin? Asla kimseye söylemem..."

Ona inanmıştım. Hayatımda şu ana kadar bana ihanet etmemiştir. Keşke ilk günlerde ona doğrularımı söyleseydim, belki de o bana doğrularıyla hareket etmem için güç verirdi. Belki o da bana benim ona sarıldığım kadar sıkı sarılırdı. Şimdi bunu düşünmenin bir anlamı yok.

Ona tekrar baktım. Bana nasıl baktığına baktım ve bunu yapmam gerektiğini anladım. Onunla konuşmam gerektiğini biliyordum, en azından bir kısmı hakkında.

"Bunun üzerine yemin et, Harriet. Gerçekten mi? Ne olursa olsun lanet çeneni kapalı tutacağına?"

Küçük sevimli bayan yine yüzünü gösterdi. Elini kalbine götürdü, sanki bir kız rehberine söz verir gibi. "Bunun üzerine yemin ederim. Harriet Roosevelt'in onuru üzerine."

Cidden, süper şekillendirilmiş güzellik vurgularının ardında bile hala bu kadar masum küçük bir bebek olmasına bayıldım.

Çimlere oturmaya cesaret edemedim önce Regents Country Club binasının görüş alanından çıkmamızı bekledim. Çifte itiraf tehlikeli olabilirdi. Lucian Morelli gerçeklerimi hem Harriet'e hem de Tristan'a anlatmak onları daha da gerçek kılacaktı. Konuşmak için boğazımı temizlediğimde kalbim güm güm atıyordu ve bu sadece kendi itirafımdan duyduğum tiksintiden kaynaklanmıyordu.

Her şeyin yeniden olmasını ne kadar çok istediğimin verdiği tiksintiden kaynaklanıyordu.

Lucian Morelli'yi istedim.

Onun dokunuşunu, acısını ve nefretini istedim.

Garipti. İnanılır gibi değildi, çünkü küçüklüğümde beri istemediğim bir şeyi istiyordum; masal gibi bir hayat bekliyordum, soylu bir ata binmiş soylu bir prens beni almak için dünyama geliyordu.

Bu, asil bir ata binmiş asil bir prens değildi, beni yok etmek için dünyama saldıran şeytani bir canavardı, ama bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Benim için değil.

Bunu isteyemezdim. Ama istedim. Damarlarımdaki her küçük karıncalanmayla istedim.

Lucian Morelli'nin bana aşık olmasını istedim.

Bölüm On Dört

Lucian

PAZARTESİ normalde haftanın en sevdiğim günlerinden biriydi. Her zamanki rolümde, her zamanki imparatorluğumda, ayaklarımın altındaki her alçakgönüllü insana hükmediyordum.

Kurumsal işlerin acımasızlığını, devrilmaları ve dünya çapında resmi varlık peşinde koşmayı, aşağıdaki yeraltı varlığımızın üzerine bu kadar güçlü bir şekilde uzanmayı sevdim. Ama bugün sevmiyordum. Başka bir zevke duyulan o lanet olası kaşıntının altında heyecanımı kaybetmiştim.

Tanrım, şu lanet kaşıntı benden uzak durabilir.

Trenton Alto benimle görüşmek için sabırsızlanıyordu. Aradığında telefonda homurdanarak onaylamaktan başka bir şey yapmadan onu tatmin etmiştim.

Tüm öğleden sonra boyunca toplantılardaydım, iyi küçük neredeyse CEO rolünü oynuyordum. Sanki bunların bir önemi varmış gibi kurula iyi bir yüz ifadesi takınıyordum. Rakamlarımızı fırlatan bendim. Ve çok yakında terfimi alacaktım.

Sonunda kaçınılmaz cazibeye boyun eğip Elaine'in önümüzdeki haftaya ait takvimini aradığımda akşamın geç saatleriydi. Takvimi yenilemişti ve o haftaki neredeyse her etkinliğin önüne *Harriet*'in bir listesini koymuştu. Çarşamba günü düşük maaşlı işçilerin eğitimi için gülünç derecede parlak bir hayır işi ve Perşembe günü de Roosevelt'in sosyal bir yemeği vardı. Cuma günü Hemmings'in pahalı bir tasarım mağazasında stilist randevusu vardı.

O zaman cumartesi basitti. Basit ama belirsiz.

Tristan.

Benim de katılmam gereken pek çok sosyal etkinlik vardı. Perşembe günü için Morellis kumarhane gecesi planlamıştık. Ben, Carter, Elliot ve Kit. Elliot ve üniversite arkadaşlarıyla saçma sapan bir yemek ayarladım, sanki onun sosyal çevresi umurumdaymış gibi sahte tokalaşmalarla yüzümü gösterdim ve Cumartesi günü ailemle bir akşam geçirdim.

Hiçbirini yapmak istemedim.

O gece nihayet ofisten çıkarken Elliot bana bir mesaj gönderdi. Basit bir mesaj,

Haber mi? Başka bir şey yok.

Tam olarak neyi kastettiğini biliyordum.

Cevabım tek bir emirdi. *Hiç.*

Cevabı anında geldi. *Bunun için şükürler olsun.*

En azından biraz duyarlı olmayı tercih ettim ve Morelli Holding'den doğruca başka bir iş yerime gittim. Yükselen temel seviye dürtülerimi bastırmak için daha sık gitmem gereken bir yere.

Violent Delights'ın barına girdiğimde Clark ortalıkta yoktu ama onu bulmak için arka ofise de gitmedim. Doğruca ana sahneye bakan bir masaya gittim ve servis için parmaklarımı şıklattım.

Servis yapan kadının ne içtiğimi sormasına gerek yoktu. Maden suyum bir tepside sundu ve dantelli küçük sütyeninin içindeki göğüs dekoltesini görebileceğim kadar aşağı eğildi. Onu masanın üzerine yatırıp hemen şimdi becerebilirdim. Bana karşı koymazdı. Hayır, zevk alırdı.

Önce onu ağlatırdım.

Sonra onu o kadar sert orgazm ederdim ki bayılırdı.

Sonra da sütyeninin içine bir avuç dolusu yüz dolarlık banknot tikiştirirdim.

Elaine.

Elaine'i istedim. Küçük sarışın Constantine oyuncakımı, zincirlerle bağlanmış bir halde öfkemi çekerken hayal ettim. Kırbacım ve kırbacımla etine güzel dantel desenleri çizerken, onun zavallı yaralı kalçalarının işkencemin serbest bırakılmasıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını hayal ettim.

Güzel oyuncakım Elaine'in de hoşuna giderdi - güzel, korkmuş gözleri olan mazoşist küçük sikiş bebeği.

Sunucu gözlerini kırptırdı. Kahverengi.

Bana bakan gözler Elaine Constantine'e ait değildi. Dudağının titremesi Constantine korkusu değildi.

Aletim geriliyordu ama ayaklarımın dibindeki kadını istemiyordum. Ağzım sulanıyordu ama bana kendi ağzını vermeye hazır olan kız için değildi.

"Biraz daha maden suyu," diye bağırdım ve nefesini toparlayarak birkaç saniye kıvrandı.

"Evet, efendim. Elbette efendim. İçkinizi düşürdüğüm için özür dilerim, Bay Morelli, efendim."

Kahretsin, oydu, *o, o, o*. Her zaman *o, o, o*, pis kafatasıma çarpıyordu.

Maden suyunu yudumlarken etrafımdaki cesetlere odaklanmaya çalışıyordum. Elbette onlardan birini istiyordum. Etraflarındaki kırbaç seslerine ve acı feryatlarına konsantre olmaya çalıştım. Zincirlerle bağlanmış itaatkârlara bakmaya çalıştım ve ellerimde acı içinde kıvrandıklarını görme arzusuyla bir ürperti bile hissettim.

Ama hayır. Hayır, hayır, lanet olası hayır.

Önümde zincirlenmesini istediğim tek bir sarışın vardı. Duymak istediğim tek bir kadının feryadı vardı.

Hayattan her zaman istediğimi alan bir adamdım, ne zaman istersem. Bedeli ne olursa olsun kendi başarımdan başka bir şey düşünmezdim. Her dağa tırmandım, ne kadar sarp ya da zorlu olursa olsun, tırmanış ne kadar berbat olursa olsun.

Elaine Constantine'e tırmanmak ve inişte onu parçalamak istedim.

Ona sahip olmak istedim. Onu incitmek. Onu yok etmek.

O değerli kadın bana aitti. Onu tekrar görmem gerekiyordu. Yakında.

Violent Delights'tan gece için ayrılmadan önce Clark'ı görmeyi bile beklemedim. Daha kapıdan çıkıp kaldırıma çıkmadan Trenton'a telefon açmıştım.

"Ne var patron?" diye sordu, ben de söyledim.

"İki anahtara ihtiyacım var, hem de hemen." "Ne tür kilitler?"

"Bir dış daire kapısı ve bir iç daire kapısı." "Sorun değil. Nerede?"

"Benimle şehir merkezinde, Gaol Sokağı'nın arka tarafındaki apartman bloğunda, boktan tepe lambasının altında buluş."

"Ciddi misin sen?"

"Sadece oraya git," dedim.

"Yoldayım patron."

Şoförüm kulübün dışında bekliyordu ama o batakhaneye oraya ait olmayan bir arabayla varmak istemedim. Bir taksi çağırdım, şehrin boktan tarafına doğru ilerlerken ucuz, kokuşmuş deriye fazlasıyla alışmışım.

Oraya vardığımda Trenton çoktan bekliyordu. Taksinin kapısını arkamdan kapattım ve iş bitiricim yaklaşmamı beklemedi, beni kaldırımda karşıladı.

"Bu batakhane ne halt ediyorsun Lucian? Bana kimin ne borcu olduğunu söyle, ben de senin için peşine düşeyim. Ellerini kirletmene gerek yok."

"Mesele para değil," dedim, "sadece o iki anahtarı istiyorum."

Bana boş boş baktı. "Bu bok çukurunun anahtarlarını neden istiyorsun ki?"

Bakışlarım aşağılanmış utancımı maskeleyerek için kötülükle kabarmış olmalıydı. "Neden benim işimi sorguluyorsun ki? Getir şu lanet anahtarları bana."

Aklı başına geldi, ana kapıya doğru adım atmadan önce *emin* bir şekilde, *pardon*, *evet diyerek* geri çekildi.

Trenton'ın birçok yararlı becerisi vardı. Kilit açmak onun uzmanlık alanıydı. Ve onlarca yıldır kilit açıyorsanız, düzgün bir iskelet anahtar koleksiyonu biriktirmek eğiliminde olursunuz. Trenton'da bunlardan bir demet vardı. Cebinden bir anahtar halkası çıkarmadan önce, "On altı gibi görünüyor," dedi. Birini seçti, kilide soktu ve kapı açıldı. Aynen böyle. İçeri girdikten sonra anahtarı halkadan kurtardı ve benim Avuç içi.

"Sıradaki?" diye sordu, yüzünde memnuniyet dolu bir gülümsemeyle.

Onu yukarı çıkarıp koridordan yedinci daireye götürdüm.

"Üç numara, buna hiç şüphe yok," dedi ve anahtarı halkasından çıkarıp denemeden elime bıraktı.

Anahtarı kilide soktum ve sessiz bir kolaylıkla döndü. Elaine'in içeride, yatağında kıvrılmış olduğunu umarak kapıyı itip açtığımda derim ve taşaklarım karıncalandı.

Tabii ki orada olamazdı. Muhtemelen Constantine yerleşkesinin kendi hüznü küçük bölümünde, elinde boş bir kadeh şampanyayla sızmıştır.

İçeri girdim ve yeterince eminim, daire boştu. Karanlıktı.
Acınası.

Çaresiz.

Işığı yaktım ve koridorda arkadaşının küçük ıvır zıvırları arasında duran, korkusuyla çok çarpıcı görünen intihar eden sarışını hatırladım.

Yüzümü ona döndüğümde Trenton hâlâ etrafta dolanıyordu, şüphesiz hâlâ neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

"Artık gidebilirsin," dedim.

Başını eğerek bana baktı. "Ne zamandır seninle çalışıyorum patron?" diye sordu. "On iki yıldır, değil mi? En az on iki yıl."

"Düşüncelerini ait oldukları yerde tutman gerektiğini anlamama yetecek kadar uzun. O kalın kafanın içinde, ben o lanet şeyi açmadan önce."

Bunu ciddi bir motivasyon olmadan yapmayacağımı biliyordu, onun yerine başkası olsa yapacağım gibi değil. Birbirimizin özelliklerini ve yöntemlerini bilecek kadar uzun süredir tanışıyorduk. İstemesem de Trenton Alto'ya güvenirdim. O da bunu biliyordu. "On iki yıl oldu ve ben hâlâ nasıl çalıştığın hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sen tam bir gizemsin Lucian Morelli. Morelli standartlarına göre bile."

Gülümsemeyi başardım. "Bunu anlamaya çalışmayı bırak. Uzun vadede bunun için daha iyi olacaksın."

"Hiç şüphesiz," dedi ve uzaklaştı.

Kapı arkasından kapandı ve ben sessizlik içinde durup boşluğu içime çektim.

Karşımda cafcıflı mavileri ve bir geminin yanındaki karikatür balinasıyla boktan bir duvar halısı vardı. Mutfak kapısının yanındaki duvarda sırttan hippilerin resmi vardı ve hangisinin Elaine'in arkadaşı olduğunu merak ederek yaklaştım.

Mutfak zemini temizlenmiş, kırık bardaklar güzelce çöp kutusuna atılmıştı. Benim uzaklaşmamdan sonra halıda başka bir kendine zarar verme girişiminden kaynaklanan kan izi yoktu.

Oturma odasında elbisesini yırttığım kanepeye oturdum ve yerdeki boşluğa baktım.

Ne kadar sıklıkla buraya geldiğini, hayatında kurtulmaya kararlı olduğu saçmalıkları bastırmaya çalıştığını merak ettim. Sonra bunu da merak ettim.

Elaine Constantine'de bu kadar nefret ettiği Şey neydi? Onu bu kadar kafadan kontak yapan neydi?

Beni ilgilendirmezdi, zamanımı harcamaya değmezdi. Onu y6netim kurulunu kazanmak i7in kullanabilir ve onu umursamadan babama bir *siktir git* g6nderebilirdim.

İ7imdeki o 7arpık par7a bu gece i7in pes ettiğinde sabahın erken saatleriydi. Ger7ekten gelmeyeceğini fark edene kadar onu beklediğimin farkında bile değildim.

Tabii ki gelmeyecekti.

Bishop's Landing varken neden o izbe yere gelsin ki? En başta neden orada olduğunu kim bilir.

IŞığı kapattım ve oradan 7ıktım.

Onun amını istemek i7in uydurduğum bahaneler y6z6nden kendimden nefret ediyordum, 76nk6 yaptım Şey buydu. Kendime yalan s6yl6yordum. Onun g6zel k676k yarığını ne kadar 7ok istediğim konusunda kendime yalan s6yl6yordum.

Siktir et. Hepsini siktir et.

Kendi sa7malıklarımın canı cehenneme.

Beni alması i7in başka bir kokuşmuş taksiyi beklerken onun takvimini tekrar tekrar aradım. 7arŐamba gecesi. Eğitim bağış kampanyası telefonumun ekranından bana bakıyordu. *Lanet olsun.*

Konumu, *Work Truths Inc. Őirketini* ve 67 ayda bir d6zenledikleri m6zayedeyi araştırdığımda yerel basında 7ıkan haberlerin bir76đunda listelenmiŐti.

Siktir!

Parmaklarım hızla hareket ediyor, ekranda 6n6mde koŐuyor, Constantine avımı yakalamaktan başka hi7bir Şeyi umursamıyordu. Mek6nın ortasındaki bir masada gala i7in yer ayırttım ve artık 7ok iyi tanıdığım ismi tuŐladım.

On Beşinci Bölüm

Elaine

Belki de Harriet beni kendimden kurtarırdı.

Work Truths'un üç ayda bir düzenlediği bağış toplama etkinliğinde onun yanında oturdum ve etrafımızdaki masalara baktım. Tanıdığım yüzler. Bishop's Landing yüzleri ve Regent Country Club yüzleri ve magazin gezintisi için otostop çeken ünlüler. Göğüs dekolteyerimi gösteren dar bordo bir elbise giymiştim ve en azından önemsiz bir alanda aile olarak başarılı olmaya kararlıyım.

En iyisi bunu değerlendirmek. Onları memnun edebilmemin tek yolu buydu. Soluk saçlarım ve soluk tenimle Constantine'e benziyordum. Tek ortak noktamız buydu.

Harriet ne kadar zorlandığımı bildiği için bana nazik bakışlar atmaya devam etti. Ona Lucian Morelli hikâyesinin tamamını anlatmamıştım ama yeterince anlatmıştım. Tehlikeli bir zeminde olduğumu ve asıl tehdidin Morelli'lerin kendileri olmadığını anlamasına yetecek kadarını. Onların kalbindeki şeytani prens yüzünden aklımı kaçıran bendim.

Hafta sonundan beri tek bir yudum bile alkol almamıştım. Kulüp yok. Dans etmek yok.

Masamızda hâlâ birkaç koltuk boştu ve midem sinirden gerilmişti. Odanın diğer ucuna baktığımda annemin etraftaki masaları havayla öptüğünü ve yaklaşırken arkadaşlarına el salladığını gördüm. Bana bakarken kalbim göğsümde burkuldu, gülümsemesinin altındaki gözlerinden soğukluk fışkırıyordu.

Benden nefret ediyordu. Benden utanıyordu. Beni değersiz biri olarak görüyordu. Küçük kız tarafım ayağa fırlayıp ona koşmak ve bana sıkıca sarılması için yalvarmak istiyordu. Ona, onun için iyi bir kız olmaya çalıştığımı söylemek istedim. I

Söz veriyorum, söz veriyorum.

Lütfen anne. Lütfen beni sev. Lütfen.

Ama yapamadım. Ona koşamadım.

Beni itmesi çok canımı yakacaktı.

Yuvarlak masamızda Harriet ve benim karşımdaki koltuğa oturdu ve şampanya kadehini önüne koydu. Ona kimin katılacağını biliyordum. Lionel Constantine. Amcam. Babamın kardeşi.

Annemi isteyen amca. Gözlerinden belliydi.

Ben işaretlerin ne olduğunu bilemeyecek kadar küçükken, üzerimde işaretlerini bırakan amca.

Şşş. Sırlar.

Ailemiz sırlar üzerine kurulmuştu. Sırlar ve yalanlar.

Onu görmek bile tüylerimi ürpertti. Kendini onun yanındaki koltuğa bırakırken bana başıyla selam verdi ve çenemin gerildiğini hissettim.

Lacivert papyonlu bir smokin giymişti ve kaşları ağır ve gri renkteydi. Hızla soluyor olsa da çekiciydi. Sadece çok daha hızlı solmasını ve tüm zamanlara veda etmesini diledim.

Neredeyse nazik olma çabalarımın vazgeçmeyi düşünüyordum ki Harriet ben kıpırdayamadan elimi masanın altından kavradı. Gözleri, sözlerinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Başını hafifçe salladı ve ben de nefes alarak kendimi yerimde kalmaya zorladım.

Kendimi toparlamam için bir saniye bile geçmemişti ki, annemin sesinin her zamanki soğukluğuyla, sadece bizim masaya inat olsun diye yeterince sessiz bir şekilde çıktığını duydum.

"Bir şey için gerçekten ortaya çıktığını görmek güzel, Elaine."

"Meşguldüm," dedim ona, etkinliğin bir an önce başlaması için dua ederek.

Tam olarak ne düşündüğünü okuyabiliyordum. Benim bir yüz karası olduğumu düşünüyor ve ailemizin adını daha fazla küçük düşürmemek için siktir olup gitmemi ve bir yerlerde sessizce ölmemi diliyordu. Annemle ilgili olan şey de buydu.

-Constantine'in ışıltısını bizim iğrenç yollarımızın üzerinde tutmaya kararlıydı. Bu onun için hepimizden daha önemliydi.

Gözlerimi tekrar Lionel'a dikmeye cesaret edemedim. Bu beni her zaman hasta hissettirirdi, özellikle de onun düşüncelerinin içime sızmasına izin verdiğimde.

Lütfen Lionel Amca. Hayır. Hayır. İçeri girmelerine izin verme. Bana zarar vermelerine izin verme.

Dikkatimi gevezelik eden diğer masalardan ve sahnede yerini alan adamdan ayırmadım. Bundan zevk almak istedim. Orada olmayı, kulüplerden ve partilerden sadece bir geceliğine de olsa uzak kalmayı sevmek istiyordum. Etrafımdaki insanları sevmek ve bir saniyeliğine de olsa onların da beni gerçekten sevdiğine inanmak istedim.

Bu geceki açık artırma listesi her zamanki gibi gösterişliydi. Elbiseler, tasarım seansları, elmaslar ve inciler. Dünyanın en iyi mekanlarından bazılarına tatiller ve A listesindeki pop şarkıcılarından birinden kişiselleştirilmiş bir şarkı.

İnsanlar buna bayıldı. Annem birkaç tanesine elini kaldırdı, rakibini alt ettiğinde erik şekeri perisi gibi sırıttı.

"Senin için," dedi Lionel'a, Avustralya'daki bir boudoir oteline seyahati kazandıktan sonra.

"Ne kadar tatlı bir baldızım varmış," dedi gözlerinde karanlık bir pırıltıyla. "Kardeşim şanslı biriydi."

İşte o zaman dilim ağzımdan fırladı. "Kardeşin ölü bir ruh," diye tükürdüm, nefesimin altında zar zor duyuluyordu. "Kardeşin, kendisine ait olanı isteyen biri tarafından öldürülecek kadar *şanslı bir ruhtu*. Keşke bunun kim olduğunu bilseydik. Hey, Lionel Amca, onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Yeter!" Annem dedi, sonra ne kadar yüksek sesle bağırdığını fark etti. O gülümsemesini daha da parlaklaştırdı ve bana daha fazlasını vermek için masaya eğilmeden önce birkaç uzun saniye bekledi. "Artık çocuk değilsin, Elaine. Babanın ölümüyle ilgili aşman gereken her neyse, bunu aşmanın zamanı geldi. Büyü ve Lionel amcana kaba davranmayı bırak."

Benimle böyle konuşmasından nefret ediyordum. Constantine masamızın içine çöktüğünü hissedebiliyordum, her birimiz gerginliğin tamamen farkındaydık.

Grace, Vivian ve Tinsley masanın solunda, Kingston ve Harlow ise Lionel'ın sağında sıralanmıştı. Evet. Herkes gerginliği biliyordu.

Tinsley yumuşak ve yalvaran bir ses tonuyla, "Onu rahat bırak anne," dedi.

Bu sadece annemin de ona düşman olmasına neden olacaktı, bu yüzden "Benim için endişelenme, Tins" dedim.

Herkes başarısız olduğumu biliyordu. Kompulsif, değersiz bir başarısızlık. Neden tüm bu acınası şakaya katılmayayım ki? Ben de katıldım. Sadece

Her zamanki gibi yaptım. Kendi sahte gülümsememi yapıştırdım ve sonra oda için en iyi kabadayılığımı topladım.

Kendim için yaptım. Lionel Amca'ya ve içimde hissettirdiği tüm o boktan duygulara rağmen yaptım. Bunu yaptım çünkü bu cehennem gibi odada kendimi bir şekilde yüceltme gösterisinden başka neye tutunacağımı bilmiyordum.

Yerel hayvanat bahçesinde penguen evlat edinmek için teklif vermek üzere elimi havaya kaldırdım, göğsümdeki çarpıntıyı görmezden geldim, zaten birkaç bin dolar daha umurumda olmayacak kadar borç içinde olduğumu gayet iyi biliyordum. Bunu kazanabilirdim. Bunu kazanabilir ve beraberinde gelen alkışları da kazanabilirdim. Lanet olası bir pengueni evlat edinmekten daha iyisini yapamayan küçük ruh için sadece küçük bir alkış.

Ama teklif ettiğim birkaç bin dolar değildi, ilk birkaç saniyeden sonra değil.

Beş bin... sekiz bin... on iki...

Annem kaşlarını çatmış bana bakıyordu ama ben geçmişte kalmıştım, daha fazla şampanya içiyor ve elimi havada tutuyordum. Bunu kaybetmeyecektim. Her iyi mirasçı gibi harçlık alıyordum ama bunu karşılayacak kadar değil. Beş parasız olduğumu biliyordu. Sadece ne kadar züğürt olduğumun farkında değildi.

Harriet masanın altından dizimi sıktı ama ben aldırış etmedim.

On sekiz bin dolar! On sekiz!

"Elaine," diye başladı annem ama ben dinlemedim, sadece elimi yukarıda tuttum. Bunu neden bu kadar çok istediğimi bilmiyorum.

Lionel bana güldü, çabalarımı önemsizmiş gibi geçiştirmeye çalıştı ve bu göğsümün daha da fazla yanmasına neden oldu, elimi tam orada tuttu.

On sekiz bin dolarım yoktu. Artık neredeyse hiç param kalmamıştı. Onu da borçlanmamam gereken yerlerde, borçlanmamam gereken *insanlarda* kullanmıştım. Benimle alay etmeden ailemle asla paylaşamayacağım yerler ve insanlar. Power kardeşler benim ve borçlarımın peşindeydi, beş parasız olduğumu bile bile inanılmaz oranlarda faiz istiyorlardı.

Yirmi bin dolar!

Zihnim korku, utanç ve artık kendi kalbimi tanımamanın deliliği içinde yüzüyordu. Kazanma ihtiyacı içinde yüzüyordu, sadece kalabalığın tezahüratını almak için birkaç kısa an için bile olsa, sadece biri olmak için.

"Elaine!" Annem tekrar denedi ama ben dinlemedim.

Harriet dizimi daha da sıktı ama ben dinlemedim.

Yirmi iki bin dolar!

Benimle mücadele eden kadın ünlü bir güreşçinin mankenlikle uğraşan kızıydı. Sanırım o da en az benim kadar kendini odaya ve magazin basınına kanıtlamaya çalışıyordu.

Yirmi dört bin dolar!

Annem sahte sevinç çığlıkları atarken bile kaşlarını çatıyordu.

Yirmi yedi bin dolar!

Zelda Hart. Güreşçinin kızı Zelda Hart'tı.

Yirmi sekiz bin dolar!

"Ciddiyim," diye fısıldadı Harriet. "Lütfen, Elaine, ne yapıyorsun? Sende olduğunu düşünmemiştim..."

Sesi kesildi. Elim havada kaldı.

Yirmi dokuz bin dolar!

Kendimi hasta hissettim. İlgiye aç. Kendimi sandalyeden atmaya ve her şeyden vazgeçmeye hazırdım. Ama bu alkışlarla ilgiliydi. Sadece bir dakikalığına kendi içimdeki şeytanları bastırmakla ilgiliydi. Lionel Amca'nın ve onun gölgeli arkadaşlarının şeytanlarını ve benim köşelerimdeki gölgeli sırlarını bastırmakla ilgiliydi.

Ve Lucian Morelli olan şeytanı boğuyordu. Lanet olsun,

Lucian Morelli bir şeytandı.

Beni ve değersiz ruhumu ele geçirmesini istediğim bir iblis.

Otuz! Otuz bin dolar!

Bir şekilde Lucian Morelli'yi düşünmeyi bırakmalıydım.

Zelda'nın elinin diğer masaya düşmesi beni şaşırttı. Ellerini çırttı ve salonun öbür ucundan benim için tezahürat yaptı. Balo salonundaki tüm dikkatler benim üzerimdeydi. Başarmıştım. Ruhumu cehennemden kurtaracak kadar param yokken rastgele bir penguen kazanmıştım.

Gözlerim cam gibiydi. Alkışlar geldiğinde hiçbir anlamı yoktu. Kalabalığın geri kalanıyla birlikte sahte bir gülümseme takınmış olsa da annemin tiksintisi hala damarlarımda yüksek sesle çınılıyordu.

Ama sonra bir ses duyuldu. Bana hiçbir anlam ifade etmeyen bir ses. "Elli bin dolar," dedi adam.

Hayır.

Olamaz.

Karanlığını gördüm. Duruşundaki sağlamlığı gördüm. Gezegendeki en sakın adammış gibi elini müzayedeciye doğru kaldırırken omuzlarının genişliğini gördüm.

Lucian Morelli. Benim kişisel şeytanım.

Tinsley'nin doğum günü partisinin aksine, bu hayır müzayedesine davet edilecekti. Morelli ailesi Constantine'lere çok benziyordu, gerçi bunu yüksek sesle söylesem annem küplere binerdi. İkimiz de zengin ve ahlaksızdık. Onlar da bizim kadar güçlüydü.

Kavganın sonsuza dek sürmesini sağlayan şey buydu.

Annemin yüzü taş kesilmişti. Lionel onun kulağına bir şeyler mırıldanıyordu. Penguene teklif vermemden hoşlanmadılar ama bir Constantine'in bir Morelli tarafından alt edilmesinden daha çok nefret ediyorlar. Bu onlar için bir savaşı kaybetmek gibi olacak.

Bakmadan duramadım.

Masanın üstüne bırakırken elim titriyordu, çünkü yanılıyor olmalıydım. Aklımı kaçırıyor olmalıydım.

"Ve penguin beş numaralı masadaki beyefendiye gidiyor!" diye seslendi sahnedeki adam ve alkışlar daha da yükseldi, hepsi de aramızdaki canavar içindi. "Adınız?"

"Lucian Morelli."

Odadan yumuşak bir nefes sesi yükselir. Onu göremeyen insanlar şimdi aralarında kimin olduğunu tam olarak biliyorlar. Morelliler Constantine'lere çok benziyor olabilir ama bir yönden farklılar. Daha tehlikeli oldukları biliniyor.

Alkışlar yeniden başlar, bu kez daha yüksek sesle.

Alkışlar yeniden başladığında yanıma eğilen Harriet oldu, kıkırdaması beni şaşırtmaya yetti.

"Bu o mu?" Harriet kulağıma fısıldıyor. "*Yoğun* görünüyor."

Evet. Yoğunluk onu tanımlamak için iyi bir kelime. Karanlık bakışları benimkilerle buluştu ve tüm o yoğunluk bana yöneldi.

On Altıncı Bölüm

Lucian

Bir sürü insan tezahürat yapıyor ve alkışlıyor.

Kadehimi sahneye doğru kaldırdım ve küçük bir selam verdim.

Kim bilir deliliğim nasıl bu kadar alçalmıştı ki, sırf o küçük kızın alkışlarını çaldığımı gördüğünde yüzünde beliren ifadenin tadını çıkarmak için elli bin dolar ödemiştim.

Tabii ki buydu. Alkışını çalmak ve ben olduğumu fark ettiğinde yüzündeki şok ve korkuyu görmektir.

Onu kendisinden kurtaran kesinlikle ben değildim.

Gerçi sırtında Power kardeşler varken neden binlerce kişiye teklif veriyordu ki? Aile reisi alkışlarında mütevazıydı, beni alkışlarken muhteşem gülümsemesini takındı. Kayınbiraderi zaten yarı sarhoş bir şekilde onun yanındaydı.

Gözleri üzerimdeydi ve nefes alış verişleri düzensizdi ama tek kelime bile etmedi.

Tekrar yerime oturdum ve etrafımdaki reality TV yıldızları kameralara yakalanmak için ellerinden geleni yaparken bir maden suyu daha yudumlayarak arkama yaslandım. Yardım etkinliklerinden nefret ederdim; kibrin ta kendisiydiler, herkes abartılı yaşam tarzlarında böylesine özverili azizler oldukları için sırtlarını sıvazlıyordu.

En azından kötü bir pislik olduğumu biliyordum. Cehenneme giden yolum çoktan günahla döşenmişti. Yakında Elaine Constantine'in acısıyla da döşenecekti.

Sahnedeki sunucunun kıcını kaldırıp insanları rahat bıraktığı ana kadar yirmi lot daha açık artırmaya çıkarılmıştı. Çoğunluğu

İnsanlar masalarından kalkmış, her zamanki sosyalleşme ve dedikodularını yapıyorlardı.

Elaine masada ailesinin geri kalanıyla birlikte oturuyordu, iri mavi gözleri bana dikilmişti. Annesinden uzaklaşırken gülümsemem her şeyi anlatıyordu. Koltuğunun yanından geçerken beni hissedebileceği kadar yakın olduğumdan emin oldum. Sohbet edeceğim bir sonraki moron grubuna doğru ilerlerken kalkıp beni takip etmesini beklemiyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadı ben yan masaya varmadan önce.

Bakışlarım onunkilere çarptığında soğuk ve iğrenç olmalıydı. "Dünya için bir aziz olmak tabii ki. Seni bir servetten kurtardığım için minnettar ol. Belki bu sayede Power kardeşlerden birkaç gün daha kurtulursun."

Kadın irkildi. "Ben ve Power kardeşler hakkında ne biliyorsun?"

Ona o kadar yaklaştım ki neredeyse boynunun tadını alabilecektim. "Tehlikede olduğunu biliyorum."

Omuz silktili. "Pek çok insan için tehlike altındayım. Onlar da kulübe katılabilir, değil mi?"

O uzaklaşmadan kendimi onun kolunu kavrarken buldum. "Peşinde başka kim var?"

Yüzünü bana çevirdi ve yakındı, o kadar yakındı ki dudakları benimkinden sadece bir santim uzaktaydı. Koyu kırmızı bir ruj sürmüştü. Sarışını ile o kadar iyi bir kontrast oluşturuyordu ki, tam bir baştan çıkarma cennetiydi. Göğüs dekoltesi nefes alış verişleriyle birlikte yükselip alçalıyordu. Konuştuğunda sözleri fısıltı gibiydi. "Peşimde kimin olduğunu neden umursuyorsun? Seni bu kadar rahatsız ediyorsam beni rahat bırak."

Cevabım, kıkırdamalar ve dedikodularla dolu kalabalık bir odada bir hırıltı oldu. "Dedim ki, peşinde başka kim var Elaine?"

Gözleri, kabadayılığının altında acı dolu havuzlardı. "*Ben de* sana neden umursuyorsun dedim?"

Bununla birlikte, gevezenin biri sırtıma vurdu ve bu Londra'dan geliyordu, yatırımları hakkında konuşmak istiyordu. Elaine kaçmak için hiç vakit kaybetmedi.

Kendimi dışarı atıp onu takip etmeden önce beş saniye sohbet edebildim. Ayakta duran misafirlerin arasından sıyrılmış, mükemmel sarı saçları omuzlarında zıplarken arka çift kapıya doğru ilerliyordu.

Ona yetiştiğimde salonun dışındaki koridor boş değildi ama umurumda değildi. Dirseğinden tutup onu yana yönlendirdim ve bizi bir personel yemekhanesi sokağına ittim.

"Benden uzak dur!" diye bağırdı ve bu sefer benden uzaklaşmaya çalıştı. Elleri ve dizleriyle saldırdı, benimle savaşımaya çalışırken yüzünde öfke dolu bir ifade vardı.

Bileklerini yukarı kaldırarak onu kıştırmadan önce bana dokunmayı bile başaramadı. El çantası yere yuvarlandı ve içindekiler halının üzerine düştü. Makyaj malzemeleri, telefonu ve cüzdanı. Nefes nefese kalmıştı, korkmuştu, her nefesinde benden nefret ediyordu ama yine de karşı koyamıyordu. Yalanların ve saldırganlığın altındaki gerçeği saklayamıyordu.

O beni istedi.

Ben de onu
istedim.

Tam orada ve o anda, tüm şüphelerin ötesinde, bunu biliyordum. İkimiz de çılgın bir dünyanın çılgın ucubeleriydik.

"Beni takip etmeyi bırak," dedi nefesi sakinleşirken. "Ailen şu anda seni görebilse sana gülerdi. Ya da diz kapaklarını kırarlar."

"Katılımımın seninle ilgili olduğunu düşündüren nedir?"

Karnını pantolonumun içindeki şişmiş sikime dayadı ve bana güldü. Bir yerlerde, içindeki küçük, derin bir ruh dalgalanmasıyla bana güldü. "Bu," dedi. "Bu bana benim için burada olduğunu söylüyor."

"Bunun sikimle bir ilgisi yok," dedim ona. "Bu seksten çok daha az ilginç bir şey. Evlilikle ilgili. Bir eşe ihtiyacım var."

Nefes nefese kaldı. "Delirdin mi sen?"

"Ben çok ciddiylim. Ve nişanlımla ilgili her şey benimle ilgili olmalı. Senin peşinde başka kim var Elaine?"

"Umurumda değil," dedi. "Peşimden gelebilirler. Artık umurumda değil. Ve kesinlikle evlenmiyoruz, seni psikopat."

Görünüşe göre onun hayatta kalması için ondan daha fazla endişeleniyor olmam berbat ötesiydi. Bacakları hâlâ ayrıkta ve hâlâ sürtünüyordu, nefesi dudaklarımda sıcaktı. "Seni boktan bir dairede becermeme izin veriyorsun ama parmağına yüzük takmama izin vermiyorsun, öyle mi? Duygularımı incittin."

"Senin duyguların yok."

Yüzüme yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Bu doğru. Bilmiyorum."

"Lütfen," diye tekrarladı. "Lütfen Lucian, sadece kullan beni. İstedğin kadar acıt ama lütfen bana elde edilmenin nasıl bir şey olduğunu göster."

Elaine Constantine sarhoş değildi. Hatta çakırkeyif bile değildi.

Bunu istiyordu. "Neden?" Talep ettim.

"Çünkü ben işe yaramazım. İğrenç biriyim. Ailem için bir utanç kaynağıyım." Acıya rağmen dizime doğru kıvranıyor. "Tanrı benden uzun zaman önce vazgeçti."

"Her zaman bir kurtuluş vardır," diye cevap verdim, ama bu sözler bana garip geldi.

Şaşkınlığı gerçektir. "Kefaret mi? Vay canına. Seni dindar bir tip olarak düşünmemiştim."

Dizimi o tatlı amcığa biraz daha bastırdım. "Morelliler Katoliktir, tatlım. Katı bir tür. Günahlarını duyacak ve kurtuluşunu sağlayacak kadar dindar."

"Burada uzun süre kalırsın," dedi. "Günahlarımı duymak bir ömür sürer. Sanki onları anlayacakmışsın gibi."

Tanrım, onları nasıl da istiyordum. Her birini onun hızlı nefeslerinden duymak istedim.

Neyse ki hislerim bana geri dönmek için o noktayı seçti. Gerginliği kırdım ve onu bir lanetle yere düşürdüm.

"Unut gitsin," diye tükürdüm ve yere saçılmış eşyalarının yanına çömeldim. Çantasını karıştırdım, kokainini bulana kadar parmaklarımı astarın içine soktum. O bakarken kokaini iç cebime koydum.

Onun fark etmediği şey, benim onun yerine seçtiğim küçük kaygan eşyayı toplamamdı. İzleyiciyi bir kalp atışı kadar kısa bir sürede astarın içine soktum, lanet olası bir makas olmadan asla bulamayacağı kadar derine.

Gülümseyerek geri uzattım. "Artık başka penguenlere teklif vermediğinden emin ol. En azından gecenin yarısında sorumluluk sahibi küçük bir bebek ol."

"Bu kadar, değil mi?" diye sordu. "Gerçekten kokainimi çalıp yine siktirip gidecek misin?"

Uzaklaşırken sessizliğim yeterli bir cevaptı.

Telefonumu cebimden çıkarıp şifreleme uygulamasını çalıştırdığımda onu göremiyordum. Konumunun ilk bip sesi ekranımda belirdiğinde mekândan çıkmış ve otoparka girmiştim.

Evet. Mükemmel. Kesinlikle mükemmel. Tam da planladığım gibi ve tam da arzuladığım gibi.

Güzel Constantine parmaklarımın ucundaydı.

On Yedinci Bölüm

Elaine

Benden çalmasaydı muhtemelen yeni bir tur kokain çekerdim. Eşyalarımı toplayıp gala salonundaki insan denizine doğru ilerlerken titriyordum. Kalp atışlarım hızlanmıştı ve bacaklarım güçsüz küçük dallar gibi hissediyordu.

Bunun sikimle bir alakası yok.

Masamıza tekrar oturduğumda Harriet hâlâ o muhteşem halini koruyordu. Bana her zamanki destekleyici gülümsemesini verdi ve beni yakınına çekmek için uzandı.

"Harika gidiyorsun," diye cesaretlendirdi ama ben harika olmaktan çok uzak hissediyordum. Kendimi kırık bir ayna gibi hissediyordum; diğerleriyle çelişen, kusurlu bir Constantine sarışını.

Harriet gözlerimdeki korkuyu görmüyor gibiydi, şüphesiz titrememi kokain yoksunluğuna bağlıyordu, başka bir şey değil.

Seksten çok daha az ilginç bir şey. Evlilikle ilgili. Bir eşe ihtiyacım var.

"Lucian Morelli'yi görmenin seni mahvettiğini biliyorum. Caroline hâlâ çıldırmış durumda ama tabii o kadar sakın ve akıllı başında görünüyor ki aile dışından kimse bunu anlayamıyor. Ama sen harika idare ettin."

"Benim için endişelenme," diye fısıldadım. "Başka kimse endişelenmiyor."

Harriet benimle tartışmaya zahmet bile etmedi; haklı olduğumu biliyordu.

Ben çok ciddiylim. Ve nişanlımla ilgili olan her şey benimle de ilgili olmalı.

Daha fazla şampanya içtim, ama heyecan ya da rahatlama hissetmedim, sadece kabul edilebilecek kadar geç olduğunda şoförümle birlikte arabaya bindim.

Boktan gösteriden kaçmak. Şehirdeki dairemi seçtim, beni eve götürürken arabanın camından dışarı bakmadım ama yolculukta tuhaf bir şey vardı. Omurgamda garip bir ürperti vardı.

İzlendiğimi hissediyordum. Gözlerin üzerinizde olduğunu bildiğiniz o garip sezgi.

Kendimle alay ettim. Daha fazla yoksunluk. Sanırım paranoya listeye mantıklı bir eklemeydi.

Ya da belki de Power kardeşleri eklemeliyim.

Binama vardığımda şoför benim için kapıyı açtı ve daireme çıkmadan önce etrafa bir göz attım. Hâlâ hissediyordum. Hâlâ o gözleri üzerimde hissediyordum.

İçeri girdiğimde debriyajımı masanın üzerine bıraktım, astarı daha fazla kokainle doldurma zahmetine girmedim. Bu sefer gerçekten işim bitmişti.

Lucian Morelli ile de işim bitmişti. Temelli olarak. O kesinlikle deliydi. Evlilik mi? Hayır.

Yatağa girdim ve geç saatlere kadar uyudum, uyandığımda başım bunalmış ve kalbim çarpıyordu. Titriyordum ve daha fazla uyuşturucu istiyordum, ama bunu görmezden geldim, öğürmemeye neden olmasına rağmen kahvaltıda dondurma yedim. Çocukluğumun en sevdiğim filmlerinden bazılarını izledim, sözlerini ezbere biliyordum. Hâlâ dünyaya inanan küçük bir kız olduğumu hatırladım. Hala gerçek olabileceklerini düşündüğümde inandığım rüyaları düşündüm.

Ve Lucian Morelli'yi düşündüm. Onu unuttuğuma yemin etmeme rağmen hâlâ Lucian Morelli'yi düşünüyordum.

Telefonumu görmezden geldim. Her şeyi görmezden geldim. Kalbimi, acımı ve yatağımın başucundaki masadan bana bağırان neşter bıçağını görmezden geldim.

Ama Lucian lanet Morelli hakkındaki düşüncelerimi görmezden gelemezdim.

O gece Harriet, Silas ve Newton'la birlikte Geoffrey amcamın malikânesinin bahçesinde Roosevelt yemeği verecektim. Annem de orada olacaktı, Winston, Vivian ve Tinsley de.

Gitmek istemedim.

Gitmek

zorundaydım.

Giyindim, yeni bir makyaj yaptım. Saçımı düzgün görünecek şekilde şekillendirdim, kot pantolon ve topuklu ayakkabı giydim. Sıradan. En azından gündelik olabilirdi.

Bunu yapmamalıydım ama yaptım, bir güvenlik ağı olarak. Bunu yaptığım için kendime lanet etsem de, her zaman güvende tuttuğum debriyajımın astarına daha fazla kokain koydum.

Şoför beni saat yedide apartmanın önünden aldı ve yine aynı şey oldu; dışarı adımımı atar atmaz paranoya başladı. Gözlerin üzerimde olduğu hissi parlıyor, her adımda ürpermeme neden oluyordu. Seğiriyordum, pencerelerden dışarı bakıyordum, kendimi güvende olduğuma ikna etmeye çalışıyordum ama bu sadece durumu daha da kötüleştiriyordu. Bir araba bizi Geoffrey'nin evine kadar takip ediyordu ve gözlerin oradan geldiğine ikna olmuştum. Paranoya, paranoyayı yenmişti. Power kardeşler beni asla ailemin evine kadar takip etmezlerdi. Tepkiyi göze alacak kadar aptal değillerdi. Peki kimdi o zaman? New York'ta ve banliyölerde beni takip eden kimdi?

Anlaşıldığı üzere araba beni takip etmiyordu. Geoffrey'nin garaj yoluna girdiğimizde caddede ilerlemeye devam etti ve oldukça masum bir şekilde Bishop's Landing'e doğru ilerledi.

Karışık zihnime lanet olsun. Lanet olsun.

Etkinlik gece boyunca sürdü. Kahkahalar, annemin Geoffrey ve Newton'la yaptığı kirli iş konuşmalarının üzerine ince bir kılıf geçirmişti ve benim dikkatimi hiçbirinden uzaklaştırmadı. Ne hakkında konuştuklarını biliyordum. Kârları uğruna yok etmek istedikleri herkese zarar vermekten bahsettiklerini biliyordum.

Bir kez daha, diğerlerinin başını belaya sokmayacağımı anladığım anda kaçtım. Annemin beni açıkça evlatlıktan reddetmesini örtbas etmeye çalışıyorlardı, ama bu kötü bir gösteriydi. O akşam bana neredeyse hiç bakmadı, baktığında da sanki ayakkabısının üzerindeki bir pislikmişim gibiydi.

Harriet beni konuşturmaya çalıştı. Başaramadı.

Silas, Tinsley'nin balosunda Lucian Morelli ile olanlar hakkında benimle konuşmaya çalıştı. Başaramadı.

Arka koltuğa çöktüğümde rahat bir nefes alarak hepsine el salladım ve arabaya binip şehre geri döndüm.

Ama işte yine oldu. O paranoya.

Ne kadar güvende olduğumdan emin olmak için arka pencereden baktım... ama yine oradaydı. Aynı araba bizi şehre doğru takip ediyordu.

İşte o zaman gerçeği anladım. Güç kardeşler benim için geliyorlardı, bu sefer gerçekten. Onları başımdan savdığım günler sona eriyordu ve işim bitmişti. Bu sefer gerçekten işim bitecekti.

Rahatlamalıydım. Yaşasam da ölsem de kimin umurundaydı? Lucian'a da böyle söyledim.

Ama onun yerine dehşete kapıldım.

Şoför binamın önüne yanaşır yanaşmaz arabadan fırladım, benim için kapıyı açmasına bile fırsat vermedim. İçeri girdim ve asansöre binerek süitime çıktım, ön kapıdan geçmeden önce zar zor nefes alabildim.

Power kardeşler beni buraya sokamaz. Zemin katta bu kadar güvenlik varken kimse beni buraya sokamaz.

Takvimime baktım, haftanın geri kalanı çoğunlukla Harriet'le geçecekti. Power kardeşler Harriet'in yanında peşime düşmezlerdi, bu aileme karşı çok büyük bir darbe olurdu, bu yüzden geri dönüş riskini göze alamazdım.

Power kardeşleri düşünürken o kadar heyecanlanmışım ki telefonumdan gelen ping sesiyle yerimde sıçradım. Tristan. Tristan'dı.

Cumartesi gecesi hala geliyor musun? Blue Hawk yatakta harikaydı, biliyorsun. Umarım onunla tekrar buluşabilirsin. Onayını istiyorum.

Aslında Mavi Şahin'i o kadar da sevmemiştim. O kibirli bir küçüktü Tristan'ı ipte sallandırıyor. Ama Tristan'ı korumak için onu takip etmek istedim. *Stephen orada olacak mı?*

Yanıt saniyeler içinde geldi.

Kesinlikle öyle. Umarım seni Morelli fantezilerinden uzak tutabilir.

Bunu mesaj olarak yazmamalıydı. Cevap vermeden önce sildim, *orada olacağım.*

En azından dört gözle beklediğim bir şeydi. Hiç bir fikrim yoktu. Lucian'ı, kanımın peşindeki diğer pislikler tarafından öldürülmeden önce bir daha görebilecektim, bu yüzden en azından bana onu hatırlatan bir adama bakmanın tadını çıkarabilirdim.

Tristan bana nereye gittiğimi hatırlatan bir mesaj gönderdi ve ben de unutmadan önce takvimime ekledim. Spirit Club. Şehir merkezinde başka bir batakhane. Gittiğimi kimseye söylemeyeceğim başka bir yer. En azından Power kardeşler beni orada bulmayı düşünmezlerdi.

Alkolsüz bir geceyi daha idare ederek yatağa girdim. Neşter beni çağırıyordu, derimi kesmenin verdiği rahatlama arzusuna karşı koymak, damarlarımdaki uyuşturucu arzusuna karşı koymaktan neredeyse daha zordu. Nasıl olduğunu Allah bilir ama ikisine de direnmeyi başardım.

Ne yazık ki Lucian Morelli bir daha peşime düşerse ona karşı koyamayacağım.

Onun için dua ettiğimi fark ettiğimde kendimden her zamankinden daha fazla nefret ettim.

On Sekizinci Bölüm

Lucian

Takip cihazını Elaine'in çantasına sokmak kötü bir karardı. Her dakika beni meşgul ediyordu. Bulunduğu yerin parmaklarımın ucunda olmasından memnun olmalıydım ama değildim. Onu avlamak istiyordum. Onunla alay etmek. Canını acıtana kadar korkutmak.

Ona söylediklerim bir yalandı. Onu bir eş ararken bulmuş olabilirim ama şu anda ondan istediğim şeyin Morelli Holding yönetim kuruluyla hiçbir ilgisi yok.

O gece açık artırmadan çıktığı andan itibaren Elaine'i takip ediyor, onun acı ve korku fantezileriyle kendimi baştan çıkarıyordum. O Perşembe sabahı Morelli Holding'in merkezine yaklaşmaya bile cesaret edememiş, şoförüm ön koltukta uyumaya çalışırken güvenlik radarının hemen dışında, aptal gibi apartmanına bakmıştım.

Bu çok saçmaydı. Ben Romeo falan değildim. O da Juliet değildi.

Ve eğer nişanımı kamuoyuna açıklamazsam CEO olamayacaktım.

Perşembe akşamı evinden çıkıp kendisini bekleyen limuzine atladı ve Roosevelt'teki sosyal etkinliğine doğru yola koyuldu. Kendi şoförüm saniyeler içinde hareket etmişti, biz uzaklaşırken lastikler gıcırdıyordu. Onu şehirdeki evinden Bishop's Landing'e kadar takip etmiş, amcasının -yıllar boyunca hakkında pek çok dedikodu duyduğum Geoffrey adındaki şerefsizin- garaj yoluna girene kadar görüş alanımda tutmuştum. Anlatılanlara bakılırsa, annesi ev işlerinin bir kısmı için kardeşine güveniyordu.

işinin daha kötü kısımları. Belki de Elaine'in katılımı, daha kârlı bir etkinliğin üzerine eklenen göstermelik bir sosyal etkinlikti.

Takip cihazı nihayet Geoffrey'nin evinden ayrıldığını söyleyene kadar saatlerdir sokaklarda dolaşıyor, yorgun şoförümle daireler çiziyordum. Arabadan inip apartmanına doğru koşmasını izlemek için onu şehre kadar takip ettim.

Bu güzel aptalın saklayamadığı bir şey vardı: Nereye giderse gitsin çok hızlı hareket ediyordu. Bu yüzüme bir gülümseme getirdi. Takip edildiğini bildiğinden hiç şüphem yoktu. İçgüdü. Bir canavar tarafından takip edildiğini biliyordu.

Cuma sabahı Morelli Holding'e katılmayışım herkese yabancı geldi.

Sürekli telefonumu arayan müdür yardımcılarım vardı. Karmaşık durumlara tek satırlık cevaplardan öteye gitmeyen talimatlar veriyordum ama umurumda değildi.

Hiçbirine ayıracak vaktim yoktu, tek bir gıdım bile. Ben kimdim ki?

Trenton başka bir sınır ötesi silah anlaşmasını onaylatmak için peşime düşmeye çalışıyordu ama benim de ona ayıracak vaktim yoktu. Kimin neyi ne zaman teslim edeceği umurumda bile değildi. O sabah geç saatlerde son bir onay için beni aradığında kendimi ondan çok daha fazlasını isterken buldum. Radarımda olması gerekenden çok daha fazlasını.

"Elaine Constantine ile Power kardeşler arasında neler olduğunu bilmek istiyorum," dedim ona. "Onlara ne borcu olduğunu ve bu konuda ne yapmayı planladıklarını bilmek istiyorum."

Trenton durakladı. "Pardon, ne dedin?" "Beni duydun."

Sesindeki kafa karışıklığını duyabiliyordum. "Evet, ama. Ben sadece... eğer onları bulursam, senden geldiğini anlayacaklar."

O haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Kafamdaki her sağduyu kırıntısı deliliğimi haykırıyordu ama yine de geri adım atmadım. "Her şeyi istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum," diye ısrar ettim ve o da iç çekti.

Onun da benim kadar deli olduğumu düşündüğünü biliyordum ama bana bir daha meydan okumaması gerektiğini çok iyi biliyordu. *Elbette, patron* bana verdiği cevaptı ve bununla birlikte gitmişti.

Cuma sabahı sıkıcı ve yavaş bir gündü. Elaine, güneş gökyüzünde yükselene kadar hareket etmedi, New York'ta yaya olarak yürüdü

kuzeni Harriet ile.

Şoförümü şehrin otoparkında bırakıp onu sokaklarda takip ederken tam bir sapık gibiydim. Mesafemi korudum, yüzümü yakalama şansı olmayacak kadar gerideydim, ama yine de içgüdüleri hala güçlü bir şekilde iğneliyordu.

Pek çok kez arkasına baktı, geniş gözleriyle avcısını aradı.

Pek çok kez onun görüş alanından uzaklaştım.

Şehrin önde gelen butiklerinden birinde elbise provasına girdiğinde nihayet korkusunu biraz daha dürtmeyi tercih ettim. Bu doğru değildi. Bunların hiçbirisi doğru değildi ama umurumda değildi. Beni tahrik ediyordu. Onu da tahrik ettiğini düşünüyordum. Oynadığımız oyun buydu.

Pencereye yaklaştım, beni bir an için görebileceği kadar yaklaştım. Sonra bekledim. Bir dönüşün ortasında durana kadar bekledim, stilistlerin de en az onun kadar şaşırmasına neden olan ani bir duruş. Sarışın güzelim gözlerini kırptırdı ve bir adım öne çıktı, yaşadığı şok o kadar aşikârdı ki havadaki tadını alabiliyordum.

Bana doğru kapıya koştu ama bunun bir önemi yoktu. Bir anda gözden kayboldum, o kaldırırma fırlarken ben de gözden kaybolmuştum.

İçeri geri adım atarken yüzündeki kendinden şüpheyi bayıldım. O kadar çok kendinden şüphe ediyordu ki aklını kaçırdığını düşünüyor olmalıydı.

East Street'teki barlardan birinde Harriet ile kahve içerken yine yaptım. Sokağın diğer tarafında durdum, başını çevirip bir anlığına görene kadar gözlerim sıkıca onunkilere sabitlenmişti. Bu sefer gözle görülür bir şekilde irkildi, oturduğu yerden kalkıp bana doğru koşmaya başladı ama ben yine yoktum.

Sokaklarda tekrar tekrar oyunumu oynadım. Onu kovaladım. Onunla alay ettim. Paranoyanın giderek yükselmesini izledim. Kedi ve fare çocukluğumdan beri en sevdiğim oyundu. Damarlarıma kadar heyecan verirdi.

İşte amcık, amcık.

Birçok kez ona bir bakış attım. Birçok kez beni bulmak için acele etti.

Her seferinde başarısız oldu.

Akşam, her iki kızın da yanlarında tasarımcı çantalarından oluşan bir koleksiyonu sallamasıyla sona erdi, Elaine biraz fazla kırılğan bir şekilde gülüyordu. Geri döndü

İşlerini bitirir bitirmez dairesine gitti ve içeri girmeden önce Harriet ile kucaklaşarak vedalaştı.

Elliot bana ulaşmaya çalıştığında ben hâlâ onun evinin önünde bekliyordum. Gerçekliğim bir çekiç darbesi gibi geri gelmeden önce tam üç kez aradı. Hay sikeyim. Tabii ki beni arıyordu. Onunla sosyal yemek için dışarıda olmam gerekiyordu.

Lanet çağrısı almak için bastım.

"Hey, sonunda," dedi inleyerek. "Geliyor musun? Ana yemeklerimizi sipariş etmeden önce seni bekliyoruz."

Arka plandaki restoranın gürültüsünü duyabiliyordum ve hemen oraya gitmeliydim, ama gitmiyordum. Elaine Constantine'in apartmanının üst pencerelerinde yanan ışığa bir kez bakmak beni yerimde tutmaya yetti.

"Ben gelmiyorum," dedim. "Gecenin tadını çıkar." "Gelmiyor musun? Gerçekten mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Gerçekten," dedim. "Daha büyük öncelikler." "Trenton'la mı?"

Yalan söylemedim. Ben asla yalan söylemem. "Sıralanması gereken diğer şeyler."

Beni çok iyi tanıyordu. İç çekerken bunu sesinden anladım. "Hâlâ şu Constantine denen kızla mı takılıyorsun? Lütfen bana Elaine'e yakalanmadığını söyle."

Ona tekrar "Gecenin tadını çıkar," dedim ve telefonu kapattım.

Tekrar aradığında cevap vermedim, sadece telefonumu sessize aldım ve pencereye baktım. Onu görmek istiyordum. Kısa nefeslerini duymak ve korkusunu hissetmek istiyordum. Elbette gidecekti. Elbette bir Cuma akşamı bir yerlere gidecek ve kedinin patileriyle bir kez daha alay etmesine izin verecekti ama hayır. Zamanım boşa gitti. O gece bir daha evinden çıkmadı.

Elliot Cumartesi sabahı, nihayet duş almak için kendi daireme dönecek kadar aklımı başıma topladığımda beni tekrar aradı. Ona cevap verirken ses tonumu düzenli tutmaya çalıştım.

"Erken aramışsın," dedim. "Kuku maceraların hakkında bilgi vermek için mi arıyorsun?"

"Sakın konuyu değiştirmeye kalkma," diye bağırdı ve bu kez sesi çok gergindi.

"Hangi konu?" diye sordum. "Hiçbir şey söylemedin bile."

"Neden aradığımı çok iyi biliyorsun."

Güldüm. "Ve bunun seni hiç ilgilendirmediğini biliyorsun," dedim ve benimle alay etti.

"Tabii. Kafana biraz mantık girmesini istediğinde beni ara." Telefonu kapattı.

Onu yakın zamanda arayacağımdan şüpheliydim.

Elaine Cumartesi günü boyunca hareket etmedi. Gözüm takip cihazının konumundaydı ama bu kez Morelli Holding'deki ofisimden takip ediyordum ve debriyajı olmadan yola çıkmış olabileceği paranoyasına karşı koymaya çalışıyordum.

Kendimi ondan uzak durmaya zorladım, takip cihazı aynı yerde bir işaret taşı gibi öterken işle ilgili her şeyi kontrol ettim.

O akşam ailemle bir akşam yemeği yedim. Babama kaybedeceğini göstermek için bir mirasçıyı onların önüne çıkarmak için mükemmel bir zaman olacaktı.

Ama birlikte geçireceğimiz akşamı iptal ettim. Basit bir mesaj.

Bu gece çalışıyorum. Akşam yemeği başka bir gün.

Cevapları kontrol etme zahmetine girmedim. Ne söyleyecekleri ilgimi çekmiyordu.

İlgilendiğim tek bir şey vardı. Elaine Constantine'in takvimi. Bu gece onun için neyin hazırlandığını biliyordum. *Tristan*.

Mekanın nerede olduğunu biliyordum. Spirit Club - bir başka şehir merkezi batakhane ve Tristan'ın sık peşinde koştuğu bir başka boktan Blue Hawk konseri, şüphesiz.

Bu sefer yolculuk için şoförümü kullanmadım.

Taksi Spirit Club'da durduğunda konser daha yeni başlamıştı. Ne olacağını biliyordum. Bu sefer kapıcıları geçmek için misafir listesi kartına ihtiyacım yoktu ama ateşli silah veya silah izlerine karşı güvenlik taramasından geçmem gerekiyordu. Ezik kapıcılar tarafından üstümün aranması, ellerinin etime bu kadar yakın olması çok garip hissettirdi.

Orada bulunma planımı zaten biliyordum ve kendime kenarda, gölgelerin derinliklerinde bir pozisyon buldum, o geldiğinde güzel sarışın faremin görüş alanından güvenli bir şekilde uzakta.

Onu dans pistinin karşı tarafında, Tristan'ın koluna asılmış ve yüzünde bir gülümsemeyle ilk gördüğümde aradan otuz dakika geçmişti. Kocaman, parlak gülümsemesi beni gülümsetecek kadar yüzeyseldi. O

biri her yaklaştığında irkiliyor, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde dönüp onlara bakıyordu.

Korkmuştu. Gerçekten çok korkmuştu.

Konser başladığında ve bakışları sahneye doğru fırladığında bakışlarım sıkıca onun üzerindeydi. Sahnede yine o pislik vardı, sesi bok gibi çıkan kaba saba herif, ama bu gece nefret ettiğim onun sesi değildi. Kendisiydi.

Tatlı küçük faremin ona bakma şekliydi.

Bira, cin ve Tristan'ın ona verdiği diğer her ne haltsa onunla sarhoş olmasına rağmen hiçbir şey bunu inkâr edemezdi. Bariz olanı görmekten kaçınmanın hiçbir yolu yoktu.

Adam iriydi, metal seven tişörtünün altında kasları dalgalanan bir adam gövdesi. Saçları koyu ve kaygandı ve gözleri benimkiler kadar derindi. Neredeyse.

Bu kadarı yeterliydi. Ondan bir parça istemesi için yeterliydi. O sahnedeki pisliği istiyordu.

Bunun için onu öldürmek istedim.

Hiç mantıklı gelmiyordu, hem de hiç. Constantine'lerden birinin sikinin peşinde olması benim için hiçbir şey ifade etmemeliydi. Buranın onun işini bitirmek için doğru yer olduğuna ikna olmalıydım, onu ortadan kaldırmalı ve muhtaç prensesi bir daha asla düşünmemeliydim, ama bunun olmayacağını biliyordum.

Tanrım, kendime gelmem gerekiyordu.

Telefonumda onun lanet takip cihazı varken bu lanet kulüpte olmamalıydım. Onun yakınında olmamalıydım. Onu düşünmemeliydim. Onunla ölümü dışında bir şey yapmak istememeliydim. Ama yine de durduramadım. Kendimi durduramadım.

Tüm set boyunca sahnedeki piç için tezahürat yapıyordu ve tüm set boyunca bunu gördüğümde dişlerimi sıkıyordum. Daha kötüsünü, çok daha kötüsünü gördüğümde daha da sinirlendim - ellerini havaya kaldırıp kalabalığa "*sonra görüşürüz*" dediğinde salonun öbür ucundan ona bakışını. Kızın ona baktığı kadar sert bir şekilde o da kıza bakıyordu. Eğer onu kesecek bıçaklarım olmasaydı boğazını kesebilirdim.

Elaine parti kızı rolüne bürünmüştü, elinde bira vardı ve müzik eşliğinde sallanıyordu. Sırada Mavi Şahin puştı vardı ve dans pistinde zıplayacak kadar kendinden geçmişti, peşinde kimin olduğu umurunda bile değildi.

Sadece *benim* için dans etmeli.

Tristan onun yanında dans ediyordu, ben yaklaşırken ikisi de sık kafalının punk rock zırvalarıyla zıplıyordu. Yaklaştığımın farkında bile değildi. Umurunda da değildi.

Bu onu daha çok istememe neden oldu.

O dans pistinden iner inmez, Hawk denen herif kalabalığa iyi geceler der demez dışarı fırlayıp onu yakalamayı planlıyordum ama buna fırsatım olmadı. Tristan, Elaine'in elini tutup onu sahne arkasındaki kapıya doğru koşturduğunda sahne çok geçmeden boşalmıştı ve ikisi de gitmişti. Gittiler ve gözden kayboldular.

Hayatta olmaz. Anımı kaçırmıştım.

Avıma giden yolu temizlemek için adımı kullanmak yerine uzaklaşmalıydım ama yapmadım. Doğruca onun peşinden gittim ve sahne arkasına doğru ilerlerken güvenlik görevlilerine çarptım.

"Bırakın beni," dedim ama kıpırdamadılar, sadece kollarımı tuttular ve beni tuğlalara yasladılar.

Kim olduğumu bilmeleri gerekirdi. Bunu gözlerimde görmeliydiler ama görmediler. Bunu yapmayan lanet olası aptallardı.

"Sahne arkası yasak bölge," diye homurdandı aptalın biri ve ben de ona saldırdım, kasığına öyle sert vurdum ki düşmesini izledim.

"Ben Lucian Morelli'yim amına koyayım," diye hırladım, o kıvranırken ayağım göğsündeydi. "Ya sahne arkasına geçmeme izin verirsin ya da hayatının geri kalanında pişman olursun."

Adımın yayılacağını biliyordum. Bu batakhaneye gittiğime dair haberlerin şehir merkezinde olduğu kadar şehir dışında da yayılmamasına imkân yoktu ve iptal edilen akşam yemeğimin üstüne bir de babamın bokunu yemek, ihtiyacım olan son şeydi.

Kapıcılar bana meydan okuyacak kadar aptal değildi. Yerde yatan adam kıvranmaya devam etti, üzerine doğru giderken çizmelerimi kaburgalarına geçirdiğimde bir inilti daha çıkardı. Diğer adam sahne arkasındaki kapıyı sonuna kadar açtı ve ben geçerken başını öne eğdi.

Aradığım baştan çıkarıcı kadını bulmak için başımı çılgınca ileri geri çevirerek ilerledim ama onu duyamıyordum. Hiçbir şey duyamadım. Önümdeki koridorda kulis sesleri ya da kulisle ilgili hiçbir şey yoktu, soyunma odasında boş şişelerden başka bir şey yoktu.

İşte o zaman kahkahasını duydum - otoparka açılan arka kapıdan gelen küçük bir nefes sesi ve kapanan bir araba kapısının sesi.

Taksi uzaklaşırken onu bir anlığına görebildim. Arka koltukta, sahnedeki kaba saba herifin yanında oturuyordu, Tristan ve rock yıldızı da onlarla birlikte arabaya doluşmuştu.

Takip cihazına baktım, sonra da lanet olası bir taksi çağırdım.

Constantine oyuncağımın yabancılarla oynayacak fazla zamanı kalmamıştı. Onu avlamak için yola çıkmıştım. Onu sonsuza dek ele geçirmenin zamanı gelmişti.

On Dokuzuncu Bölüm

Elaine

"HATIRLAT BANA, BEBEK KIZ. Senin adın ne?" diye sordu arka koltuktaki adam.

O Stephen'dı. Stephen. Sokaklarda ilerlerken başım omzuna yaslanmıştı. Yorgun ve çakırkeyif olduğumu biliyordum. Yabancı bir adamla arabada olmamam gerektiğini biliyordum, seksi olsa bile. Bana Lucian'ı hatırlatsa bile.

Özellikle de bana Lucian'ı hatırlattığı için.

"Ben Lainey. Lainey... Marsh." Yalan onu korumak için olduğu kadar Be

n. "Lainey Marsh," diye tekrarladı. "Amından bir parça istiyorum, Lainey."

Şehrin yanıp sönen ışıklarının aydınlatığı pencereden ona baktım. Pencereleler. Bu yanılttı. O doğru adam değildi.

Lucian.

Lucian Morelli asla doğru adam olamazdı. Birbirimize ait olmamamız için milyonlarca neden vardı. Benim karanlık sırlarım ve onun zalimliği. Ama en zorlayıcı neden soyadlarımızdı. Ailelerimizin birbirlerinden nefret etme şekli. Böyle bir şeyin üstesinden asla gelinemezdi. Annem buna asla izin vermezdi. Onun ailesi de izin vermezdi. Para için motive olmuş olabilirlerdi ama gururları vardı. Onu asla isteyemezdim.

Tristan, Blue'nun her yerindeydi, ikisi de el ele tutuşmuşlardı. Kıskanmıştım. Her zamanki gibi kıskanmıştım. Elleri üzerimde hissetmek istiyordum. Dokunulmak istiyordum. İstiyordum.

Yaşadığımı hissetmek istedim.

Stephen başını eğdi ve boynumu öptü. Gıdıklayan ıslak, sıcak dudaklar. Eli kolumdan aşağı kayd ve parmakları elbisemin içine girip sıkmaya başladı. Göğüslerimi beni irkiltecek kadar sert sıkıyordu.

Lucian.

Sırtımı kamburlaştırdım, daha fazlasını aradım. Daha sert istedim. Acıtmak istedim.

Lucian neden bana zarar vermedi? Bunu istediğini biliyordum. Gözlerindeki üstü örtülü şiddeti görebiliyordum. Ve onun cinsel eğilimleri hakkındaki söylentileri duymuştum. Kırbaçlar ve zincirler. BDSM saçmalıkları. Ama bana zarar vermemişti. Sadece boşalmamı sağladı.

Yara izlerim yüzünden miydi? Tabii ki öyleydi.

Beni kırık bir kız olarak gördü... ve bu konuda haklıydı.

Taksi, şehrin kenar mahallelerinden birinin ortasındaki bir evin önünde durdu ve içeride ışıklar yandı. Işıklar, açık kapılar ve gümbür gümbür çalan bir bas.

"Ev partisi, hadi rock yapalım!" Blue bağırdı ve hem o hem de Tristan taksiden atladı.

"Gidelim," diye fısıldadı Stephen ve beni elimden çekiştirerek dışarı çıkardı, giderken bana bir yudum votka daha ikram etti. "Bu partide sana hava atmak için sabırsızlanıyorum, Lainey," dedi bana. "Sen çok ateşli bir parçasın, biliyor musun?"

Evet, bunu biliyordum. Bu benim hayattaki tek becerimdi. Her zaman hayattaki tek becerim olmuştu.

Puslu halimde bile içimdeki utanç ürpertisini, kirli, ucuz ve yasak bir şey istemenin ürpertisini hissettim, ama utançla birlikte daha fazla gerilim oluşuyordu. Bir şeyi istemediğinizi bilmenin o ilk ürpertisi, bedeniniz yolculuğa çıksa bile.

Vücudum Lucian Morelli'yi istiyordu. Kalbim de onu istiyordu.

Kaderimizde asla birlikte olmamak olmasına rağmen. Yıldızları kesişen aşıklardık ama çifte intihar durumu hiç ilgimi çekmiyordu. Bu yüzden burada, bu partideydim, hayatıma devam edebilirmişim gibi, Lucian olmadan yaşayabilirmişim gibi davranıyordum.

Bekaretimi o olmayan biriyle kaybedebilirmişim gibi davranmak.

Koridorlar parti yapan serserilerle doluydu. İnsanlar baktığım her yerde ya dans ediyor ya da ping pong topları ve plastik bardaklarla içki oyunları oynuyorlardı. Stephen beni

Tristan ve Blue'dan sonra binanın arka tarafındaki dağınık mutfaktan geçerken biri bana taze bir bira uzattı.

Ben istemedim ama vücuda istedi. Bir tanesini yuttum ve diğeri tuttum.

"Şu şarkıya bak, Lainey," diye emretti Stephen, sesi kulağımdaydı. "Vokalde ben varım. *"Zengini öldür, fakiri doyur,* adı bu."

Bunun üzerine kendi kendime gülümsedim. Güzel bir fikirdi ama dünyayı zenginler kontrol ediyordu.

Stephen konuştuğı kulaklardaki elmasları fark etmemişti. Yırtmaı elbisemi ya da ayağımdaki tek seferlik stiletto'ları fark etmemişti. Büfede yanımda duran clutch'ın değıerini, dişlerimdeki kozmetik parlaklığı ya da punk rock'a bir tütün volkana uygunluğu kadar uygun olduğumu fark etmemişti.

Daha sonra konuştuğunda kulağım diken diken oldu, zihnime doğıru başka bir hırıltı. "Benimle gel. O amcığı istiyorum. Ellerimi üzerinde gezdirmek istiyorum. Ve sikimi içine sokmak."

Konuşmadım. Bir cevap bulamadım.

"Bunu istiyorsun, değıil mi?" dedi. "Stephen Cannon'dan bir parça mı istiyorsun?"

Gereğı söylemeliydim. Ona Stephen Cannon'dan bir parça istemediğimi, o söyleyene kadar soyadını bile bilmediğimi söylemeliydim.

Hayır, Lucian Morelli'den bir parça istedim. Tek istediğim buydu.

Tek ihtiyacım olan buydu.

Tristan'ı bulmak için döndüm ama odanın en karanlık köşesinde, elleri Mavi'nin üzerindeydi. Stephen'ın parmaklarının benimkileri sıkıldığını hissettim ve beni de kendine çekti.

"Birkaç blok ötede Blue'nun davulcusunun evinde kalıyorum. Yürüyerek gideriz."

Bir şey almak için uzandım ama beni çekiştirirken aklım başımdan gitmişti.

Neye uzanıyordum? Bana cevap verdi.

"Yol için bir bira daha," dedi ve elime bir şişe tutuşturdu. "Şerefe," diye ekledi ve kendi içkisini benimkiyle tokuşturdu.

Beni dışarı sürüklerken "Şerefe," dedim.

Hava soğıuktu ve topuklu ayakkabılarım kaldırımda gürültü çıkarıyordu. Ama umurunda değıildi. Beni çekiştirmeye devam etti, bana ne kadar harika olduğunu anlatmaya devam etti ve

Şarkılarının ne kadar muhteşem olduğunu. Sokağın sonunda karşıdan karşıya geçerken bana bir şarkı söyledi ve kulüpteki sesini hatırladım, ona baktım ve gözlerindeki karanlığı tekrar gördüm.

Lucian.

Bizi bir gece mağazasının yanında durdurdu ve sigara almak için içeri koştu. Biz çıkar çıkmaz bir tane yaktı ve uzattı. "Sigara ister misin?"

Bir kola istedim. İnkâr etmekten bıkmıştım. Lanet olası bir kola istedim.

Debriyajımı almak için kolumun altına uzandım ama orada değildi. Kahretsin, debriyajımı kaybettim. Yolumda durdum ve sigarayı yere attım. Debriyajımı nerede bırakmıştım?

Üstümü başımı yokladım, üzerimde olmasının imkânı yoktu. Arkamızdaki caddeye baktım ama kaldırımda hiçbir yerde görünmüyordu.

Stephen'a "Debriyajımı kaybettim," dedim ve o da güldü. "Ben de sigaramı kaybettim, sanırım ödeşтік."

Caddede geriye doğru çekmeye çalıştım ama beni sıkıca tuttu.

"Debriyajım..." Dedim ama hareket etmedi.

"Debriyajına ihtiyacın yok, Lainey," dedi bana. "Sikime ihtiyacın var."

Debriyajıma ve içindeki kokaine ihtiyacım vardı. Lucian Morelli onu almıştı ama ben yerine koymuştum. Şimdi ona ihtiyacım var. Bunu ortadan kaldıracak bir şeye ihtiyacım var.

garip bir his.

Stephen beni tekrar kendine çekti ve sıkıca tuttu. "İyi bir alete ihtiyacın var, Lainey. Ve bende de o var. Anlıyor musun? En iyi sik."

Kasları yan tarafıma yaslanmıştı ve yeni bir sigara yakarken gözleri arzuyu kararmıştı. Bir nefes çekme teklifini geri çevirdim.

Lucian.

Nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yoktu, şehir merkezindeki bir sokakta bir davulcunun yeri dışında. Adımlarım yanımdaki adama itaat ediyordu, ince topuklu ayakkabılarım altımda hâlâ gürültülüydü. Elini kışımaya götürüp sıkı ve irkilmeme neden oldu.

Güldü. "Umarım sikimin istediğim her deliği aldığını biliyorsundur."

Ben de gülmedim ama adımlarım ileriye doğru tökezledi. Duracak gibi değildim.

"İç bakalım," dedi ve biramı ağzıma geri götürdü. Olabildiğince hızlı yutmama rağmen çenemden aşağıya damladı. "Neredeyse bitti," dedi bana.

Elindeki anahtarların şingirtısı bana orada olduğumuzu söyledi. Topuklu ayakkabılarımla benim için tehlikeli olan bazı metal merdivenleri tırmandık. Kalbim hızla çarpıyordu ama ilerlemeye devam ettim.

En üstteki kapıyı açtı, davulcunun dairesi bir bok çukuruydu, şişeler ve yorganlar yerlere saçılmıştı. Tıpkı Stephen gibi sigara dumanı kokuyordu.

"Şimdi bana o amcığı ver," dedi ve beni en yakın duvara çarptı.

Ağzı boynumda sıcaktı. Çılgınca.

Vücudu göğsüme karşı sıcaktı. İstiyordu.

Bacaklarımı açarak içime girmesine izin verdim. Artık bedenimin içindeymişim gibi hissetmiyordum. Sanki çok uzaklara gitmişim, tıpkı erkeklerin bana dokunduğu zamanki gibi.

Lucian.

Onu sertçe üzerimden ittim ve Stephen yüzünde şok ifadesiyle bana baktı. "Ne oluyor lan? Bir Johnny mi arıyorsun? Merak etme bebeğim, burada bir tane var."

Prezervatif aramıyordum. Bir çıkış arıyordum. Tekrar eğildiğinde onu ittim. "Üzgünüm," dedim, "gitmem gerek."

"Gitmek mi?" diye sordu ve kılını bile kıpırdatmadı. "Şu anda hangi cehenneme gitmen gerekiyor?"

Bir cevabım yoktu, bu yüzden ona bir cevap vermedim, sadece yolumu kenara ittim.

İşte o zaman beni yakaladı ve sesi daha da koyulaştı. "Lanet partiyi senin için terk ettim. Oradaki herhangi bir amcığa sahip olabilirdim."

"Eminim parti hâlâ devam ediyordur," dedim, dilim sürçüyordu, kendimi tuhaf hissediyordum. "Özür dilerim Stephen. Zamanını boşa harcamak istememiştim."

"Boşa harcamıyorsun," diye cevap verdi. "Sana izin vermeyeceğim."

Beni duvara doğru sertçe itti. İşte o zaman ağzı benimkiyle buluştu ve dili zorla içeri girdi. İşte o zaman beni öyle derinden öptü ki, sarhoşluğum adrenalinin etkisiyle kayboldu.

Serti. Hoşuma gitmeliydi.

Aleti bana karşı sertleşmiş, elbisemin içinde sürtünüyordu. Bu da hoşuma gitmeliydi.

Lucian.

Stephen yakından Lucian Morelli'ye benzemiyordu. Öpücüğü özensizdi ve kaşları çok daha dağınıktı. Elmacık kemikleri daha az yontulmuştu ve çenesi daha zayıftı.

Tadı Lucian Morelli'ye de benzemiyordu. Tadı ucuz bira ve sigara gibiydi.

Onu tekrar ittim. "Bırak beni ve lanet partiye geri dön."

Bana dudak büktü. "O amcığının içi dışında hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldadı ve o anda anladım. O anda anlamıştım. Gözlerinde gördüm.

Stephen iyi bir adam değildi.

"Hayır," dedim ama ağzı yine boynumdaydı.

Ellerim ona karşı güçsüzdü. Topuklu ayakkabılarım dengesizdi. Tekrar "Hayır," dedim ama beni dinlemedi. "Ciddiyim," dedim. "O lanet partiye geri dön ve başka bir kız bul."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda her zamankinden daha karanlıktı, nefesleri hızlıydı ve aleti sertleşmişti. "Benim için vazgeçtikten sonra."

"Ben Elaine Constantine," dedim ona. "Lainey lanet Marsh bir yalan."

"Kim olduğun umurumda değil," diye alay etti. "Bu gece benimsin."

Benim kim olduğumu bilmiyordu. Benim dünyamdan biri bunu öğrenirse ölüm fermanını imzalayacağını ve tehditlerimin onun için hiçbir fark yaratmayacağını bilmiyordu.

"Bırakın beni," diye yalvardım. "Ailem... bunun peşini bırakmayacaklar..." Ama her zaman yalan söyleyen bir kızla ilgili bir şey var... Doğruyu söylediğinde kimse ona inanmıyor.

Bir alay. Onu çok zorlamıştım. Onu o kadar zorlamıştım ki bana zarar verecek kadar sertleşmişti. Beni duvara daha sert çarptı ve bu sefer gerçekten acıttı. "Kapa çeneni," diye hırladı. "İnan bana bebeğim, bana yeterince zaman kaybettirdin zaten. Kemerini bağlasan iyi olur. Bunu telafi etmek için seni sertçe becereceğim."

"Hayır," dedim. "Lütfen hayır."

"Uzun, kirli, yavaş bir yolculuk olacak bebeğim," dedi. "Davulcunun sabaha kadar dönmemesi iyi oldu."

Yirminci Bölüm

Lucian

Taksi nihayet Spirit Club'ın önündeki caddede belirdiğinde deli gibi PACA atıyordum. Koltuğumda öne doğru sıçrayıp şoföre kim olduğumu söylediğimde hücum eden bir boğa gibiydim.

Morelli adını duyar duymaz gaza bastı.

Bu yolculukta her saniye bir yıl gibi geldi. İz sürücü batı yakasında bir evdeydi. Bir kulübenin üstünde başka bir kulübe.

Takip cihazı tüm yolculuk boyunca bir metre bile hareket etmedi. "Hadi," diye hırladım şoföre.

"Daha hızlı."

Daha hızlı gidemezdi. Sokakta şarkı söyleyen ve onları geçmeye çalıştığımızda yolun karşısında sallanan sarhoş pislikler vardı. Ben de yaptım. Ne pahasına olursa olsun, istediğimi elde etmek için Morelli unvanını kullandım. Taksi şoförüne pislikleri ezmesini emrettim, ama ben ona bağırana kadar lanet olası koltuğunda bir heykel gibi duruyordu.

"Sür, seni piç. Onları ezmek zorunda kalsan bile sür."

Taksi gıcırdayarak ilerledi ve adamlar yoldan çekildi. *İyi karar, pislik.*

"Daha hızlı!" Tekrar bağırdım ve şoför başını salladı.

Evin önüne o kadar hızlı yanaştı ki frenler patladı ve beni öne doğru savurdu. Umurumda değildi. Zaten oradan çıkmak için çabalıyordum. Taksinin önüne biraz para attım ve taksi tam gaz uzaklaştı.

Bir ev partisiydi ve doğruca o bok çukurunun ön kapısına gittim, aptalları dirsekleyerek geçtim ve Elaine'e doğru hışımla ilerledim.

Çünkü o öyleydi.

O benim Elaine'imdi. Benim Elaine Constantine'im.

Son birkaç partilinin arasından geçerek mutfaktaki karmaşanın içine daldım ama o orada değildi. İz sürücünün beni işaret ettiği yerde yeşil saçlı bir kadın duruyordu ve onu kenara itmeme bilmem gereken her şeyi anlattı.

Elaine'in el çantası büfede bira şişelerinin arasındaydı. Kanım damarlarımda dondu.

Onu aldım ve içine baktım. Her şey hâlâ içindeydi; telefon, anahtarlar ve para.

Hangi cehennemdeydi?

Elimi sıkıca kavradım ve zemin kattaki her bir boşluğa ve gölgeye bakarak bir manyak gibi etrafta dolandım. İnsanları yakaladım ve "Nerede o?" diye bağırdım. Nerede lan o? Her yer diken üstünde bana bakana kadar. Umurumda bile değildi. Tek umursadığım o güzel küçük aptaldı.

Merdivenleri çıktım, sahanlıkta birbirini okşayan insanların üzerinden atladım, bazılarını kenara ittim. Eğer kız yukarıdaysa... eğer yukarıdaysa ve adamın sikini emiyorsa... bu düşünce kanımı kaynattı.

Girdiğim ilk yatak odasında kızlar yatakta kıkırdıyor, aralarına şarap şişesi sıkıştırılıyordu. İkincisinin her yerinde homurdanan ve sevişen çiftler vardı. Üçüncü yatak odası karanlıktı ve elimle ışığı aradım. Güzel aptalımdan iz yoktu ama Tristan içerideydi ve ağzı sevgilisinin sikinin etrafındaydı.

O beni tanıdı. Tristan
beni tanıdı.

Mavi Şahin ucube rockçı "siktir git, siktir git buradan" diye inledi ama ben çoktan üzerine çıkmış, onu yere itmiştim.

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede Tristan'ın üzerindeydim, yüzüm tam onunkine dönüktü ve kızın kavramasını yukarıda tutuyordum.

"Nerede lan o?"

Kimden bahsettiğimi biliyordu. Sertçe yutkundu ama başını salladı.
"Ondan uzak dur. Senin etrafında olamaz."

Tristan'ın düşündüğümünden daha taşaklı olduğu ortaya çıktı. "Sana tekrar sormayacağım. Elaine Constnatine nerede?"

Cevap veren Mavi hıyar oldu. Hiç vakit kaybetmeden cevap verdi. "Şu küçük sarışın Elaine Constantine mi? Vay canına. O aşağıda

Stephen Cannon."

Dişlerim sıkıldı. "Aşağıda olsaydı onu bulurdum. Nereye gitti lan?"

Tristan, "Ona söyleme," dedi ama Mavi herif ona faltaşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu.

"Bu Lucian Morelli, tabii ki ona söyleyeceğim!" Adam bakışlarını bana çevirdi ve altına sığıyordu. Kotunun cebinden çıkardığı anahtarları bana fırlattı. "Beşinci Cadde'de, on ikinci bloğun en üst katında."

Mutfığa geri döndüğümde bas hala gürliyordu ve insanlar hala içiyordu. İhtiyacım olanı bulana kadar çekmeceleri karıştırdım. Ceketimin içine bir bıçak soktum ve sonra ite kaka o izbe yerden kaldırıma çıktım.

Taksi çağırarak vaktim yoktu.

Polislerin gelme riskini göze alacak zamanım yoktu - Lucian Morelli'nin boktan kurtulma kartım bile bu kadar kargaşa altında biraz zaman alırdı. Zamanım yoktu.

Telefonumu kontrol ettim ve Beşinci Cadde'ye baktım. Birkaç blok ötede. Hızla gidebilirdim ama en iyi ihtimalle dakikalarımı alırdı. Umarım Elaine Constantine'in amcığının, böyle bir hıyarın onu ele geçirmeye çalışmasına ayıracak dakikaları kalmıştır. Zorlasam bile bu pek mümkün olmazdı. Bacaklarını onun için açıtsa olmazdı. Neden olmasın ki?

Neden o pislik için bacaklarını açmasın ki?

Bu düşünceyle midem bir canavar gibi döndü ve yine anlamadım. Hiç anlamadım. Elaine Constantine'in birileri için bacaklarını açması neden umurumda olsun ki?

Gerçek orada bekliyordu.

Onun için çaresizdim. Onun için gerçekten çaresizdim.

O zavallıya ait olmadığı kesindi ve eğer onu aldıysa... benim olanı aldıysa...

Ceketimdeki bıçak onun kanı için ağlamaya başlamıştı bile. Ne yazık ki onun kanı için de ağlamıyordu. Artık değil. Onun ruhunun her zerresini alıp kendime katana kadar olmaz.

Son sürat yola çıktım, debriyajı hâlâ elimde sıkıca tutuyordum. Sokağın sonundaki köşeyi döndüm ve yolda yürüyen bir çifte çarptım.

Diğer taraftan, partiye gitmeye hazır oldukları belli.

"Sarı saçlı bir kız gördün mü? Rockçı bir pislikle?"

Başlarını salladılar ve adam cevap verdi. "Hayır, üzgünüm dostum. Bu tarafta pek kimseyi görmedim."

Gözümü bile kırpmadan yola koyuldum, yaklaştıkça sokak tabelalarını tarıyordum. Beşinci Cadde. Lanet olası Beşinci Cadde. Dördüncü Cadde'den hızla gelen bir araba az kalsın beni öldürüyordu ama tam zamanında korna çalarak fren yapmayı başardı.

"Lanet olası pislik!" diye bağırdı şoför camdan.

Telefonum beni hızlı ve net bir şekilde yönlendiriyordu ve bacaklarım sahip oldukları her şeyle beni taşıyordu. Nefesim kesilmişti ama bu sadece koşudan değil, öfkeden de kaynaklanıyordu. Meydan okumadan. Ve bunu itiraf etmekten nefret ediyordum. Sahip olduğum her parçamla bunu kabul etmekten nefret ediyordum. Ama bu korkuydu.

Elaine Constantine'in başka bir adamın sikini aldığını görünce korktum.

Beşinci Cadde'nin köşesini döndüğümde kanım kulaklarıma hücum ediyordu. On İkinci Blok aşağıdaydı ve ben yol boyunca lanet okuyordum, lanet bıçağım onun kanına susamışken hala o lanet debriyajı kolumun altında tutuyordum.

On ikinci blok bir batakhaneydi. En üst katta karanlık turuncu ışıklar yanıyordu. Ana girişi kontrol ettim ama anahtarlar kilide uymuyordu ve işte o zaman onu gördüm - en üst kattaki metal korkuluğun bir anlık görüntüsü. Giriş kapısı yukarıdaydı.

Merdivene doğru koştum. Paslı metal basamakları üçer üçer çıktım ve onu duyabiliyordum. Elaine'imın içeride olduğunu ve ağladığını duyabiliyordum.

Lanet olsun, ağlıyordu. Yüksek sesle ağlıyordu, çok ağlıyordu, yardım istiyordu. Elaine'im yardım için ağlıyordu.

İçimdeki öfkenin koruyucu lağım çukuru gibi bir şeyi daha önce hiç hissetmemiştim. Kavurucuydu. Yanıyordu. Öldürmeye hazırды.

Anahtara ihtiyacım yoktu, içeri daldım ve işte oradaydı, duvara yaslanmıştı, o pislik ona yaslanmıştı, elbisesi beline kadar sıyrılmıştı. Alaycı bir tavırla bana döndü ama ben onun yüzüyle değil, kızın yüzüyle ilgileniyordum. Güzel yanaklarından yaşlar süzülüyordu, beni orada görünce gözleri irileşti ve cam gibi oldu... ve içimdeki öfke patladı. Sıvı nefret halinde patladı.

Belki onun yaşamasına izin verebilirdim, eğer o isteseydi. *Belki de.*

Ama kokain bile olmayan bir şeyin etkisinde görünüyordu. Ona ilaç mı vermişti? Gözlerindeki korku açıktı. Onu zorluyordu. İtaat uyandıran bir üne sahip olmamın bir nedeni vardı. Benim olanı korurdum. Ve o da benimdi.

"Bu da ne-?" diye başladı herif ama sözünü bitirmeye fırsat bulamadı.

Hayatımın en hızlı anında ona karşı koydum, elim ceketimin içine uzanırken ona sertçe çarptım.

Ve bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde bıçak bağırsaklarına saplandı.

Al şunu.

Bir kere. İki kez. Üç kez. O bıçağı бүktüm ve bir adamın olduğu gibi iç organlarını mahvettim.

Ağzı açıldı, rengi soldu ve ellerini karnına götürüp sendeleyerek uzaklaşırken bile bunu biliyordu. Ölüyordu. Yere yığıldı ve ben de kendi alaycılığımın ona baktım. Bıçak elimde gevşek duruyordu, güzel Constantine'imın elbisesi de dahil olmak üzere her yere kan sıçramıştı.

Ve işte o zaman gerçekten ağlamaya başladı.

Bölüm Yirmi Bir

Elaine

Gözyaşlarımı duyabiliyordum. Göğsümden gelen yüksek sesli hıçkırıkları. Onları duyabiliyordum ama hissedemiyordum. Elinde bıçak olan adama bakarken hiçbir şey hissedemiyordum, sadece kulaklarımdaki uğultuyu duyabiliyordum.

Lucian.

Lucian Morelli gerçekten oradaydı. Elinde kanlı bir bıçakla orada durmuş, az önce katlettiği adama bakıyordu. Az önce Stephen'ı katletmişti. Stephen'ı *benim* için katletmişti. *Beni* kurtarmak için.

Üzerimde de kan vardı, elbisemin her tarafına sıçramıştı. Kumaş hâlâ kalçalarımın üzerinde duruyordu, külotum Stephen'ın içime girmeye çalıştığı dikiş yerinden yırtılmıştı.

İçime girmedi. Tanrıya şükür, içime girmedi.

Lucian konuşmadı, sadece baktı. Bana bakarken çenesini sıkıyordu ve işte o zaman her şey, canlı renkler, sesler ve kokular bir anda ortaya çıktı.

Stephen son nefeslerini verirken hâlâ gurulduyordu. Ağzından fokurdayan kanın yüzünün yan tarafına damladığını görebiliyordum ve elleri hâlâ karnındaki yarayı kavramaya çalışıyordu. Başarısız oluyordu.

Stephen ölüyordu ve Lucian en ufak bir pişmanlık belirtisi bile göstermedi.

İçinde haklı bir öfkeden başka bir şey yoktu.

Bıçağı bana doğrulttuğunda duvara daha sıkı yaslandım ve işte o zaman ne kadar kötü titrediğimi fark ettim.

"Seni becerdi mi?"

"Ne?" Bir nefesten daha kısa bir sürede sordum. "Dedim ki, seni becerdi mi?"

Başımı salladım. "Hayır. O... o yapamadı... ona izin vermedim..."

Buna cevap vermedi, sadece yerdeki adama yaklaştı ve ellerini yarasından ayırdı. Morelli canavarı bana "Burada ne halt ediyordun?" diye çıkıştı, ben de cevap vermeye çalıştım ama sesim hâlâ cılız çıkıyordu.

"BEN... BEN..."

Canavar bir anda üzerime atladı, beni duvara yapıştırdı, nefesleri şiddetliydi. Bu sefer sesi hırıltılıydı. "O piçle burada ne halt ediyordun, Elaine?" dedim.

"Bilmiyorum!" Ağzımdan kaçırdım ve hıçkırıklarım o kadar şiddetliydi ki canımı acıtıyordu. "Bilmiyorum... Sadece istedim... Sadece istedim..."

"Ne?" dedi, yüzüme doğru. "Ne istiyordun?"

Son nefesini verirken Stephen'ı işaret etti ve ben de ona baktım. Cesede baktım ve hiçbir kelime bulamadım.

"Bunu sen istedin, değil mi?" dedi. "O değersiz bok parçasını mı istedin?"

Boynumdan tuttu ve beni cesede doğru itti. İnliyordum, titriyordum, korkmuştum ve konuşamıyordum. "Sana tekrar soruyorum," dedi ve sesi şeytani bir törpü gibiydi. Şeytani ve...

Yaralandım.

Lucian Morelli yaralandı. Benim yüzümden. Benim yüzümden incindi. Burada o adamla birlikte olduğum için incinmişti.

Ve bunu anlamamalıyım. Anlamak istememeliydim. Ama
a n l a d ı m .

Anlamıştım.

Ben de hissediyordum. O bağlantıyı. Aramızdaki o çılgın bağı. Hiçbir anlam ifade etmeyen, bu dünyada yeri olmayan yasak bir istek.

Yüzümü ona çevirdi ve kollarımdan tutup beni sarsarken bıçağı yere, kana bulanmış halının üzerine bıraktı. Beni o kadar sert salladı ki bacaklarım jöle gibi oldu.

"Ne istiyordun lan?" diye sordu ve korkutucuydu. Sesi korkutucu, sert, öfkeli ve güzeldi. Lucian'ın sesi çok güzeldi. O kadar güzeldi ki kalbimi ateşe verdi.

Gözlerim ondaydı. Ağlıyordu. O kadar çok ağlıyordu ki zar zor görebiliyordum. "Sen!" Ağladım. "Seni istedim!"

O anda durdu. Beni sallamayı bırakıp baktı ve o kara gözleri ham bir şeyle parladı.

Tekrar konuşması için birkaç uzun dakika geçmesi gerekti.

"O nasıl benim yerime geçebilir ki?"

Buna verecek bir cevabım yoktu çünkü yoktu. Stephen asla karşımdaki canavarın yerini tutamazdı. Lucian Morelli aynı anda hem cennetimin hem de cehennemimin lideriydi. Dokunuşu aynı anda hem altın hem de günahtı.

O benim hem aşkım hem de nefretimdi, ikisi birden.

Beni bıraktı ve bir kez daha gözyaşı dökerek dizlerimin üzerine çöktüm.

Nefesimi tutmaya çalıştım ve Lucian'ın cesede bir bakış bile atmadan onun yanında bir aşağı bir yukarı yürümesini izledim. Umurunda bile değildi. Cinayet işlemek umurunda bile değildi.

Tabii ki cinayet işlemek umurunda değildi... Bunu daha önce yaptığına şüphe yoktu.

Ama neden burası? Neden şimdi? Nerede olduğumu nereden biliyordu ki?

Gözlerimi kapattım ve yüksek sesle konuşabilmek için kendimi bir tür mantıklı düşünceye zorladım.

"Ne istiyordun lan?" Ona sordum. "*Sen* ne sikim Burada ne arıyorsun?"

Bakışlarındaki nefret benimkiyle buluştuğunda hâlâ oradaydı ve cevap vermedi, sadece volta atmaya devam etti.

"Söyle bana," dedim. "Ne istiyordun Lucian? Neden buradasın, beni kurtarıyorsun?"

"Buraya *seni* kurtarmaya gelmedim," dedi bana. "Amını kurtarmak için buradaydım." "Bu yüzden buradasın, değil mi?" Ben ittim. "Amım için mi?"

İçini çekti, sınırlı sabrı tükenmişti. "Onun benim gibi biri olacağını düşündüğüne inanamıyorum. Seks hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Hâlâ bakireydim. Hala dünyanın en karanlık Morelli'sine sahip bir bakireydim.

"Az önce bir adam öldürdün," dedim, sanki apaçık ortada olan bir şeyi söylemiyormuşum gibi. "Ünlü birini. Onu öldürdüğünü bilecekler. Seni partide görmüş olmalılar..."

"Ünlü biri." Alaycılığı beni soğuttu. "Pek sayılmaz."

Bakışlarım bana çok yakın olan cesede kaydı. Bırakın bıçaklanmış ve son nefesini vermekte olan birini görmeyi, daha önce hiç ceset görmemiştim. I

Bir hıçkırık daha çıkarıp ellerimi yüzüme götürdüm ve işte o zaman Lucian'ın tekrar iç çektiğini duydum.

"Masum rolü yapma, Küçük Bayan Constantine," dedi. "Senin istediğin de buydu, değil mi? Kurtarmaya gelen beyaz şövalye? İşte şimdi oldu."

Yüzümdeki boşluğu görmüş olmalı.

Bana gülümsedi, ölüm ve kan kokusunun yayıldığı o odada bile bana gülümsedi. "Pekâlâ, pekâlâ. Şimdi minnettarlığını göstermek için ne yapacaksın?"

İçimde, gölgelerin, ihlallerin ve ruhumda hissettiğim kayıpların arasında bile hala iyi şeylere inanıyordum. Kimsenin öldüğünü görmek istemiyordum. Zaten Power kardeşlerle başımın bu kadar belaya girmesinin nedeni de buydu... Kimsenin öldüğünü görmek istemiyordum...

Sonunda ayağa kalkacak kadar kendimi toparladığımda Lucian telefonunu karıştırmakla meşguldü. Topuklarımın üzerinde titriyordum, elimi tutacak kadar eğilmeyi bile zor başarıyordum. O bile kana bulanmış, sonsuza dek lekelenmişti.

Ben orada öylece dururken, gözlerim fal taşı gibi açılmış, dudaklarım titrerken Lucian telefonuna bakmayı bırakıp bana döndü. Sessizce öylece durduk, aramızda konuşulmamış o kadar çok şey vardı ki kalbim bambaşka bir melodiyle çarpıyordu.

Söylemesi aptalca bir şeydi ama elimde değildi. "Teşekkür ederim," dedim fısıltıyla. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Teşekkürüm gerçektir. Bir adamın bir başkasını öldürdüğü bir odada zayıf ve gülünç olsa da, gerçekten ciddiydim. Lucian Morelli beni gerçekten kurtarmıştı.

Kelimelerle cevap vermedi, sadece başını eğdi.

Bileğimden tutup beni kendine çektiğinde kapıya doğru sendeliyordum. Bedenim beynimden daha hızlı tepki verdi, ona doğru döndüm ve sıkıca bastırdım. Beni duvara çarptı ve başka bir adamla dövüştüğüm aynı yer olmasına rağmen, önümdeki canavarla dövüşmek dışında her şeyi yaptım. Az önce birini öldürdüğünü gördüğüm canavar için çaresizdim.

Nefesleri hırıltılıydı, dudaklarımda sıcaktı. Kanın metalik kokusunu aldım. Kırmızı demir kokusunun altında onun kokusu vardı. Misk, seks ve güç.

Bu sefer *onu* öpen *bendim*.

İlk önce benim ağzım onunkine yapıştı ve ardına kadar açıldı.

Dili bir yılan tanrısıydı, benimkine hükmediyordu. Elleri ağırdı, benimkiler onun omuzlarına dolanırken beni sıkıca kavlıyordu.

Onu ne kadar sert öptüğüm çılgıncaydı. O benim aynı anda hem yok edicim hem de kurtarıcımdı ve ben de öyle olmasını istiyordum. Ellerinde hem sevgiyi hem de nefreti hissetmek istiyordum. Beni cehenneme götürmesini ve sonra tekrar derinliklerden çıkarmasını istiyordum.

"Artık benimsin," dedi dudaklarıma karşı. "Bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim."

Her zaman onun kollarında kalmak istiyordum, Tanrı yardımcım olsun.

Boynumu tuttu ve ağzı beni yepyeni bir seviyeye fethederken beni daha da sert bir şekilde sabitledi. Dilim onunkinin karşısında bir hiçti ve öyle olmasını da istemiyordum. Onun emri altında olmak istiyordum.

Kendimi ona sunarken kalçalarım elbisemin altından geçebilecekleri kadar açıldı. Bana sürtünürken inledim, kendimi dizine sürtüyordum.

Ayaklarımızın dibinde bir ceset varken bedenimi Morelli varisine sunmak iğrenç ve utanç verici olmalıydı. Ama değildi. İğrenç değildi ve utanç verici hissettirmiyordu.

Doğru hissettirdi.

Canavarla birlikte olmak doğru hissettirdi.

"Al beni," diye fısıldadım. "Lütfen Lucian. Lütfen beni al, çünkü bir daha asla böyle bir şansımız olmayacak... bu geceden sonra olmaz..."

Düşmanımın olmadığı düşüncesi bile kalbimdeki acıyı hissetmeye yetiyordu ve işte o zaman bu bağlantının ne kadar boş olduğunu anladım.

Lucian Morelli'yi ne kadar istediğimin bir önemi yoktu. Kimse ona sahip olmama izin vermezdi. Bizim dünyamızdaki hiç kimse.

Gözleri aşık olduğum cehennemin güzel yanan külleri idi. Çünkü işin gerçeği buydu. Beni yok etmek isteyen şeytana aşık oluyordum.

Lucian sütyenimi çekiştirerek indirdi. Başını göğsüme doğru eğdiğinde ağzı şiddetli ve acı vericiydi ve gülümsememi tutamadım, meme ucumu ısırp sıcak ağzının içine çekerken daha fazlası için kendimi eğdim.

"Sikeyim evet..." Fısıldadım. "Bu çok hoş. Çok güzel..."

Külotumu yırtıp parçaladı ve ben de topuklu ayakkabılarımın altından kıpırdamadan çıktım. Başparmağını klitorisimde gezdirirken titriyordum, daha fazlası için can atıyordum.

"Evet..." Nefes aldım. "Lütfen..."

Ama tek hamlede iki parmağını soktuğu yer amım değildi. Kıcımdı.

Bunu beklemediğim için haykırdım ve göğüs ucumu daha sert ısırdı.

Daha sert emdi.

Üç parmağı daha yüksek sesle haykırmama neden oldu ve onları derinlere sokarken bir canavardı.

Acıttı. Gerçekten acıttı. Ama hoşuma gitti. Onun için acı çekmeyi seviyordum. Bana pek çok dehşeti hatırlatsa da... benimle oyun oynayan pek çok insanı... beni kendi çıkarları için kullanan pek çok hasta herifi... gerçek masumiyetimi almadan.

Güvenebileceğim insanlar olması gereken hasta herifler...

Ağzını benimkine doğru kaldırdığında dudakları ıslak bir şekilde parlıyordu.

"Seni her seferinde bir adım kullanacağım," dedi parmaklarını kıcımda çevirirken. "Her seferinde bir tatlı küçük zevk, Elaine. İstedığimi alacağım."

Parmaklarını serbest bıraktığında inledim, kemerini çözerken amımın zonklamasına neden olan harika bir acı.

Aleti de en az kendisi kadar canavardı. Çok fazla görmüştüm. Zavallı sapık sahipleri tarafından kullanılan pek çok zavallı küçük yarak... ama onunki gibisini hiç görmemiştim. Parmaklarında gezdirirken damarlı ve kalındı. İçime gömülmüş parmaklar. Beni korumak için bir adamı öldüren parmaklar.

Beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı, pis parmakları pis saçlarımdaydı ve ağzım çoktan açılmıştı, hayatımda ilk kez gelecek olan şeyi istiyordum.

"Seni becermeden önce güzelce ıslattığından emin ol," diye homurdandı.

Ve yaptım da. Güzel ve ıslak olduğundan emin oldum. Onu derinlemesine emdim ve gözlerinin içine bakarken dilim onu yaladı ve o anda anladı.

Sakso çekme konusunda yeni olmadığımı biliyordu.

Öpüşme konusunda boktan olabilirdim ama sakso çekme konusunda boktan değildim. "Pis," dedi ve boğazımın arkasına doğru itti. "Kim becerdi

"Ağzını mı açıyorsun, küçük bebek?"

Konuşmamak için onu daha çok emdim, çünkü ona söylemek istemiyordum.

Benimkini kimin yok ettiğini kimseye söylemek istemedim.

"O gerçekleri senden söküp alacağım," diye hırladı. "Bir gün, küçük aptal, o gerçekleri senin boğazından koparacağım. Şimdilik onu becermeye devam etmek istiyorum."

Onu yalamaya devam ettim. Dilimi onun kalın, damarlı sikinin etrafında döndürmeye devam ettim, ağzımı kullanırken onu güzel ve kaygan hale getirdim.

Çekip beni geriye doğru fırlattığında bir çığlık attım. Stephen'ın vücuduna yaslandım ve tekrar ciyaklayarak ellerimin üzerinde kaçmaya başladım ama Lucian o kadar uzağa gitmeme izin vermedi.

Saniyeler içinde üzerimdeydi, ağırlığı benimkini halıya bastırıyordu. Kendini o kadar yükseğe kaldırdı ki parmaklarım kendi başlarına yaşamaya başladı ve gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştı. Onun tenini istiyordum. Teni tenime değsin istiyordum.

Bana yardım etti ve tekrar üstüme çöktü, ten tene.

Bana yaslandı, siki klitorisime yapıştı. Cennet gibiydi ve ben daha fazlası için ona sarılıp yalvardım. Onu içimde o kadar çok istiyordum ki.

"Lütfen," dedim nefes nefese, "lütfen beni al, Lucian."

Bacaklarımı yukarı kaldırdı, kalçalarımı göğsüme doğru çekti, sikini tutup klitorisime bastırırken yüzünde bir gülümseme vardı. Tanrım, onun için nasıl da inledim. O sikini amımın dudaklarına doğru çekerken nasıl da inledim.

"Lütfen," dedim, "sik beni."

"Benim için zevkti," dedi ve tek bir vahşi hamleyle sertçe itti.

Acıdan haykırdım. İçime girerken yaşadığı şokla haykırdım.

Çünkü amımı sikmiyordu.

Canavar kıcımlı sikiyordu. Piç çaresiz amıma girmiyordu, kıcıma vuruyordu.

Ama daha fazlası için yalvarıyordum.

Daha fazlası için yalvarmaktan kendimi alamadım.

Lütfen... daha sert... daha sert...

Bana daha sert verdi. Bana o kadar sert verdi ki, kalçalarının her çarpışında ağlıyordum.

"Ben ilk değilim, değil mi?" diye hırladı ve başımı sallarken gözleriyle karşılaştım.

Kıcımlı kullanırken içindeki öfkeyi görebiliyordum. Bana zarar verirken

yüzündeki öfkeyi seviyordum.

Sesi çok alçaktı. "Göt deliğini alacak kadar cesurlardı ama bekaretini alamadılar, değil mi? Amcıklar. Zavallı amcıklar."

Bana korkak gibi görünmemişlerdi. Onların altında sıkışıp kaldığımda, her gece, her gece...

Ama şimdi... onun altında... gerçek, güzel canavarın altında...

Lucian Morelli'nin altında herkes korkak gibi görünürdü.

"Seni almanın bedelini ödeyecekler. Sen benim oyuncağımsın, Elaine. *Benim oyuncağım*. Sana asla dokunmamalıydılar. Onlara bunun acısını çektireceğim."

İçimdeki parıltıdan nefret ediyordum... umut ediyordum... sadece doğruyu söylediğini *umuyordum*.

Belki canavar kötü adamlara zarar verirdi.

Açısını değiştirdi ve ben tekrar haykırdım. Sözcüklerin izini kaybettik, homurdandık ve itiştik, kan, sıcaklık ve günah içinde kıvranıyorduk.

Beni sikerken parmaklarını klitorisimde gezdirdi ve acıya rağmen nefesim hızlandıkça titrediğimi hissettim.

Aman Tanrım. Lucian Morelli beni boşaltıyordu... Ve kendisi de boşalıyordu...

Lucian Morelli kıcıma boşalıyordu...

Kıcıma boşalıyor ve beni öpüyordu...

Beni öpüyordu.

Ben de onu öperken ellerim saçlarındaydı. Bacaklarım beline dolandı ve onu sıkıca kavradı ve ben onun oldum.

Ben onundum.

Aman Tanrım. O pis tohumunu içime pompalarken ben onun olmuştum.

Bacaklarım onu tutmaya devam ederken nefesini tuttu ve nefret, şok ve... sevgi karışımı bir duyguyla bana baktı.

Bu doğrudu. O anda Lucian Morelli bana aşkla baktı. Bundan emindim... ta ki benden uzaklaşıp pantolonunu çekiştirene kadar.

"Gitmen gerek," dedi ve elbisemi yerden bana doğru fırlattı. "İnsanlar gelecek."

Benden uzaklaşırken o kadar soğuktu ki sanki içindeki panjurlar kapanmıştı. Tutkusu buz gibi gri çeliğe dönüşmüştü.

İçimdeki kepenkler inerken sınırlarım de buna uygun olarak zıplıyordu. Kirli bir odada, ölü bir bedenle birlikteydim ve tüm soyumu yok etmek isteyen adama açtım. Dölüyle beni öldürmek isteyen adama açtım.

göt deliğimden sızıyordu. Çılgıncaydı. Lanet olası her şey deliceydi.

"Buraya gel," dedi ve parmaklarını şıklattı.

Kapı üstüne kapı açıp, bulur bulmaz beni banyoya sokarken sorgusuz sualsiz onu takip ettim. Duşu açtı ve suyun ısınmasını beklemeden beni içeri itti. Beni sıırıslıklam ederken dondurucu bir soğuk vardı ve elleriyle beni ovaladı.

Su berraklaştığında bana bir havlu attı ve dışarı çıktığımda titriyordum, o ana salona geri dönmeden önce kendimi kuruladım.

Eşyalarımı toplarken, elbisemi tekrar giymek için acele ederken, yaptığım her harekette kığım acıyordu. Elimden geldiğince çabuk kapıya doğru ilerledim, kapıyı itip açtığımda ve yere inen metal basamakları gördüğümde kalbim çarpıyordu.

Lucian ben oradan çıkmadan önce boğazını temizledi ve tekrar konuştuğunda bakışları hiç görmediğim kadar kötüydü.

"Bütün bunlar için cezalandırılacaksın," dedi bana. "İnan bana Elaine, bunu sana ödeteceğim. Acı verici olacak, küçük bebek. Sana söz veriyorum, acı verici olacak."

Başımı salladığımda gözlerim onunkilere dikilmişti.

"Ama onların pisliğinin bedelini ödeyen sadece sen olmayacaksın," diye hırladı ve elimdeki kavramayı bana doğru fırlattı. Yine unuttum. "Onlara ödeteceğim. Benden önce seni kaçırın her pisliğe."

Oradan ayrılırken kalbimde buna dair hiçbir şüphe yoktu. Bunun için parlıyordum.

Aynı anda hem parlıyor hem de korkuyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Lucian

TRENTON olay yerine geldiğinde duvara yaslanmış, öldürdüğüm herife bakıyor, kanlı bıçağı elimde evirip çeviriyordum, sikim hâlâ Elaine'in mükemmel göt deliğinden zonkluyordu. Sağ kolum bir *İsa Mesih* edasıyla kapıdan içeri daldı ve dehşet içinde etrafına bakındı. Onu suçlamadım. Gerçekten de içine düştüğü durum tam bir bok fırtınasıydı.

Gurur duyduğum bir bok fırtınası.

"Ne oldu lan burada? Siktir, Lucian, kim o?"

Bıçağı parmaklarımın arasında döndürmeye devam ettim, ona bir bakış bile atmadım. "Bunun bir önemi yok. Sadece temizle."

Etrafta volta atarken, bu yerde ne haltlar döndüğünü anlamaya çalışırken ona bir dakika izin verdim. "Lanet olsun," diye küfretti, sonra telefonunu çıkardı ve temizlik ekibini aramaya başladı.

"Onu derine gömün."

"Peki, bu kim lan?" diye sordu telefon görüşmeleri arasında, sanki kim olduğu çok önemliymiş gibi cesedi işaret ederek.

"Endişelenecek kimse yok."

"Burası arka sokak gibi. Burada olduğunuzu bilen var mı?"

"Dediğim gibi, bu seni ilgilendirmez."

Gerçekten gittiğinden emin olmak için adamın bacaklarına tekme attı, sonra bana baktı, sigarasını yakarken kaşlarını kaldırdı. "Uzun zamandır seni ellerini kullanırken görmemiştim. O bıçağı eline aldığına göre çok acil bir şey olmalı."

"Yeterince acil."

"Peki," dedi. "Bir dahaki sefere bu boku çözmek için bana biraz daha zaman ver, olur mu? Tercihen lanet olası bir uyarı."

Bıçağı yere atmadan önce son bir kez çevirdim. Trenton cesetle birlikte ondan da kurtulacaktı. "Burada işim bitti mi?"

Bir nefes daha çekerken başını salladı. "Evet, gidebilirsin. Ekip yakında burada olur."

Gitmek için arkamı döndüm.

"Bekle, Lucian," diye seslendi.

Onunla yüzleşmek için geri döndüm. "Ne?"

Yaklaştı ve sigara içmeye devam etti. "Power kardeşler.

Constantine'lerle aralarında neler olduğunu bilmek istiyordun."

O bu sözleri söylerken bedenim hayatla dolup taşı, omurgamda bir arzu ürpertisi oluştu.

"*Elaine* Constantine," dedim ve aramızdaki mesafeyi kapattım. "*Elaine* Constantine ile aralarında neler olduğunu öğrenmek istedim."

"Evet, *Elaine* Constantine," diye tekrarladı. "Neler olduğunu öğrendim. Hiç hoş değil."

Dikkatimi onun yüzüne verdim. "Anlat bana."

"Başı belada. Uyuşturucu için borçlandı, aynı eski hikaye. Ama dahası da var." "Çıkar ağzındaki baklayı."

Cevap vermeden önce sigarasından bir nefes daha çekti. "Peşine düştükleri sadece kendi borcu değil. Onunla birlikte bir sürü başka borç da aldı. *Diğer* insanların borçları."

"Başkalarının mı? Bu ne lan?"

Başını öne eğdi. "Görünüşe göre küçük bayan kendini beğenmiş, görüldüğü kadar bencil bir prenses değilmiş. Bir dünya uyuşturucu bağımlısı zavallıya acıyor ve onları kurtarıyor."

Kelimeler onun ağzından çıktığında gıcırıyor.

Umursamaz bir tavırla devam ediyor: "Başına gelen her şeyi hak ediyor. Güçler'den borç almak kesinlikle hayır işi değil. Zengin kızlara yardım saçmalığına devam etmeliydi."

Hareketlerindeki mantığı bulmaya çalıştım. Ama mantık falan yoktu.

Trenton haklıydı.

Powers. Ama o bir Constantine'di... Kraliçe Caroline Constantine kesinlikle borçlarını temizleyecekti.

Trenton aklımı okudu. "Caroline bu işten elini eteğini çekmiş, öyle diyorlar. Görünüşe göre, Elaine bunu daha önce de yapmış, defalarca. Son birkaç seferinde annesi onu vazgeçirmiş ama bu sefer değil. Bu sefer riskler daha yüksek ve annesi hiçbir şekilde olmaz dedi. Tek başına. Zaten aile adına yeterince utanç kaynağı oldu, fısıltılar öyle diyor. Annesinin onunla işi bitti." Sigarasının izmaritini cesedin üzerine fırlattı. "Elaine tek başına ve onun peşinden geliyorlar. Yakında."

"Peki bu konuda tam olarak ne yapacaklar?" Tersledim ama cevabı biliyordum. Gözlerinde görebiliyordum.

Bana cevap vermeden önce yerdeki ölü aptalı işaret etti ve ne olacağını biliyordum. Trenton Alto'nun kendi soruları hızla hazırlanıyordu. Cevaplamak istemediğimden emin olduğum sorular. "Elaine Constantine'in olayı nedir?"

"Ne fark eder ki?" Ona söyledim. "Bana lanet Power kardeşlerin ona tam olarak ne yapmayı planladıklarını ve ne zaman yapacaklarını söyle."

"Lanet olsun, Lucian," dedi. "Sana neler oluyor böyle? Elbette önemli. O Constantine'le aynı hava sahasında nefes alıyor olman bile önemli ve bunu sen de biliyorsun."

Gözleri cesur ve soğuktu. Sert ve inançsız.

O beni tanımıyordu, ben de kendimi tanımıyordum. Bok içinde yüzüyordum ve hepsi onun yüzünden. Ruhumun her zerresiyle nefret etmem gereken kadın yüzünden.

Trenton haklıydı ve bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Boğazını temizledi. "Etrafta şimdiden söylentiler dolaşmaya başladı, biliyor musun? Geçen hafta Morelli Holding'de olmadığına dair söylentiler, bir şeyler döndüğüne dair söylentiler... küçük, güzel bir sarışının peşinde olduğuna dair söylentiler..."

"Dedikodular istedikleri kadar havada uçuşabilir. Hiçbirine cevap vermek zorunda değilim. Benim işim sadece ve sadece beni ilgilendirir."

Suçlu görünüyordu, bir ayağından diğerine geçiyordu. "Sorular kuruldan gelirken olmaz."

"Kurulun canı cehenneme."

"Ya Bryant Morelli? Onu da mı sikeyim?"

Yüce Tanrım. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Trenton Alto'nun sadakati artık bana ait değildi. Orosu çocuğu babamla görüşüyordu. Benimle ilgili tartışmalar.

"Benden istedi," dedi, sanki bu durumu mazur gösterirmiş gibi. "Yapmak zorundaydım, Lucian. O istedi."

"Vay, vay. Burada olduğunu biliyor mu?" Alaycı bir tavırla ittim.

Başını salladı ve bir sigara daha çıkardı. "Henüz değil. Bu geceki karmaşa çok çabuk oldu, sence de öyle değil mi? İstesem de babana ispiyonlayamazdım." Sigarasını yaktı. "Ama bana ne yaptığını sordu. Bana Elaine Constantine'i sordu. Ben başlatmadım, hem de hiç. Görünüşe göre şoför rapor veriyormuş."

Bunu ödeyecekti.

Trenton sanki tavsiyesini duymaya ihtiyacım varmış gibi konuşmaya devam etti. "Kendini çılgın sulara atıyorsun. Orada seninle birlikte boğulacağımı sanma. Onu rahat bırak. Onu rahat bırak. Lütfen patron. Onu rahat bırak."

Öfkeden ağzım kurumuş olsa da onu suçladığımı söyleyemezdim. O haklıydı. Çılgın sulardaydım.

Boka batmıştım. Bunu tüm derimde hissedebiliyordum. Babamın Elaine'i kovalamamdaki gerçeğin kokusunu alması yeterliydi ve tüm lanet dünya benimle birlikte lanetimi hissedecekti. Tüm aile tezahürat yaparken beni canlı canlı parçalara ayırırdı.

"Sen yokken yönetim kuruluyla konuşuyordu. Kulaklarına fısıldıyor."

Lanet ettim. Ne boktan bir durum. Babamın gücünü kaybetmesi ve yönetim kurulunun bana olan inancını yitirmesi.

"Ona söylememeye çalışacağım," dedi. "Ama bunu uzun süre erteleyemeyeceğimi biliyorsun, Lucian."

Canavar ruh halimde bile onu suçlayamazdım. Ondan istedikleri her şeyi itiraf edene kadar dalağını santim santim parçalayacaklardı. Çok da iyi bir itiraf alacaklardı. Trenton Alto işimi içten dışa biliyordu. Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

İstememiştim. Derinlerde bir yerde benim için bir şey ifade ediyordu.

Güven her zaman en büyük zayıflığınızdır. Kendi ruhundan başkasına asla güvenme. Kendi mantramı unutmayı nasıl başarmıştım?

Yıllardır sağ kolum olan adama, "Ona bir şey söylediğin için sen bir pisliksin," dedim. Yeraltı dünyasıyla ve onun tüm kazançlarıyla bağlantım olan adama. Ben işleri yaparken pis işleri yapan adama.

"Bu sefer bir pislik olmak zorundaydım," dedi bana. "Seninle birlikte o gemiye binmeyeceğim Lucian. Baban seninle birlikte tüm gemiyi havaya uçurduğunda ben de okyanusun dibini boylayacağım."

"Seni asla bir korkak olarak görmedim," dedim ve bana gülümsedi.

"Seni hiç bu kadar lanet bir psikopat olarak görmemiştim," diye cevap verdi.

Ona bir adım daha yaklaştım. "Babama tam olarak ne ispiyonladın?"

Cevap verirken gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Onu gördüğünü söyledim. Evin etrafında onu takip ettiğini. Mecburdum." Durakladı. "Power kardeşlerden onun sırlarını araştırdığını bilmiyor. Bu tamamen başka bir lig."

"Dilini ağzında tutmak istiyorsan bu şekilde tutsan iyi edersin."

"Nasıl istersen *patron*. Endişelenmen gereken sadece benim dilim değil. Arka sokaklarda fısıltılar dolaşıyor."

O anda Trenton Alto'nun boğazını kesmek ne kadar hoşuma gitse de, ondan istediğim çok şey vardı. "Soruma geri dönelim," dedim. "Power kardeşler Elaine Constantine ile ne yapmayı planlıyorlar?"

İç çekti. "Emirleri çoktan gönderdiler. O yürüyen bir hedef."

"Şerefsizler."

Tekrar iç çekti. "Bunu yapmazlarsa aptal olurlar. Eğer o zengin kızın borcunu ödemesine izin verirlerse, o zaman her şerefsiz bağlantılarını kullanarak borçlarını silebileceklerini düşünür. Güçler buna izin veremez. Pratikler olmasa bile gurur." Bana bakarken durakladı. "Neden? Bu konuda ne yapmayı planlıyorsun? Lütfen onun kışını kurtarmak için onları ikna etmeyeceğini söyle. Lütfen bunu söyleme."

O haklıydı. Onu kurtarmamalıydım. Kendimi kurula kanıtlamak için kullanabileceğim iyi yetiştirilmiş bir kız değildi. Bir Constantine için bile bu çok fazlaydı. Darbeyi kaybetmek anlamına gelirdi. CEO olmaktan şimdilik vazgeçmek anlamına gelirdi... ve belki de sonsuza kadar.

"Bunu yapmayacaksın, değil mi?" Trenton itti ve bu beni başımın dönmesinden kurtardı.

Ona ters ters baktım ve o da nefesini yuttu. "Sana ödediğim gibi burayı temizle ve benden uzak dur. Babamdan da uzak dursan iyi edersin, yoksa pişman olursun."

"Bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışıp kaldım," diye inledi. "Siktir git o zaman.

Beni yalnız bırakın."

Yaptığım ilk şey telefonumdaki takip cihazını kontrol etmek oldu, oyuncağımın binasına geri döndüğünü görünce bir rahatlama seli hissettim. Eve dönmüştü.

Eve döndüğünde göt deliği hâlâ sikimi yalamaktan kanıyordu, şüphesiz. Bu düşünce beni tekrar sertleştirdi.

Yalnız yürümenin düşüncelerinizin birbiriyle bu kadar iyi konuşmasına izin vermesi garip bir şey. Kendimi Elaine'i benim için bu kadar karşı konulmaz yapan şeyin ne olduğunu merak ederken buldum. O küçük prensesi bu kadar özel yapan şey neydi?

Teninin benimkine yakın olduğunu hatırladım. Beni her gördüğünde gözlerindeki bakışı hatırladım. Bana durmam için yalvarırken bile daha fazla acı için titreyen muhtaç bedenini hatırladım.

Onun kıç deliğini incitmek, beni kızdıran şeyin sadece küçük bir tadıydı. Onun geri kalanını istiyordum. Her pis parçasını.

Onun benim oyuncağım olmasını istedim.

Elaine Constantine, kirli bir dünyanın kirli küçük bir çiçeğiydi. Sefahatin karşısında lekelenmiş bir masumiyetti. Derin karanlık sırları olan açılmamış bir kitaptı, güzel acıların, utancın ve yarı aydınlıktaki karanlığın el yazısıyla yazılmış sayfalarıydı.

Kötü olduğunu düşünen iyi bir kızdı. Cezalandırılmak için yalvaran küçük tatlı bir melek.

Onu hem ailesinin hem de kendisinin günahları için cezalandırırdım ve bunun için onu severdim. Bodrumumda, kötülüğümle yaralanmaya hazır küçük, güzel bir tuval olmasını isterdim.

O gece daireme dönerken içimde garip bir korku vardı. Elaine Constantine'e zarar vermeyi planlayan tek kötü adam ben değildim. Küçük tatlı meleğin kurtuluş için zamanı tükeniyordu... ve benim de onu günahlarından kurtarmak için zamanım tükeniyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Elaine

Taksi otoparka girdiğinde apartman bloğu bir umut ışığı gibiydi.

Ana resepsiyona doğru koşarken Lucian'ın soğuk ıslatmasından dolayı hâlâ nemliydim ve kış deliğime yaptığı saldırıdan dolayı da hâlâ canım yanıyordu.

Canavar.

Lucian Morelli'yi severdim. Ve ondan nefret ettim.

İçimdeki küçük kız haykırıyordu. Keşke Lucian beni hayatım boyunca tanıdığım diğer tüm kötü pisliklerden kurtarmak için orada olsaydı... belki o zaman bu kadar korkmuş ve kırılmış olmazdım. Ama bunun için artık çok geçti.

Morelli'lerden birinin beni kendi iğrenç ailemden kurtarabileceğine milyon yıl geçse de inanmazdım ama işte oradaydım, kalbim deli gibi çarparken bunu bir *ihtimal* olarak değerlendiriyordum.

Morellilerin Konstantin cennetinin kapılarını tırmalayan iblisler olması gerekiyordu. Bize öğretilen buydu. Aşılanmıştık, gerçekten. Kelimeleri anlayacak yaşa geldiğimden beri öğrendiğim bir dersti bu. Morelliler kötü insanlardı. Bir kez olsun onların kanlı ruhlarını elime alıp bizimkilerle kıyaslamadım.

Telefonum çaldı ve neredeyse yerimden fırlayacaktım. Tristan.

Şükürler olsun ki Tristan'dı.

Ona cevap verirken parmaklarım her zamankinden daha fazla titriyordu ve sesim de aynı şekilde titriyordu. "Alo? Tristan? Alo?"

Sesi benimki gibi tizdi, kelimeleri bulurken nefes nefese kalıyordu. "O orada mı? Lucian? Lucian orada mı? Senin peşinden geliyor, Lainey!"

Geliyor!"

Tristan'ın çağrısı şeytanın ortaya çıkacağı konusunda beni uyarmak için çok geç kalmıştı ama bunu ona söyleyemezdim. "Lucian burada değil. Ben... Ben evdeyim..."

"Ne? Evde misin? Stephen orada mı? Stephen'la birlikte misin?"

Tristan'a gerçeği söylemeyi her şeyden çok istiyordum; Stephen'ın bana tecavüz etmeye çalıştığını ve Lucian'ın beni onun elinden kurtardığını. Ama söyleyemedim. Ona Stephen'ın öldüğünü, onun kanıyla becerildiğimi ve bunun her saniyesine bayıldığımı söyleyemezdim.

"Ben de Stephen'la birlikte değilim," dedim. "O benimle gelmedi."

"Lanet olsun, Lainey. Morelli seni arıyordu." Durakladı. "Sen ve Stephen için geliyor... Stephen nerede peki? Stephen hangi cehennemde Laine? O kadar kolay gitmene izin vermezdi."

"Bilmiyorum..." Dedim ama sesim beni hayal kırıklığına uğrattı. Tristan bunu biliyordu. Yalanlarımdan bile ses tonumu okuyabilecek kadar beni iyi tanıyordu.

Hislerinin keskinleştiğini hissettim. "Biliyorsun. Stephen nerede?"

Sözlerimde bir hıçkırık duydum ve bundan nefret ettim. Maskemi düşürmekten nefret ediyordum, her zaman, en yakın arkadaşına bile. "Sana söyleyemem... Bilmiyorum..."

"Saçmalık!" diye tersledi. "Bunların hepsi saçmalık. Morelli seni arıyordu. Stephen seninle oradaydı..." Durakladı ve ben de gözlerimi kapatıp tüm bu karmaşa dünyasının bir kâbustan ibaret olması için dua ettim. "Ne oldu?"

Cevap vermedim. Sesimi bulamadım.

"Konuşmaya başlasan iyi olur," dedi. "Oraya geliyorum. Hemen şimdi yanına geliyorum, Tanrı yardımcım olsun. Lucian Morelli'nin orada olup olmaması umurunda değil, geliyorum."

"Lütfen... hayır!" Çığlık attım ama o çoktan gitmişti.

Geri aramayı denedim ama bana cevap vermedi. Dairenin içinde koşuştururken lanet okudum, mahvolmuş kıyafetlerimi çıkardım ve kendi duşumda kendimi fırçaladım. Debriyajımı çamaşır sepetime attım ve banyo aynasında hayalet gibi görünerek pijamalarımı giydim. Volta attım, bekledim, umut ettim. Yürüdüm, dua ettim. Bir iblise olan bu sevdadan kurtulup hayatımda bir kez olsun aklımı başıma toplamam için kalbime yalvararak volta attım.

Tristan ön kapıma geldiğinde yalnızdı. Yüzünün bir tarafı şişmiş ve kararmıştı, adımları beni iterek geçerken ağrıyordu.

telefonunu havaya kaldırdı.

"Güvenlik hatta!" diye bağırdı boş süite doğru. "Yemin ederim, orospu çocuğu! Güvenlik hatta ve bekliyor! Senin için gelecekler!"

"O burada değil!" Israr ettim ve sonunda, etrafta son bir tur attıktan sonra Tristan bana inandı.

Beni sertçe kanepeye fırlattı. Yere düştüğümde hâlâ titreyerek haykırdım. "Konuş benimle," dedi ve gözleri vahşiydi. "Hayatında bir kez olsun, Elaine, sadece konuş benimle."

Yüzümü ellerimin arasına aldım. "Yapamam. İnan bana Tristan, bilmek istemezsin."

"Öyle mi?" Önümde çömeldi. "Sanırım istediğimi anlayacaksın. Sanırım o piçin sana ne yaptığını bilmek istediğimi anlayacaksın. Ve Stephen'a. Kıcını tekmeledi mi?"

Başımı sallamadım ama ona cevap da vermedim.

"Siktir," dedi, ayağa kalktı ve kanepeyi tekmeledi. "Lanet olsun, sadece lanet olsun."

"Sen karışma," dedim ona ve sesim yıllar boyunca çok iyi tanıdığım o üzgün küçük kız gibi çıktı. "Gerçekten, Tristan, bu işe karışma. Buna ihtiyacın var."

"Yapamam," diye tersledi. "İstesem bile yapamam! Blue şu anda Stephen'ı bulmaya çalışıyor ve Morelli'nin bize ne yaptığını ve nereye gittiğini biliyor. Henüz kim olduğunu bilmeseler bile bütün parti biliyor. Öğrenecekler, Elaine! Yakında tüm ailen öğrenecek! Bu pisliği onlardan uzak tutamayacaksın!"

Kalp atışlarımı kulaklarımda hissedebiliyordum, mide bulantısı karnımda yüzüyordu ve bira, alkollü içkiler ve gazozun hiçbir önemi yoktu; kafam taş gibi ayıktı ve umutsuzluk çukurlarına dalmıştım. O haklıydı. Tabii ki haklıydı. Ailem bunu öğrenecekti. Öğrenmek zorundaydılar.

Onunki de öyle. Lucian Morelli'ninki de.

İkimiz de boku yemiştik, ikimiz de günahkârlardan oluşan bir dünyada kurtuluşun ötesindeydik.

"Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağım," dedim Tristan'dan çok kendime. "Saklayacağım, farklı bir şey söyleyeceğim, bir yolunu bulacağım."

Ben konuşurken o başını sallıyordu. "Lucian Morelli'nin insanları bayılttığı bir arka sokak partisinde olduğunu öğrenmelerinden kurtulmanın bir yolu

Soğuk mu? İyi şanslar."

"Bir yolunu bulacağım," diye ısrar ettim ama hıçkırıklarımın tekrar kabardığını hissedebiliyordum. "O bir yolunu bulacaktır."

Tristan'ın gözleri benimkilerle buluştuğunda buz gibi soğuktu. "Stephen... hayatta mı?"

Bir hıçkırık daha çıkardım.

"Tanrım, Lainey. O bir canavar."

Gözlerimi sildim ve o da bakışlarımdan bunu anlayabildi. "Lanet olsun," diye hırladı. "Gittin ve **y a p t ı n**, değil mi? Pislik canavara aşık oldun. Lanet Morellilerden birine aşık oldun. En kötüsüne."

Sadece bir hıçkırık ve gözlerimi silerek cevap verebildim, çünkü ben bile bu kadar güçlü yalan söyleyemezdim, artık değil. Lucian Morelli'ye aşık olduğumu inkâr edemezdim. Beni herkesten daha iyi tanıyan bu adama karşı.

Tristan ellerini saçlarında gezdirerek itmeye devam etti. "Stephen Cannon'ı öldürdü, değil mi? Sadece söyle bana!"

Ben de söyledim. Ona söyledim. Gözlerinin içine baktım, dişlerimi sıktım ve söyledim. "Evet Tristan, Stephen Cannon'ı öldürdü. Onu karnından bıçakladı ve yerde kan kaybından ölmesini izledi ve ben de bunu istedim. Ben de istedim."

Çenesi düştü, rengi soldu ve sendeleyerek benden uzaklaştı. "Onun yapmasını mı istedin? Ne bok yemeye istedin ki?"

Kelimeleri zorlayarak söyledim. "Bana tecavüz etmeye çalışıyordu. Canımı yakıyordu ve durması için yalvarıyordum ama beni dinlemedi ve Lucian beni kurtardı. Lucian Morelli beni kurtardı."

Tristan başını sallıyordu. "Hayır. Olamaz. Hayır, Elaine. Bana yalan söylemeye cüret etme."

Bakışlarımı onunkilere diktim. "Yalan söylemiyorum. Stephen Cannon bana tecavüz etmeye çalışıyordu ve canavar beni ondan kurtardı."

En iyi arkadaşım küfretti ve başını ellerinin arasına aldı, sonra da kendi kendine tekrar tekrar küfretti, çünkü o da benim kadar biliyordu. Tüm bu lanet durum baktandı.

"Ailem bunu öğrenmemeli Tristan," dedim. "Lanet olası dünyada mümkün olan herhangi bir yol varsa, bunu öğrenemezler. Bana yardım etmek zorundasın."

"Lanet olsun," diye bağırdı ama hayır demedi. Hayır diyemezdi. "Lütfen! Lütfen, Tristan! Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım. Bunu yapamazlar.

Lucian Morelli'nin beni Stephen'dan kurtardığını ve ben izlerken onu bir şehir batakhanesinde doğradığını biliyorum." Ona beni götten siktğini söyleyemezdim. Ben bile bu gerçeği paylaşamazdım.

"İnsanlar öğrenecek! Tüm partiyi öldürmedikçe öğrenemezler."

Haklıydı ama denemeden pes etmeme imkân yoktu.

Bunu yaparsam kendi ölüm fermanımı imzalamış olurum.

Ama bunu yapmamın nedeni bu değildi. Bu yüzden denemiyordum.

Kendi ölüm fermanıma karşı koymak için bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmaya çalışmıyordum. Ölüm fermanım zaten Power kardeşlere imzalatılmıştı. Bunu bekliyordum.

Lucian Morelli'ninkine karşılık vermek için yapıyordum.

Tristan da tıpkı benim gibi çalkalanıp duruyordu; beyninde dönen çarkları görebiliyordum.

"Mavi biliyor," dedi birkaç dakika sonra. "Morelli seni aramaya geldiğinde Mavi oradaydı."

"Yani Blue'yu susturursak... bu yardımcı olur, değil mi?"

Tristan başını salladı ve bana bir parmak salladı. "Hayır, Elaine. Sakın buna cüret etme. Sakın buna cüret etme. Eğer Blue'ya bir şey olursa, yemin ederim ailene kendim söylerim."

Zorla gülümsedim, umutsuzluğun içinde kara mizah vardı. "Görünüşe göre ona aşık oluyorsun. Kimin aklına gelirdi ki? İkimiz de aynı çılgın kasırgada kalplerimizi sevgililerimize kaptırıyoruz." Gülmeyi başardım. Acı bir kahkaha. "Onu öldürmeyi düşünmüyordum. Senin onunla konuşmanı düşünüyordum."

O da gülümsemeye zorlamadı ve kesinlikle gülmedi. "Bu aynı çılgın kasırga değil ve Lucian Morelli de senin sevgilin değil. O seni ve tüm lanet soyunu yok etmek isteyen adam. Seni kullanmak isteyen adam."

Onunla tartışmadım, çünkü ne anlamı olabilirdi ki? Morellilerin Konstantinleri hor gördüğü ve hepimizi yok etmenin onlar için bir neşe dağından daha önemli olduğu gerçeğine karşı koyabilecek hiçbir neden yoktu.

Yine de, kığım hâlâ acırken ve nabzım hâlâ hızla atarken, Lucian Morelli'nin seksten başka bir şey istemediğine inanamıyordum.

Buna inanmayan aklım değildi... kalbimdi.

Kalbim Lucian'ın benden bedenimdeki ve ruhumdaki her bir yaşam kırıntısını yok etmekten daha fazlasını istediğine inanıyordu.

Kalbim Lucian'ın beni bir nedenden ötürü kurtardığına inanıyordu... acımı sadece kendisi için saklamaktan daha önemli bir nedendi, ki öyle de yaptı - acımı sadece kendisi için istiyordu - ama bundan daha fazlası vardı.

Kalbim belki, sadece belki, Lucian Morelli'nin beni geri sevebileceğine inanıyordu. Bir gün, bambaşka bir dünyada, bambaşka bir zamanda, belki, sadece belki, Lucian Morelli beni geri sevebilirdi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Lucian

Ben yemek masasına oturduğumda ANNEM VE BABAM yemek yiyordu. Annem bana Sarah Morelli patentli sakın gülümsemesini verdi. Babam bana bakmadı bile, boğazını temizlerken çatal bıçaklarını tabağının kenarlarına düzgünce yerleştirdi.

Kâhyaya, "Bizi yalnız bırak," dedi ve yaşlı Michael başıyla selam vererek hızla uzaklaştı.

İşte o zaman gözlerimle karşılaştı ve şimdiye kadar gördüğüm kadar vahşiydiler, hatta çok iyi tanıdığım sakinliğin soğukluğuyla parlıyorlardı. "Arkadaşlığı istiyor gibi bile görünmüyorsun."

Bir ayağımı dizimin üzerine çekip koltuğumda geriye yaslanırken onun sakinliğine kendi sakinliğimle karşılık verdim. "Yarın ofise geri dönüyorum," dedim. "İlgilenmem gereken bazı beklenmedik olaylar oldu."

Babam parmaklarını peçetesine sildi, sonra dudaklarını kuruladı. İçindeki duraksama çok şey anlatıyordu ve yıllar sonra karşımdaki adamın görünüşünü zar zor fark ettikten sonra ona yeniden baktım. Bryant Morelli hâlâ güçlü bir adamdı ve ben de onun izinden gidenlerin en büyüğüydüm. Karanlık yüz hatları etrafındaki her şeyi yutacak kadar derindi ve hayatındakilerden talepleri sakat bırakacak kadar zordu. Her zaman da öyleydi. Bana büyüdüğüm canavarın her parçası olmayı öğretmişti. Dahası da vardı. Buz gibi soğukluğumun tüm boyutlarını başka hiç kimsenin görmediği bir şekilde biliyordu.

Beni tanıyordu. Her şeyimi. En derin sırlarımı bile. En derin güçlü ve zayıf yönlerimi, her ikisini de iç içe.

Sırlar her aile bağının derinliklerinde yılan gibi dolaşır ve bizimkisi tıslama ve tuzağın ta kendisiydi.

Annem tabağındaki yemeği karıştırırken kararsız görünüyordu, iki tarafa da olan sadakatiyle mücadele ederken aramızdaki konuşulmayan gerilime kapılmıştı.

Ben onun oğluydum, ama babam kocasıydı.

Ayrıca Sarah Morelli de Constantine'lerden en az onun kadar nefret ediyordu.

Neredeyse.

"İlgilenmeniz gereken beklenmedik olaylar vardı, değil mi?" diye kaşlarını çatarak tekrarlardı. "Elaine Constantine gibi beklenmedik olaylar olabilir mi?"

Bakışlarımı indirmedim. "Trenton'la konuştuğunu biliyorum." "Öyle de oldu. Trenton aile işleriyle ilgileniyor ve itibar. Görünüşe göre o kadar da akıllı değilmişsiniz."

"Son altı ayda kâr marjımızı iki katına çıkaracak kadar zekiyiz."

İşte o zaman babam ayağa kalktı ve elindeki tabağı gürültüyle bir kenara fırlattı. Parmağını masanın üzerinden bana doğru uzattı ve yüzünde saf bir kin vardı. "Benim kaynaklarımla. Şirketimle. Benim paramla. Bensiz bir hiç olurdun."

"Dur," dedi annem ama babam eliyle onu uzaklaştırdı. "Bu senin için değil, Sarah. Git buradan. Şimdi."

Masanın karşısından bana bakarken gözlerinde bir anne korkusu vardı. Yine de bu, babam küfredip ikinci kez kapıyı işaret ettiğinde onun iradesine boyun eğmesini engellemedi.

"Git buradan!"

Annemin çıkışını izledim ve bir şekilde içimde bir şeyler hissedebilmeyi diledim.

Keşke daha fazlasını hissedebilseydim. Beni doğuran ve bu dünyadaki yerimi almam için beni yetiştiren kadına karşı bir parça sevgi ya da sıcaklık hissedebilmeyi diledim. Keşke babama ve öfkesine bakabilseydim ve beni sıkıca kavrayan gerçek utanç kemerini hissedebilseydim. Ama hissetmedim.

Hiçbir şey hissetmedim... ve babam da bunu biliyordu. Hiç hissetmedim.

Masanın etrafında yürüdü ve yanımdaki bir sandalyeyi tekmeledi. Yüzü ona dönük olacak şekilde çevirdi ve koltuğa oturmak için kendini aşağı bıraktı.

"İnan bana Lucian, eğer şiddet seni yola getirmek için bir seçenek olsaydı, şu anda onu kullanıyor olurdum. Gazabımı derinde hissediyor

olurdun.

ve kemikler."

Tepki vermedim, o tekrar konuşana kadar gözlerimi ondan ayırmadım.

"Trenton bana Elaine Constantine hakkında sorular sorduğunu söyledi. Onunla buluştuğunu söyledi. Onu beceriyormuşsun."

"Rüşvet alan birine inanmaman gerektiğini daha iyi bilmelisin."

"Şimdi söyle bana, evlat. Elaine Constantine'i becerdin mi?"

Başımı yana eğdim. "Elaine Constantine'le Tinsley Constantine'in maskeli ergenlik balosunda tanıştım. Oraya bir eş bulmak için gitmiştim. Kurulu sakinleştirecek bir şey."

"Bir eş," diyor, dudakları gergin. "Constantine yerleşkesinde bir eş."

Ona tembel bir gülümseme veriyorum. "Dediğin gibi, sensiz ben bir

hiçim." "Ben anlatmak sen Şimdi Gerçi, Oğlum, sen git
her yerde yakın o

Constantine'i bir daha görürsen, benim için ölmüş olursun. Anladın mı?"

"Şimdi ne yapacaksın? Beni reddedecek misin? Kovacak mısın?"

Homurdanıyorum. "Öldürecek misin?"

O da soğuk bir şekilde gülümsedi ve ilk kez içimde bir şeyler hissettim. Bir korku ürpertisi hissettim. "Endişelenmen gereken kendin değilsin. O küçük güzel Elaine Constantine. Eğer bir daha Constantine'lere yaklaşırsan, sadakatsizliğinin bedelini ödetirim."

"Ona dokunmayacaksın. Anladın mı? Siktir git. Trenton Alto'nun da canı cehenneme." "Seni kovdurabilirim. Bundan hiç şüphelen olmasın.

Kurul seninle oynayabilir

bir kedinin fareyle oynadığı gibi, ama ben her gece kediye beceren bir erkek kedyim."

"Gerçekten mi baba?"

"Anladın sen onu."

"Lanet olası toplantı odasında Violent Delights'ın resmini gösteren sendin."

Babam masanın karşısından bıçağını çekip bana uzattı. "Yemin et o zaman. Morelli ailesini kukudan daha çok önemseydiğine yemin et. Tanrı'nın ve Meryem Ana'nın üzerine yemin et."

Morelli yemini benim için her zamankinden daha az anlam ifade ediyordu. Bir amaç için bir araçtı.

Bu bir yalandı.

Bıçağı avucumun içinde gezdirdim, derin ve doğru bir şekilde kestim. Parmaklarımı sıkıca kapattığımda kan damlıyor, bir nehir gibi akıyordu. Bunu Elaine'i korumak için yapacaktım. Babamın sağı solu belli olmazdı. Ve saldırgandı. Ona zarar verir miydi? Kurulun beni seçmesini engellemek

için ona zarar verir miydi? Yoksa sırf inadından mı, Elaine'den nefret ettiği için mi?

Constantines mi? Önemseydiğim şeylere zarar vermek istediğı için mi? "Morelli adı üzerine yemin ederim ki Morelli Holding'i amciktan daha çok önemsiyorum."

Babam bunun üzerine başını salladı ve bıçağı aldı. Yemin kesime bir bakış attı ve bıçağı masanın üzerine fırlattı. "Bununla çok derin kesmişsin," dedi ama yaranın etrafına bir peçete sararken omuz silktim.

"Her zaman çok derinden keserim. Daha fazla kan daha güçlü bir söz verir."

Sandalyesinden kalktı ve masanın kendi tarafına geri döndü. "Bunu kime gösterdiğin konusunda daha dikkatli olmalısın," dedi. "Eğer insanlar bir an için senin olduğun adam olduğunu düşünürse..."

Bunu daha önce de duymuştum, o kadar çok duymuştum ki yine omuz silktim. "Çok sık yemin etmem. Artık etmeyeceğim. Kimse beni olduğum gibi göremeyecek. Avucumdaki küçük bir dilimden bile."

Bunda haklıydım. Hiç kimse vücudumun nasıl bir canavar olduğunu görmemişti, annem bile. Bu sır, beni varisi olarak yetiştiren adamla aramda derin bir bağ oluşturmıştu.

"İmparatorluğumuz yeminler üzerine kuruluydu," dedi bana. "Hayatımızın gücü de öyle. Bunu asla unutmayın ve ailemizin Tanrı'ya verdiği sözlere yatırım yapmaktan asla vazgeçmeyin."

Yemekhanenin arka tarafındaki başının üzerindeki İsa resmine baktım ve yalanlar ve yozlaşma üzerine kurulu bir dünyada lekelenmiş, sürekli dindarlık arayışı olmadan inşa edilmiş ailelerde yaşamının nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

Geçmiş soyumuz kötüydü ve şimdiki hiyerarşimiz de bundan hiç şaşmadı, bu yüzden babamın çatışmadan kaçınmak için neden bu kadar çaresiz olduğunu yine anlamıyordum.

"Yarın Morelli Holding'e geri döneceğim," diyerek onu temin ettim ve ayağa kalktım.

Annemin odaya geri döndüğünü görmek için oyalandım, sadece peçeteyi hala kanayan elime sıkıca sararak çıktım. Yeminimi aklımda tutmak için avucumun acı içinde tükürmesini diledim ama malikaneden çıkarken verdiğim sözü çoktan unutmuştum.

Önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu ve ben bunu biliyordum. Tam orada ve o anda biliyordum.

Aklımda tek bir şey vardı. Elaine
Constantine.

Takip cihazı artık işime yaramıyordu.
Kullanacak tek bir şeyim kalmıştı. Onun takvimi.
Daha bahçeden çıkmadan telefonumdan aradım.

Yirmi Beşinci Bölüm

Elaine

Kalbimi canavara kaptırdığımı bile bile titreyerek ve ağlayarak geceyi nasıl geçirdiğimi BİLMİYORUM.

Pazar günü ailemle geçireceğim zaman için nasıl hazırlandım bilmiyorum. Titreyen parmaklarımla saçıma şekil vermeyi ve kendimi cepheye hazırlamayı nasıl başardım bilmiyorum.

Ön bahçede annemden kaçmaya çalışıyordum ama bunun anlamsız olacağını biliyordum. Öğleden sonra boyunca beni yalnız bırakmasına imkân yoktu. Kuzenlerimin arasında dolanarak, havadan sudan konuşarak, kafamdaki korku karmaşasıyla savaşıyorak yolumu bulmaya çalıştım. İşe yaramadı. Banyoda yüzüme soğuk su sıçratırken yaprak gibi titriyordum. Hayatımda bir kez olsun çimlerdeki içkilerden uzak durmak istedim. Bana şampanya yok.

Şampanya yok. Şampanya yok. Şampanya yok.

Bir bardak bile olsa riske atamazdım. Dünyadaki hiç kimseye karşı dilimi gevşetme riskini göze alamazdım. Stephen'la geçirdiğim o geceden beri kontrolümü kaybetme riskini göze alamazdım.

Harriet fırsat buldukça beni tutmaya ve bahçe partisinin kenarlarına götürmeye çalışıyordu ama ona izin vermedim. Onun bir dizi sorusuna dayanamazdım, bugün olmazdı, aklımda ve ellerimde hala taze kan varken olmazdı.

Lucian Morelli'nin siki yüzünden kıçım hâlâ yanarken olmazdı.

Büfeden bir kek almak için uzandığımda içgüdüsel bir ürperti hissettim. Bunu biliyordum. Hissettim. Lionel Amca'nın arkamdan yaklaşıp sıkıca bastırdığını tek bir çırpınıştta hissettim.

Vücudundan nefret ediyordum. Onun vücudundan hep nefret ettim.

Ruhumun her parçasıyla ondan nefret ediyordum.

"Annen çok kızgın," diye fısıldadı ve sesinde o çok iyi tanıdığım zehir ve pislik parıltısı vardı.

Dilimi tutamadım. "Evet, belki ben de ona kızgınım."

Kolumu sıkmadan önce parmakları kaburgalarımına saplandı. "Eğer o boş kafanda birazcık mantık varsa, gidip annenle konuşursun. Sana karşı sabrı tükeniyor."

Nefesini yüzümde hissetmekten nefret ederek yüzümü ona döndüm. Gözlerim nefretle dolup taşıyor olmalıydı ve kalbim de aynı şekilde dolup taşıyordu. Büfe masasından bir bıçak alıp Lucian'ın Stephen'a yaptığını gördüğüm gibi onu karnının derinliklerine saplamak en büyük zevkim olurdu. Onun acısını izlemek ruhumu gökyüzüne yükseltirdi.

Tekrar konuşmadan önce hiç vakit kaybetmedi.

"Yine uyuşturucu bağımlısı şehirli eziklerle sosyalleştiğini biliyor, Elaine. Başka bir kurtarma turundan yeni çıktığını biliyor." Küçümsedi. "Ödeyemeyeceğin borçlar. Ne kadar aptal bir kızsın. Eğer biraz aklın varsa, teklifini duyduğunda kabul edersin."

"Teklif mi?" Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim olmadan sordum.

"Evet," dedi. "Bir teklif. Sana bir teklifi var. Benim yarattığım bir teklif. Bana daha sonra teşekkür edebilirsiniz."

"Beni şehir merkezindeki insanların kefaletini ödemekten kurtarmak için bir teklif mi? Tam bir suçluyum, değil mi?"

Gülümsediğimi fark ettim, benim gerçek suçlarımla onların hayali suçları arasındaki çılgınca eşitsizliğe kendi kendime gülüyordum. Keşke gerçeği bilselerdi.

Görünüşe göre Morelli soyuyla dostluğum hakkında hiçbir şey duymamışlar. Henüz duymamışlar.

"Haklısın, biliyorsun," dedim ona. "Evet, yine insanları kurtarıyorum. Uyuşturucu bağımlısı şehirli eziklerle birlikte olmaktan senin gibi ikiyüzlülerden çok daha fazla keyif alıyorum."

"Ağzından çıkana dikkat et," diye mırıldandı nefesinin altından ve içim korkuyla burkulsa da ondan uzaklaşmama izin vermedim. Bugün değil. Artık değil.

"Biliyor musun amca," diye fısıldadım. "Günahlarını şimdi ve burada tüm aptalların duyması için haykırsam neler olacağını hayal edebiliyor musun?"

Nefesi kesildi ama hareket etmedi, bana sıkıca yapıştı. "Hayal edebiliyorum," dedi bana. "Herkesin seni nasıl deli diye kınayacağını hayal edebiliyorum. Yüzüne gülerlerdi. Bunlar senin iğrenç fantezilerin."

Parmaklarını omurgamda gezdirdi ve elbisemin kumaşından kıcımın çatlağına ulaştıklarında gerildim. Keşke içimde kimin olduğunu bilseydi.

"İstediğim zaman size davranış konusunda birkaç ders daha verebilirim," dedi. "Kiminle konuştuğunuzun çok farkında olun. Hala size ders vermeye hazır bir sürü *öğretmenim* var."

"Senin derslerinle işim çoktan bitti. Beni iğrendiriyorsun."

"Yalan söylemeye her zaman çok hazırsın," diye cevap verdi. "Derslerini bitirmen hiç uzun sürmedi, sevgilim. Eğer öyle olsaydı, bu kadar yaramaz bir kız olmaya daha fazla devam etmezdin. Öğretmenlerin seni çağırdığında ne kadar mutlu olduğunu hâlâ hatırlıyorum."

Ondan hızla uzaklaşmalıydım ama yapmadım. Tüm vücudum olduğu yere yapışmıştı.

Ağzı kulağıma doğru eğildi ve ürperdim ama irkilmedim. "Ne kadar ıslak olduğunu hatırlıyor musun Elaine?" diye sordu bana. "Daha önce Sana daha önce de söyledim, iyi kızlar derslerini öğrenmeye çalışırken ıslanmazlar. Sana dersini öğretecek bir sürü adamım vardı ama yine de dinlemedin."

"Dur," dedim ama durmadı. Hiç durmadı.

Etrafımızdaki bahçe partisine başını eğdi ve her şeyin döndüğünü, dünyanın ayaklarımın altında kararsız kaldığını hissettim.

"Albay Hardwick birazdan bize katılacak," dedi. "Baron Rawlings de öyle. Onlara ne kadar yaramaz olduğunu, kokainmanlarla takılarak ailemizin adını lekelediğini söyleyeyim mi? Ya da belki Peder Lynch'i çağırabiliriz. Eminim senin için bir sürü yeni dersi vardır."

"Yapma," diye tükürdüm. "Onlardan nefret ediyorum. Elimde olsa teker teker boğazlarını keserdim." "İşte orada," diye homurdandı. "Yine yalan söylüyor. Tam bir yalancı, Elaine. Her zaman böyle bir yalancı. Derslerini her zaman sevdin, daha iyi bilmesi gereken tatlı küçük bir kızken bile."

"Hayır," dedim ama sesimden bunu anlayabiliyordum. O kafa karışıklığı. Her zaman böyle bir kafa karışıklığı, acının, incinmenin ve nefretin derinliklerinde bile.

"Söylediğim gibi, annen seninle konuşmak istiyor," dedi tekrar ve sesi monoton, sıkılmış bir tondan başka bir şey değildi. "Eğer biraz aklın varsa

ayrılmadan önce onunla konuşacaksın. Teklif sonsuza kadar masada kalmayacak."

Arkasına bile bakmadan yanımdan uzaklaştı ve ben içten içe kendimden yeniden nefret ettim. Kendimle ilgili her şeyden nefret ettim. Onlarla ilgili her şeyden nefret ettim. Bir parçası olduğum bahçe partisinden nefret ettim ve hayatımda aynı anda hem sahte hem de pis olan her şeyden nefret ettim.

Doğru düzgün nefes alamıyordum. Yemek yemek istemiyordum, içmek istemiyordum ve bırakın annemi, kimseyle konuşmak istemiyordum, bu yüzden her zaman yaptığım şeyi yaptım.

Elimden geldiğince nazikçe geri çekildim, koridordaki banyoların yanından geçtim ve yerleşkenin en üst katındaki süitime doğru kayarak ilerledim.

Saklan. Saklan.

Saklan. Saklan ve

incin.

Geri çekildiğim yer, sahanlığın uzak köşesindeki saklanma odamdı. Deponun kapısını olabildiğince yumuşak bir şekilde açtım ve içeri süzüldüm. Yere çöktüm ve bacaklarımı göğsüme doğru çekerek eski gardıroba yaslandım, sallandım, ağladım ve acı içinde yüzmeyi bırakana kadar nefesimi tutmaya çalıştım.

Buna ihtiyacım vardı.

Daha iyisini bilemeyecek kadar küçük olduğumdan beri kullandığım çareye ihtiyacım vardı.

Köşedeki halının kenarını kaldırdım ve orada olduğunu ilk fark ettiğimden beri kullandığım gevşek döşeme tahtasını yukarı çektim. Elbette, mendil, kağıt mendil, bandaj, yara bandı ve küçük bir rulo neşter bıçağı zulam beni bekliyordu. Keçe bohçayı açtım, bıçakları gördüğümde sakinliğin ilk ipuçlarını hissetmeye başlamıştım bile.

Elbisemi kalçalarımın yukarı doğru çektim ve cam gibi gözlerle yaralı tenime baktım, etimde ilk yarığı açarken bir nefes verdim.

Oh, evet.

Buna ne kadar ihtiyacım vardı.

Acının bir dilimine ve kanın karıncalanarak serbest kalmasına nasıl da ihtiyacım vardı.

Stephen'ı düşündüm, yerde ölüyordu ve Lucian Morelli'nin dilinin benimkinin etrafında dans ettiğini düşündüm ve tekrar yaptım, bıçağı bir kez daha çaldım.

Tanrım, evet.

İçimdeki canavarı ne kadar çok istediğimi ve canımı yaktığında ne kadar çok sevdiğimi düşündüm ve tekrar yaptım. Bir bıçak darbesi daha.

Lucian'ın bana acı verdiğini ve bunu istememi sağladığını düşündüğümde ne kadar ıslak ve muhtaç olduğumu düşündüm ve tekrar yaptım. Bıçağın bir başka darbesi iç çekmeme neden oldu.

Kan kaybediyordum. Kan sıcaktı ve damlıyordu. Ve daha fazlasını istiyordum.

Bıçağın bir başka çentiği, içimde herhangi bir koladan daha iyi bir heyecan yarattı.

Baron Rawlings'i ve şişko parmaklarıyla beni okşarken bana yaramaz kız diye seslenirken şişmiş kırmızı yanaklarını düşündüm. Ben hıçkırığa ağlarken ve ona daha iyi olacağımı söylerken bana bunu nasıl ödettiğini, dizlerinin üzerinde canımı nasıl acıttığını düşündüm. Daha iyi olacağıma söz verdim.

Bir bıçak darbesi daha.

Albay Hardwick'i ve onun çıplak bedeninin benimkinin üzerinde nasıl da ağır olduğunu düşündüm.

Bir bıçak darbesi daha.

Annemin bana söylediği onca şeyi, ona doğruyu söylemeye çalıştığımda bana yalancı dediği onca zamanı düşündüm. Bir bıçak darbesi daha.

Lucian'ı düşündüm. Benim için başka bir adamı öldürdüğünde gözlerindeki özenle birlikte nefret ve öfkeyi de düşündüm.

Sonra Albay Hardwick ve Baron Rawlings'i de öldürdüğünü düşündüm. Daha iyisini bilemeyecek kadar küçükken bana zarar veren adamları öldürdüğünü düşündüm.

Peder Lynch'i öldürdüğünü düşündüm.

Beni günahkârlara verdiği için Lionel Amca'yı öldürmesini düşündüm.

Kendimi ona gerçeği söyleyebilmeyi dilerken buldum. Keşke Lucian Morelli'ye ölmeden önce gerçeği söyleyebilseydim.

Lanet bıçaktan bir çentik daha.

Sakinlik beni buldu, derin ve karanlık. Kesiklerden dolayı karıncalanan bacaklarımdaki acıyı seviyordum. Kanımın damlaya damlaya uyluklarımdan aşağı süzülmesini sevdim.

Lucian Morelli beni kurtarmayacaktı. Bana zarar veren adamların hiçbirine zarar vermeyecekti, çünkü ona söyleyebilsem bile söylemeyecektim. Yaşadığım sürece kimseye söylemeyecektim.

Bunun üzerine kendi kendime gülümsedim.

Yaşadığım sürece. Bu uzun sürmeyecekti. Power kardeşler benim için geliyorlardı.

Bacaklarımdaki kanı sildim, kesiklere bir tomar kağıt mendil bastırdım ve duvara yaslanarak rahatladım, rahatlatıcı sakinliğe gömüldüm, vücudum hareketlerimi anlamlandırmaya çalışırken gelgitler yaşadım, sonunda hıçkırıklar ve titreme durana kadar. Nefesimi tuttum, yaralarımı sardım ve zulamı bir kenara sakladım, sonra kendimi bir tür yürünebilir duruma getirmeye zorladım, yanımda birkaç satır kokain olmasa bile.

Annem benimle konuşmak istedi. Hadi canım. Söyleyecek çok şeyi olduğunu biliyordum. *Teklifinin* ne olacağını kim bilebilirdi ama iyi bir *teklif* olmayacağından emindim.

Aşağı inmeden önce yanaklarımın ıslanmadığından emin oldum.

Annemin çoktan bir kat aşağıda, ana merdivenin yanında olduğunu fark ettiğimde kalbim duracak gibi oldu. Bekliyordu. Beni orada gördüğünde yüzü her zamanki gibi tiksinti doluydu, dudaklarında küçümseyen bir hırıltıdan başka bir şey yoktu.

Kelimeler bulmaya çalıştım ama bunun için endişelenmeme gerek yoktu.

Beni karşılaması yüzüme bir tokat gibi geldi, öyle sertti ki nefesim kesilerek haykırdım.

"Elaine Beatrice Constantine, bir daha şehir merkezine adımını atarsan, yemin ederim bu yaptığın son şey olur. Bu sefer ciddiylim."

Kalbim hızla çarpıyordu, ama başka bir şey gelmedi, sadece duruşunu tekrarlariken yüzüme bir parmak vurdu. "Özür dilerim," diye fısıldadım, çünkü bu doğrudu. Onun istediği kişi olamadığım için üzgündüm. Hiç tacize uğramamış insanlara zayıf görünebilir. Ama ben asla büyüyemedim. Bu, terapistin saati 500 dolar karşılığında bana söylediği bir şeydi. Tacize uğradığınızda, büyümeyi bırakırsınız. Sonsuza kadar o yaşta kalırsın.

Annemin sesi yalvarışa dönüştü. "Sen o köhne yere ait değilsin. Hiçbir zaman oraya ait olmadın. Sen buraya, bize, ailene aitsin."

Diğerleriyle birlikte oraya ait değildim. Hiç ait olmadım. Rahip Lynch'le tanıştığımдан beri.

"Aile mi?" diye sordum. "Beni evlatlıktan reddettiğini sanıyordum."

İç çekti. "Minnettarlık yok. Bu yüzden bizim için bir çözümüm var."

"Lionel Amca söyledi. Bir *teklif*."

"Evet," diye tükürdü. "Bir *teklif*."

"Söyle o zaman," dedim güçlü görünmek için elimden geleni yaparak. "Nedir bu teklif?"

Konuşmaya başlamadan önce bunun kötü bir şey olacağını biliyordum. Bakışlarından anlayabiliyordum.

"Christopher Rawlings," diye duyurdu. "Seni gelini olarak istiyor. Baron Rawlings, Rawlings soyadının ve İngiliz aristokrasisinin son üyesi olmanızı öneriyor."

Hayır.

Baron Rawlings değil.

O daha konuşmasını bitirmeden ben başımı sallamaya başlamıştım.

Kollarını göğsünde kavuşturarak iç çekti. "Sabrımı daha fazla zorlama Elaine. Bu senin için iyi bir fırsat. Constantine ismi için de iyi bir fırsat. Değişiklik olsun diye ailen için bir şeyler yap."

Constantines ve Rawlings... tüylerimi diken diken etti.

"Magazin basını buna bayılırdı," dedi. "On yılın düğünü olurdu."

"Hayır," dedim. "Christopher Rawlings ile evlenmek istemiyorum."

Benimle alay etti. "Ondan hoşlanmak zorunda değilsin. İyi bir evliliğin amacı bu değildir. Teklifimin değerini anlamanı beklerdim. İngiltere'de yeni bir başlangıç, iyi bir soyadı ve parmağında bir yüzük."

Annem hâlâ konuşuyor, faydalarını sıralıyordu.

"Güçler'e olan borçlarını son bir kez daha bitireceğim. Bu döngüden kurtulacaksın. Hayatında uyuşturucu olmayacak, birlikte bok çukuruna düşeceğin ezikler olmayacak. Baron Rawlings bu konuda çok netti. Kimse senin bir mil yakınına gelmeyecekti. Onaylamadıkları hiç kimse."

Hâlâ başımı sallıyordum. "Baron Rawlings hasta herifin teki."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun!" dedi. "Baron Rawlings iyi bir adam, iyi bir aile soyundan geliyor."

Ağzıma dikkat ettim. Sıkıca kapattım. Tıpkı her zaman yaptığım gibi.

Nefesinin altından küfrederken ben ondan uzaklaşmaya başlamıştım bile.

"Ciddiyim, Elaine," dedi. "Ya Christopher'ın teklifini kabul edersen ya da tek başına kalırsın. Seni bir daha asla dışarı çıkarmayacağım."

Ben istemedim. Artık istemiyorum. İçimdeki umut yelkenleri son kez öldü. Her şeyi kaybetmiştim. Kendimi bile.

Christopher Rawlings ile asla evlenmezdim. *Asla.*

Bacaklarım kesiklerden dolayı hâlâ karıncalanıyordu ve yanağım annemin soğuk ve sert tokadından dolayı karıncalanıyordu. Kızım Lucian'ın siki yüzünden hâlâ acıyordu ve kalbim yıllarca süren utanç, korku ve kendinden nefret yüzünden küçülüyordu ve ben hazırdım.

Lucian'la asla birlikte olamam. Asla olmak istememeliydim. Kendi yarattığım hayattan, beni yaratan insanların arasından kendimi asla çıkaramazdım.

Son merdivenden bahçe partisine inerken içimi çektim ve annemi yukarıda kollarını kavuşturmuş, adıma küfrederken bıraktım.

Cevabı buldum.

Bu kez, kendi adıma, cevabı bulmuştum.

Eğer Power kardeşler, Lucian Morelli ya da Rahip Lynch çok yakında benim için gelmeyecek olsalardı, kendimi götürür ve onları zahmetten kurtarırdım.

Yıllardır kendime duyduğum saygının ilk kırıntısıyla gülümsedim. Power kardeşlerin canı cehenneme, Morellilerin canı cehenneme ve ölümümün bir parçası olmak için can atan tüm insanların canı cehenneme.

Son nefesim sadece bir kişiye aitti. Bana.

Benim sonum kendi şartlarımla olacaktı, hem de yakında. Gerçekten çok yakında.

Yirmi Altıncı Bölüm

Lucian

Benim için yabancı bir duyguydu. Başarısızlık.

Hayatım boyunca bana verilen her görevde ve her görevde başarılı olmuştum. Ama bunu değil. Elaine Constantine'i tarihe gömmek değil.

Morelli Holding'i devralmıyorum.

Onu Power kardeşlere bırakmalı ve Morelli imparatorluğunun başı olarak nihayet kontrolüm altındaki pozisyonumu kazanmaya odaklanmalıydım. Avucuma kazınmış yemine kulak vermeli ve hem suç hem de kurumsal rollerime kendimi adamalıydım.

Ben yapmadım.

Yapamadım.

Şehir hayatına geri dönme zahmetine bile girmedim, sadece Constantine yerleşkesine gittim ve bir şoförle idare edebileceğim en güvenli mesafede kaldım.

Hor görmem gereken bir kadın için her şeyi riske atan bir aptaldım. Küçük, pis bir tanrıçayı ve onun masum ruhunu arzulayan bir canavardım.

Trenton bana telefonumdan ulaşmaya çalıştı ama onunla hiçbir şey yapmak istemedim.

Benim için önemli olan tek şey Morelli Holding ve pozisyonumu korumak olmalıydı.

Değildi.

Kurul oylama yapacaktı ve son zamanlarda benim yokluğumda babama oy vereceklerdi. Yine, bunu değiştirmeye kararlı olmalıydım.

Ben yapmadım. Elaine'in, onun güzelliğinin ve korkularının peşinden gitmekte çok kararlıyım.

Elaine'in şoförü Pazar akşamı erkenden Constantine yerleşkesinden ayrıldı. Limuzine binerken sarı saçlarının zıplamasına küçük bir bakış bile sikimin sertleşmesine neden oldu. Onu şehre kadar takip ettim, evine bir blok kala limuzinden inip yürüyerek yaklaştım.

Binanın yanında durdum ve en üst kattaki süitinin pencerelerine baktım ve orada ne yaptığını ve her şeyden dolayı içinin ne kadar yandığını merak ettim.

Kocaman gözlerini, sinirden titreyişini ve ona her baktığımda bakışlarındaki dehşeti hayal ettim.

Daha fazlasını istedim.

Telefonum çalışıyordu ama ekrana bakacak kadar umursamıyordum. Bakışlarım yukarıya sabitlenmiş, akşam karanlığına dönerken en üst kattaki pencerelerde yanan ışıkları izliyordum. Hareket etmedim. Gitmek istediğim bir yer yoktu.

Violent Delights'ı ve oyunlarla ve pislikle dolu kulüp evini istemiyordum. Başka kadınları çağırmak ve kaprislerim için onları parçalara ayırmak istemiyordum.

Elaine Constantine'i istiyordum. Avuç içim hâlâ yırtık pırtık olsa da, yeminime sadık kalmam için bana yalvarsa da, Elaine Constantine'i istiyordum.

Ceketimin iç cebinden gözlüğümü çıkarmam ve gömleğimin üst birkaç düğmesini gevşetmek için kravatımı çıkarmam hayatımda yaptığım en çılgınca hareketti. Yüzümde soğuk ve sert bir gülümsemeyle Elaine'in binasının fuayesine ve güvenlik resepsiyonuna doğru yürümek şimdiye kadar düşündüğüm en riskli şeydi.

Öğrenmelerine izin ver. Lucian Morelli'nin Elaine Constantine'i görmek için burada olduğunu öğrensinler. Ailesi kesinlikle onu izliyordu. Zili çaldım ve bekledim, yarı yarıya görmezden gelmesini bekliyordum.

Bir süre sonra kilit açıldı. İlginç.

İlginç ve heyecan verici, içimin karanlık derinliklerine doğru.

Asansör yolculuğu uzun ve yavaştı. Dışarı çıkıp Elaine Constantine'in ön kapısına doğru yürürken ağzım kurumuştı. Kapıyı tıklattım.

üç kez yumrukladım, güzel küçük aptal Elaine cevap verirken yumruğum hâlâ havadaydı.

Ağlıyordu.

Gözyaşlarının izleri yanaklarında tazeydi.

"Sen delisin," dedi kapıyı açarken. "Burada ne halt ediyorsun? Aklını mı kaçırdın sen?"

Tek kelime etmeden onu ittim ve etrafımdaki dairenin zenginliğine baktım. Kocaman, krem rengi ve seyrekti. İçeride kişilikten eser yoktu.

"Ailen öğrenecek diye mi endişeleniyorsun? Benimkiler çoktan öğrendi mi? Kimin umurunda? Ailelerimiz bizi öldürebilecek psikopatlar olsa bile biz yetişkiniz."

Tam da beklendiği gibi, o güzel mavi fincan tabağı gözleri genişledi. "Sen gerçekten delisin," dedi tekrar. "O zaman neredeyse ikimizi de öldürtüyordun ve bu yeterince kötüydü, ama eğer biri senin burada olduğunu bilseydi... şimdi..."

Farklı görünüyordu.

Elaine farklı görünüyordu.

Yepyeni bir melodiden korkuyordu. Daha önce onda görmediğim bir melodi.

O zaman onun ötesine, tasarım deri koltuğunun yanındaki sehpayı baktım. O zaman yarısı boş bir şampanya şişesinin yanında sıra sıra bekleyen uyku hapları ve diğer ilaç şişelerini gördüm.

Ve daha fazlası...

Karalanmış bir mektup, dolmakalemin yan tarafa atılmasıyla tamamlanmış...

Araştırmak için yeterince yaklaştım ve şişelerden birini aldım. Diazepam. Elimde salladığım bir kavanoz dolusu.

"Kaçacaktın, değil mi?" Ona sordum. "Güç kardeşleri zahmetten kurtarmak için hayatından bu şekilde mi vazgeçmeyi planlıyorsun?"

"Bunun Power kardeşlerle hiçbir ilgisi yok," dedi sert bir sesle, kollarını göğsünde kavuşturarak. "İstediğimi yapıyorum, çünkü istiyorum."

Ama yalan söylüyordu. Her zamanki gibi.

Eğer bu gece gerçekten kendini öldürmek isteseydi, beni bırakmak yerine bunu yapardı.

Kendini öldürmek istemedi. Beni istedi.

Tinsley Constantine'in balosunda beni ilk gördüğünden beri beni istiyordu.

Birbirimize baktık, ikimiz de nesillerdir süregelen aile nefreti ve kiniyle kavruluyorduk. İkimiz de diğerinin savunduğu her şeyi küçümsüyorduk. İkimiz de aramızdaki kötülükten başka her şeyin insan olarak savunduğumuz her şeyle çeliştiğini biliyorduk.

"Git," dedi bana ve bu kez gözleri yeni bir utançla parladı. "Bu gece dünyada bir Constantine'in daha eksildiğini bilerek mutlu bir şekilde uyuyabilirsin."

"Çok dramatik."

"Bunun için teşekkürler." Tam o sırada bandajlı elimi fark etti. "Ne oldu? Yönetim kurulu üyelerinden biriyle kavga etmişsin. Bu kadar mı?"

Ona yaklaştım ve kokusunu içime çektim. "Neden böyle küçük bir aptalsın?"

Çenesi sıkıca kapanmış olmasına rağmen gözleri yaşlarla doluydu. "Siktir git Lucian. Siktir git ve defol. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum ve hiçbir zaman da istemedim."

Onu duvara yasladım ve sıkıca tuttum.

"Ne kadar yalancı," diye hırladım. "Küçük, pis bir yalancı. Bana karşı koyamıyorsun. Kız kardeşinin hüznü partisinde beni gördüğün ilk andan beri bana karşı koyamıyorsun."

"İlginç bir suçlama," dedi. "Dairemde duran kişinin *sen olduğunu* düşünürsek, burada olduğun koklansa bile ölmüş olacaksın." Gözlerinde o ihtiyaç parıltısını gördüm ve bu beni ateşe veren şeydi. Beni her zaman yakan.

Bu onun mazoşist acı çekme ihtiyacıydı. Benim ellerimde acı çekmek isteyen kadın.

"Ciddiyim," diye fısıldadı. "Siktir git."

"Power kardeşlere olan borcun yüzünden gerçekten aşırı doz mu alacaksın?"

Omuz silkti, vücudunu benimkine doğru sıkıca kıvırdı. Nefesleri yüzümdeydi ve gözleri hâlâ cam gibiydi. Acı çekiyordu. "Aşırı doz alacağım çünkü bunu istiyorum. Varlığımın tüm bu üzücü durumuyla işim bitti. Bunun ne anlamı var ki?"

Geceliğini kalçalarından yukarı doğru çektim ve etindeki taze kesiklerin güzelliğini görünce yutkundum. "Aşırı doz çok yazık olurdu."

"Harika, yani beni becermek istiyorsun diye ölmemeli miyim?"

"Neden olmasın?" Soğuk bir kahkahayla sordum. "Bu da iyi bir sebep değil mi?"

Ama daha iyi bir tane bulabilirim. Hayatta kal çünkü *beni* becermek istiyorsun."

Yarı gülerek, yarı ağlayarak başını sallıyor. "Sen tam bir piçsin."

İşte o zaman her şeyden önce bunu biliyordum. En başından beri bilmem gereken tek şey, altınlar içindeki kadını ve beni içine çektiği o gizemli, mantıksız arzu ağrını ilk gördüğüm andı.

Kendini parçalara ayırmayacaktı. Onu yok edecektim, her seferinde küçük bir taç yaprağı.

"Kendini hiçbir yerde kesmeyeceksin," dedim ve boğazını ellerimin arasına aldım. "Bu gece benimle geliyorsun. İstesen de istemesen de."

"Beni şehir merkezindeki dairemde kaçırmayı ve tüm dünya seni izlerken güvenlik görevlilerinin arasından gizlice geçip dışarıdaki ana caddeye çıkarmayı mı planlıyorsun? Sana iyi şanslar."

Ben de ona sııttım. İliklerine kadar ürperten bir sırtı. "Seni kaçırmayacağım. Bana çok isteyerek katılacaksın. Gitmene izin vermeden önce son bir sikiş."

Bu onda bir şeylerin kıvılcımlanmasına neden oldu, o hırpalanmış küçük kalbinde son bir öz saygı parıltısı. "Sen bir pisliksin. Orospu çocuğunun tekisin." Kelimeler dudaklarından yuvarlanarak döküldü. İnsanları aşağılamaya alışık değil. Neredeyse sevecen. "Berbat bir insansın."

Onu bir kez öptüm. Derinden. Dudaklarını dişlerimle ısırdım ve çekiştirdim.

Alt dudağını o kadar sert ısırdım ki, nefes almak için çarpınmasına rağmen inledi. Geri çekildiğimde ağzımda kanının tadını aldım.

Tadı harikaydı. Onun kanı. Uzun zamandır tatmaya aç olduğum bir lezzet.

"Benimle geliyorsun," dedim.

Onu bir kenara fırlattım ve boğazını serbest bıraktığımda nefes nefese kalarak yere düştü. İlaç şişelerini umursamadan masaya doğru yürüdüm. İstedğim şey hemen yanlarındaydı, yazmakta olduğu mektubun karalanmış kalıntıları.

Tristan.

Son vedasında Tristan'ın yer alacağını bilmeliydim.

"İyi arkadaşsınız, ha?" Ona sordum.

"Siktir git."

"O da senden gerçekten hoşlanıyor, biliyorsun," dedim ona. "Geçen gece seni elimden kurtarmak için kendini tehlikeye atmaya hazırды. Hayatına mal olsa bile bana nerede olduğunu söylemedi."

"İyi ki ona bir mektup bırakmışım."

Ceketimin cebine koydum ve gözleri görmezden gelemeyeceğim kadar çok sevmeye başladığım şekilde açıldı.

"On beş dakika içinde bu binanın arkasında bana katılmazsan senden bir veda mektubundan çok daha fazlasını alacak," dedim ona. "Eğer burada kendi canını alırsan, ben de onunkini alırım. Eğer burada olduğumu birine söylersen, bir saat içinde öldüğünden emin olacağım."

Oh, onun o güzel gözleri. Daha da genişliyor. "Yapamazsın."

Ama evet. Evet, evet. Cevap buydu. Cevap hep buydu. Onu çıkışsız ve sınırsız bir şekilde benim olarak almak, en başından beri farkında bile olmadan peşinde olduğum ödüldü.

O benimdi.

Gözlerimi ona diktiğim andan itibaren o hep benim olmuştu, altınlar içindeki kadın. "Dışarıda olacağım," dedim ona. "Otoparkın sağındaki gölgelikte, arka tentenin altında. On beş dakika içinde orada olacaksın."

"Hayır," diye tekrar denedi ama zayıftı. Arkama bile bakmadım, sadece süitinden çıkıp onun alanına doğru ilerledim.

Fuayeden sağa dönüp arka otoparka giden tabelaları takip ettiğimde yüzümde hâlâ bir gülümseme vardı. Güvenlik görevlileri etrafımdaydı ve onları hissedebiliyordum ama adımlarımı yavaşlatmadım, sadece başımı dik tuttum.

Sonra bekledim.

Damarlarımda garip bir şekilde yükselen hipnotik bir heyecanla gölgelerin içinde Elaine Constantine'i bekledim.

Saatimi kontrol ettim, yavaşça ilerliyordu. Saniyeleri sayarak binaya baktım.

Bekliyorum. İstemek. Planlamak.

O güzel küçük baştan çıkarıcıya yapacağım tüm iğrenç acı verici şeyleri planlayarak onu benim yaptım.

Onu bağlayacak, damgalayacak ve parçalara ayıracaktım.

Onun ruhunu, kalbini ve sırlarını alacaktım. Günahlarını yerde kanlar içinde bırakana ve hayatını sonlandırmam için bana yalvarana kadar her birini.

Elaine Beatrice Constantine benim küçük bakiremdi, bana her nefesimi veriyordu.

Ve işte oradaydı. Gölgelemin içinde uçarı bir gölge.

Geniş mavi gözleri her zamankinden daha korkmuş görünüyordu, kollarını göğsüne sımsıkı sarmış bir halde tentenin altında bana katılırken.

Ürkekti. Dehşete

düşmüştü. Mükemmeldi.

"Tristan'a zarar verme," dedi yaklaşırken. "Lütfen, Tristan'a zarar verme."

"O zaman benim için iyi bir bebek olsan iyi edersin," dedim ve elinden tuttum. "Senin için şirketimi bıraktım. Ailemden. Gururumdan. Seni elimde tutmak için her şeyden vazgeçtim ve bunu bana acı, gözyaşı ve teninde kırmızı lekeler olarak geri ödeyeceksin."

SOULLESS

Birinci Bölüm

Elaine

Gece geç saatlerde rüyamda bir canavar tarafından kaçırıldığımı görürdüm.

Ele geçirilmenin garip bir korkusu ve büyüğü vardı. Sahiplenilmek. Gerçek hayatta da durum farklı değildi, Lucian Morelli'nin yanında apartman kompleksinden uzaklaşıyordum.

Benimle konuşmadı, çünkü kelimelere gerek yoktu. Şu andan itibaren onun benim tanrım olduğunu biliyordum. Onun sadist şovundaki küçük bir bebekten başka bir şey değildim.

O böyleydi. Bir sadist. Kanımı isteyen bir sadist. Yavaşça ve acı çektirerek alacağından hiç şüphem yoktu.

Sessizliği bozan ben oldum. "Nereye gidiyoruz?"

Bana bunun beni ilgilendirmedığını söyleyebilirdi ve ben yine de onu takip ederdim. Başka seçeneğim yoktu. İtaat etmediğim takdirde dünyadaki en iyi arkadaşım fide için tutuluyorken olmazdı. Tristan'ın hayatı benim için benimkinden daha değerliydi.

"Taksiye bineceğiz," dedi canavar, aynen böyle.

Telefonundan kolayca bir araba çağırabilirdik ama sanırım o istemedi. Taksinin anonimliği daha cazip bir seçenek olmalıydı. Mantıklı.

Herhangi bir biçimde Konstantin ile bir Morelli dünyamızda dikkate değer olurdu.

Lucian'ın gözleri önümüzde sabitlenmiş, karanlığın içinde parlıyordu. Benim baktığım açıdan çenesi her zamanki gibi sağlam görünüyordu, canavara bakıyordu. Kaldırımında onun yanında ilerlerken bir an için onun da en az benim kadar işlerin nasıl gittiğinden emin olmadığını düşündüm.

Dürtüleriyle hareket etmesi tuhaf görünüyordu, genellikle kontrol ve yapı kokan karakterine tamamen aykırıydı.

Evet, rahatlık alanının dışındaydı. Bu düşünce korkuma rağmen beni biraz gülümsetti.

O an beni bakışlarıyla sabitlemeyi seçtiği an oldu. "Komik olan ne tatlım?" diye sordu sesinde alaycı bir tonla. "Sınıfla paylaş."

Bu durum gülümsememi engellemedi. Şu anda bile, kaderin beni bu dünyadan koparıp alacağına dair zihnimi döndüren vaadiyle, ruhumda güzel bir rahatlama hissi vardı. "Neden gülümsemeyeyim ki?" Karşı çıktım. "Belki bana zarar verdiğinde mutlu olurum. Ne de olsa kendi hayatıma son vermek üzereydim."

Arkamda bıraktığım hap şişelerini ve dairemin kapısına gelerek beni onlardan nasıl rahatsız ettiğini düşündüm. Yazdığım Tristan'ın intihar notu hâlâ iç cebindeydi. Tristan'ın benim için ne kadar önemli olduğunu anlamak için bunu kullanması çok normaldi.

"Hayatına son vermek için bir sürü şansın vardı. Ama yapmadın. Bu gece bile büyük kötü kurdun gelip seni almasını bekliyordun. Kendine yalan söylüyorsun."

Bu beni rahatsız etti.

Yürümeyi bıraktım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Kendi canıma kıyan kişi olmak istedim," dedim ona. "Bu benim hayatım."

Bu benim hakkımdı."

Yüzünü bana dönüp yaklaştığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Uzun boyluydu. Konuştuğunda sesi ancak bir tıslamadan daha fazlaydı. "Bu artık sizin hakkınız değil, Bayan Constantine. Bu özgürlüğe elveda diyebilirsiniz. Hayatınız artık bana ait."

Ben Lucian Morelli'ye aittim. "Ha!" Yüzüne gülmekten kendimi alamadım. İrkilmedi bile. Elini uzattı, ben de uzanmış parmaklarına baktım, o kadar büyük ve sertti ki. O kadar büyük ve sertti ki. Garip hissettim. elini elime almak için. Tutuşundaki güç... yoğundu... Beni kendisiyle birlikte çekerken kalbim yeniden yerinden fırladı.

O anda, kaldırımda el ele, akşamlarının tadını çıkaran sıradan bir çift gibi görünüyormuş olmalıydık. Keşke öyle olsaydık. Keşke birbirleriyle bir partide tanışan ve sevişmek isteyen iki insan olsaydık. Keşke aile savaşı bizi birbirimize kenetlemeseydi.

Sıkı. Elimi tutan adamdan içgüdüsel olarak ne kadar nefret ettiğim tuhaf bir gerçektir ve adını anlayabilecek yaşa geldiğimden beri nefret ediyordum.

Constantines Morellis'e karşı. Nesiller boyu süren düşmanlıklar. Ölümüne kötülük.

Onların ailesinin bizim ailemize yaptığı korkunç şeylerin yarısını bile çoktan unutmuştum. Yine de bizim ailemizin onlarınkine yaptığından daha fazlasını yaptıkları kesindi. Bu, küçüklüğümden beri öğrendiğim bir mantraydı. *Morelliler kötü insanlar.*

"Takside uslu dursan iyi edersin," dedi canavar bana stand görüldüğünde. "Yardım için ciyaklamak bile arkadaşının ölümünden başka bir şeye yol açmaz."

Bir yanıma ona inanmak istemiyordum. Aileni ve bölgeni savunmak bir şeydir. Tristan gibi bir masuma zarar vermek başka bir şey. Bence Lucian blöf yapıyor... ama yapmıyor da olabilir. "Bana bunu söylemek zorunda olduğunu düşünerek zekama hakaret etme. Senin ne kadar şeytani bir pislik olduğunun farkındayım Lucian Morelli."

Ağzını kulağıma dayadı. "Senin de ne kadar küçük bir yalancı olduğunun farkındayım, Elaine Constantine. Ve bunun için sana acı çektireceğim."

Sıradaki ilk taksiye adım attığımızda ürperdim. Lucian kapıyı benim için açık tuttu. Ne centilmen ama. O bana katılırken ben de ayak sürüyerek arka koltuğa tırmandım. Diğer taraftaki pencereden dışarı baktım, beni yok etmek için yola çıkan adamdan başka her yere bakıyordum.

Seni almasını istedin, diye mırıldandı kafamın içinde alçak, hırıltılı bir ses.

Her zaman bir sürtük oldun. Her zaman erkeklerin seni incitmesini istedin.

Soğuk deri koltukta titredim. Aramızda garip bir bağ vardı. Cazibe. Şehvet. Ya da belki çok daha temel bir şey, bir güç alışverişi.

Bir mıknaatısın iki kutbu gibiydik, birbirimizi çekiyorduk.

Ve beni kaçırmaya kararlı başka bir adamdan kaçmak için daha sıkı dövüşeceğimi, dişlerimi ve tırnaklarımı kullanacağımı inkar edemezdim. Lucian Morelli'yle birlikte, kendi isteğimle gidiyordum.

Şoföre doğru eğildi, boğazını temizleyip hüzünlü bir gülümseme takınırken mümkün olduğunca gösteriştan uzak durmaya çalışıyordu.

"Bishop's Landing," dedi ve midem bulandı.

Ailemin güç merkezi. Ve onun da. Morelliler ve Constantinler bu zengin kasabayı nesiller boyu işgal etmişlerdi. Neden

Savaşan iki ailenin birbirine bu kadar yakın yaşamayı seçmesini asla anlayamazdım. Hatta bazen, kendini özellikle cesur hissedenler arasında fısıldanan bir şakaya göre, bu büyük kan davası bir zamanlar komşular arasındaki bir anlaşmazlık yüzünden başlamıştı. Sıradan komşuların kavga ettiği bir konuyu alıp abartılı bir hale getirirlerdi. *Elmas kaplı çitleri için kavga etmiş olmalılar. Ya da egzotik kaplanları muhtemelen yandaki havuz evinde tek başına yaşayan minyatür chihuahua'yı yemiştir.*

Beni kaçırın kişinin beni götürdüğü yer orasıydı, bulunma riskinin olduğu bir yerdi, etrafında müttefiklerinin olduğu bir yerdi.

Çelişkilerle dolu bir yerdi. Riskli.

Neredeyse kendi kendini yok eden bir cesaret

biçiminin. Elveda, New York City.

Merhaba, memleket.

İkinci Bölüm

Lucian

ELAINE CONSTANTINE arka koltukta beni deli eden küçük sarışın bir kelebektir. Büzülmüş dudakları hâlâ inadinı sürdürüyor, avucumun içinde küçük bir ateş parçası olmaya çalışıyordu. Bu beni onunla oynamak için daha da çaresiz hale getiriyordu.

Taksi şoförüne Bishop's Landing'i söylediğimde ateşle oynadığımı, işleri bir sonraki seviyeye taşıdığımı biliyordum. New York'a neredeyse bir saat uzaklıktaydı. Elaine'i Manhattan'daki dairemde birkaç gün boyunca hiç sorgulamadan güvenle hapsedebilirdim ve benim de amacım bu olmalıydı - kanatlarını teker teker koparmadan önce kelebekle geçireceğim birkaç uzun gün. Ama yapmadım. Kirli kalbim küçük pis oyuncağımdan bu kadar çabuk vazgeçmeme izin vermedi. Onunla geçirebileceğim her lanet saniyeyi istiyordum.

Bishop's Landing cevaptı.

Burası hem Konstantinlerin hem de Morellilerin kalbiydi. Saplantımı tamamlamam için uygun bir yerdi. Aile merkezimiz olmasına rağmen burada nadiren vakit geçirirdim. Zamanım genellikle Morelli Holding ve Violent Delights arasında geçiyordu. Şimdi bizi sahip olduğum, mahremiyetimizi koruyabileceğimiz kadar uzaktaki gösterişli malikaneye götürdüm. Adımı haykırdığında kimse onu duymayacaktı.

İlgisizmiş gibi davranmak için elinden geleni yaparak dışarıdan geçen konakları izliyordu.

Sarı saçları geçen sokak lambalarının ışıltısı altında canlanıyordu. İnce narinliği onu porselen bir kukla gibi gösteriyordu.

Kukla ustası. Kukla ustası olduğumu kanıtladığım için mutluydum, lanet olası Power kardeşler değil.

Onlara yaklaştım ve borcunu teyit ettim. Üç yüz elli bin dolardan fazla. Uyuşturucu ya da kumara harcadığı kendi parası değildi. Çocuk sahibi olan kadın ve erkeklerin borcunu ödüyordu. Kendi çarpık, parti kızı tarzıyla dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye çalışıyordu.

"Bana baktığını biliyorum Lucian," dedi. "Gözlerindeki şehveti hissedebiliyorum."

Haksız değildi.

Cevap vermedim.

Korksa bile beni istiyordu.

Birbirimize zıttık, amansızca birbirimize çekildik. İkimiz de etimizin kara büyüüne kapılmıştık. İnanılmaz bir vücudu olduğundan bahsetmiyorum bile.

Onu sahiplendiğim yerden sıkı kıcının sikimi sağdığını hâlâ hissedebiliyordum. İçindeki öfke ve arzunun karışımını hâlâ hissedebiliyordum. Öfke çünkü üzgün hayatında ilk kez iyi bir sikiş yaşayacağını düşünüyordu. Arzu çünkü bunu seviyordu. Onun küçük pis kıcını *sikmemi* seviyordu. O heyecanı tekrar tekrar yaşıyordum.

Hatırası içime işlemişt; başka bir adamın kanıyla dolu bir havuzda Constantine'in kıcını sikmiştım. Ona dokunduğu için onu katletmiştım. Bunun onun da içine işleyeceğini biliyordum.

İkimiz de kendi karşılıklı nefretimiz ve iç içe geçmiş pislğimizle kapana kısılmıştık.

İkimiz de ailelerimizin yasakladığı şeylerin derinliklerindeydik. Tinsley Constantine'in balosunda onu öptüğüm ilk anda çizgiyi aşmıştım.

Benim çarpık heyecanımı da ondan alabilirim.

Sokaklar şaşırtıcı bir hızla açık yollara dönüştü. Varış noktamıza yaklaştıkça sessizlik daha da ağırlaştı. Taksi şoförü hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini ileriye dikti.

Tek umudum düzenli bir dünyada düzenli bir hayat sürüyormuş gibi davranarak yeterince iyi bir iş çıkarıyor olmamızdı. "Şurada solda," dedim ve onu araba yolundan yukarı, evime doğru yönlendirdim.

Bishop's Landing'deki evim kasabadaki en küçük evlerden biriydi. Aynı zamanda en pahalılarından biriydi. Her bir mermer parçası Hindistan'dan özenle seçilmişti. Her büyük tabağı sarmak için kullanılan bezler çoğu insanın bir yılda kazandığından daha pahalıya mal oluyordu.

Evet, Morelli ailesinin parası vardı.

Eski para. Yeni para. İhtiyacımız olan tüm lanet paraya sahiptik.

Şirket üzerindeki kavga aslında hiçbir zaman parayla ilgili olmadı. Babamın da benim de özel jetlerle oyuncak arabalarını gibi oynayacak kadar paramız vardı. Bu güçle ilgiliydi. Aileyi destekleme ve cüzdanlarını kontrol etme gücü. Çocukken hiç yapmadığım şekilde kardeşlerime yardım etme gücü. Geçim kaynakları dengede olan on binlerce çalışanın kaderi.

Ve başarısız olmuştum. Vazgeçtim. Bunlar doğru kelimeler miydi?

Belki de bunu Elaine Constantine ile takas ettiğimi söylemek daha doğru olur. İstememem gereken kadın. Bedenimin onsuz yaşayamayacağı kadın.

Elbette, Bishop's Landing'deki en küçük ev hala 8,000 metre kareydi. Ve benim bir dönümden fazla arazim vardı. Beyaz çakıllı yoldan aşağı indik ve kapının önünde durduk. Annem mimarın tasarımlarını gördüğünde *çağdaş bir canavarlık* olduğunu söylemişti. *Bishop's Landing'de mi? Hayatım, şanlı tarihini düşünsene.* Aslında çağdaş değildi. Yüzyıl ortası moderniydi ama annem yaldızlı parşömenler içermeyen stilden anlamazdı. Yüzyıl ortası modernin Kaliforniyalı hippiler gibi bir şey olduğunu düşünürdü. Feng shui gibi. Ya da esrar gibi.

"İşte," dedim ve taksi garaj yolunun başında durdu. Her yer zifiri karanlıktı. Büyük cam bölmeler üzerimizde yükseliyor, mükemmel, pürüzlü bir kenarda belirliyordu. İthal beyaz kuvars tuğlalar ay ışığında belli belirsiz parlıyordu. Ön tarafta birkaç asker gibi düz çalı sıralanmıştı.

Elaine'in gölgeler arasında hedefimizi görmek için bu kadar çabaladığını görmek beni biraz şehvetle ürpertti. İşte buradaydık, onun işkence kafesinde. Ben avını parçalamak için bekleyen büyük kötü kurttum. Burası medeni bir sığınaktı ama onu isteme şeklimde medeni olan hiçbir şey yoktu.

Şoföre "Üstü kalsın," dedim ve doğru miktardan biraz daha fazlasını uzattım. Çok belirgin ya da dikkat çekici bir şey değil. Sorgulanırsa hatırlayabileceği bir şey değil.

Elaine kapısını açtığımda son dakika korkusu yaşamadı. Şoför için "*Kurtar beni!*" diye bağırmadı. Gecenin karanlığında kaçmaya çalışmadı.

Hayır. O iyi bir kızdı. Taksiden indi ve kesime giden küçük tatlı bir kuzu gibi kaderine boyun eğdi.

Anahtarları cebimden çıkarmadan önce taksinin garaj yolunda gürültüyle uzaklaşmasını izledim. Geçtiğimiz yıl boyunca onları neredeyse hiç kullanmamıştım, Morelli Holding'e ve iş hayatına o kadar dalmıştım ki şehirden bir parça bile uzak kalamamıştım.

Ön kapıya doğru ilerlerken Elaine'i olduğu yerde bıraktım. Sırtımı ona dönmüş olsam bile, anahtarı kilide sokup kapıyı açtığımda, hazır ve bekler bir halde, kalbi boğazında, dikkatle bana baktığını biliyordum.

"İçeri gelin ve kaderinizle tanışın," dedim ve içeriye doğru ilerledim.

Üçüncü Bölüm

Elaine

Ondan beklediğim bu değildi. En ufak bir şekilde bile.

Tasarımda kullanılan metallere, ahşaplara ve camlara rağmen ev küçük ve garip bir şekilde rahattı. Her şey bir şekilde uyum içinde çalışıyordu ve beni rahatlatıyordu.

Morelli'nin varisi için hayal ettiğim milyar dolarlık bekâr evi tam olarak bu değildi.

Eşiği geçip salona adım attığımda gözlerimdeki şaşkınlığı görmüş olmalı. Bakışlarım etrafta geziniyor, dekoru kontrol ediyordu. Duvardaki sanat eserleri. Tablolar mı? Hayır, ahşap ve diğer malzemelerden yapılmışlardı. Geometrik desenleri ve keskin kontrastlarıyla resim ve heykel arası bir şeydi. Zengin bir kiraz ağacı, mat siyah bir tuval üzerinde iz bırakıyor ve üzerinde parlatılmış altın çizgiler bulunuyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" Onun düşmanım olduğunu bir anlığına unutarak sordum.

"Bu acı," dedi. "En azından benim hayal ettiğim şekilde."

Ona inanmayan bir bakış attım. "Acının nasıl bir his olduğunu bilmiyor musun? İki bin iplik numaralı çarşaflarında hiçbir şey canını yakmamış gibi garip bir zengin çocuk numarası mı yapıyorsun?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı ama sesi gücenmiş gibi değildi. Daha çok eğlenmiş gibiydi.

"Her neyse, Lucian."

Tüm bu konuşmalar hayali acılar hakkında. Muhtemelen sadece benimle dalga geçmek istiyordu. Önemli değildi zaten. Parası, gücü ve şöhreti vardı. Rahatsız edici derecede yakışıklı bir yüzü vardı. Zayıf bir vücudu.

Ve dünyanın onu memnun etmek için yaratıldığına dair mutlak bir kesinlik.

Mutfağa doğru adım attı ve yine güzel, pürüzsüz alanlar vardı. Kahve makinesi binadaki en pahalı eşya gibi görünüyordu. O kadar çok gümüş borusu ve buhar deliği vardı ki bana lüks bir Dr. Seuss enstrümanını hatırlattı.

"Bu gece beni becerecek misin?" En cesur yüz ifademi takınarak ona sordum.

"Bana ne zaman uygun olursa seni beceririm," dedi ve bunda ciddiydi.

Ona bu yeni ortamda, sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi taze baktım. Karanlığı etrafa yayılıyordu. Gücü parlaktı, kaslıydı ve biyolojik bir hassasiyetle şekillendirilmişti. Kelimenin tam anlamıyla aile soylarımızın bu kadar zıt olması tuhaf bir şeydi.

Elleri her hareket ettiğinde sihirbaz gibiydi, parmaklarının dansı çok güzeldi. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. Sanırım ortamın yoğunluğundan olsa gerek, Lucian Morelli burada daha da bir tanrı gibi görünüyordu. Planlanmış fonda zenginliği ve şıklığı açıkça görülüyordu.

Tezgâha yaslandım ve onu izledim.

"Bana gerçekten acı çektireceksin, değil mi?" diye sordum.

"Evet tatlım," dedi şeytani bir gülümsemeyle. "Sana acı çektireceğim. Her saniyesinden zevk alacağım. Morelli, Constantine'e karşı en mahrem yollarla."

Her nasılsa, içimde çalkalanan dehşet ve korkuya rağmen, Lucian Morelli ile yakınlaşmak bana farklı bir şeylerin ürpertisini verdi.

Kahve makinesini çalıştırmasını bekliyordum ama yapmadı. Odayı geçip buzdolabına gitti ve raftan iki maden suyu çıkarıp bardaklara doldurdu.

"İç," diye emretti ve bir tane uzattı.

Bana söylediğini yaptım, çünkü susamıştım, onun uysal küçük hizmetkârı olduğum için değil. En azından henüz değil. Elindekini yudumlarken beni izledi.

İkimizin arasında başka bir açık aydınlık ve karanlık vardı. Ruhlarımızda başka bir kutupluluk. Ben şampanya içerken o maden suyu içiyordu. Bağımlı olmak bir yana, onun aşırıya kaçtığını hiç görmemiştim.

Kontrol. Onun tek derdi
kontroldü. Bense kontrolü
kaybetmek üzereydim.

"Umarım kışın hâlâ acıyordur," dedi. "Ona ekleyecek bir sürü acım var."

Güldüm. "Daha kötüler de oldu. Sandığın kadar bakir değilim. Hayatım o kadar da korunaklı değildi, göt herif."

"Seni kimin becerdiğini bana anlatacaksın, Elaine. Çok yakında, küçük kirli sırlarının hepsini öğreneceğim."

Yanıliyordu.

Ona istemediğim hiçbir şeyi anlatmazdım. Beni parçalara ayırabilirdi ve ben yine de ağzımı sıkı sıkı kapatırdım.

Yüzümü kendi yüzüne doğru eğdi. "O güzel mavi gözlerin ardında bir sürü küçük kirli sır olduğunu biliyorum."

O konuda haksız değildi. Bir kitaplığı dolduracak kadar kirli küçük sırlarım vardı.

Parmakları boğazımdan aşağı kaydı, paltomu omuzlarımdan sıyrıp yere bırakmadan önce biraz sıktı. Ona karşı koymadım.

"Ne kadar güzel bir küçük Konstantin," diye fısıldadı.

Kendimi küçük, sevimli bir Constantine gibi hissettim. Böyle bir iblis tarafından istenmek çok güzel bir karanlıktı.

Kelimelerim ben daha farkına bile varmadan boğazımdan çıkmıştı, dudaklarımdan çıkan bir nefesten başka bir şey değildi.

"Canımı yak, canavar. Bana gerçekte ne olduğunu göster."

Elini yüzüme doğru kaldırdığında nefesimi tutamadım. Acı bekliyordum ama olmadı. Hayır. Acıdan başka her şeyi hissettim. Lucian Morelli yüzümü kavrayan parmaklarını kaydırarak başparmağını ağzımın içine soktu.

Canavarın başparmağının dudaklarımdan arasında bu kadar yakın olması, bu kadar nazıkçe araştırması çok garip bir şeydi. Hayatım boyunca en yoğun şekilde dokunulmuş, ellenmiş ve istismar edilmişim ama hiçbir şey beni onun beni istila etme şekli kadar savunmasız hissettirmemişti. Başparmağı ağzımı keşfederken güçlüydü ve bana en mahrem şekilde hükmediyordu. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama beni tezgâha sabitledi ve dilimi okşarken inlememe neden oldu.

"Em" dedi ama ben emmedim.

Dilimi bir titreşimden daha fazla hareket ettirmedi, onun tadına baktım. Onu tatmak istedim. Canavarın başparmağını tatmak istedim.

"Em," dedi yine, ama ben yine de emmedim.

Başparmağını iki kalın parmağıyla değiştirdi ve ben onun tadına baktım, tazeydi.

Dilimle titriyorum, titriyorum, titriyorum.

Hoşuna gitmişti. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Canavarın hoşuna gitti.

"Pis kız," diye homurdandı ve sesindeki karanlık tona bayıldım. "Bana o aç küçük dilini göster, görmek istiyorum."

Ağzımı güzelce ve genişçe açtım ve canavara dilimi gösterdim, onları serbest bırakırken hala parmaklarına sürtünüyordu.

Başını bu kadar çabuk indirmesine hazırlıklı değildim. Dilimin etrafındaki dişlerini beni ciyaklatacak kadar sert bir şekilde ısırmasına da hazırlıklı değildim. Geri çekilmeye çalıştım ama saçlarımı avucunun içine aldı ve dilimi emerken beni sabit tuttu.

Onunla aynı anda ben de kan tadı aldım.

Bir inilti çıkardı. Gülümsediğini biliyordum. Lucian Morelli gerçekten bir canavardı.

Çekilirken dudakları kıpkırmızıydı.

"Boku yemişsin," dedim ona. "Bunu biliyor muydun, Morelli? Sen berbat birisin."

Alınacağını düşünmüştüm ama alınmadı. Bana sırttı.

"Evet, bunu biliyorum," dedi bana. "Doğduğum günden beri berbat biriyim. Bundan zevk alıyorum. Normal hayat çok sıkıcı."

Bu benim de ona sırtıtmama neden oldu. Bu ortak noktalarımızdan biriydi. Ben de doğduğum günden beri berbat biriydim.

Ailemdeki diğer herkes milyarder çocukluk hayallerinin içindeydi ve ben kenarda sürükleniyor, kenarlardaki gölgelere odaklanıyordum. Belki de bu yüzden kötü adamlar Constantine kızları arasından beni seçmişlerdi. Belki de en başından beri garip davranışlarımla bunu ben istemiştim.

Kanayan dilim zonkluyordu. Ağzımı elimin tersiyle ovaladım ve kırmızı bir leke vardı. Yine de umurumda değildi. Tüm parçalarım birbirine girmişken gerçekten delirmiştim.

Tezgâhın başındaki pis herif tarafından kısıtılmış bir halde, hastalıklı ve çarpık bir ömür boyu orada kalabilirdim ama hayır. Onun başka planları vardı.

Beni döndürüp koridora doğru iterken saçlarımın arkasını sıkıca kavramıştı.

"Oyunlar başlasın," dedi.

Dördüncü Bölüm

Lucian

Onu koridora ve oradan da arazideki küçük kütüphaneye doğru iterken kanı hâlâ ağızımda metalik bir güzelliğe sahipti. Onu buraya getirdiğime neredeyse pişman olacaktım, çünkü sanki gözleri bir şekilde içime bakıyormuş gibi hissediyordum.

Bir lamba yaktım, onu tatlı bir altın parıltısı verecek kadar aydınlattım.

"Soyun," dedim ve bana doğru döndü, o güzel bakışlarıyla beni sabitledi.

Bu sefer benimle tartışmaya kalkışmadı. Elbisesinin askılarını omuzlarından sıyırdı, dudakları sımsıkı kenetlenmişti ve bakışlarındaki "*siktir git 'i saklamaya* çalışıyordu. Tüm vücudu yalan söylese de gerçeği saklamayı başaramadı. Korkmuştu.

Gerçekten çok korktum.

Karnının gergin bir şekilde çırpındığını düşününce ağızım sulandı.

Onunla oynarken nefeslerini hızlı ve sıcak hissetmek istedim ama kendimi tuttum, kollarımı göğsümde kavuştururken metanetli ve kararlıydım.

"Benim için soyun," dedim ona tekrar.

Dantelli beyaz tatlılığıyla mükemmel olan sütyenini göstermek için elbisenin aşağı kaymasına izin verdi. Kalçaları neredeyse hiç direnç göstermeyerek kumaşın bacaklarından yere doğru kaymasına izin verdi.

Beyaz külot. Tatlı küçük beyaz külotlar.

Tanrım, onun vücudunun tadını çıkaracaktım.

Sütyeninin klipsini çıkarmak için uzanmaya başlamıştı ki Ona *hayır*.

Durakladı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Henüz değil," diye homurdandım. "Uslu bir kız gibi kıpırdamadan dur."

Kıpırdamadan duruyordu ama yüz ifadesi hiç de iyi bir kız gibi değildi. Yüzünde korkuyla birlikte bir isyan sisi de vardı. Korku ve istek. Beni istiyordu ama bundan nefret ediyordu.

Tıpkı onu istediğim gibi. Onu istememden nasıl da nefret ediyordum. O bir Constantine'di.

İşe yarar biri bile değil. Şirketimi geri kazanmak için onu kullanamazdım. Yıllardır yapmakta olduğum darbeyi tamamlarken bile ona sahip olamazdım. Hayır, bir seçim yapmak zorundaydım. Bana onu seçtirdiği için ona kızmıştım. O kadar güzel, o kadar kırık, o kadar güçlü olduğu için onu kendime almak zorundaydım. Bu onun seçimi olmamasına rağmen ona kızdım.

Onu uzun ve yavaş dakikalar boyunca ayakta tuttum, ben ona baktıkça daha fazla ayaklarını sürüyerek yürümesi hoşuma gidiyordu. Sinirle birlikte tedirginliği de artıyordu, ta ki sonunda kollarını kendine sarıp sesini bulana kadar. "O zaman bana bir şey yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

"Henüz değil, küçük bebek. Her saniyenin tadını çıkaracağım."

Bana bakarak içini çekti, yepyeni bir güven parıltısı takındı. "Sıkıcı o zaman. Harika. Sen gelmeden önce hapları patlatıp hayattan siktir olup gitseydim bari."

Kelebeğin bu farklı yönlerine hastalıklı bir hayranlığım vardı, kanatlarında parıldayan pek çok renk. Korkuları, sırları, iyi bir küçük kız olma ihtiyacı. Kendinden nefret etmesi, kendine zarar vermesi, yetiştirilme tarzından ve onun saçmalıklarından kurtulmak için duyduğu üzücü küçük arzu - bağımlıları Power kardeşlerden kurtarmak. Annesi, kızının onların borçlarına kefil olmasına izin vermek bir yana, yanıyor olsalar bile hiçbirinin üzerine işemezdi.

Elaine de bunu biliyordu. Bunu biliyordu ve ailesinin isteğine karşı geldi.

Ondan büyülenmişim. "Bacaklarını aç," dedim ona ve sesim kötülükle doluydu.

"Hayır."

Ona tekrar "Bacaklarını aç," dedim ama başını salladı.

"Yap beni. Ben sadece senin ritmine göre dans edecek küçük bir bebek değilim."

Aramızdaki mesafeyi kapattım, ona doğru adım attığımda irkilmesine bayıldım. "Oh, sen küçük bir bebeksin, Elaine. Benim ritmimle güzel ve sert dans edeceksin."

Sikim pantolonumun içinde zorlanıyordu ve ağzım sulanıyordu. Nefes alışları hayal ettiğim kadar sık ve hızlıydı. Kalp atışlarının güm güm attığını neredeyse duyabiliyordum.

Sözlerim hırıltıya dönüştü ve aramızdaki dinamik değişti. "Aç şu lanet bacaklarını."

Ürperdi, istiyordu. Elinde değildi ama beni istiyordu.

"Yap şunu," diye mırıldandım.

Hoşuna gitmişti. Kahretsin, hoşuna gitti. Bunu hissedebiliyordum.

Benimkinin de hoşuna gitti. Elaine Constantine'in bacaklarını ayırması sikimin hoşuna gitti.

Parmaklarımı yavaşça uyluğundan yukarı doğru sürdüm ve gıdıkladım. Başparmağım ıslak külotunun üzerinden yarığına dokunduğunda irkildi, ben alay ettikçe nefesleri daha da sıklaştı.

"Amını acıtacağım," dedim ona. "Amını öyle bir acıtacağım ki benim için ağlayacaksın."

"En azından önce beni becer."

"Bunu hak etmen gerekecek," dedim. "İyi bir küçük bebek gibi sikimi hak et."

Sözlerimde yankılanan bir şeyler vardı. Gerginliğini hissedebiliyordum.

"Yarığını parmaklarıma sür," dedim ona. "Kendini boşalt."

Onunla alay ettim, onu kandırdım, onu gerginleştirecek kadar amını gıdıkladım. Bunu nasıl başardığımızı bilmiyorum, böylesine doğal bir et dansına girdik. Kendini bana yasladığında, kollarını bana doğru uzatırken, kirli kızımın içindeki baraj yıkıldı.

Kalçalarının işi yapmasına izin verirken omuzlarıma sarılıyordu.

Yarığını parmaklarıma sürttü, hızla. Çaresizdi, kelebek renkleri titrerken duvarları yıkılıyordu.

Ona yardım edemezdim. Parmaklarım güçlüydü ve o heyecanı için çabalarken hala ona karşı duruyordu.

"Onları içime sok," diye fısıldadı. "Lütfen."

Ama hayır. Onları onun içine sokmayacaktım. "Yarığını ovala," dedim. "Benim için gel."

"Yardım et," dedi inleyerek, şiddetle ovuşturarak. "Gelmeme yardım et."

Ama hayır. Gelmesine yardım etmedim. Küçük bebeğin her şeyi kendi başına yapmasını istiyordum. "Geceleri klitorisine dokunduğunda ne düşünüyorsun?" Ona hırlayarak sordum. "Seni ne ıslatıyor?"

Bu soru onun daha sert ovuşturmasına ve parmaklarıma daha fazla ağırlık vermesine neden oldu.

"Söyle bana," diye hırladım. "Seni ne ıslatıyor, Elaine?"

"Bana yardım et," diye fısıldadı. "Gelmeme yardım et..."

lütfen..." "Seni ne ıslatıyor, Elaine?"

Ritmi hızlandı, sertleşti. "Lütfen, Lucian... bana yardım et..."

"Geceleri klitorisine dokunmana ne sebep oluyor?"

Titriyordu, çaresizdi. Kolları beni sıkıca kavıyordu. "Lütfen, Lucian..."

Bunu daha önce de yaptığını biliyordum. İnsanlar için geldiğini biliyordum. "Seni kendine dokundurdular mı?" Ona sordum. "Seni incitirken kendine dokundurttular mı?"

Bana sürtünürken bile gerildi.

Evet. Onu incitirken kendine dokunmasını sağladılar. Bunu biliyordum. Ona zarar verdiklerini ve bundan hoşlanmasını sağladıklarını biliyordum.

Bu düşünce beni aynı anda hem sertleştirdi hem de nefretle doldurdu. Elaine Constantine'e kim zarar vermişti?

"Onlar yaptı, değil mi?" Fısıldadım. "Bunu istemeni onlar mı sağladı?"

Bu onu uçurumun kenarına getirdi. Titremesi çok şiddetliydi, haykırırken çılgınca tekmeler atıyordu. Bebeğin sırtı kendini bırakıp bana doğru gelirken kavislendi. Kendini kaybetmişti, vücudu mücadeleyi bırakmıştı. Elaine Constantine parmaklarıma doğru boşaldı.

Ve sonra onu kaybettim. Kaşlarını çatarak kendine geldi ve kin dolu gözlerle kendini benden uzaklaştırdı. Elbise parçasını yerden aldı ve sıkıca tuttu.

"Siktir git, Lucian! Ben bunu istemedim! Bana bunu asla yaptıramazlardı. Onlar iğrenç pisliklerdi. Bana yaptıkları her şeyden nefret ettim. Ben de senin bana yaptığın her şeyden nefret ediyorum."

"Keşke klitorisin sana inansaydı."

İşte o zaman onun ruhundaki çatlağı, kırık kalbinin derinliklerini gördüm.

Kesinlikle çok güzeldi.

"Bana bir iyilik yap ve şu işi bitir. Becer beni. Canımı yak. Kafamı kır, umurumda değil!"

Bir *tut-tut* sesi çıkarıyorum. "Bu kadar güzel bir şeyi mahvetmek mi? Hiç sanmıyorum."

Beşinci Bölüm

Elaine

Karşımdaki canavardan nefret **ediyordum**, hastalıklı heyecanları için benimle bu kadar sert oynuyordu. Ona ruhumun bir parçasını bile gösterecek kadar gardımı düşürmemeliydim.

Canavarlar küçüklüğümden beri benimle oynuyordu, beni eğip bükerken masumiyetime sımsıkı tutunuyorlardı. Ailem saflığımı istiyordu. Büyümeme neredeyse hiç izin vermediler, vücudum değişirken bile beni küçük bir kız tabutunun içinde tuttular. Kahretsin, erkekler bunu sömürdüler ve istedikleri şey için kullandılar.

Canavarlar nihayet oyunlarını değiştirip beni ve bedenimi yepyeni bir şekilde kullandıklarında, anlamadığım bir şekilde benimle alay ettiklerinde on yedi yaşındaydım.

"Ciddiyim," dedim Lucian'a. "Senin saçmalıklarından bıktım. Herkesin saçmalıklarıyla işim bitti."

Hayatta hem büyük hem de küçük pek çok şeyden nefret ediyordum. Benden nefret eden bir Morelli'yle burada tıkılıp kalmaktan nefret ediyordum. Kendi korku çukurumda kendimi bu kadar küçük ve zayıf hissetmekten nefret ediyordum. Klitorisimden vücuduma doğru yayılan inkar edilemez karıncalanmalardan nefret ediyordum.

Burada gerçekten ne haltlar döndüğünü kim bilebilirdi ki?

o.

Yere oturdum ve dizlerimi göğsüme çektim. I onun için ağlamazdım. Hiçbir şekilde onun için ağlamayacaktım. Gözyaşlarımı bastırdım ve beni ağlarken görmek isteyen dünyadaki tüm pislikleri düşündüm. Sikeyim onları. Siktir et onu. Lucian Morelli'nin canı cehenneme.

"Sen çok tatlı bir şeysin," dedi bana. "Gerçekten öylesin."

Cevap vermedim. Söyleyecek bir şeyim yoktu. "Bana bak," dedi ama bakmadım.

Onun dışında her yere baktım. Altımızdaki elle kazınmış ahşap zemine ve odadaki pürüzsüz deri kanepeye baktım. Şöminenin üzerindeki muhteşem sanat eserlerine baktım.

"Sana bana bakmanı söyledim."

Ona orta parmağımı gösterdim, sonuçlarını siktir ettim.

Sonuçları anında oldu. Beni ayağa sürükledi ve kanepeye fırlattı, eliyle boğazımı sıkarak beni boğacak kadar sert bir şekilde yere yapıştırdı. "Dikkat et, tatlım. Kabalık acını daha da yavaşlatacak. Hem de daha tatlı."

Şu anda bile onun kokusu ve sıcaklığı beni çılgına çeviriyordu. Her şeye kendimi kaptırmıştım, varoluşumun tüm bu üzücü karmaşası yüzünden kafam öylesine karışmıştı ki artık kim olduğuma ya da ne istediğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Nefes nefese kaldığımda bile kendimi ona karşı sallanmaktan alıkoyamıyordum, bacaklarım beline dolanıyordu. Vücudum ne istediğimi biliyordu. Vücudum içimde bir penis istiyordu.

Vücudum *Lucian Morelli'nin* sikini içimde istiyordu. Bunu yapabilirdi... lütfen... bunu yapabilirdi...

Onu baştan çıkarmaya çalıştım. Kalçalarım yepyeni bir ritimle gıcırıyordu ve külotum onun parmaklarına değdiğim için hâlâ ıslaktı. Kelimelerden daha gürültülüydü.

"Sen çok güzel bir bebeksin," dedi bana. "Tam bir baştan çıkarıcı. Bakir deliğini şu anda sikmek çok kolay olurdu. Benim için çoktan ıslanmışsın. Hissedebiliyorum. Kokla."

Onu biraz daha kandırdım, çırpınıyor, kıvranıyordu.

"Onları böyle mi ayarttın?" diye sordu. "Bu kadar çok istemeni onlar mı sağladı?"

Konuşabilmem için boğazımı bıraktı. "Hayır. Yapmadılar."

"Bana her şeyi anlatmanı sağlayacağım," dedi ve içimdeki uzak bir parça bunu yapmasını istedi. İçimdeki o çaresiz küçük kız sonunda gerçeği söylemek ve buna inanılmasını istiyordu.

Ama hayır. Hayır. "Bana söyletemezsin. Sırlarımı mezara götüreceğim, bir Morelli pisliğine vermeyeceğim."

"Bunu sana kim yaptı Elaine?" diye sordu ve bu soru bile midemi bulandırdı. "Seni kıran pis adamlar kimdi?"

"Sana söylesem bile bana inanmazsın," dedim. "Siktir git Lucian."

Aletin bana karşı sertleştiğini hissedebiliyordum. Küçük, dar ve bakir deliğimi sikmek çok kolay olurdu, haklıydı.

Lucian Morelli'nin kolay yolu seçmemesi çok yazık.

"Bu acıtacak," dedi ve elini kaldıracak kadar uzaklaştı.

Avuç içi amıma sertçe indiğinde bacaklarım hâlâ sonuna kadar açıktı.

Acıdı. Kalçalarımı sıkabildiğim kadar sıktım ve yan tarafıma yuvarlandım ama gülümsüyordum. Bir şekilde gülümsüyordum. Gülüyordum.

"Kafayı yemişsin," dedi, bariz olanı söyleyerek. "Cidden, sorunların var."

Konuşabilecek kadar nefesimi tuttum, amım hâlâ acıyordu. "Evet, o zaman bu ikimizi de yapar, değil mi? Çünkü ben incinmekten hoşlanıyorum. Sen de beni incitmeyi seviyorsun."

Üstümdeki canavar ya da onun gerçekte kim ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Parçalanmış tüm parçalarım bir araya gelmişken kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bilmek de istemiyordum.

Hiçbir şey bilmek istemedim.

İşte o zaman kendini tekrar üzerime bastırdı, nefesleri yüzümde sıcaktı. "Çocukken kelebeklerin kanatlarını koparmaya bayılırdım," dedi. "Ben de seninkileri çekmekten zevk alacağım."

"Ben bir kelebek değilim," dedim ona. "Ben kozanın içinde hiç özgür olamamış, içten içe çürüyen bir tırtılım."

"İçim çürüdü," diye fısıldadı, sonra dilini yanağımda düz ve ıslak bir şekilde yaladı.

Karıştırdığını hissettim ve ne olacağını biliyordum. Yapacaktı, kendini bacaklarımın arasına doğru konumlandırdı. Kahretsin, klitorisim hâlâ tokadından dolayı acıyordu.

Parmakları külotumun üzerinde kıpırdandı ve onu yana doğru çekti. Pantolonunun kemerini çözdüğünü ve aşağı çekmek için biraz daha karıştırdığını duydum.

Lucian Morelli'nin kalçaları çıplak bir şekilde benimkilere yaslanmıştı. Aleti sıcak ve sertti. Yapacaktı... Lucian Morelli benimkini alacaktı.

Bekaret.

"Evet..." Nefes almayı başardım. "Yap... beni gerçekten onun yapan adam ol..."

"Sen benimsin, Elaine Constantine," diye hırladı. "İnan bana, seni gerçekten onun yapan adam ben olacağım. Ruhunun her kirli zerresine sahibim."

Kendimi destekledim. Nefesimi tuttum. Vücudum hazırды. Hazırды. Hazırды.

Evet.

Ama hayır.

Tam bu sırada, diğer odadan gelen telefonun bangır bangır çalmasıyla o an paramparça oldu.

Durdu, kendini hazırladı, sanki kesmeye hazır olduğu bir et parçasıymışım gibi bana baktı.

Lucian Morelli'y i gece yarısı şahsi telefonundan arayanın önemli biri olduğu belliydi.

Görünüşe göre o da aynı sonuca varmış.

"Benim için hareketsiz kal," dedi ve kendini tekrar yukarı kaldırdı.

Pantolonunu yukarı çekti ve uzaklaştı. Gidişini izlerken nefesim kesilmişti.

Tahmin edilebileceği gibi, hareketsiz kalmadım. Ayağa kalktım ve kapıya doğru yaklaşarak koridora çıktım. Diğer odada volta attığını, bir konuşmanın bir tarafını havlayarak anlattığını duyabiliyordum.

"Ne oluyor lan? Şimdi mi? Sabaha kadar bekleyebilir. Ciddiyim, Alto. Sabaha kadar bekleyebilir..."

Ön kapı önümde dimdik duruyordu. Sanırım temel insan içgüdüğü ona doğru koşmamı istiyordu. Neredeyse yapıyordum. Neredeyse kapıyı açıp koşacaktım.

Lucian'ın koridorda tepinerek ilerlerken küfrettiğini duydum. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, Constantine olmayan bir şeye öfkeleniyordu. Vay canına. Tuhaf bir fenomendi.

"Gitmem gerek," dedi bana.

Potansiyel gerçeklik gerçekten ortaya çıktığında nefesim kesildi. Kurtulmuştum.

En azından bir süreliğine.

Arkasına bile bakmadan üst kata doğru ilerledi. Bana sinirli bir bakış attığında ben hâlâ merdivenin dibinde duruyordum.

"Hizmetkâr olmanın en temel esaslarından biri, lanet olası efendiyi takip etmektir," diye bağırdı ve ilk kez öfkesi bana değil, bir şekilde tükürüyordu.

"Ben senin hizmetçin değilim."

"Oh, doğru ya. Sen benim küçük bebeğimsin. Seninle oynamak için dışarı çıkarıyorum.

Ve işim bittiğinde seni kaldıracağım. Şimdi küçük kutuna gir."

Onunla tartışmaya zahmet etmedim, bu sefer değil, sadece kaşlarımı çatarak uysalca onu yukarı kadar takip ettim.

Tartışmanın bir anlamı yoktu.

Sahanlığın en ucundaki kapıyı açık tutuyordu. İçeride bir yatak ve komodinden başka pek bir şey olmayan bir oda vardı.

Eşikten adımımı attığımda kapının kilitli olduğunu zaten biliyordum. Şeytani bakışlarını bir kez daha üzerime dikip tekrar ortaya çıkana kadar buranın benim hapisanem olacağını zaten biliyordum.

"Kutunuzun keyfini çıkarın," dedi ve beni karanlıkta bıraktı. Anahtarın kilide girdiğini duydum.

Bu odada yalnız olmak beni de en az onun kadar korkutuyordu.

Ayak sesleri beni geride bıraktığında, sonunda ağlamama izin verdim.

Altıncı Bölüm

Lucian

SÜRÜŞ YAPMAYI SEVİYORDUM ama artık nadiren oluyordu. Her zaman çok meşguldüm, sürücüler benim emrimi bekliyordu. Garajdan arabamı çalıştırıp New York'a geri dönmek gerçeküstü bir şeydi. Pencerelelerin dışındaki dünya genellikle benim için şehir hayatının bir bulanıklığıydı, angajmanımdan uzaktı, ama bu gece öyle değildi. Bu gece onun içindeydim, duyularım heyecana ayarlıydı.

Alto beni çatı katımda bekliyordu. Yeraltı otoparkına girdim ve doğrudan otuz ikinci kata çıktım, asansördeki güvenlik kameraları aracılığıyla otuz birinci kattaki güvenliğe selam verdim.

Onunla kapıda karşılaştığımda Alto kaşlarını kaldırdı.

Kapıyı açtım ve içeri girdim, salona ve pencerelerden süzülen şehir ışıklarının parıltısına doğru adım atarken arkama bakmadım. "Sabahın bir buçuğunda beni görmek isteyecek kadar önemli olan şey nedir?"

"Haberler. Sana telefonda söylemek istemedim ama çok çılgınca şeyler oluyor. Elaine Constantine hakkında."

Yüzümü ona döndüm, ifademi soğukkanlılıkla korudum. "Haberler mi?"

Suçlama ve soru kasırgasını bekledim ama gelmediler.

"Evet. Power kardeşler. Görünüşe göre onu almışlar. İşler sarpa sarıyor."

"Güç kardeşler mi?"

"Berbat, ha? İnsanlar ona bunu ödeteceklerini söylüyorlardı ama kimse buna inanmıyordu. Görünüşe göre, annesinin

tehditler savuruyor. Eğer dikkatli olmazsak savaş çıkacak."

Ah o heyecan. Bunu damarlarımda hissedebiliyordum, ailelerimiz arasındaki savaşa duyduğum iğrenç aşkı. Elbette Power kardeşler arkalarına yaslanıp böyle bir suçlamayı kabul edemezlerdi. Tekrar şehrin ışıklarına baktım. "Power kardeşler olduğunu nereden biliyorlar?"

"Bilmiyorum," dedi. "Detayları öğrenmek için elimde ipuçları var."

"Gece yarısından sonra beni buraya sırf Power kardeşlerin Elaine Constantine'i evinden kaçırdıklarını söylemek için mi getirdin? Sabaha kadar bekleyebilirdi."

"Bunun oldukça önemli bir haber olduğunu düşünmüştüm. Bir tür sapık gibi onun peşine düştün. Olan bitenden haberdar olmak istersin diye düşündüm." Bana bakarken zihni çalışıyordu.

"Hepsi buysa, siktirip gidebilirsin," dedim ve elimle uzaklaşmasını işaret ettim.

"Baban benimle zaten konuştu," dedi kıpırdamadan. "Elaine Constantine'e neler olduğunu öğrenmekle çok ilgileniyor. Görünüşe göre senden daha çok ilgileniyor."

Bu düşünce içimde alevlendi. Elbette ilgilenecekti - beni Constantine saçmalığının dışında tutmaya çalışıyordu şüphesiz. "Ona ne söyledin?"

"Sana söylediğim gibi. Çok fazla değil, sadece Power kardeşler onu aldı." Akllı hâlâ çalışıyordu. Neredeyse duyabiliyordum.

"Aferin sana," dedim. "Eminim ikili oynadığın için sana minnettardır." Alaycılığımın içinde kin vardı. Kin Trenton Alto'nun alışık olduğu bir şeydi, on iki yıldır benim iş bitiricim olmuştu.

"İkili oynamak mı?" diye sordu. "Hayır. Onun kaçırıldığı sokakta herkes tarafından biliniyor. Ona gizli bir şey söylemedim. Onu gerçekten kimin kaçırmış olabileceğini de."

"Peki bu kim olabilir?"

Başını eğdi, düşündü, düşündü. "Onu evinden aldıklarını nereden biliyorsun?"

"Ne?"

"Power kardeşlerin Elaine Constantine'i evinden aldıklarını söylediniz. Onu herhangi bir yerden almış olabilirler. Onu nereden aldıklarını nasıl bildiniz?"

Gözlerimi soğukkanlı ve sakin tuttum. "Şanslı bir tahmin."

Bana inanmadı. Beni bunun için çok iyi tanıyordu. Bir kez daha anladım ki, o pisliği uzun zaman önce öldürmeliydim. Onun bilgisi benim zayıflığımdı. "Nadiren orada olur," dedi. "Çok şanslı bir tahmin, değil mi?"

"Bana söyleyecek bir şeyin varsa, söyle."

Benden çok daha kısa olan iş bitiricime baktım ve kaşlarımı çattım. Onu öldürüp bu işi bitirebilirdim ama yapmadım. Görünüşe göre her birimizin kendi aptallıkları var. Benimki Alto'yu bana hizmet etmesi için hayatta tutmaya yönelik bencilce bir arzuydu.

Takım elbisemi işaret etti. "Lucian Morelli, gece dışarıda, Elaine Constantine'in evinden kaçırıldığını biliyor... Bazı insanlar sorular sorabilir."

"Aklı başında olan insanlar değil."

Ellerini havaya kaldırdı. "Elbette, Lucian. Elbette. Sadece söylüyorum. İnsanlar Elaine Constantine ve ona ne olduğu hakkında pek çok soru soracak."

"Beni onlardan haberdar etsen iyi olur. Babamdan önce ben. Haberler için sırada bekleyebilir."

"Bryant'tan önce sen. Haberleri alır almaz geri döneceğim." Veda etmeye bile yeltenmeden kendini dışarı attı. Benim gibi bir piçle kibarlık yapmanın anlamı yok.

Son on yılda bunu yeterince iyi öğrenmişti.

Herhangi bir rahatlama ya da gerginlik hissetmek bana göre değildi. Psikopat zihnimde herhangi *bir şey* hissetmek bana göre değildi. Duygular bir yenilikti. Yine de o anda ikisini de hissettim. İçimi geren bir çatışma.

Kendi saçmalıklarımın ve etrafımdaki dünyada başlamak üzere olan kaostan ders almalıyım. Morelli Holding'i devralmalı ve onu ölüme terk etmeliydim. Ama yapmadım.

O baştan çıkarıcı kadını ve iğrenç yöntemlerini sikeyim, ama yapmadım.

Alto'nun tesisten ayrılmasına bile fırsat vermeden doğruca otoparka gittim ve arabama geri döndüm. Elaine Constantine beni en iyi halimle yakalayacaktı.

Yedinci Bölüm

Elaine

KARANLIK beni sımsıkı sarmıştı. Tepedeki ışık çalışmıyordu. Odada bir yatak vardı ama onu kullanmak istemiyordum. Kapının karşısındaki duvara yaslanmış, kollarımı dizlerime dolamış, kendime sıkıca sarılmıştım.

Birçok gece karanlıkta kilitli bir kapıya bakarken korkmuştum. Beklemek. İnsanları beklemek. *Erkekleri.*

Şimdi bir adamı bekliyordum. O gerçekten bir adam mıydı? Yoksa bir canavar mıydı?

Bazen onları birbirinden ayırmak zor oluyordu. Susamıştım ve üşüyordum. Yalnızdım.

Yıllardır kaçtığım kırık kızdım, ama şimdi ondan kaçmama yardım edecek kokainim ya da alkolüm yoktu. Kahretsin, buna ihtiyacım vardı. Kaçmaya ihtiyacım vardı.

İşin ironik yanı, Lucian Morelli'nin evinde kimsenin beni aramayı düşünmeyecek olmasıydı. Dairemi kontrol edeceklerdi. Sonra Tristan'a sorarlar. Benim için endişelenirdi. Kimse beni Lucian Morelli'yle ilişkilendiremezdi ve ilişkilendirse bile kimsenin onun evi için arama emri çıkarttıracak kadar gücü yoktu. Bir esiri saklamak için hem bariz hem de mükemmel bir yerdi. Suçlayıcı mektupları göz önünde saklamak gibi.

Artık gerçekten Lucian Morelli'nin merhametine kalmıştım. Beni burada buruşup ölmeye terk edebilirdi ve bunu kimse bilmeyecekti. Ölmeyi ne kadar istesem de, bu şekilde ölme düşüncesi gözlerimi yaşartmaya yetiyordu. Lütfen Tanrım, Lucian Morelli'nin o kadar kötü olmasına izin verme.

Lucian Morelli bile bu kadar kötü olamaz.

Sadece o *olabilirdi*. Lucian Morelli tanıdığım en şeytani canavar olabilirdi.

Bir arabanın garaj yoluna girdiğini duyduğumda neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Hemen pencereye koştum ama hiçbir şey göremedim, dışarısı zifiri karanlıktı. Verandanın ışığı yanana ve ön kapıya doğru giden figürü aydınlatana kadar hiçbir şey yoktu.

Geri çekildim ve kendimi duvara dayadım, hazırlandım. Ön kapı alt kata çarptı ve ayak sesleri duydum. Bir hareket duydum.

Oydu. O olduğunu biliyordum.

Girişini beklerken daha çok korktum mu yoksa daha çok rahatladım mı bilmiyorum. Ama gelmedi. Hiçbir şey gelmedi.

Alt kattan daha fazla hareket sesi geliyordu ama hâlâ bir şey yoktu. Merdivenlerde hala ayak sesi yok.

Kalbim küt küt atarak orada dikilirken sanki bir ömür boyu beklemişim gibi hissettim. Sonunda ayak sesleri merdivenlerden duyulduğunda, neredeyse geldiği için minnettar olacaktım. Her şey tek başıma yitip gitmekten daha iyi olurdu.

Anahtar kilidin içinde ağırdı. Kapı yavaş ve sabit bir şekilde açıldı ve işte oradaydı. Kocaman gövdesi alt kattan gelen ışıkla aydınlanmıştı.

Benimle konuşmadı, sadece orada durdu, çerçeveye yaslandı, rahatlığıyla daha da uğursuzdu.

Onunla konuşmadım çünkü boğazım kurumuştı ve ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Geç oldu," dedi bana. "İtaatsizlik için zamanım yok. Ve kesinlikle sabrım da yok. Gerekirse ceza ağır olacaktır."

Başımı salladım ve o da sahanlığa geri adım atarak aşağıya indi. Onu takip ederken bacaklarım jöle gibi olmuştu. Kendimi gerçekten de benden beklediği gibi küçük bir oyuncak bebek gibi hissediyordum.

Ona katıldığımda mutfaktaydı. Gözlerim önümdeki adama odaklanırken ışığın sertliğine karşı kırışıyordu. Evet, Lucian Morelli'nin en iyi haliydi. Nefesimi kesecek kadar güzeldi.

İnkâr etmesine neden olur diye ondan bir şey istemek istemedim. Kendimi orada durmaya, beklemeye ve umut etmeye zorladım.

Görünüşe göre canavarın kemiklerinde en azından bir parça nezaket varmış. Bana bir maden suyu uzattı, ben de bir dikişte içtim.

"Teşekkürler," dedim, beni öldürmek isteyen bir adamın önünde, pırıl pırıl bir mutfakta çıplak olduğum gerçeğinden çok temel ihtiyaçlar konusunda endişeliydim.

Saatın kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama geç olduğunu biliyordum. Canavar aslında yorgun görünüyordu. Hatta belki biraz boyun eğmiş. Onu böyle göreceğimi hiç hayal etmemiştim.

Her zaman ölümsüz görünüyordu.

Sesimi buldum. "Sanırım çok acil bir şey seni uzaklara sürükledi."

"Seni ilgilendirmez," diye karşılık verdi.

Bir dakika daha saygı duruşunda bulunduk. Çok ağır.

Bana ne yapmayı planladığını merak ediyordum. Acıyı sert ve katı mı, yoksa yavaş ve şehvetli mi yapacaktı? Belki ikisi de.

Sonunda bekâretimi alıp almayacağını ve beni parçalamadan önce fantezilerimin vaat ettiği kadar iyi olup olmayacağını merak ediyordum.

"Beni özledin mi?" diye sordu, sesi neredeyse yumuşaktı. Müzikal.

"Hayır." Ama meme uçlarım sertleşecek kadar üşümüştüm. Beni bir aşağı bir yukarı süzerken bakışları neredeyse onları ısıtıyordu. Kalçalarım birbirine sıkıca kenetlendi. Fark etmişti. Çok şey görebiliyordu.

"Sıkıldım," dedi bana. "Beni eğlendirmenin zamanı geldi."

Omuz silktim. "Ben de sıkıldım. Belki de senin de beni eğlendirmenin zamanı gelmiştir."

Şeytani sırıtışını çok iyi tanımaya başlamıştım. Beni ürpertiyordu.

"Merak etme tatlım. Eğleneceksin."

Koridoru işaret etti, ben de itiraz etmedim. Ondan önce çıktım ve içgüdüsel olarak salona döndüm.

Bana doğru bastırıp kolunu boynuma dolayana kadar arkamda ne kadar yakın olduğunu fark etmemiştim.

"Acını istiyorum, küçük bebek."

Beni kanepenin koluna yatırıp pantolonundan kemerini çıkardığında ne olacağını biliyordum. Arkamdan ona bakmama gerek yoktu. Daha önce de birçok kez bu pozisyonda bulunmuştum... kemeri bekliyordum... acıyı... cezayı.

İlk kırbaç tam kığımın yanaklarına indiğinde acıyla bağırdım.

Aynı noktaya iki kez vuracak kadar yetenekliydi. Sonra üç kez.
Sonra dört.

Onu almakta o kadar ustaydım ki, benim en şaşırtıcı şekillerde yanmaya başladı, acı şekil değiştirip en garip zevklere dönüşürken kalçalarım sallanıyordu.

Serbest bırak.

Serbest bırakıldı.

"Bu, daha önce saygısızlık ettiğin için sana verilen ceza," dedi ve ben itiraz etmedim, sadece kabul ettim. "O güzel küçük ağzına dikkat etmeyi öğrenmek zorunda kalacaksın."

Beş. Altı. Yedi.

Nefes nefese kalmıştım, her kırbaça ağlıyordum. Sekiz. Dokuz. On.

Karınca lanma.

On bir. On iki.

Acıyor.

Evet. Canım yanıyordu.

Acı çekmek istedim.

Acı çekmeye ihtiyacım vardı.

Lucian Morelli'nin başparmağı göt deliğimin derinliklerine girdiğinde hâlâ acıdan sallanıyordum, o kadar kuru ve sıkıydı ki canım çok yanıyordu. Tekrar tekrar bağırdım. Çekti ve göt deliğimin etrafında döndü. Sonra da inlememe neden olacak kadar sert bir şekilde beni sikti.

Kemeri avucuyla değiştirdi ve beni hızla tokatladı. Tokatların sesi odanın içinde duyuluyor, çılgınlıklarımı maskeliyordu. Artık kendimi onun oyuncak bebeği gibi hissediyordum.

Artık onun bebeğiydim.

Beni çevirip dizlerimin üzerine çökmeye zorladığında nefesim kesilmişti. Aleti bekliyordu, ağzım açıktı.

Lucian Morelli'nin sikini emdim, derinlere doğru zorlarken kocaman gözlerle ona baktım. Beni boğdu ve ben de iyi bir kız gibi kabul ettim. Beni defalarca kusturdu ama bu onu emmemi engellemedi.

"Birileri seni iyi eğitmiş," dedi homurdanarak.

Bu konuda haklıydı. İyi eğitilmiştim. Ama bana öğreten biri değil, birçok kişiydi. Hayatım boyunca gırtlığıma zorla sokulan birçok yarak olmuştu.

Aletindeki zonklamayı hissettim ve ne olacağını biliyordum.

Ağzımdan çekildi ve boyunu üzerimde gezdirdi, ben de ağzımı açtım. İlk döl fışkırması yüzüme geldi. Gerisi dilimin üzerinde mükemmel bir akıntıydı. Yutkunmadım, sadece nefesini tutarken ona baktım.

İşte o zaman onları gördü... parmaklarımı bacaklarımın arasında. "Sen küçük azgın bir bebeksin, değil mi Elaine?"

Klitorisimi ovalamayı bırakmadım. Ağzım hâlâ açıktı, dölleri dilimin üzerinde parlıyordu ve klitorisimi o kadar hızlı ovuşturdum ki ürperdim.

Kıçım yanıyordu, meme uçlarım geriliyordu ve klitorisim bir işaret fişegi gibi parlıyor, kıvılcımlar saçıyordu.

Canavarımın dölleri dilimin üzerindeyken dizlerimin üzerine çöktüm ve o beni izledi. O karanlık, şeytani gözleriyle beni izledi.

Sekizinci Bölüm

Lucian

UYUMADIM, sadece oturdum ve kanepede çırılçıplak kıvrılmış kızı izledim. Rüya görüyordu, bitkin düşmüştü. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Sadece lanet bir Constantine olması utanç verici.

Elaine için savaş başladığında şehrin sarsılacağını biliyordum. Constantines'in Power kardeşlere karşı savaşı büyük bir gösteri olacaktı. Ben de hevesli bir izleyici olurdum.

Kaçıranın ben olduğumu öğrenmedikleri sürece.

O zaman Constantine'in gazabı ailemin üzerine çökecekti. Kendim için endişelenmiyordum ama annem ve kız kardeşlerim tehlikede olacaktı. Morelli Holding'den uzaklaşabilirdim...belki. Ama aileme gerçek bir zarar verirsem kendimle yaşayamazdım.

Telefonum her zamanki gibi gün için bip ve ping seslerine başladığında güneş pencereden doğuyordu. Morelli imparatorluğu çoktan uyanmış, anlaşmalar ve takaslar her zamanki turlarına başlamıştı. Ve hayatımda ilk kez ben onların arasında değildim.

E-posta göndermiyor, telefon etmiyor ya da manila klasörlerindeki kağıtları okumuyordum. Bu garip ve yabancı bir huzurdu.

Nihayet yerimden kalktığımda dışarısı aydınlanmıştı. Küçük bebeğim mutfak kapısında kendini gösterdiğinde kahve makinesi canlı ve aktifti.

Korkmuş ve yorgundu, güzel bir kombinasyon.

Kahve isteme zahmetine girmedi. Bundan daha iyisini bildiğine şüphe yok.

O beni izlerken kendime bir tane yaptım, sadist yanım onun susuzluğunun tadını çıkarmaya hazırlanırken o da benimkini içmemi izledi. Sadist yanımın savaşı kazanamadığını fark ettiğimde çıldırmış gibi hissettim. Kendimi durdurmadan önce küçük bebeğim için bir kupa hazırlamıştım bile. Siktir et. Yine de ona bir tane yaptım. Ona seçenek sunmadım, sadece benimkine uygun siyah bir tane uzattım.

"Teşekkürler," dedi ve bana nadir görülen, yumuşak bir gülümseme attı.

Sikeyim. O kadar doğal bir baştan çıkarıcıydı ki. "Arkanı dön," dedim.

Ne görmek istediğimi anlamadan önce bana boş boş baktı. Bana arkasını döndü, kışında çok güzel izler vardı, belli belirsiz morarma çizgileri. Bu manzara sikimin seğirmesine neden oldu. Tam kahve fincanını dudaklarına götürürken ona doğru yaklaştım. Boynuna değen sıcak nefesim ürperti.

"Şehre geri dönüyorum," dedim ona, sanki bir açıklamayı hak ediyormuş gibi. "Buradan kaçmaya çalışmayı aklından bile geçirme. Hiçbir yere varamazsın. Seni sıkı sıkıya kilitliyorum ve dışarı çıksan bile o arkadaşını yok etmeme birkaç dakika kaldı. Onu asla zamanında kurtaramazsın."

Bana döndü ve kaşlarını çatı. "Evet, biliyorum. Benim de bir beynim var biliyorsun. Her otuz saniyede bir bariz olanı gösterip durmana gerek yok."

Elim bir anda memesinin üzerindeydi ve sertçe sıkıyordum. "Uslu duracak mısın?"

Etini büktüğümde yüzünü buruşturdu. "Bu *kendime* nasıl *davrandığıma* bağlı anlamına gelir."

Aslında bu durumda davranışın ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bir yanım onun üst kattaki karyolaya çırilçıplak bağlanmasını isterken, bir yanım da onun meraklı ve muhtaç bir halde etrafta sürüklendiğini düşünmek istiyordu. "Üzerinde morluklar bırakarak çok eğleneceğim," dedim ona, etini bırakarak ve en az onun kadar kendime de bunu nasıl söylediğimden nefret ederek. "Seni ağlatmaya bayılıyorum, çünkü sanki senden bir şeyler hissedebiliyorum."

Bana baktı. "Sen kesinlikle delisin." Bu benim sırtıtmama neden oldu ve o da bana sırtıttı.

Masadan anahtarlarımı almadan önce koridordaki aynada kendimi düzelttim. Elaine önümde dururken küstahtı, eli kalçasındaydı ve göğsündeki taze izlere rağmen bana sırtıyordu. "Ofisteki gününün tadını çıkar, *tatlım*."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," dedim ve dışarı çıktım.
Bunu ona daha sonra ödetecektim.

Dokuzuncu Bölüm

Elaine

Ben her zaman yalancı olduğum kadar sinsi de oldum.

Annem benden nefret etmeden önce *meraklı olduğumu* söylerdi. Aile evinin etrafında küçük bir zerre gibi dolaşır, başkalarının bakmadığı yerleri keşfederdim.

Kız kardeşim Vivian'ın on beş yaşındayken yatağının altında günlüğünü buldum. Drama grubundaki Roberto Henley'e olan aşkını ve dersten sonra onu nasıl taciz ettiğini okudum. Rachel Weston'la yatıya kaldıkları zamanlarda nasıl edepsiz şeyler konuştuklarını ve bir gün kiminle evleneceklerini nasıl planladıklarını okudum. Bir keresinde annemin odasına gizlice girdim ve komodinin çekmecesinde bir şeyler olduğunu gördüm. Tinsley'nin makyaj koleksiyonunu inceledim ve annemin gizli oyuncaklarından bazılarını *ödünç aldığını gördüm*.

Lucian erzak almak için birkaç saatliğine ayrıldığında, merakımı gidermenin zamanı gelmişti.

New York'a dönmek üzere yola çıkacağından emin olduğumda evi biraz inceledim. Önce dış kapıları kontrol ettim. İkisi de kilitliydi. Sonra pencereleri. Her pencerede bir kilit vardı. Tabii ki, kırıp içeri girecek bir şey bulabilirdim. Ama bulamadım. Pencereden dışarı baktım, uzaktaki gölgeleri kontrol ettim.

Üst kata çıkarken kendimi bir istilacı gibi hissediyordum. Bir tür suçlu gibi parmak uçlarımda siyah metal merdivenin kenarından ayrılmadım. Ev sahibi etrafı gözetleyeceğimi çok iyi bildiği için bu hiç de mantıklı değildi.

Sahanlıktan yüksek sesli bir gıcırta geliyordu. Odam, ya da Lucian'ın deyimiyle *kutum*, gün ışığında bile küçük ve karanlıktı. Odanın

banyo güzeldi ama aynı zamanda küçüktü. Duş ünitesinde neredeyse hiç banyo malzemesi yoktu; sadece pahalı bir vücut yıkama suyu ve şampuan vardı. Lavabonun üzerindeki aynalı dolabı açtığımda şaşırdım. Tutucuda tek bir diş fırçası ve diş macunu vardı. Beklediğimden daha rahattı, orada düzgünce duruyordu.

Lucian'ın ağzında olduğunu düşünmek tuhaftı. Lucian'ın onu ağzında kullandığını düşünmek tuhaftı. Morelli canavarının bu kadar basit bir şey yaptığını hayal bile edemezdin.

İçimdeki kadın, o bakmıyorken bu alanda sınırlarımı aşmak istedi ve ben de yaptım. Lucian Morelli'nin diş fırçasını aldım ve dilimi kılların üzerinde gezdirdim. Bu bende garip bir ürperti yarattı. *Yaramazlık*. Diş fırçasını amacına uygun olarak kullandıktan sonra duşa girdiğimde kendimi çok daha az yaramaz hissettim. Sıcaklık güzel bir rahatlamaydı.

Rafin üzerinde bir havlu vardı. Ona sıkı sıkı sarındıktan sonra sahanlığa geri döndüm. Beni neyin beklediğini biliyordum - benim gibi meraklı bir kız için son nokta.

Lucian Morelli'nin kapısı en uçtaki kapıydı. Onun kapısı bile nedense daha uğursuz geliyordu. Daha heybetli.

Kilitli değildi.

Belki bu onu aptal yapıyordu ama kilitli değildi.

Yatağı odanın içinde kocaman duruyordu. Gardırobu sade bir ahşaptı ama evin geri kalanıyla uyumlu bir şekilde doldurulmuştu. Kıyafetlerle dolup taşıyordu, böylesine vasat bir fonda çılgınca görünen takım elbiseler. Onun gibi kokuyorlardı. Büyük. Etkileyici.

Yatağının başucundaki çekmecedeki, kayışında bazı harfler bulunan eski bir deri saat vardı. El yazısı el yazısı ama erkeksi, neredeyse kaligrafikti. Bu ona yakışıyordu. Kalem dolma ve simsiyahtı. Mürekkebin bir örneğini elime sürdüm. Küçük bir kızken yazı yazmayı severdim. En azından el yazısı bana adam hakkında bir şeyler anlatıyordu, çünkü metin anlatmıyordu. Sıradan kısaltmalar ve rakamlar, karalanmış grafikler, devrik cümleler vardı. Çok zeki, çok hesapçı bir zihnin stenografisiydi.

Lucian'ın yatak odasında kendimi tuhaf bir şekilde evimde hissettim. Sanırım seyrek dekoruyla bile bir ev gibi hissettirdiği için. Burada gerçekten ne kadar zaman geçirdiğini ve buraya geldiğini bilen biri olup olmadığını merak ediyordum. Nedense bundan şüpheliydim.

Önceki geceden kalan külotumu ya da elbisemi giymedim.

Onun yerine Lucian'ın tasarım gömleklerinden birini askıdan aldım. Gömleği giydiğimde siyah zenginliği aynada solgun görünmeme neden oldu. Onun gömleğini giymek hoşuma gidiyordu; özel hissettiriyordu. Kendimi ona en sıradan yollardan bile yakın hissediyordum. Bu tuhaf bir şekilde yakın hissettiriyordu - hayal edebileceğimden bile daha yakın. Bazı açılardan onun sikiinin kıçımında olmasından ya da nefesinin yüzümde olmasından bile daha yakın.

Onu bir daha ne zaman göreceğimi merak ediyordum. Bu düşünce hem ürkütücü hem de heyecan vericiydi, hızla alışmaya başladığım bir kombinasyondur bu. İnsanlar çabuk adapte oluyorlar, değil mi?

Kendime biraz çorba ısmarladım, Maine'de lüks bir restoran olmaktan çok uzaktı. Kendime bir kahve yaptım ve tavandan aşağı yuvarlanan şık televizyondaki akılsız bir programa yerleştim. Odaklanamıyordum. Tetikleydim, arabanın garaj yoluna gireceği düşüncesiyle kalbim küt küt atıyordu.

Garaj yoluna bir araba yanaştığında, oturduğum yerden sıçradım, sınırlarım beni canlı canlı yiyip bitirdiği için enkaza döndüm.

İçeri girip gözlerini bana diktğinde canavar sessizdi. Gözleri hiç görmediğim kadar karanlıktı. Çenesi hiç görmediğim kadar sertti. Dışarıda hava henüz kararmamıştı, o yüzden doğrudan buraya gelmiş, belki de alışlagelmiş saat beşten önce ayrılmış olmalıydı. Şaşırtıcı. Eminim yüz ifadem ona bunu söylemiştir.

"Gömleğimin tadını çıkarıyorsun, değil mi? Şimdiden özgürleşiyorsun."

O beni izlerken ellerimi kumaşın üzerinde gezdirdim. "Yıkanmamış bir elbiseden daha iyi, çok teşekkür ederim. Bazı özgürlükler alınmak için vardır." Ellerimi kalçalarımın üzerinde tutarak durakladım. "Bütün gün çıplak dolaşmamı mı bekliyordun?"

Cevabı basit ve açıktı. "Evet."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Elbette, doğru. Bunun bir peri masalı olduğunu mu düşünüyorsun?" O da bana sırtarak karşılık verdi.

"Pek sayılmaz. Burada sonsuza dek mutlu olmak diye bir şey yok. Daha çok bir trajedi gibi. Sen insan kılığına girmiş bir canavarın kurbanı olan masum bir kızsın."

"En azından duşunda düzgün bir vücut yıkayıcısı olan bir canavar. Teşekkür ederim."

Gülmenin eşliğindeydi. Bunu görebiliyordum. O gülmedi. Ceketini kanepenin üzerine attı ve mutfığa yöneldi. Kahve makinesini çalıştırdığını görmek için tam zamanında onu takip ettim. Bir tane alacağımı umuyordum. En azından beni kendi zevki için becermeden önce.

Onun varlığında kendimi garip bir şekilde insan gibi hissediyordum; doğduğum günden beri tanıdığım en büyük düşman olduğu düşünülürse bu çok saçmaydı.

"Bana kıcını göster," dedi. "İzleri görmek istiyorum."

Onun için döndüm ve gömleği kaldırdım ve sonra arsız tarafım biraz daha güç buldu. Onun için popomu salladım ve omzumun üzerinden ona bir bakış attım.

Saniyeler içinde üzerime atladı, kolunu boğazıma doladı ve kıcıma sert bir tokat attı. "Beni eğlendirmek için sesini bulan bir kız ile dayak isteyen bir kız arasında çok ince bir çizgi var, Elaine."

Bunu biliyordum. Başımı sallamayı başardım ve o da beni bıraktı.

Kahve makinesine döndüğünde arsız tarafım büzüşüp yok oldu. Bu adam benim sonum olacaktı, bunu unutmamam gerekiyordu. Onun eğlencesi benim için hiçbir şeydi. *O* benim için hiçbir şeydi. Lucian Morelli benim Constantine ruhum için bir hiçti, asla da olmayacaktı. Zavallı ömrümün geri kalanında değil.

"Dizlerinin üzerine çök," dedi.

Onuncu Bölüm

Lucian

Yerdeki küçük bebek beni şaşkına çevirdi.

Mavi gözleri havuz gibiydi, sırlarıyla derindi. Kelebek güzelliğinin farklı tonları, steril çevrede bile siren çağrıları gibiydi. Burada evinde gibiydi, zenginlik içinde evinde görüldüğünden bile daha fazla. Bu beni şaşırtmamalıydı.

Bu açıdan daha da güzeldi, bana bakıyordu. Tadını çıkaracak kadar yaklaştım. "Gömleğimi çıkar. Şimdi."

Parmakları karmakarışık, küstahlığı unutmuştu. Gözle görülür bir şekilde gergindi.

Elini yine izinsiz olarak kalçalarının arasına soktuğunu görmek istedim ama yapmadı. Sessiz ve hareketsizdi. "Bu kadar güzel olduğun için şanslısın," dedim ona.

Sessiz kaldı. Onun tavrını bu kadar çok istemem beni hayal kırıklığına uğrattı. Çünkü istiyordum. Bir parçam onun tavrını istiyordu. Hatta bir yanım bundan *hoşlanıyordu*. İğrençti.

Bunun için onu cezalandırdım, ayağa kaldırdım ve göğüslerini tahtaya sıkıca bastırarak tezgâhın üzerine oturttum. Çekmeceye uzandım ve metal spatulayı çıkardım. Uyluklarında gezdirdim, vurmadan önce onunla alay ettim.

İnledi. Onun acısını seviyordum.

Onu tekrar tekrar ciyaklattım. Başını ipeksi sarı buklelerinden geriye doğru çektim, güzel yanaklarından süzülen gözyaşlarını görmeye açtım ama yoktu. Ağlamıyordu.

"Seni benim için ağlatacağım," diye hırladım ama o gülümsedi.

"Buna güvenmeyin, efendim." Gülümsemesi kaba değildi. Gerçektir. Gözlerindeki acıyı aydınlatıyordu.

Bunu biliyordum. Benim merhametime olduğu kadar gazabıma da muhtaç bir mazoşistti.

Sikim pantolonumun içinde bir canavara dönüşmüştü, sirene diğer her şeyimden bile daha fazla kaptırmıştım kendimi.

Bekareti, almak için orada duran en büyük baştan çıkarıcıydı. Ne istersem, ne zaman istersem almaya alışmıştım. Babasından bir şeyler öğrenen küçük bir çocuk olduğumdan beri öyleydim. Her zaman parmaklarımı tıklar ve çağırdığım her şeyi alırdım. Gözlerimi istediğim her şeye dikerdim ve o şey ayağıma kadar gelirdi. İnsanlar, eşyalar, yerler. Peki neden onu almadım?

Neden hala onun küçük dar amcığını almamıştım? Kim bilir.

Ona biraz daha vurdum ve o da benimle birlikte hareket etti, nefesi kesilirken kalçalarını salladı. Endorfinler ona akın ediyordu, bunu hissedebiliyordum. Nefes alışları inlemeye dönüştü. İstiyordu.

Bunu o istedi. Elaine Constantine ona zarar vermemi istedi.

Kalçalarını ayırmaya zorladım ve parmaklarımı amına doğru kıvırdım. Klitoris elimde bir oyuncak gibiydi. Buktüm. Tamamen farklı bir melodiyle acıyordu.

Nasıl bir his olduğunu merak ettim.

Şimdiden güzel bir tonda kızaran kıcının nasıl bir his olduğunu merak ettim.

"Hoşuna gittiğini biliyorum," dedim ona.

Onu yüzüme doğru çevirdim, dudağını ısırmasına ve inlemesine neden olacak kadar sert bir şekilde göğüslerine vurmadan önce ona hiçbir uyarıda bulunmadım. Pembeleşmelerine bayılmıştım.

"Seninle oynayan adamlar, sana gerçek bir mazoşist olmayı mı öğretiler?"

Cevap vermedi, sadece baktı.

"Sana bir soru sordum," dedim. "Seninle oynayan adamlar, sana gerçek bir mazoşist olmayı öğretiler mi?"

"Bu konuda konuşmayacağım," diye fısıldadı. "Ben sırlarımı anlatmam." Göğüslerini öylesine sert bir şekilde buktüm ki çığlık attı.

Normal şartlar altında, istediğimi alır ve o sırları yüzüme tükürene kadar canını yakardım, ama garip bir şey vardı

İçimdeki arzu.

Daha önce hissetmediğim bir şey.

Onu bana karşı koyamayacak kadar kötü dövdüğümde bu sırları anlatmasını istemiordum. Karanlıkta gözyaşları yanaklarından süzülürken fısıldamasını, ruhunun derinliklerine kadar kırılmasını istiyordum. Sırlarını iyi bir kız gibi fısıldamasını istedim çünkü bunu istiyordu. En derinlerine kadar. Çünkü onları *bana fısıldamak istiyordu*.

Beynim beni mahvediyordu ve bunu biliyordum. Sirenlerin denizcileri boğmasının bir sebebi var.

"İnkârının bedelini ödeyeceksin," diye homurdandım ve bunda ciddiydim.

Bunu biliyordu. Sırtını dikleştirdi ve o mükemmel göğüslerini daha fazla ceza için sundu.

Anladı. Gözlerini sımsıkı kapattıran bükülmeler ve tokatlar, bükülmemek ve ağlamamak için mücadele ediyordu. Çırpınışları işe yaradı. Dirençliydi.

Sanırım öyle olmayı öğrenmişti. Sanırım ona öyle olmayı öğretiler. Erkeklerin ona esnek olmayı öğrettiği düşüncesi beni hem öfkeliendiriyor hem de heyecanlandırıyordu ve her zaman da öyle olmuştu... Ancak şimdi denge değişiyordu. Yavaş yavaş değişiyordu. Öfke gözlerimin arkasında zehir gibi yükseliyordu.

"Lütfen Lucian, beni becerir misin?" diye sordu. "Lütfen sık beni."

Onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladım, o kadar sertti ki haykırdı. "O küstah küçük ağzını sikime kusana kadar sikeceğim," diye hırladım. "Yerde soluyan küçük bir enkazdan başka bir şey olmayana kadar gırtlığını sikeceğim. İstedğin bu mu? Alacağın şey bu olacak."

On Birinci Bölüm

Elaine

İyi bir kız olduğum için hiç övgü almadım.

Babam yeterince iyiydi ama benim için nadiren zamanı olurdu. Annem soğuktu, her zaman eleştiriye odaklanırdı.

Kız kardeşlerim benden daha terbiyeliydi. Ben kara koyun gibiydim.

Gördüğüm tüm kirli ilgi için kendimi suçladım. Bana *kötü davrandın, cezanı iyi bir kız gibi çek* derlerdi. Belki küçük yaşta bile onlara inandım. Belki de inanacağımı biliyorlardı. *Belki, belki, belki*. Artık bunların hiçbir önemi yoktu.

Sanırım bu yüzden Lucian Morelli'nin sikini emmemi istemesinden gurur duyuyordum. Benden nefret ediyor olabilirdi ama dilimi onun uzunluğunda mükemmel bir şekilde aşağı yukarı hareket ettirmemden nefret etmiyordu. Nefesinin altındaki küfürler öfke dolu değildi ve saçlarımdaki parmakları kin dolu değil, çaresizdi.

Evet, gurur duyuyordum. Sakso çekmede bu kadar iyi bir kız olduğum için gurur duyuyordum.

Göğüslerim hâlâ acıyordu ama vücudumun her tarafını aydınlatan bir hassasiyet vardı. Kıçım hala sızlıyordu ama bu, canavara bakarken klitorisimin ne kadar iyi hissettiğini ve boğazımdan ne kadar zevk aldığını değiştirmiyordu.

Vücudundaki her bir damardan nefret etmeliydim, Morelli isminden de en az onun itişleriyle öğürdüğüm kadar öğürmeliydim. Ama nefret etmiyordum. O kadar sert karıncalanıyordum ki durduramıyordum.

"Al şunu," diye homurdandı ve ne istediğini tam olarak biliyordum.

Ağzımı iyice açtım ve ona baktım. Ama bu sefer döllerini ağzıma vermedi. Başımı geri çekti ve

yükünü pembeleşmiş göğüslerimin üzerine fıskırttı ve onları kalın kremle sıçrattı.

Beni sırtüstü yatırmadan önce uzun süre baktı. "Kendini saklamayı aklından bile geçirme," dedi bana. "Ben istediğim sürece o iğrenç memelerini sergilemeye devam edeceksin."

Tartışma zahmetine girmedim, sadece döllerini sıcak tenimde soğurken diz çökmeye devam ettim.

Lucian Morelli buzdolabıyla meşgul olurken beni hemen şaşırttı. Dolaptan peynirleri, salamları ve makarnaları toplarken hâlâ ona bakıyordum. Morelli ailesinin canavarı yemek hazırlıyordu. Morelli ailesinin canavarının yemek yaptığını asla hayal edemezdim.

Yaşadığım şoku fark etmiş olmalı.

"Aptal olma ve bunun benim tarafımdan bir nezaket olduğunu düşünme. Bana fena sayılmayacak bir şey yapacağına bir an bile güvenmiş olsaydım, seni hem aşçım hem de seks bebeğim olarak kullanırdım."

"Spagetti pişirebilirim," diye alay ettim, gücenmişim. "Ve ızgara peynir."

Bu sefer tavrım yüzünden beni cezalandırmadı. Garip bir şekilde birbirimize alışmaya başladığımızı düşünüyordum; küçük bir alana sıkışmış iki ezeli düşman, zıtlıklarla dolu dünyamıza rağmen pek çok açıdan o kadar da farklı görünmüyorlardı.

Ayağa kalktığımda itiraz etmedi, döl hala göğüslerime sıçramıştı. Tezgâha yaslandım ve onu izledim. Elleri yemek hazırlamada Çağırıcı derecede becerikliydi ve mutfakta bu kadar rahat olmasından bu alana ağına olduğunu daha da iyi anlıyordum. Lucian Morelli sadece yemek pişirmekle kalmıyor, aynı zamanda buna oldukça alışkın görünüyordu. Kesinlikle benden daha alışkındı. Bu konuda haklıydı.

"Minnettar olsan ve önüne konanı yesen iyi edersin," dedi bana. "Seni oyun zamanlarımda vücudunu zinde tutmak için besliyorum, açlığın umurumda olduğu için değil."

Küçük bir parçam ona inanmadı. O küçük parçam muhtemelen bir aptaldı ama ona inanmadım. Sadece bedenimi beslemiyordu, beni de besliyordu.

Makarnayı bir kâseye kaşıkla koyup uzatması uzun sürmedi. Yemek odasına doğru ilerledi ve masaya oturdu. Yanına oturup çatalımla yemeği karıştırırken tek kelime etmedim. Aslında güzeldi.

Canavar yemek yapabiliyordu.

Alaycılığımı dizginleyemiyordum, kığımın sandalyemin tahtasına çarpması umurumda bile değildi. "Ee, günün nasıldı tatlım?" Alaycı bir tonla sordum.

Bana kalbimi hoplatan bir bakış fırlattı. "Ortadan kayboluşunun yol açtığı enkazı duymak her şeyi daha da güzelleştirdi. Ailen Power kardeşlerle savaşa gidiyor. Gerçekten savaşa girdiklerinde akacak kanı ve çekilecek acıyı görmek için sabırsızlanıyorum."

Göğsümde bir çarpıntı oldu. Merak kadar suçluluk da. Ailem neden Power kardeşlerle savaşa girsin ki? Annem beni kurtarmayı çoktan reddetmişti. Belki de gösteriş içindi. Constantine gururuyla ilgili bir şey. Gururu hiç anlamamışımdır.

"Herkes bunun Power kardeşler olduğuna ikna olmuş görünüyor. Sanırım büyük bir borçla ilgili derin ve karanlık sırlarınız pek de gizli değildi."

Keşke bilseydi.

Keşke yaramaz küçük Elaine'in dünyadan ne kadar çok sır sakladığını bilseydi.

Onlar hakkında tek kelime etmedim, sadece daha fazla eleştiri için bu fırsatı kullandım.

"Dünya burada ne yaptığınızı anladığında bu kadar ukala olmayacaksınız. Kendi ailen bile seni mahvedecek. Bryant Morelli'nin benimle birlikte olmana tahammül etmesine imkan yok."

"Morelli ailesi hakkında her şeyi biliyorsun."

O anda, Güç kardeşleri suçlamak için yaptığım çılgınca hareketin canavarın derisini nasıl kurtardığına pişman oldum, en azından şimdilik.

Tek umudum onu öldürmeden önce bunu öğrenmemesiydi. Ya da beni öldürmeden önce.

Onun önünde bu utanç ve mahcubiyetle başa çıkmayı, onu ailemin gazabına uğratmak yerine neden kurtardığımı açıklamak zorunda kalmayı asla istemezdim.

"Sınırları istediğin kadar zorla. Hepsinin acısını sana çektireceğim. Ama inan bana, o güzel küçük dilini Morelli ismine karşı kullanmayı tercih edersen, ağzındaki baklayı çıkarırım."

Başımı sallayarak ağzımı kapattım ve yemeye devam ettim ama Lucian Morelli kendi kendine yalan söylüyordu. Ağzımdan dilimi kesip

Beni öldürmeden önce, sikini bu kadar iyi oynattığında değil. Morelli soyadının savunması bu sefer farklıydı. Daha gergin. Sanki on yıllardır ailelerimizi tüketen bir kan davasından daha büyük öncelikleri varmış gibi.

On İkinci Bölüm

Lucian

O gece onu zorla kutusuna soktuğumda ELAINE titriyordu. Hâlâ çıplaktı ve o tatlı göğüsleri sergileniyordu. Mükemmel bir oyuncak bebekti. Odanın içinden bana bir bakış fırlattı, iri gözleri benimkilere sabitlenmişti ve *lütfen* demiyordu. *Lütfen beni burada bırakma.*

Yalnız kalmak istemedi.

Bir parçam onu yalnız bırakmak istemiyordu. Yanımda olmasını, ne zaman istersem her isteğime boyun eğmesini istiyordum. Yine de bir Constantine ile aynı yatağı paylaşamazdım. Ya da küçük bebeğimle. O kadar alçalamazdım, şu anki ahmak delilik standartlarıma göre bile.

"Uyuduğundan emin ol," dedim ona. "O vücudun yarın benim için mükemmel olmasını istiyorum."

Cevap vermedi ve şüphesiz yorgunluk ona galip geldi. Yatağa girdi ve yorganı yukarı çekti. Ben kapıyı üzerine kapatmadan önce cenin pozisyonunda kıvrıldı ve bu... garipti. Ne olduğunu anlayamadığım garip bir his verdi bana. Neredeyse acı gibi.

Kapıyı sıkıca kapattım ve uzaklaştım.

Yatağım geniş bir yatak odasının ortasında yüzen büyük bir yapıydı. Elaine'in beni eğlendirmesini istiyordum ama bunun yerine onun için planlar yaptım. Canını acıtacak, esnetecek, son sınırına kadar zorlayacak planlar ve gelecek tüm güzel şeylerin heyecanıyla mastürbasyon yaptım.

Uyku beni buldu, her zaman olduğu gibi, beni buldu.

Ertesi sabah odamdan dışarı adımımı attığımda Elaine çoktan uyanmış, duşunu almış ve giyinmişti. Sanki buranın sahibiymiş gibi mutfakta kendine kahve yapıyordu. Bu bana bir kez daha

Tezgâhın üzerinde doldurulmaya hazır bir kupa daha olduğunu görmek garip bir his uyandırdı. Bir tane de benim için.

"Yatak rahatsız mı?" diye sordum. "Sana bir tane verdiğime şükret."

"Çoğu yatak benim için rahatsızdır," dedi, "hayatım boyunca Kötü deneyimler, kapıya bakmak, kimin gelip yatağıma tırmanacağından korkmak."

"Lanet yatağına tırmanan ben olacağım."

Takım elbiseme ve elimdeki anahtarlara bir bakış attı. "Ofise mi gidiyorsun? İyi bir 1950'ler karısı olup sen yokken taze fasulye güveci pişireyim mi?"

"Hayır, tatlım. Sen benim küçük bebeğimsin. Ve iyi küçük bebekler uzuvlarını ileri geri hareket ettirir, saçlarını tarar, pürüzsüz ve hazır olmaları için vücutlarındaki tüyleri tıraş ederler."

"İğrenç." Bana bir kahve doldurdu ve uzattı. "En azından bunu yola çıkmadan önce iç. İçinde kafein olmadan araba kullanmayı pek istemezsin."

Şaşkınlıkla ona baktım, şoktan başka bir şey değildim, çünkü bu mümkün olamazdı... Elaine Constantine'in *umursaması mümkün olamazdı*.

Şaşkınlığımı fark etmiş gibiydi; bana olduğu kadar ona da tuhaf gelmişti. Gerekçelendirmesi anında oldu.

"Bu senin vücudunla ilgili, seninle değil" dedi. "Bir araba kazası geçirir ve geri dönmezsen bana ne olacak? Bir süre sonra açlıktan ölürüm. Siktir git bu arada."

Kahveyi geri almaya gitti ama ben elinden aldım. Sağlam terbiyeyle yetiştirilmiştim ve kendimi tutamadım. Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı. "Teşekkür ederim."

Elaine de şaşırmıştı. Tepkiyle mücadele ettiğini biliyordum ama bunu durduramazdık. Nefret etsek bile durduramazdık. "Bir şey değil," dedi omuz silkerek, sonra da zorunlu olarak "Bir şey değil, göt herif," diye ekledi.

"Bu terimi kullandığında kulağa ne kadar gülünç ve çocukça geldiğinin farkında mısın?" Ona sordum. "Asi bir çocuk gibi konuşuyorsun." Kahvemi yudumladım. İyi bir iş çıkarmıştı.

"Bugün senin tişörtlerinden birini giyeceğim," dedi bana. "Eve döndüğünde beni istediğin kadar cezalandırabilirsin ama yine de giyeceğim."

İşte yine saçma bir açıklama daha. *Eve*. Ne zaman *Eve*.

"*Geri döndüğünde*," diye devam etti ama artık çok geçti.

"Burası benim *evim* değil," dedim. "Burası sen çılgılık atana kadar sana işkence ettiğim bir zindan. Bir an bile burada *evimde* olduğumu düşünme."

"Çılgılık atana kadar bana işkence etmek mi? Hepsi bu mu? Peki ya kan ve umutsuzluk? Bayılana kadar işkence etmeye ne dersin? Sakın bana yaşlandığında yumuşayacağını söyleme." Sırıtan çenesini bana doğru kaldırdı. Serbest kalan elim açıkta kalan boğazına gitti ve sıkıttı.

"Belki de bayılmayı hak etmiyorsun."

"Yap şunu," diye boğuldu.

Boğazını bıraktım ve parmaklarımı soluk soluğa ağzına soktum, kendi tükürüğünü gargara yapıp bana doğru kusarken onu geriye doğru ittim. Burun deliklerinden aşağı akana ve parmaklarımı boğazına sokarken gözleri sulanana kadar öğürdü.

Elimi çektiğimde iki büküm oldu, salyaları yerde birikirken nefesi kesildi.

"Ben dönmeden önce şu pisliği temizle," dedim ona, sadece onu biraz daha becerme dürtüsüne direnerek.

"Her neyse," dedi ben uzaklaşırken ve tezgâhın üstündeki saate bakarken, sesi boğuklaşmıştı.

Lanet olsun, beklediğimden bile geç kalmıştım.

Hiç geç kalmadım... Elaine Constantine benim küçük bebeğim olmadan önce.

Araba garajda bekliyordu ve altmış dakikalık yol da öyle.

Yaklaşan şeyin ne olduğunu biliyordum -Seamus ve Duncan ve onların babamın kışını öpmeye yönelik aşağılık girişimleri. Gidip kendilerini becerebilirler.

Morelli Holding'deki ofisime geldiğimde etrafta dolanıyorlardı. Seamus telefonunda olabildiğince şık ve profesyonel görünmeye çalışıyordu, Duncan ise karıştırmaya hakkı olmadığı evrakları karıştırıyordu. Ulaşma mesafesine girer girmez elinden kaptım.

"Ofisimden defol git."

Adam bana gülme cüretini gösterdi. "Burası senin ofisin değil. Senin ofisin.

Babamın. Bu sabah burada olduğumuzu biliyor. Sizin burada olmadığınızı da biliyor." Lanet olsun.

"Babamla ben ilgileneceğim," dedim ikisine de hırlayarak. "İnanın bana, burada yeriniz yok ve binamdan defolup gideceksiniz."

Bu kez gülen Seamus oldu ve telefonunu masamın üzerine bıraktı. "O zaman gidip onunla ilgilensen iyi olur, değil mi? Aşağıda, dokuzuncu katta." Bir hıyar gibi dudak büktü. "İnan *bana*, babası bu durumdan hiç memnun değil.

sabah."

Her nasılsa o pislüklerin doğruyu söylediğini biliyordum ve bu çok acı vericiydi. Normal şartlar altında bunu, ait olduğum yer olan Holdings'de değil de Bishop's Landing'de ortalıkta dolanmama bağlardım. Başka bir şey değil. Benim hatam.

Yine de dokuzuncu kata indiğimde içgüdülerim bundan çok daha fazlasını biliyordu. İçgüdülerim lanet olası beynimden daha mantıklıydı. Babamın ofisteki varlığı sadece Bishop's Landing'de takılmak ve Holdings'te kaytarmakla ilgili değildi; bu Elaine Constantine'le ilgiliydi. Bunu damarlarımda hissediyordum. Sadece ben değil, tüm dünya Elaine Constantine'e deli oluyordu. Gelirken tüm haberlerde duymuştum.

Kaçırıldı. Bir şekilde tüm dünya onun kaçırıldığını biliyordu.

Dokuzuncu kata vardığımda onu o zavallı dairesinden aldığım için neredeyse pişman olacaktım. Neredeyse onu Power kardeşlere ve kendi acınası ailesine bırakmayı dileyecektim, ya da kendini öldürüp herkesi zahmetten kurtaracaktım.

Neredeyse. Tanrım, düşüncelerimi ancak toplantı odasına girdiğimde fark ettim. *Neredeyse* onu bırakmış olmayı mı diliyordum? Bana neler oluyordu böyle?

Kesin olan bir şey varsa, o da babamın bunu öğreneceğinden emin olduğuydu.

On Üçüncü Bölüm

Elaine

Sabah televizyonu açtığınızda her kanalda yüzünüzün size baktığını görmek tuhaf bir deneyimdir - sizi yerinizden zıplatacak kadar tuhaf. İşte oradaydım, Lucian Morelli'nin kırsaldaki kulübesindeki ekrandan bana bakıyordum, her haber yayınında yer alıyordum.

Elaine Constantine kaçırıldı!

Haber kanalları kaçırıldığımı nereden biliyordu?

Vay canına, iyi haber alıyordum. Artık resmileşmişti, kaçırılmışım. Merhaba, medya bok fırtınası. Polis de işin içindeydi. Bir Morelli tarafından kaçırıldığımı bilselerdi, haberler yepyeni bir stratosfere ulaşırdı.

İnsanlar her kanalda spekülasyon yapıyor, dünyadaki sapık ucubelerin beni kaçırmış olabileceğinden bahsediyordu. İşte o zaman işler çığırından çıkmaya başladı. Rastgele insanlar beni Tristan'la birlikte gece kulüplerinde nasıl gördüklerini anlatıyorlardı. *Hay sikeyim.*

Belki Lucian'ın da o yerlerde olduğundan bahsetmeye başlayabilirler.

Lucian'ın gömleğiyle kanepede oturup ekranda yaşadığım dramı izlemekten neredeyse zevk alıyordum. Dışarıdaki dünya için bu kadar önemli hissetmek tuhaf bir şekilde heyecan vericiydi.

Tinsley oradaydı, ağlıyor ve herkesten bilgi vermesini istiyordu. Hiç şüphesiz annem onu iğrenç bir kaçırma olayından sonra kalbi kırılmış kız kardeş rolünü oynaması için görevlendirmişti.

En azından medyada Power kardeşlerden ya da borcumdan hiç bahsedilmiyordu. Ama Constantine evreninde beni kaçıranlar şüphesiz onlardı. Ne olursa olsun bunu anlayacaklardı, ama o gece odama girdiklerinde anlayacakları kadar değil

ve cevapları aradım. Power kardeşlerin beni kaçırdığı gerçeğini gerçekten desteklediğime inanamıyorum. Lucian'ın bunu öğreneceği düşüncesiyle utandım... notu... karaladığım notu...

Sikeyim.

Kendime bir kahve ve çorba hazırlarken televizyondan uzaklaştım, bu pürüzsüz alanda kendimi kendi dairemde hiç hissetmediğim kadar evimde hissediyordum. Bazı açılardan Lucian'ın beni temelli terk etmesini ve beni burada etrafımda kimse olmadan hayatımın tadını çıkarmaya bırakmasını diliyordum. Yıllardır yanımda taşıdığım, günlerimin bitmesini isteme saçmalığına rağmen neredeyse *hayatta* kalabilmeyi diliyordum.

Ama

hayır.

Hayır.

Hayır.

Lucian Morelli benim arkadaşım değildi. Ve burası bir sığınak değildi.

Lucian'ın ne zaman döneceğini merak ederek saate bakmaya başlamam kafamın ne kadar karışık olduğunu gösteriyordu. İçimdeki o kırık kız neredeyse onun yakında geri dönmesini ve boğazına parmaklarından daha fazlasını sokmasını umuyordu. O kırık kızın canının yanmasına ihtiyacı vardı. Lanet cezasına ihtiyacı vardı.

O kırık kızın bir sebebi vardı.

Öğle yemeği vakti yavaşça gelip geçti ve televizyon kanalları bile ilgimi çekmeyi bıraktı. Yıllardır ne kadar kötü bir kız olduğumu duyarken ekranda ne kadar güzel bir kız olduğumu duymak şaka gibiydi. Lanet okuyarak kapattım ve sonra sıkılmış bir şekilde oturdum.

Tekrar denedim ve televizyonda nerede olduğumu tahmin eden bir sürü rastgele konuşmacıyı daha izledim ve yine sıkıldım.

İşte o zaman her zaman olduğu gibi can sıkıntısı başladı. Can sıkıntısı zihnimde dolaşan anılara dönüştü ve kokain ya da alkolün beni uyuşturmadığı bu anılar hızla karanlığa gömüldü. Beni içten içe kemiren anılar.

Onları her zamanki gibi hissedebiliyordum. Her zaman olduğu gibi, kendi berbat ruhumun çukurlarından bana uzandıklarını hissediyordum.

Onları duydum, hissettim, korktum.

Hayır, lütfen. İyi bir kız olacağım. Söz veriyorum iyi bir kız olacağım.

Bana bir daha dokunma. Lütfen, bana öyle dokunma. Canımı yakma.

Acıyor Lionel Amca, lütfen bu gece onları içeri alma. Lütfen!

Çaresiz arzu hissim beni mutfığa geri götürdü. Titreyen parmaklarımla çekmeceyi açtım, ne geleceğini biliyordum, neye ihtiyacım olduğunu biliyordum, *her zaman neye ihtiyacım olduğunu biliyordum.*

Bıçaklar keskindi.

Lucian'ın bir gece önce salam için çok iyi kullandığını seçtim. Kontrol etmek için başparmağımın üzerinde gezdirdim ve yeterince iyiydi. Yeterince keskindi. Beni gayet iyi kesecekti.

Yüce Tanrım, keşke o anılar benim yerime defolup gitseler ve ölselerdi. Sırtımı dolaba vererek oturdum ve kendimi hazırlarken derin nefesler aldım. Bariz olanı inkar etmenin bir anlamı yoktu, o anılar gelmeye devam ediyordu. Beni yiyip bitiriyordu.

Lütfen, bana öyle dokunma!

Kalçamı sıyırdım, sadece acısını hissedecek kadar.

Lütfen Lionel Amca, lütfen. Onlara izin verme!

Bir sonraki kesik daha uzun ve derindi.

Lütfen, hayır. Hayır. Oraya değil!

Kan. Salınımı hissedebileceğim kadar kan.

İyi bir kız olacağım, sadece bana zarar verme, lütfen!

Uyluklarım damlıyordu. Acı ve rahatlamanın telaşı beni yatıştırdı.

İyi bir kız olacağım ve seni ağzıma alacağım. İyi bir kız olacağım ve elimi bacaklarımdan arasına koyacağım.

Başımı dolaba yasladım ve bu hissin tadını çıkardım. Yara izleri üzerinde taze kesikler. Lucian bunlar için beni cezalandıracaktı ama umurumda değildi. Bu cezayı memnuniyetle karşılayacak, terbiyemi hatırlayacak ve bunun için ona teşekkür edecektim.

Keşke bileklerimi kesip kendimi özgür bırakacak kadar cesur olsaydım ama değildim. Hiçbir zaman bunu yapacak kadar cesur olamadım. Bunu yapacak kadar cesur olsaydım, Lucian Morelli o gece benim için geldiğinde çoktan ölmüş olurum.

Lucian Morelli'yi kendi cehenneminde lanetlemek isteyecek kadar akıllı başında olsaydım, Power kardeşlerle ilgili notu mutfak tezgahına bırakmazdım.

Bölüm On Dört

Lucian

ELAINE, çok derine bakarsa bir insanı kör edebilecek kadar harika ve berbat renklere sahip kanatları olan bir kelebektir. Onu anlamıyordum. Anlamak istememeliydim.

Beni etkilememeli.

Gün sona erdiğinde kendimi durduramadan, babamın gazabına uğramış olmama rağmen, normal bir günlük işi olan herkesle birlikte dışarı çıkarken, ele geçirilmiş bir adam gibi arabaya geri döndüm.

"Sana neler oluyor Lucian? Holdings'i neden terk ediyorsun?"

Babamdan bir telefon almak ironik.

Endişeliydi. Bunu sesinden anlayabiliyordum. Oyun oynamayı severdi. Güç mücadelesi. Darbeyi. Hoşuna gidiyordu ama oynamayı bırakacağımı hiç düşünmemişti.

Benimle paylaştığı gerçek, hislerimi her şeyin ötesine taşıdı.

Elaine Constantine ailesine kendisini dışarıda bekleyenlerin Power kardeşler olduğunu doğrudan söyledi. Mektupla. Onlara mektupla söyledi. Mutfak tezgahının üzerine elle karalanmış bir mektupla.

Yani bunu senin yapmadığını biliyorum. Rahatladım, çünkü ona karşı bir hayranlığın olduğunu biliyorum. Ama sana şunu söyleyeyim, babadan oğula, erkekten erkeğe, onsuz daha iyi olursun. Unut onu. Şirkete geri dön. CEO olamayacaksın ama asla kazanamayacaktın.

Bishop's Landing'deki garajımın önüne geldiğimde hareket tarzım net ve kararlıydı. Elaine'in ne sikim olduğunu öğrenecektim.

o mektupla ne düşündüğünü. O sırlarını itiraf ederken ben de onun o küçük, tatlı, bakire amcığını kendime alacaktım.

Eşikten adımımı atar atmaz her zamanki küstahlığını sergilemesini bekliyordum ama evin içinde caka satmıyordu. Ne koridorda ne de oturma odasıdaydı, her ne kadar televizyon hala onun yüzünü göstermeye devam etse de. Bir an camı kırıp kaçtığını düşünerek paniğe kapıldım.

Ama mutfaktaydı ve onu görünce nefesim kesildi - dizlerini göğsüne çekmiş, yere oturmuş, etrafındaki dünyayı unutmuştu.

O sivri uç beni yine yakaladı, bu sefer karnımdan. Nefret ettiğim, bana hiçbir anlam ifade etmeyen, tamamen Elaine Constantine'le ilgili olan.

Onu ayağa kaldırdım ve kesime hazır bir et parçası gibi tezgâha çarptım. Ancak o zaman nefesimi tekrar yakaladı, o zaman nihayet güzel yanaklarından süzülen gözyaşlarını gördüm ve ne için olduklarını anladım.

Kalçalarındaki kan kabuk bağlamıştı, kendini doğradığı yerdeki kesikler hâlâ hamdı. Acısını, kanını, gözyaşlarını sevmem gerekirdi ama sevmedim. Benden başka birinin, hatta kendisinin bile onun bedenine zarar verebileceği düşüncesi beni öfkeyle çarpmaya yetiyordu.

"Bu da ne böyle? Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Bu kez bana bakarken içinde en ufak bir kin kıvılcımı bile yoktu. Dünyadaki tüm acılara ve korkulara yenik düşmüş, kırık bir kızdı.

Bıçağı yerden almak için eğildim. En iyisini seçmişti, en temiz dilimler için kararlı olduğu belliydi. Bıçağı tezgâha vurduğumda ırkıldı.

"Eğer bana alkol bıraksaydın, buna ihtiyacım olmazdı." Titriyordu, belli ki kendi pisliğinin içinde debeleniyor ve bunu kontrol edemiyordu. İşte oradaydılar, yüzeyden sızıyorlardı - o sarhoş edici küçük kelebek sırları. Beni sarhoş eden acı, öfke ve kederin renkleri.

"Ya da belki bıçakları kilitlerim."

O anda gözleri yeniden zehir saçmaya başladı. Çenesi gerildi. "Siktir git, Morelli! Ne kadar zarar gördüğüm hakkında hiçbir fikrin yok. Git kendini becer!"

"Hayır, bilmiyorum," dedim. "Ama öğreneceğim. İçindeki o sırlar benim olacak. Gerçekten ne kadar hasarlı olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Buna güvenme," dedi. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Geri çekilmeye çalıştı ama ben izin vermedim. Ellerimi tezgahın iki yanına koyarak ona doğru bastırdım. Sıkışmıştı. Kontrol altına alınmıştı. *Benim olmuştu.*

Güldüm. "Belli ki benden kendi aileden nefret ettiğin kadar nefret etmiyorsun tatlım. Görünüşe göre ya onlardan ya da Power kardeşlerden. Power kardeşleri *benim* suçum için nasıl tuzağa düşürdüğüne bakılırsa, Morelliler'e karşı gizli bir nefret besliyor olmalısın."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, göt herif." Yalan söylüyordu. Bunu ikimiz de biliyorduk.

"Görünüşe göre lanet olası küçük bir mektup yazmışsın, değil mi?" Kinle fısıldadım. "Power kardeşler tarafından kaçırıldığını dünyaya duyurmak için karalanmış küçük bir not."

Biraz daha yalan söylemeye çalıştı. "Sadece bana yaşattıkları onca cehennem için biraz bok yemelerini istedim. Sadece acı çekmelerini istedim."

Ona şeytani bir gülümseme verdim. "Oh, gerçekten mi? Power kardeşlerden Morellilerden daha mı çok nefret ediyorsun?"

Yine yalan söylemeye çalışmadı. Sadece baktı, benden nefret ediyordu.

Onunla alay etmek için daha da yakınına eğildim. "Kendi aileden Morellilerden daha çok nefret ettiğini söylemeye bile cüret edebilirim, değil mi? Belki de Constantine ismine layık değilsin."

"Lanet olası Constantine adını hak ediyorum," diye hırladı bana ve sonra derinliklerinde bir yaşam parıltısı buldu. Kollarımın arasında bir yılan gibi kıvrıldı, bıçağa ulaşmak için tezgâha sürtündü ve sonra onu yakaladı. Bıçağı yakaladı ve elime saplarken bir çığlık attı. "Siktir git, Morelli."

İşte o zaman deli gibi koşmalı ve oradan kaçmaya çalışmalıydı. Denedi, gerçekten denedi. Kaçmaya çalıştı ama ben hala onu sıkıca tutuyordum.

Gülümsüyordum. Sırıtıyordum. En ufak bir ürkeklik göstermediğimi gördüğünde ne kadar dehşete düştüğüne bayılıyordu. Elim tezgâhın tahtasına bağlıydı ve bir küfür bile etmedim.

Elaine o kadar şaşırmıştı ki bıçağı elimden çekip tezgahın üzerine fırlattığımda bembeyaz kesildi.

"Ne oluyor lan?!" diye tükürdü. "Senin derdin ne lan? Az önce lanet elini kestim Lucian! Aklını mı kaçırdın sen?"

Gülüşüm onun bildiğı kadar şeytaniydi.

On Beşinci Bölüm

Elaine

Şok ve dehşet içinde Lucian'ın bıçağı elinden çekişine bakarken KIPIRDAYAMADIM. Hiç irkilmedi, tereddüt etmedi, bir an bile acı çektiğini belli etmedi. Kanayan elini bir havluya sararken ona baktım. Kelimeleri söylemişti ama kendi gözlerimle görene kadar onlara inanmamıştım. Gözlerinin içine baktığımda bile etinin çözöldüğünü, derisinin ve tendonlarının kesildiğini hissedene kadar. İrkilmedi bile.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldamayı başardım.

Bir kıkırdama. "Benim neyim eksik, daha çok buna benziyor."

Hala anlayamadım. Anlayamadım. Eli çoktan havludan kanamaya başlamıştı ama umurunda bile değildi. "Bahsettiğin acı bu muydu?"

Bana cevap verirken gözleri her zamanki gibi karanlıktı. "Acıya karşı doğuştan duyarsızlık. Yapacağın hiçbir şey beni incitemez. Eğer o güzel kafanda birazcık mantık varsa, şimdi tüm umutlarını bir kenara bırakacak ve sana ne söylenirse onu yapacaksın."

"Hiçbir şey sana zarar vermeyecek mi? Gerçekten mi? Hiçbir şey mi?"

"Bu benim küçük rahatsızlığımın yan etkisi. Hissedemiyorum. Elimi sobanın üzerine koyarsam, cayır cayır yanar. Hiçbir şey hissetmem. Sadece kokusu fark etmemi sağlar."

Bu çok büyük bir şeydi. Morelli'nin varisinin acı hissetmediğini herkes öğrenecekti. Dedikoduların bir parçası olacaktı. Şakaların bir parçası. New York'ta zengin ve güçlü olmanın bir parçası.

"Duygusal acı hissedebilmem gerekiyor ama hiç hissetmedim. Yani bu şekilde hiç acı hissetmedim. Bu oldukça ironik. Oldukça adaletsiz. Kanıt

adil bir Tanrı'nın olmadığına inanıyorum. Çünkü ben gayet iyi zevk alabiliyorum. Kendimi gayet iyi becerebilir ve eğlenebilirim."

Acı hissetmiyor muydu? Fiziksel değil, dedi. Duygusal acıyı bile. En azından şimdilik. Umarım bir kadın eninde sonunda onun kalbini paramparça eder. Ama zevki hissedebiliyordu. Hayatta fırtına gibi esmesine, istediği her şeyi almasına ve geri kalan her şeyi geri atmasına şaşmamalı.

Canavarın gözleri çok soğuktu ama bakışlarında başka bir şey, karanlığının içinde beklenmedik bir kırılganlık vardı. İnsanlar bilselerdi Lucian Morelli'nin acıya karşı doğuştan duyarsız olduğundan bahsederlerdi.

Bunu nasıl bir sır olarak saklamışlardı? Ailede bunu kim biliyordu?

"İnsanları bu yüzden mi bu kadar incitiyorsun?" Ona sordum. "Bunun nasıl bir his olduğunu bilmediğin için mi? Belki bilseydin, insanlara karşı bu kadar piç olmazdın."

"İnsanlara piçlik yapmak için bir bahaneye ihtiyacım yok, benim için bir bahane yaratmaya çalışmayın."

Tezgâha yaslandım. "Yapmayacaktım. Bu kadar sadist bir pislik olmayı lanet olası bir hastalıkla mazur gösteremezsin."

Göz göze bakiştık, ikimiz de birbirimizden nefret ediyorduk, ikimiz de merak içindeydik, ikimiz de o kadar berbat bir durumdaydık ki Constantine-Morelli cehenneminde gerçeküstü bir boyutta olmalıydık.

Sanırım ses tonum samimiydi, çünkü gözlerinin hafifçe aydınlandığını gördüm. "Doktorlar bu konuda ne diyor? Düzeltilebilir mi?"

"Düzeltilmek istemedim."

"Neden istemedin?" diye sordum.

"Çünkü acı bir zayıflıktır, Elaine. Ben ondan özgürüm. Onun için daha güçlüyüm."

Ona inanmamıştım. Acı bir gerçektir ve kendinle bir bağlantıydı. Acı bizi zayıflatan değil, güçlendiren bir şeydi. "Tüm hayatın boyunca sahip olduğun bir şey mi?"

"Dizlerimi sıyrarak ve bununla birlikte ağlamayacak kadar genç olduğum zamanlardan."

Bacakları kanayan küçük Lucian'ın annesi için ağlama ihtiyacı duymadığını hayal edebiliyordum. "Başka kim biliyor?" Ben zorladım. "İnsanlar biliyor olmalı, değil mi?"

"Seni ilgilendirmez," dedi ama ben başımı salladım.

"Ciddiyim Lucian. Bunun beni ilgilendirmediğini söyleyemezsin. Az önce seni elinden bıçakladım ve sen bana bunu hissetmediğini söylüyorsun. Nasıl olur da bu daha önce hiç aklına gelmez?"

"İnsanlar görmek istediklerini görürler. Bunu bilmelisin. Sana baktıklarında bir parti kızı görüyorlar. Senin bakire olduğunu bilmiyorlar. Ya da kesinlikle dehşete düştüğünü."

"Sana tahammül edemesem de ilginç bir pisliksin Lucian Morelli."

Cesur sözlerime güldüğünü gizlemeye çalıştığını biliyordum. Benden ne kadar nefret etmek istese de bazen onu kesinlikle içten içe güldürüyordum. "Unut gitsin," dedi. "İnan bana, yaptıklarının bedelini zaten yeterince ağır ödeyeceksin."

Bu umurumda bile değildi. Bana ne yapacağından çok önümdeki tuhaf yaratıkla ilgileniyordum.

Acaba ailesinin geri kalanında da var mıydı? Ben daha ne dediğimi anlamadan soru ağzımdan çıkmıştı. "Etrafınızda başka kimde var? Kimse sizde olduğundan bahsetmiyor."

Kahve makinesini çalıştıracak kadar uzaklaştı, ruh halinin yoğunluğu kırıldı. İç çekişi rahat, neredeyse şefkatli geldi. "Soru sormayı kes, küçük bebek."

Çenemi kapatmak istemiyordum, onun sırlarının her zerresini bilmek istiyordum. Herkesin gizemleri arasında parmak ucunda dolaşan o sinsî küçük kız gibiydim, *merak içindeydim*. "Beyninin tik taklarını duyabiliyorum," dedi bana. "Unut gitsin."

Beynim kesinlikle tıkırdıyordu. "Morelliler bile bilmiyor, değil mi? Kimseye söylemedin mi?"

Bir kahve doldurdu ve o içkisinden bir yudum alırken sessizce bekledim, vücudunun başka hangi sırları sakladığını merak ediyordum. Belki de ikimiz de sırların yaratıklarıydık. Belki de aramızda sandığımdan çok daha fazla ortak nokta vardı.

Onu izledim, anlamaya çalıştım. Onunki gibi mükemmel ama acıdan bu kadar habersiz bir bedende yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım. Bir şeyler canını yaktığında etrafındaki herkesin ağlamasını izlemek ama bunun nasıl bir his olduğuna dair en ufak bir fikre sahip olmamak nasıl bir şey olmalı?

Bunun Lucian gibi bir adam için ne anlama **gelebileceğini** fark ettiğimde ürperdim... bunun nelere yol açabileceğini... böylesine doğal bir sadizm... bu

insanları incitmek için doğal bir ihtiyaç.

"Demek bu yüzden, değil mi? Bu yüzden mi böyle lanet bir psikopatsın?" Bir iç çekiş daha. "Kapa çenenin yoksa ben kapatırım."

Sesi yorgun geliyordu.

İnsanlara acı çektirmeye odaklanmıştı... ve öyle de olacaktı... tabii ki öyle olacaktı... insanlara acı çektirmeye odaklanmıştı çünkü kendi acısı yoktu...

"Bu seni sadist yapıyor, değil mi?"

"Sadizmin bir nedene ihtiyacı yoktur, tatlım. Biz senin düzelteceğin bozuk adamlar değiliz. Seni incittim çünkü seni acı içinde görmekten hoşlanan bir piçim. Nedeninin ne önemi var?"

Bakışları tekrar üzerime düştüğünde ürpermeme neden oldu; yüzeyde parıldayan bir sürü katman, karanlıkta zifiri siyah kanatlarında en soluk renkleri taşıyan bir güve gibi.

On Altıncı Bölüm

Lucian

Doğuştan özel bir insandım. Sırrımı saklamak zorunda olmak durumu daha da kötüleştiriyordu.

Ve Bryant Morelli'nin oğlu olmak... bu anlaşılmayı mühürledi. Çocukluğumdaki tüm zayıflıklarım babam tarafından kovulmuştu. Morelli'nin varisi kusursuz bir canavar olmalıydı.

Yine de, hayatım boyunca gizlilik içinde yaşamama rağmen, bir yanım Elaine'e geçmişimi anlatmak istiyordu. Ona Lucian Morelli'nin hikâyesinin tamamını anlatırken güzel gözlerindeki şaşkınlığı görmek istiyordum.

Ona babamın acıya karşı duyarsızlığımı fark ettiği ilk günleri ve dişlerini sıkarak sınırlarımı nasıl test ettiğini anlatırken ağzının açık kaldığını görmek istedim.

"Bunu hissedebiliyor musun, evlat? Acıdığında bana söyle..."

Önce eli, sonra kemeri, sonra da kötü kesikler. Etimi bükmesi, beni tutması ve beni uçuracak kadar sert bir şekilde vurması.

Hiçbir şey hissetmedim.

Bir parçam bunu istedi. Vücudumun bu kadar istismar edilmesinin ve kırılmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum.

Beni önce doktora, sonra da bir uzmana götürdü ve sonuçlarımı kaydetmeleri halinde ölümle tehdit etti. Verdikleri cevap hızlı ve kesindi. Acıya karşı doğuştan duyarsızlık.

Bedenim acının ne demek olduğunu bilmiyordu.

Babam bana durumumdan kimseye, hatta anneme bile bahsetmenin Morelli adına karşı bir günah olacağını söyledi. Bu dünyada herhangi birine bundan bahsedersen benden sonsuza dek utanacağını söyledi. Bu yüzden onlara söylemedim. Ne anneme, ne kardeşlerime, ne de diğerlerine.

Okuldaki *arkadaşlarıma*. Öğretmenlerime söylemedim, onlara spor karşılaşmalarında biri bana çarptığında neden hiç bağırmadığımı açıklamadım.

Bu onları ilgilendirmezdi. Benimle ilgili hiçbir şey kimseyi ilgilendirmezdi.

Başkalarının acıları beni büyülemeye başladığında kaç yaşında olduğumu hatırlamıyorum.

Herkesin acısı beni büyülemeye başlamıştı, ama özellikle büyük, ağlayan gözleri olan güzel kızlara karşı güçlü bir zevkim vardı. Belki on iki ya da on üç yaşındaydım. Uzun zamandır okul bahçesinde istediğim herkese cezamı keserek hüküm sürüyordum, ama bu daha çok diğer çocuklara -hem rakiplerime hem de eziklere- oluyordu. Yaşıma göre iriydim, benden büyük çocukların peşinden gitmekten ve onlara acı çektirmekten hoşlanıyordum.

Yaraladığım ilk kız Bethany Fryers'dı. On dört yaşındaydım. Bir gün resim dersinden sonra parkta yürüyordu, adımlarında bir bahar vardı, sarı saçları yürürken sallanıyordu. Onu daha önce de fark etmiştim, bakışları üzerimdeydi. Meraklı. Biraz da gözüm korkmuştu.

Onu görünce ağızım sulandı ve sikim yıllardır geceleri yaptığını bildiğim gibi sertleşti. Durmam için bana yalvardığını görmek için o kadar güçlü bir ihtiyaç duydum ki nefesimi kesti. Ben de ondan benimle yürüyüşe çıkmasını istedim. Ve orada, okulun tuvaletinde, kirli bir kabinde onu becerdim. Bacaklarını açmaya aldırmadı ama ağzını kapattığımda gözleri büyüdü. Meme uçlarını büktüğümde acı içinde kıvrandı. Ama ıslanmıştı ve bana karşı direniyordu. Bunu istiyordu.

Onu kimsenin görmeyeceği bir yerde incittim. Bluzunun düğmelerini açtım ve orada güzel meme uçlarını gördüm ve bir şey onları her şeyden daha çok incitmek istememe neden oldu. Canlarını yaktım da. Parmaklarımla onları o kadar sert büktüm ki inledi ve inlemesi beni heyecanlandırdı. Bir şekilde özel hissettiriyordu. Sığ, küçük nefesleri kendimi hiç tanımadığım kadar tanrı gibi hissetmeme neden oldu.

O yaşta bile içgüdüler devreye girer. Onu ısırarak dünyadaki en doğal şeymiş gibi geliyordu. Üzerinde bıraktığım izleri seviyordum, tenine karşı çok pembeydi. O anda olduğu gibi daha sonra da moraracaklarını ve canını yakacaklarını biliyordum. Bu izleri teninde canlı tutmak için onu tekrar tekrar incitmek istedim.

Benden büyüktü, muhtemelen on beş yaşındaydı. Göğüsleri çok güzeldi ve ben onları tokatladığımda tam olarak sallanıyordu. Bu benim ilk sikişimdi ve kendimi tutmadım.

"Ahhh, owwww. Owwww. Lucian, lütfen..."

Onu sıkarken ve meme uçlarını çekerken sadece bir acı çılgılığı değildi. Sırtını bana doğru eğerken gözlerinde daha fazlası vardı, sızlanırken bile... ve sonra bu sızlanma farklı bir sızlanmaya dönüştü.

Tenine uyguladığım şiddetten başka bir şey hissetmeden boşaldı, ağzı açık bir şekilde benim için inledi. Bu güçtü.

"Gelecek hafta buraya tekrar gel," dedim, bir sonraki resim dersimizi kastederek. "Bu morlukların neye benzediğini görmek istiyorum. Ve seni tekrar becereceğim."

Tam olarak aynı noktada, tam olarak aynı zamanda onu bekliyor olacağımı biliyordu.

Benimle kavga etmedi, çünkü bunun bir anlamı olmayacağını biliyordu. Dahası, verdiğim şeyi istiyordu, o kadar çok istiyordu ki bu yoldan asla sapmadı. Beni her zamanki yerimize kadar takip ederken uysaldı, ona istediğim gibi zarar verebilmem için kendini tamamen açtı.

Bethany Fryers becerdiğim ilk kızdı.

Canını acıtacak kadar sert becerdiğim ilk kızdı ve bu beni her zamankinden daha fazla heyecanlandırdı.

İçine girmek istediğim diğer güzel kızların peşine düşmüş bir şeytan gibiydim ve onları buldum. Benim verdiğim türden bir acıyı arzulayanları, bunun için bana yalvaracak kadar çok ihtiyaç duyanları buldum. O kadar çok buldum ki, yıllar geçtikçe sayısını unuttum.

Babam bunu biliyordu. Sanırım sonunda kızların babalarından biri ne yaptığımı öğrendi ve Morelli Holding'de onunla yüzleşti.

Bir akşam gözlerinde o tehlikeli bakışla odama girdiğinde korkudan altıma sıçmışım. Bildiğini biliyordum. O tek kelime etmeden önce bunu görebiliyordum.

Beni cezalandırmak için ne yapacağını merak ediyordum, çünkü kemeri kardeşlerime yaptığı gibi hiçbir fark yaratmayacaktı. Anlaşıldığı üzere beni cezalandırmadı. Yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle yanımdaki yatağa oturdu.

"Senin güçlü bir çocuk olacağını hep biliyordum," dedi bana. "İnan bana Lucian, bu iyi bir şey. Bu ailede güçlü olman gerekiyor. Seninle gurur duyuyorum oğlum."

Bununla birlikte gitti ve bir daha bundan hiç bahsetmedi.

Kaç kişiyi incittiğimin, kaç kıza dokunduğumun ya da kaç oğlanı onların hşkşmdarı olana kadar dřvdřđřmřn bir şnemi yoktu - bundan bir daha hiç bahsetmedi.

Clark Ventana ile Violent Delights kulşbşnş kurmak ve Rex Halloway'i bakire alımlarım için kaydettirmek ve Trenton Alto'nun hakkımda bilmesi gerekenden çok daha fazlasını bilmesi dışında, gerçeklerimi kimseye anlatmamıştım.

şyleyse neden Elaine Constantine'e gerçeklerimi anlatmak istedim?

On Yedinci Bölüm

Elaine

İÇİMDEKİLER sinirden ve telaştan çılgına dönmüştü. O çok iyi bildiğim merak içimde çıldırıyor, Lucian Morelli'nin dünyadan ne sakladığını öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Bir kahve daha yaparken sessiz ve düşünceliydi, eli hala havluya kanıyordu. Dikiş attırmak için doktora gitmesi gerekip gerekmediğini merak ettim ama en ufak bir rahatsızlığı yok gibiydi ve eli gayet iyi çalışıyor gibiydi.

Onu zorlamadım, konuşmadım, sadece kendi karanlığında çalkalanmasına izin verdim. Belki, sadece belki, bana bir şey söyler diye içimde bir heyecan ve umut yanmaya başlamıştı bile. Herhangi bir şey. Merakımı biraz olsun giderecek bir şey.

"Eğer bir daha birini elinden bıçaklayacak olursan," dedi sonunda, "bunu daha merkezi bir yerden yaptığından emin olmalısın. Deriden fazlasını zar zor kesersin."

Eğer. Eğer birini elinden bıçaklarsam. Sanki birini görecekmışim gibi. Ona başımı salladım. "Elbette. Sanırım berbat bir el bıçaklayıcısıyım. Benim hatam."

Sırıttı, az önce onu doğramış olmama rağmen eğlencesini gizleyemiyordu. "Çok küstah bir dilin var Elaine," dedi. "Bazı insanlar bunu komik bile bulabilir."

Kabul etmek istemese de bazı insanlar *ondan* hoşlanıyordu.

Yine de sessiz kaldım, çalkalanmasına, düşünmesine izin verdim. Lucian'inki gibi bir zihnin içinde neler olup bittiğini hayal bile edemiyordum. Benim için o kadar farklı bir yaratıktı ki, içindeki yaşam fikri bile yabancı bir gezegen gibi olmalıydı. Ya da belki cehennemin derinlikleri.

Bana ne söyleyebileceğini çok umursamıyormuş gibi yaptım ama bu anlamsız bir egzersizdi, eminim bilmek için yanıp tutuştuğum apaçık ortadaydı. Kalçalarım kestiğim yerlerden dolayı hâlâ ağrıyordu ama bu artık umurumda değildi. Artık buna ihtiyaç duymuyordum. İhtiyacım olan tek şey karşımdaki canavarın kahvesini yudumlarken söylediği sözlerdi.

"Bu bir güç," dedi bana bir dakika daha süren saf sessizliğin ardından. "İnsanların bana vermek istediği her acıya karşı bağışıklığım var. Bana verebilecekleri hiçbir şey için endişelenmeme gerek yok. Ya beni öldürürler ya da hiçbir şey ifade etmezler."

Bu ilginç bir düşünce. *Ya beni öldürürler ya da hiçbir şey ifade etmezler.* Bunun nasıl bir güç olduğunu anlayabiliyorum. Keşke ben de böyle hissedebilseydim. "Yine de acıyı merak ediyor olmalısın."

Bana *kendi işime bakmamı* söyleyecek sandım ama söylemedi. O delici bakışıyla beni sabitledi ve elindeki bardağı tezgâhın üzerine koydu. "Tabii ki. İnsanları acı içinde izlemekten zevk alıyorum. Özellikle de senin."

"Sanırım ben de olurdum," dedim omuz silkerek ve yüzünü bana çevirdi. "Acıyı bilmeseydin sadist olacağını mı düşünüyorsun?"

Ben de yüzümü ona döndüm. "Hayır, muhtemelen hayır. Muhtemelen senin gibi hasta bir piç olmazdım ama eminim merak ederdim. Ben her şeyi merak ederim."

Ondan bir sırtıma daha. "Belli ki merak ediyorsun. Eğer aşırı meraklı olmasaydın çeneni kapatacak kadar mantıklı olurdun."

Onu birazcık zorlamaya cesaret ettim. "Ne zaman öğrendin? Genç olmalısın."

Bana gerçekten cevap vermesini beklemiyordum. Gerçekler yeterince basitti. Acı toleransı. Ama bana ne kadar küçük bir çocuk olduğunu ve babasının gerçeği öğrenmek için bedenini nasıl zorladığını anlattığında şok geçirdim. Lucian Morelli'nin bu kadar sapkın olmasına şaşmamalı, küçük yaştan beri berbat bir haldeydi.

Zihnimin nasıl çalıştığını fark edince yüzünü bir kez daha buruşturdu. "Beni taciz etmedi, Elaine. Kim olduğumu öğrenmeye çalışıyordu."

Onunla aynı fikirde değildim ama bunu dile getirmedim.

"İncinmeye karşı ne kadar bağışık olduğumu bilmenin bana ne kadar güç verdiğini tahmin bile edemezsiniz."

"Bunun sana ne kadar güç verdiği konusunda bir fikrim var," dedim ona. "Bunu hayatının her anında kendi istediğini elde etmek ve insanlara zorbalıkla boyun eğdirmek için ne kadar çok kullandığını düşünürsek. İnsanlara zorbalık yaptığın için değil, istedikleri için onlarla bir şeyler yapmamış olman çok yazık."

"Bu hiç de doğru değil. İstedikleri için insanlarla pek çok şey yaptım."

Bunu düşündüğünü, ne zaman olacağını hesaplamaya çalıştığını görebiliyordum ve bu beni ona gülümsetti. "Merak etme Lucian, bana kendini haklı çıkarmak zorunda değilsin. İstedığın kadar insanlara kabadayılık tasla. Bu sadece utanç verici. *Eminim* pek çok insan sırf istedikleri için seninle bir şeyler yapmak isterdi." O hissedemese de bıçağı çevirmekten kendimi alamadım.

Hâlâ benden nefret ediyordu, bunu her halinden anlayabiliyordum. Ondan hâlâ nefret ediyordum, gözlerim ona bunu söylüyor olmalıydı. "Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrin bile yok," dedi bana. "Pek çok insan benimle bir şeyler yaptı çünkü bunu istiyorlar."

Doğruca ona baktım. "Kim? Söyle bana."

Kalbim hızla çarpıyor, kendimi sona hazırlıyordum ama son gelmedi. Tezgâha yaslanıp elini yeni bir havluya sararken gözleri hiddetliydi. "En başından beri insanlar benimle istedikleri için bir şeyler yaptılar," dedi ve sonra bana anlattı.

Lucian Morelli mutfak tezgâhına yaslandı ve bana cezalandırdığı ilk kız olan Bethany Fryers'ı ve onun acı içinde olduğu kadar zevk içinde de nasıl haykırdığını anlattı. Anlattıkları tüylerimi diken diken etti, kalbim hâlâ onun anlattıkları kadar hızlı atıyordu ve bu kıza yaptıklarından çok daha fazlasıydı. Bu, anıları yeniden yaşarken gözlerindeki kirli ışıltıyla ilgiliydi.

Bethany Fryers'a karşı hisleri vardı.

Bu dünyada kimseye ya da hiçbir şeye karşı bir şeyler hissettiğini kabul etmek istemese de, Lucian Morelli bir zamanlar Bethany Fryers'a karşı bir şeyler hissetmişti.

Kendimi onun neye benzediğini, sesinin neye benzediğini ve onu bu kadar çılgına çeviren şeyin ne olduğunu merak ederken buldum. Çünkü öyleydi. Onu çılgına çeviriyordu. Şeytani duvarlarının, duygusuz tavırlarının ve kimseyi umursamamasının altında yatan bu kadın onu çılgına çeviriyordu.

Hikâyesini anlatmayı bitirdiğinde bana "İşte böyle," dedi. "Bunu o istedi."

Bir sonraki konuşmamda irkildim. "Madem onun bunu istemesinden bu kadar hoşlanıyordunuz, neden bundan zevk almak isteyen insanları seçmekten vazgeçtiniz?"

Sesi kine dönüştü. "Çünkü gücü seviyorum. Çünkü ne istersem alırım. Bu benim zevkimle ilgili, başkasının ki umurumda değil."

"Aferin size Bay Bencil," dedim ve kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz tavrımı çok ileri götürdüğümü anladım. Çılgınca kalp atışlarımdan birinde üzerimdeydi, kanlı eli boğazımı sıkıyordu, havluyu bir kenara atmıştı.

Kanını üzerimde hissettim, hâlâ sıcaktı. Beni kesmeyi seçerse kanımın nasıl böyle hissedeceğini hayal etmek tüylerimi ürpertti. "Gücü severim," dedi. "Bunu unutma."

Kendini bana doğru bastırmak için kalçalarımı yeterince ayırmaya zorladı ve boğulmuş halimde bile ona karşı hareket ettiğimi fark ettim.

Bethany Fryers olmak istedim. Onu çılgına çeviren küçük sarışın kız olmak istedim.

Gözleri şeytandı ama içlerinde bir derinlik, benimkilerle dans eden bir merak vardı.

"Ona benziyorsun, biliyorsun," dedi bana ve bu bende yepyeni bir ürperti dalgası yarattı. "O maskeli baloda ona benziyordun. O zaman başımın belada olduğunu anlamalıydım."

Konuşmaya çalıştım ama boğazımı sıkmasına izin vermedim. Nefes almam için beni yeterince serbest bıraktı ve sesimi bulmadan önce düzgün bir ciğer dolusu emdim. "Fark etmedin, değil mi?" diye sordum. "Bu geceye kadar o kıza benzediğimi düşünmemiştin. Bunu görebiliyorum."

"Siktir git," dedi. "Benimle ilgili bir bok göremezsın."

Ama yanıliyordu. Tanıyabilirdim. O istemese de ben onu ve onun canavar yöntemlerini tanımaya başlamıştım. Tıpkı onun da beni ve benim çılgın yöntemlerimi tanımaya başladığı gibi.

Bir sonraki konuşmasında hâlâ ona karşı hareket ediyordum, ağzını kulağıma bastırırken hâlâ çaresizdim.

"Şimdi o zaman," diye fısıldadı. "Benim iğrenç sırlarımdan bazılarını bildiğine göre, seninkilerden bazılarını bana anlatmanın zamanı geldi."

On Sekizinci Bölüm

Lucian

SANKİ BİRİ İÇİMDEKİLERİ ÇIKARMIŞ VE TEZGÂHIN ÜZERİNE BİR TABAĞA KOYMUŞ GİBİ HİSSEDİYORDUM. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Açığa çıkmış, sanki parçalarım merkezimden kusulmuştu.

Elaine'in, Tinsley Constantine'in maskeli balosunda onu ilk gördüğüm andan itibaren bana Bethany Fryers'ı hatırlattığını fark etmek bir çekiç gibiydi. Saplantım bundan mı kaynaklanıyordu? Yoksa bu kadınları çevreleyen travmadan bağımsız olarak sadece bir tipim mi vardı?

Küçük güzel çenesinin kıvrımı. Boynunun eğimi. Üzerinden dökülen sarı dalgalar ve o güzel mavi gözler. Evet, bana Bethany'yi hatırlatıyordu. İkisi de güzel genç kadınlardı. Ama aynı zamanda çok farklıydılar.

Aralarındaki karşılaştırmalar sadece tesadüf müydü?

Geçmiş günahlarımın kefareti mi ödemeye çalışıyordum?

Bethany ile ilgili ilk anılarımı unutmak için elimden geleni yapmışım. Her nasılsa, onun benim mükemmel gücümde bir zayıflık olduğunu biliyordum. Fetişlerimi ilk kez büyüleyen kızın izini çoktan kaybetmişim ve bunu istemişim. Hayatımda ona dair bir ipucu bile olsun istemiyordum.

Dengenin değişmesinden rahatsızdım - onun benim geçmişim hakkında, benim onun geçmişi hakkında bildiğimden daha fazla şey bilmesi. Kendimde herhangi bir zayıflığa tahammülüm yoktu ve bu da bana öyle hissettirdi.

Kendimi zayıf hissettim. Bu durum kelimelerimin ona doğru fırlamasına neden oldu. "Ben ciddiym, Elaine. Kirli sırlarını açığa çıkarmanın zamanı geldi. Senin her pis parçanı bilmek istiyorum."

Gergin bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı. Yine de bakışlarındaki bağımlılık yaratan merakı gizleyemiyordu. "Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim Lucian," dedi ama yine içinde zehir yoktu. İstese de bunu yapamazdı. Benimle konuşma isteğinin kokusunu alabiliyordum. Sığ, küçük nefeslerinde olgunlaşmıştı. Paylaşmak istiyordu.

"Bana hayatını borçlusun," dedim, zalimliğin onu nezaketten daha çok zorlayacağını biliyordum. "Seni almamış olsaydım Power kardeşler seni şimdiye kadar öldürmüş olurdu."

"Umurumda değil," dedi ama yine içinde zehir yoktu.

Aramızdaki çekişme, anlamadığım bir karışım la doluydu. Nefret, iğrenme, intikam, istek, *ihtiyaç*. Bir şeye ihtiyaç duymaktan nefret ederdim. İhtiyaç genellikle bir parmak şıklatmasıyla söndürebildiğim, istediğimi anında elde edebildiğim bir şeydi, ama onunla değil. Elaine ile değil.

"O dilini kullanmaya başlasan iyi edersin," dedim ona, "yoksa sana borcunu gerçekten ödetirim. Bunu sana hayal bile edemeyeceğin kadar aşağılık bir şekilde ödetirim."

Çenesini bana doğru kaldırdı, gururluydu, her ne kadar mutfağında, kabuk bağlamış kanlı kalçalarıyla, gömleğimin içine batmış bir enkaz gibi dursa da. "Sırlarımdan zevk alırdın," dedi bana. "Yüzüme gülmekten başka bir şey yapmazdın. Onlardan hoşlanırdın."

Genelde onunla aynı fikirde olurdum. Anlattığı hikâyeler, ona nasıl acı çektirmek istediğim konusunda bana ilhamdan başka bir şey vermemeliydi ama bunu hissetmiyordum. İçimdeki burkulma, öğürmek istememe neden olan o çılgın hislerden bir diğeri idi. Hisler mi? Duygusal acı mı? *Bana ne yaptıklarını* söyledi. Seni kim incitti, küçük bebek? Bu düşünce beni öfkeyle sıktı.

"Sana kim bir şeyler yaptı?" Ona sordum ve çenesi düştü, gözleri yerdeydi.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi, küstahlığı hiçbir yerde görülüyordu. "Bana böyle gülmene izin vermeyeceğim. Beni istediğin kadar sikebilirsin ama buna izin vermeyeceğim."

Yaklaştım ve yüzünü benimkine doğru eğdim. "Acıya karşı doğuştan duyarsızlığım olduğunu biliyorsun. Bu gezegende başka kimsenin benim hakkımda bilmediği şeyleri biliyorsun. Bu dengesizliği düzeltmek için konuşmaya başlasan iyi olur. Sırlar ya da acı, Elaine. Seçim senin, ama şimdi yap."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda çok üzgündü. "Evet, en azından hayatımda bir kez olsun seçme şansım var. Lucian'ın lanet Morelli olacağını düşünmemiştim."

bana bir tane verirdi."

Bakışlarım onunkilere sabitlenmişti. "Seni kim incitti, küçük bebek?"

Bir nefes aldı ve omuzlarındaki güç çökerek onu tezgâha yaslanmış küçük bir yaratık gibi bıraktı. Mücadelesi onu en güzel şekilde terk ediyordu. Uçup gitme çabalarından vazgeçerken kelebek kanatları ölümcül bir şekilde hareketsizdi.

Beni şaşırtan bir şekilde sakindi ve bu garip bir şekilde çekiciydi. Bir iç çekiş. "Ciddiyim Lucian. Bana gülmeni istemiyorum."

"Bekliyorum."

Bakışlarım sertti. Kararlılığı kırılıyordu. Kelebeğin kanatları benim için açıldı, aralarındaki tırtılın daha önce hiç görülmemiş masum bir böcek yavrusu olduğunu görebilmem için yeterince genişti.

Elaine Constantine'i daha önce kimse görmemişti. Güzelliğinin gerçek, gerçek kırık çekirdeğini değil.

"Bu uzun bir hikâye," dedi bana ve ben de bundan şüphe etmedim. "Hiç anlatılmamış uzun ve berbat bir hikâye. Sözlerimin etrafımdaki insanlar için gerçekten bir anlam ifade ettiğini düşünecek kadar gençken denedim, ancak yalancı olarak adlandırıldım."

Sözlerinin *benim* için *bir* anlam ifade etmesinden öğreniyordum. "Sana inanıyorum," dedim.

On Dokuzuncu Bölüm

Elaine

Hayatımda sırlarımı anlatabileceğim onca insan varken, bunun Morelli'lerden biri olacağına bir an bile inanmazdım. Eğer benden sırlarımı anlatma ihtimalimin *en düşük olduğu* kişiye para yatırmamı isteseydiniz, Lucian Morelli listede oldukça üst sıralarda yer alırdı.

O benim düşmanımdı. O bir canavardı. *Benim canavarım.*

Orada, pırıl pırıl mutfağında durup ona hikâyemi anlatmayı asla düşünmemeliydim, hikâyemin en ufak bir parçasını bile. Bunu düşündüğüm için bile kendimden nefret ediyordum.

Zihnim anılar arasında dönüp duruyordu ve midem düğümlenmişti, içki ve uyuşturucunun bulanıklığı onları silmeden fiziksel olarak acı veriyordu. Onları yeniden yaşamak istemiyordum. Hayatımın neredeyse her anını kaçmaya çalışarak geçirmiştım, her şeyi saçma sapan kaçış dünyamın altına gömmeye çalışmışım. Ne pahasına olursa olsun kaçmak istiyordum, bu hayatımı kaybetmek anlamına gelse bile.

Öyleyse neden ruhumu düşmanıma açıp o anıları tekrar yaşamak üzereydim?

Vay canına, hikâyemi anlatmaya başladığımda o anılar kükreyerek geldi.

Yaşadığım mükemmel hayattan tam olarak ne zaman bir cehennem çukuruna dönüştüğümün izini uzun zamandır kaybetmişim. Bir çocuğun sevmesi gereken her şeye sahiptim. Oyuncaklar, oyunlar, giysiler, yeşil alanlar, palomino midilliler ve etrafımda didişen kardeşler.

Babam Halcyon'la o kadar meşguldü ki bana çok fazla zaman ayıramıyordu. Bizi akşam yemeğinde görürdü, ama bu ancak

aile hayatı. Ve bunu kardeşlerimle paylaşmak zorundaydım. Dadıların ve öğretmenlerin yanında ondan çok daha fazla zaman geçirdim.

Annem beklentileri konusunda çok katıydı. Bana asla uslu duramayacağımı söylerdi.

Sanırım Lionel Amca bana özel ders almamı ilk önerdiğinde onunla aynı fikirde olması doğaldı. Dini özel ders, dedi. Peder Lynch'ten daha iyisi yok, dedi.

Lionel Amca bir gün yağmurda beni malikane kilisesinin önüne bıraktı ve beni garaj yolundaki kulelere bakarken bıraktı. Beni almak için dışarı çıkan hizmetçisi Margaret'ti. Tanıdığım diğer insanlar kadar sertti; elimi tuttu ve sanki zaten cezalıymışım gibi beni içeri soktu.

Koridorlar Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in devasa resimleriyle doluydu. Beni üst kata, koridorun sonundaki yatakhane odama götürürken kendimi küçük ve aşağılık hissediyordum. Kapı büyüktü ve meşeden yapılmıştı, açarken derin, karanlık bir gıcırta çıkardı.

"Burada kalacaksınız," dedi sesi tizleşerek.

Yatağım ferforje demir başlıklı ve ayaklı küçük bir tek kişilikti. Üzerinde düz beyaz bir lamba olan bir komodin ve duvarda bir duvar halısı vardı. *Tanrı'nın amacı galip gelecektir.* Kendimi, Rab'bin benim için buradaki amacının ne olduğunu merak ederken buldum.

Akşam yemeğine kadar beni yalnız bıraktılar.

Margaret beni almaya geldi. Beni alt kattaki yemek salonuna götürdü ve orada benim gibi birçok kız olmasını bekliyordum ama sadece iki kişi vardı. İkisi de bana bakmadı.

Margaret'in gösterdiği yere oturdum, kendimi gergin ve korkmuş hissediyordum. Masanın başında bir adam bize katılırken diğer kızlar ayağa fırladılar ve başlarını öne eğdiler. Ne yaptığımdan tam olarak emin olmadan onlara katılmak için ayağa fırladım.

"Oturabilirsiniz," dedi.

Sesi o kadar sertti ki tüylerim ürperdi. Yaşlı bir adamdı - babamdan çok daha yaşlı. Gri saçları, sakalı ve küçük gözleri vardı ve koyu bordo renkte dini bir yaka takmıştı.

Katı görünüyordu. Gerçekten katı.

Bana orba verildi ve diğer kızların çorbalarını nasıl özenle içtiklerini izleyerek yavaş yavaş yedim. Bitirdiğimde ağzımı bir peçeteyle sildim ve sandalyemde dik oturdum ve bana hiç benzememelerine rağmen onlar gibi olmaya çalıştım. İki si de bana benzemiyordu, ikisi de çok sessizdi. Annemin dediği gibi çok hanımefendi.

Sanırım hanımefendi *gibi* olmamı istedikleri şey buydu.

Ama ben hanımefendi değildim. Ben Elaine'dim.

Diğer iki kız yemek bittikten sonra kovuldu ve uzaklaştı, ama ben hala yerimde oturuyordum. Masanın başındaki adam boğazını temizleyip bana baktı ve sonra konuştu. "Merhaba, Elaine. Ben Peder Lynch. Senin ğretmenin ve akıl hocan olmak için buradayım. Ama hepsinden önemlisi, senin Tanrımızla olan bağlantınım."

Kendimi başımı sallarken buldum ama gülümsemekten, annemin istediği gibi kibarca gülümsemekten bile çok korkuyordum. Ve kesinlikle konuşamayacak kadar da korkuyordum.

Sessizliğimden memnun görünüyordu. "Burada iyi bir kız olmayı kesinlikle öğreneceksin."

Orada bir dakika daha geçirmek istemiyordum. İstediğim en son şey diğer iki kız gibi olmaktı.

Peder Lynch bana elini uzattı ve parmaklarından birinde büyük bir altın yüzük vardı. "p beni," dedi ve bunu yaparken kendimi tuhaf hissettim. Genelde insanların ellerini pmezdim.

Parmakları kalın ve sıcaktı. Dudaklarımda bıraktıkları his hoşuma gitmedi ve olabildiğince hızlı bir şekilde geri çekildim. Gözlerini benden ayırmadığında garip bir şekilde iğrenç hissettim, sanki bir şekilde içime işliyordu. Bu durum ensemdaki tüyleri diken diken etti.

"Artık izinlisin," dedi ve ben de mırıldanarak *teşekkür ettim*.

Margaret'i içeri çağırdı ve beni tekrar yukarı çıkardı. Ona diğer kızların kim olduğu, bizimle başka kimlerin kalacağı ve odamın dışında binada nereye gidebileceğim gibi sorular sormaya çalıştım.

"Sana nereye söylenirse oraya gideceksin," dedi ve ben ona tekrar sormadım, sadece odama geri döndüm ve yatağımın kenarına oturdum.

Konuşurken ellerini arkasında kavuşturdu.

"Kurallar var," dedi bana. "Sadece seninle konuşulduğunda konuşacaksın ve sana söylenen her şeyi yapacaksın. Ve derslerinde her zaman elinden gelenin en iyisini yapmalısın."

Başımı salladım ama ciddiye almadım. Büyükler hep böyle şeyler söylerlerdi.

"İyi geceler Elaine," dedi ve giderken anahtarın kilitte tıkırdadığını duydum.

İçeride kilitli kalmıştım.

Kapı kolunu denedim ama açılmadı. Kapıya vurdum ama kimse gelmedi.

Daha önce hiçbir yerde kilitli kalmamıştım ve çıkış yolu olmayan yalnız bir geceden zaten korkuyordum.

Gardıropta bir gecelik vardı ama giymek istemedim. Komodinin üzerinde bir bardak su vardı ama içmek istemiyordum. Eve, kendi odamdaki yatağıma gitmek istiyordum. O gece tavana bakıp o yatakta uyumaya çalışırken bunun bir kabus olduğunu düşündüm. Burada geçireceğim geceleri ve Lionel Amca'nın bana çok şey öğreneceğine dair verdiği sözleri düşündükçe neredeyse küçük bir bebek gibi ağlayacaktım. Öğrenmek istemiyordum. Eve gitmek istiyordum.

Huzursuz bir uykuya daldım. Ertesi sabah Margaret kapıdan içeri girip geceliği giymediğim için bana küfrettiğinde hâlâ bitkin durumdaydım.

Kahvaltıda yulaf ezmesi yedim ve kendime bunun sadece bir gece olduğunu ve eminim biraz daha kolaylaşacağını söylemeye çalıştım - diğer kızlarla tanışmak ve kaçmayacak kadar iyi davranabileceğimi bildiklerinde bu kadar kilitli kalmamak. İlk gecenin bir kabus olduğunu düşünmüştüm.

Daha kötüsü olamaz diye düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Yirminci Bölüm

Lucian

Rahip Lynch'in adını daha önce hiç duymamıştım ama Elaine adını söyler söylemez tüylerim diken diken oldu. Duruşu değişti, bunca yıldan sonra bile korkmuştu.

"Sana dokundu, değil mi?"

Başını sallayarak cevap verirken gözlerini benden kaçırdı. Tekrar konuşması birkaç uzun saniye sürdü. "İlk olarak cezaydı. Onun için en iyi el yazımla satırlar yazmak zorundaydım. Diğer kızların işleri bittiğinde gitmelerine izin verdi, ama yeterince iyi olmadığımı söyleyerek beni kalmaya zorladı." Devam etmeden önce bir nefes aldı. "Geç saatlere kadar yazıyordum, ta ki sandalyemde uyuyakalana kadar. İşte o zaman arkamdan geldi."

Devam etmesini beklerken kalbim çarpıyordu ve bu iyi bir şey değildi.

Konuşmaya devam ederken sesi çok yumuşaktı. "Sayfaları yırttı."

"Sana şaplak attı, değil mi?"

Başını salladı ve yanakları pembeleşmeye başladı. "Evet, beni tokatladı. Eteğimi yukarı kaldırdı ve külotumun üzerinden şaplak attı. Çok utanmıştım. Aşağılanmıştım, gerçekten; gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Durması için yalvardım ama o bana susmamı söyledi. Rahiplerin böyle kelimeler kullandığını bilmiyordum. *Kapa çeneni*. O zamanlar bildiğim en kötü kelimeydi."

Onun sefaletinden zevk alacağımı düşündüm. Belki kulağa berbat geliyor, ama benim kadar uzun *süre* bıkkın bir hedonizm hayatı yaşadığınızda

berbattı. Sevinçli hissetmedim. Sessizce anlattıkları karşısında derinden, dehşete kapıldım. "Peki sonra ne oldu?"

"Margaret'i geri aradı. Ona beni incittiğini söylemeye çalıştım. Annemi aramak istediğimi söyledim ama beni dinlemedi. *Peder Lynch iyi bir adam. Dindar bir adam. Sizin gibi şımarık küçük kızların onun hakkında yalanlar uydurmaya hakkı yok.*"

Başımı yana eğdim ve soğukkanlı davranmaya çalıştım ama bu çok zordu. Sözleri karşısında sakın olmaktan başka bir şey hissetmiyordum. Yumruklarım iki yanımda sıkılmıştı. "Seni ne sıklıkla cezalandırdı?"

"Gitmemek için yalvarmama rağmen başlangıçta her hafta sonu oraya gönderildim. Lionel Amca anneme bunun benim için iyi olduğunu söyledi ve sanırım beni evden çıkardığı için rahatlamıştı."

"Siktir," dedim, kelime havada keskin bir havlamaydı.

"Garipti. Çoğu zaman acımasızdı. Ama bazen... bazen bana gurur duyuyormuş gibi gülümserdi. Bazen bana iyi bir kız olduğumu söylerdi. Tanrı'nın güzel meleklerinden biri olduğumu söylerdi. Bana bunları söylerdi ve en kötüsü de bundan çok memnun olurdum. İyi bir kız olduğumu düşündüğü için mutlu olurdum. Ondan nefret etsem bile."

"O lanet bir yırtıcıydı. Böyle hissetmenizi istiyordu."

"Anneme neler olduğunu ilk anlatmaya çalıştığımda birkaç ay geçmişti. Gitme konusunda zaten çok fazla sızlandığımı söyledi. Artık bana inanamıyordu, çünkü sadece gitmekten kaçmaya çalıştığımı düşünüyordu. Tembel olduğumu söyledi."

Caroline Constantine'in tam bir amcık olduğunu hayal edebiliyordum. "Cezaları şaplaktan daha kötü hale gelmeden önce Peder Lynch'e ne kadar gidiyordunuz?"

Konuşmakta zorlanıyordu ve bunu gözlerinden anlayabiliyordum. Ayaklarını sürüyerek konuşuyordu, rahatsızdı. Bu beni onun konuşmasını duymaya daha da kararlı hale getirdi.

Onu itmeye hazırdım ama buna gerek yoktu. Derin bir nefes daha aldı ve konuşmaya devam etti.

"Uzun bir süre. O kadar uzun ki, şaplaklara iyice alışmaya başlamıştım." "Peki ya sonra?"

O küçük tırtıl anılarında yaşarken derin bir sessizliğe büründü. "Gece odama geldi ve ona teşekkür etmemi istedi. I

zaten cezadan dolayı ağrıyordu. Bana elini öpmemi söyledi. Her şey böyle başladı. Elini öpmek ve ona teşekkür etmek zorundaydım."

Ona durmasını söylemek istedim. Bunu duymak bile midemi bulandırıyor ama o zaman dinlemekten fazlasını yapmak zorundaydı. Bunu yaşamak zorundaydı. "Elaine."

"Her gece yatak odasının kapısını izlerdim. Her gece açılmaması için dua ederdim." Yanakları o kadar güzel pembeleşmişti ki gözlerimi ondan ayıramadım.

Küçük Elaine Constantine dizlerinin üzerinde o piçin sikini öpüyordu. Sadece o pisliğe bakarak bile gırtlığını hemen orada kesebilirdim. "Seni hazırlıyordu, bunu biliyor muydun? En başından beri seni hazırlıyordu."

"Biliyorum," dedi. "Biraz yaşlanınca bunu görmek kolay. Bana inanmış olsalardı eminim başkaları da bunu görürdü."

"Onlara tekrar söylemeyi denedin mi?"

"Evet, onlara anlatmaya çalıştım ama her seferinde yalancı olduğumu söylediler." "Peki kız kardeşlerinden hiçbiri ona gitmedi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben her zaman ekstra derse ihtiyacı olan yaramaz biriydim. Kendimi kötü biri gibi hissederdim. Bu da beni öyle davranmaya itti. Eğer herkes benim yalancı olduğuma inanıyorsa, o zaman doğruyu söylemenin ne anlamı vardı? Herkes zaten kötü olduğuma inanıyorsa, ben de öyle davranırdım. Partiler. Alkol. Uyuşturucu. Hiçbirinin önemi yok."

"Sen önemlisin, küçük bebek."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda ağlamaklıydı ve küçük kelebeğimin gerçekten ne kadar güzel ve kırılmış olduğu beni derinden etkiledi.

Bölüm Yirmi Bir

Elaine

Lucian'a geçmişimi anlattığıma hâlâ inanamıyordum. Orada dururken kendimi hasta ve savunmasız hissediyordum ama bunun nedeni beni yok edeceğine söz veren adam değil, beni zaten yok etmiş olan adamlardı. Karşımdaki adam düşündüğüm gibi bana gülmekten başka bir şey yapmıyordu. Benim adıma sinirlenmiş görünüyordu ki bunu hiç beklemezdim.

Konuşmaya devam ederken hastalık içimde fokurduyordu. Kelimelerin serbestçe akmasına izin verirken kendi düşünce akışımın izini kaybettim. Daha önce hiç izin verilmemiş bir şekilde serbestçe akıp gidiyorlardı.

Lucian'ın gözleri söylediğim her şeyi sindirmiş bir şekilde benimkilere dikilmişti.

Ona Rahip Lynch'in *öpücüklerinin* nasıl *berbat* olduğunu ve dizlerimin üzerine çöküp ona istediğini verirken bana nasıl iyi bir kız olduğumu söylediğini anlattım.

Yine de bana şaplak atardı, daha sert ve daha sert.

Rahip Lynch'ten kaçmak için o kadar çaresizdim ki gecenin bir yarısı gizlice evden kaçmaya çalıştım. İşte o zaman kaçma numaralarımı, geceleri beni ferforje karyolaya zincirlemek için bahane olarak kullanmaya başladı. Kötü bir kız olmayı planlıyordum gibi görüldüğüm için olduğunu söylerdi. İşte o zaman geceleri başka erkekler gelmeye başladı.

Başıma gelecekleri bilmeliydim ama bunu düşünmemeye çalıştım. Evde davranışlarım gittikçe kötüleşiyordu çünkü günün her dakikası çok öfkeliydim.

Lionel Amca anneme oradaki eğitimimi denetlemeye başlayacağını söyledi. Amcam olarak bunu bana borçlu olduğunu söyledi. Ama Rahip Lynch'in yerindeyken amcam gibi değildi.

Geceleri içeriye bir erkek girdiğinde kapıyı açan kişi o olurdu. Rahip Lynch'i öpmeye alışmıştım ama aynı anda birkaç farklı erkeği değil. Bazen beni cezalandırırlardı. Bazen beni överlerdi. Bazen bana dua ettirirlerdi.

"Amcan bunu izledi mi?" Lucian nefes almak için durakladığımda bana sordu.

"İçeri girdiklerinde ellerini sıktı."

"Ona ödeme yapıyorlardı," dedi ve ben de başımı salladım. "Muhtemelen."

"Kesinlikle," dedi. "Bazı ahlaksızca şeyler duymuştum ama bu çok iğrenç. Ve kurulun *benim* karakterimi onaylamak istediğini düşünmek. Bu arada, amcan ve bu peder gibi adamlar var. Kendilerini asil bir şey zanneden adamlar arasında el altından bir pislik ittifakı."

Geceleri bana gelen adamları düşündükçe midem bulanıyordu.

İsimlerini biliyordum. Dünyadaki konumlarını biliyordum. Kim olduklarını biliyordum.

Bazen hala onlarla temas halindeydim. İçki ve uyuşturucu o partilerdeki en iyi arkadaşlarımdı.

"Seni sikmediler, değil mi?" diye sordu ve ben başımı salladım.

"Normal şekilde değil. Bekaretimi almadılar, hayır. Ben her zaman yapabileceklerini düşündüler ama yapmadılar. Bunu daha önce kimse yapmadı." Ona küçük, hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Sen bile."

"Bağlılıkları bile bir Konstantin kızının bekaretini alma riskini göze almalarını gerektirmez."

Ona bir gerçeği daha söylemekle yüzleşirken yanaklarımın yandığını hissettim. "Beni... başka şekillerde aldılar."

Gözleri kısıldı ve öfkesi bana değildi. Bunu görmek ferahlatıcı bir şeydi. "Kıçını siktiler."

Bu bir soru değil, bir ifadeydi. Parmaklarım önümde büküldü. "İlk başta çok acıdı."

"Sırayla yaptılar." Başka bir ifade.

"Uzun gecelerdi."

"Seni ne zaman böyle sikmeye başladılar?"

"On sekizime yeni girmiştim," dedim. "Rıza gösterecek kadar büyüktüm. Reddetmek için de yeterince büyüktüm. Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü beni zaten onları kabul etmeye şartlandırmışlardı."

"Ailen hiç şüphelenmedi mi?"

"Amcama inandılar."

Lionel Amca'yı evimizde gördüğümde yüzünün aldığı şekli ve kimse görmediğinde bana attığı bakışları hayal ettim. Ondan o kadar nefret ediyordum ki öldüğünü görmeyi diliyordum.

"Her zaman her konuda ona inandılar. Yaptığımı söylediği her küçük şeye. Onun çürümüş ağzından çıkan her yalana."

"Peki şimdi sana nasıl biri gibi geliyor?"

Cevabım anında oldu. "Şeytani bir bok parçası."

Başını salladı ama konuşmadı. Kendi kelimeleriyle savaşıyor gibi görünüyordu.

Ona söylemek istediğim ama söyleyemediğim daha bir sürü şey vardı; o zaman bile bunları yüksek sesle dile getirecek gücü bulamıyordum. Bana iyi gelen yerlerime dokunarak kafamı nasıl karıştırdıklarını ona anlatamadım. Beni alkolle ödüllendirmeye başladıklarını söyleyemedim.

Onlara her zaman teşekkür ettim.

Canımı yaktığın için teşekkür ederim, bana vurduğun için teşekkür ederim, bana söyleneni yaptırdığın için teşekkür ederim.

İşte o zaman kafam o kadar karıştı ki, onların yanında olmadığım zamanlarda kendime zarar vermeye başladım.

Lucian benimle konuşmasa da aklımın nereye gittiğini anlamış gibiydi. Yaklaştı ve bacaklarıma baktı. Bana dokunduğunda irkildim, sonra parmaklarını kesiklerimin üzerinde yavaşça gezdirdi. Sesli bir nefes aldım. Parmaklarını kalçalarımın arasından geçirip beni boşaltmasını bekliyordum ama yapmadı.

Elleri bacaklarıma odaklanmıştı.

"Sırlarım için buna ne dersin?" Ona sordum. "Sanırım artık ödeşdik."

"Kandan çok daha güçlü sırlarla bağlıyız," dedi.

Bana bakarken gözlerinde merhamet gördüğüme emindim ve bundan nefret ediyordum. Canavarın bana acımasından nefret ediyordum. "Devam et," diye fısıldadım. "Sanırım artık bana acı çektirmenin zamanı geldi."

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle benden uzaklaştı. "Bu nasıl oluyor Elaine? Bir grup hasta herifin önce sana zarar verdiğini söylediğin için sana zarar vereceğimi mi sanıyorsun?"

Omuz silktim, çünkü bilmiyordum. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü hiç bilmiyordum-ceza ve ödül, acı ve zevk. Kelimenin tam anlamıyla iyi bir adam olmadığını biliyordum. Ne kadar berbat biri olduğuna ve birlikte olduğu kızlara dair pek çok hikâye duymuştum. İncittiklerini. Acıyı severdi. Ben de acı çekmeyi seviyordum.

İşte o zaman içimde garip bir sızı hissettim. Bir Morelli canavarından iğrenç bir merhamet istemişyordum, hayatımın sonunda bile olsa, o göstermek istemese bile bir çeşit saygı istiyordum.

Ama bu değildi, değil mi?

Şimdi bile, önümde ölüm vaadiyle bu muhteşem yerde kaçırılmışken, Morelli canavarının beni istemesini istiyordum. "Al onu. Ne istiyorsan al."

İşte o zaman benden uzaklaştı ve dikkatini tekrar kahve makinesine verdi.

Sonraki sözleri, herhangi bir fiziksel acıya yabancı bir şekilde beni incitmeye yetti.

Bana bakmıyordu, sadece bardağını karıştırıyordu. "Şu anda hiçbir şey istemiyorum."

Yirmi İkinci Bölüm

Lucian

Hisler denen o tuhaf duyguya alışmaya başlamıştım.

Ama yine de, savunmasız bir Elaine Constantine'i becermeyi reddetmek, bu hayatta asla beklemeyeceğim bir şeydi. Ona dokunmak istemiyordum ve kesinlikle onu incitmek istemiyordum. Başka birinin benim ellerimde acı çekmesini istememek alışık olmadığım bir şeydi.

Lanet olsun, benim sorunum neydi?

Tuhaf bir şekilde sinirlenmiş görünüyordu, yaptığım en nazik şey olmasına rağmen sanki ona hakaret etmişim gibi yerinde kıpırdandı. "Ciddi misin sen? Şimdi bana dokunmak istemiyor musun?"

"Şu anda sana dokunmak istemiyorum."

Kibirli bir kahkaha attı. "Seni o kadar da aziz biri olarak görmedim Lucian."

"Bir aziz mi? Pek sayılmaz." Bir kupa daha indirdim ve ona bir kahve yaptım. *Teşekkür ederek* benden alırken gözleri hâlâ yanıyordu.

Tuhaf, sapkın dostluk benim için hiçbir şey ifade etmemeliydi. Onlar sadece ahlaksız bir grup zengin puştı. Kötü mü? Evet, kötüydüler. Ama dünyada bir sürü kötülük vardı.

Elaine Constantine onlar gibi adamlar için özellikle çekici bir aday olabilirdi. Lionel, Elaine'in Rahip Lynch ve onun cehennem çukuruyla ilişkisini düşünmek için bile hayatını her türlü mantığın ötesinde riske atıyordu.

O hasta herife rastlamamıştım ama geniş çevremizde kimlerin onun oyununu oynadığını düşünmeye başlamıştım bile. Bazı aristokratları ve onların gizli el sıkışmalarını biliyordum. İsimleri dilimin ucundaydı ama ben konuşmadan önce bir iç çekti.

"Bir keresinde, daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde evden kaçmıştım. Kendimi bir karavan parkında buldum. Ben de kaçan bir çocukla tanıştım."

"Eminim ikiniz de mükemmel bir çocukluk geçirmişsinizdir."

"Gözü morarmıştı. Annesi orada olmadığı her zaman üvey babası onu dövüyordu. Annesi olsaydı da onu durduramazdı."

"Yelpazenin birbirinden çok farklı tarafları. Biri zengin, diğeri fakir. Farklı katmanlardan geldiniz ama yine de aynı duruma düştünüz."

"Zengin insanlar da çocuklara zarar vermeyi sever. Aslında ailelerimiz hakkında pek konuşmazdık, sadece birlikte yürürdük, cehennemimizde bir tür garip dostluk bulurduk."

Bana anlattığı gibi hayal edebiliyordum. İki berbat genç birbirlerinin arkadaşlığında teselli buluyordu. "Yine de eve gittin mi? Gitmiş olmalısın."

"Güneş doğdu ve b u z gibiydik. Hayatı hayal bile edemiyordum. Bishop's Landing'in dışında. Karavanına, kemerine ve üvey babasına geri döndü. Ben de polislerin çağrıldığı Constantine yerleşkesine geri döndüm. Ayaklarım kan içindeydi ama ailemin tek yapabildiği bana bağırmaktı. Bir çocuk psikiyatristi çağırdılar ve o da onlara benim ümitsiz vaka olduğumu söyledi."

"Tristan'la da böyle tanıştın."

"Acılarımızı unutmaya çalıştık, anlıyor musun? Ayrıntıları paylaşmasak bile, alıştığımız her şeyden farklı bir şey bulmaya çalıştık."

"Taşınmayı düşünmediniz mi?"

İçini çekti. "Evet, ama Tristan'ın annesi hastaydı ve etrafımda herkes vardı ve nereye gideceğimizi bilmiyorduk. Her zaman istedik. Her zaman planladık. Neredeyse on dokuz yaşıma geldiğimde Peder Lynch'in okulu benim için durdu ve Tristan'a kendine ait bir yer için biraz para bulmayı başardım."

On dokuz yaşındayım. Kahvemi bitirdim ve fincanı yere bıraktım. "Power kardeşlere ne zaman bulaştın?"

Kahvesini yudumladı. "Birkaç yıl önce. Kolaya ihtiyacım vardı." "Onlara ne zaman borçlandın?"

"Onlarla karşılaştığımda ve orada Tristan gibi bir çocuk vardı, borçları için ona daha fazla zaman vermeleri için yalvarıyordu. Bir saniye bile beklemedim, sadece onun için ödeme yapacağımı söyledim ve gitmesine izin vermelerini sağladım."

Elaine gerçekten saftı. O noktadan sonra Güçlerin ne yapacağını çok iyi biliyordum. Constantine'in parasıyla onları kurtaracağını çok iyi bildiklerinden, başlarına gelen her beladan Elaine'in haberdar olmasını sağarlardı - Constantine'in parası gelmeyi bıraktığında bile. Annesi neler olduğunu gördüğünde o parayı bir çöl gibi kuruturdu.

"Bunu yapmaya devam ettiniz, değil mi? Hiç paran yokken bile bağımlılara para verdin. Borçlandın. Polis intiharına benziyordu ama sen tefeci intiharı istedin."

Omuz silkti. "Artık bir önemi yok. En azından o zaman bir sürü insan serbest kalacak."

"Savaşa gidiyorlar, biliyorsun," dedim ona. "Senin ailen ve Power kardeşler savaş alanında birbirlerine yaklaşıyorlar."

Bana kaşlarını çattı. "Evet, ailene her şeyin üstesinden gelme şansı verdiğim için beni daha çok kandırıyorsun. Kazanacaklarından değil. Senin ailenin benimkinden aşağı kalır yanı yok."

"Siktir git," dedim. "Benim ailem seninkinin her şeyine sahip." "Bir avuç pislik olmaktan iyidir."

"Öz amcan seni sapıklara sattı."

Bu onu susturdu ve bundan hiç memnun değildi. İçkisini tezgâha bıraktı ve bakışlarını benden ayırdı, gıcırdayan çenesindeki küstahlığı yeniden buldu.

Gizli paylaşımından sonra bile hala birbirimizden nefret ediyorduk.

Birbirimize duyduğumuz nefretin ne kadar köklü olduğunu asla inkar edemezsiniz. Benim ailem onun ailesinden, onun ailesi de benim ailemden nefret ederdi. O kadar uzun bir süre boyunca o kadar çok çapraz ateş ve o kadar çok içgüdü oluşmuştu ki artık karşımdaki kadından neden ve nasıl bu kadar nefret ettiğim bile belli değildi. Sadece nefret ediyordum. Ondan nefret ediyordum.

O da benden aynı derecede nefret ediyordu. Bunu kollarını kavuşturmasından ve kaşlarını çatmasından anlayabiliyordum.

Sikerim böyle işi. Zavallı hayat bahanesinde bir kez olsun huzurlu bir gece geçirebilirdi.

"Makarnayı bu akşam sen koyabilirsin," dedim ona. "Siz Constantine'lerin temel yaşam becerilerinde ne kadar yetkin olduğunuzu görelim, olur mu? Bakalım su kaynatabilecek misiniz?"

Yirmi Üçüncü Bölüm

Elaine

Ciddi olabileceğini düşünmemiştim ama öyleydi. Yüzündeki o öfkeli ifadeye rağmen dolaptan makarna paketini aldı ve bana doğru fırlattı.

Yakalamayı başardım. "Yemek yapmamı ister misin?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır, sırf eğlence olsun diye sana bir paket makarna atayım dedim."

"Hayır, sırf eğlence olsun diye sana bir paket makarna atayım dedim." Neredeyse dilimi çıkaracaktım, neredeyse. Eminim bu tavrım için bana neredeyse bir ceza verecekti, neredeyse. Ama vermedi. Buzdolabından bir sürü peynir ve başka şeyler çıkardı ve tezgâhın üzerine bıraktı.

"Bana neler yapabileceğini göster, küçük bebek," dedi, ses tonu alaycıydı.

Ona gerçekte ne kadar yetenekli olduğumu göstermek için inkar edilemez bir dürtü duyuyordum. Lanet olası makarnayı yapabilirdim. "Baharat sever misin?" Ona sordum.

"Yaptığın şey bu mu? Baharatlı makarna mı?"

Çekmecedan tavayı aldım. "Evet, baharatları severim."

"Ben de öyle," dedi.

Bunu canavarla ortak bir başka çılgınlığım olarak değerlendirdim. Sadece hangi baharatları kullanacağımı hatırladığımı umuyordum. Uzun zamandır yemek pişirmemişim.

Dolabın kapaklarından birini açtı ve baharat rafını bana gösterdi. Kırmızı biber, kekik ve acı biberi çıkardım. Ve kırmızı toz biberi.

"Power kardeşler ailemin kendi aileleriyle birleşmesini istiyorlar," dedi bana ve bu beni pek şaşırtmasa da içimde yeni bir heyecan dalgası yarattı.

Kızgınlık.

"Evet, şey. İki pislik bir arada."

Bakışları mutfağın öbür ucundan deliciydi, kollarını kavuşturmuş tezgâha yaslanırken duruşu normalden daha rahattı. "Ailenin bir şekilde iyi adamlar olduğu gerçeğine neden bu kadar sıkı tutunuyorsun? Onların da en az senin kadar kötü olduğunu biliyor olmalısın."

Bunu biliyordum ama görmemiştim. Tam olarak değil. Hem medya spotlarında hem de özel hayatımızda babamı hala bir tür idol olarak görüyordum. O her zaman çok kararlı ve çok güçlüydü ve imparatorluğumuzu mükemmel bir şekilde yönetiyordu. Ya da ben öyle sanıyordum.

"Size kıyasla biz kesinlikle iyi adamlarız," dedim. "Aileniz ve sizin ne kadar kötü olduğunuz hakkında pek çok hikâye duydum."

"Aynen," dedi bana. "Ben de seninki hakkında bir sürü hikâye duydum."

Makarnayı tencereye koydum ve karıştırmaya başladım. İkimizin de aramızda bir sürü şeyle çalkalandığımızı ve iltihaplandığımızı biliyordum. Paylaşılan sırlar, öfke, nefret ve bir şekilde bu garip yeni gündelik duygusu. Berbattı, tıpkı bizim olduğumuz gibi. Çok boktan bir kabuğun içinde iki boktan bezelyeydik.

Hâlâ sırları sindirmeye çalışıyordum. Lucian Morelli'nin bedeninde acıya dair en ufak bir fikrin bile olmamasının nasıl bir şey olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Bu konuda çok meraklı olmalı. Merak ederdim -küçük bayan merak ederdim. Kendim için bu kadar meraklı olmak bir yana, onun ne kadar meraklı olması gerektiğini zaten yeterince merak ediyordum.

Geçmişimdeki enkazın nasıl bir şey olduğunu merak edip etmediğini merak ettim. Belki o da merak ediyordu. Belki o da benim merak ettiğim şeyleri merak ediyordu, mesela Lionel Amca'nın kendi kanından olanlara karşı neden bu kadar acımasız olduğunu.

Görünüşe göre bunu merak *ediyormuş*. Bir sonraki sorusu tam isabetti. "Baban amcanın tam bir pislik olduğundan hiç şüphelenmedi mi?"

"Hayır," dedim, saf ve basit bir şekilde. "Lionel Amca'yla pek bir ilişkisi yoktu. Annem ve Lionel Amca'nın oldukça yakın bir ilişkisi vardı. Sanırım babamı derslere gerçekten ihtiyacım olduğuna ve Lionel Amca'nın gerçekten doğruyu söylediğine ikna etti."

Lucian, "Amcan aşığılık bir pislik," dedi ve bu beni şaşırttı. Beni incittiği için birine gerçekten hakaret etmişti. Ben de öyle düşünmüştüm.

övgüler yağıdırıyorlar.

"Annem ve Lionel hâlâ çok yakınlar," dedim ona. "Artık büyüdüğüm için ona gerçekte neler olduğunu anlatmak için başka bir girişimde bulunamam. Bana kızım demeye utanıyor."

Normalde gülmesini ve Elaine'in berbat biri olduğumu düşününce benden utanmasının şaşırtıcı olmadığını söylemesini beklerdim, ama bu beklentimin içgüdüden başka bir şey olmadığı ortaya çıktı. Gülmedi ya da öyle bir şey söylemedi, sadece mutfağın diğer tarafından beni izlemeye devam etti.

Tekrar konuşmadan önce içimi çektim. "Ailemin Güç kardeşlerin peşinde olmasının muhtemelen benimle bir ilgisi yok, biliyor musun? Muhtemelen sadece utançtan ve Güçlerin bizden birini kaçırabileceklerini düşünmelerinden duydukları hoşnutsuzluktan kaynaklanıyor."

"Power kardeşler ailenize saldırmayı düşünecek kadar delirmişlerdir. Yeterince güçlü değiller. Bu yüzden onlara katılmamızı istiyorlar."

Bunu duyduğumda hissettiğim o iğrenç çarpıntıdan hoşlanmadım. Morellilerin ve Güçlerin sevdiğim insanlara zarar verme düşüncesi hoşuma gitmiyordu. Onların çoğunu seviyordum. Ailemin bazı üyelerini, başlarına bir şey gelse üzüntüden kahrolacak kadar çok seviyordum - duygularım genellikle nefretten dolayı sevgiye dair bir bok kaydedemeyecek kadar berbat olsa bile.

"Onlarla takım kurmayı düşünüyor musun?" Ona sordum. Gözleri soğuktu. "Seni ilgilendirmez."

"Evet, evet," diye alay ettim ve kesme tahtasına doğru ilerledim. "Beni ilgilendirmez, her neyse. Bu akşam birbirimizi ilgilendirmeyen pek çok şey paylaştık, sence de öyle değil mi?"

Nefesinin altından bana küfretti ve bunun benim gevezeliğimden kaynaklanacağını düşünmüştüm ama hayır. "O lanet salamı doğru dilimlemiyorsun, düzgün pişmesi için çok kalın."

Nefrettime ve aramızda gerçekten neler olup bittiğine dair kafa karışıklığıma rağmen gülümsemekten kendimi alamadım. "Pekâlâ o zaman, Şef Morelli. Neden bana nasıl yapıldığını göstermiyorsunuz?"

Cevap vermedi, sadece bıçağı üzerimden aldı ve işe koyuldu.

Ellerinin sıkıca hareket edişini izledim. Parmakları çok güçlüydü. Onu izledim.

Duruşu, boyu, gücü.

Onun güzelliği. Çünkü o güzeldi.

Lucian Morelli, ona gerçekten kaç kez öyle bakmış olursam olayım, nefesimi kesecek kadar güzeldi. "Salama bak ve lanet olası dersini al," dediğinde kahkahalarla güldüm.

"Bu alacağımı hiç düşünmediğim lanet bir ders," dedim. "Bunu geçmişimdekilere her gün tercih ederim, teşekkürler."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Lucian

MAKARNA ÇABUCAK GELDI. Yemek masasına yöneldik, şaşırtıcı bir şekilde akşam yemeğinin tadını çıkaran iki normal insan gibi görünüyorduk. Muhtemelen normal bir insanın akşam yemeğinin tadını çıkarmasına en çok yaklaştığım andı, özellikle de yanında küçük bir bebek varken.

Kendime bundan hoşlanmadığımı söyledim. Elaine'in yemeğini karıştırmasını izledim ve kendime onu mahvetmekten zevk alacağımı söyledim, ama bu saçmalıktı.

Aklım onunla uğraşan hasta heriflerdeydi.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, içimdeki öfkeden kurtulamıyordum. Onları alaşağı etmek istiyordum. Lionel Constantine'in şehvet düşkünü gözlerinin içine bakıp yeğeni için orada olduğumu söylemek, sonra da onu karnından bıçaklayıp bıçağı çevirmek istiyordum.

Bu sadece kendi elimle yapabileceğim bir eylem olurdu. Alto'yu asla bu işe bulaştıramazdım, hele ki babamın yılanı olmuşken. Temizlik ekibini de bu işe bulaştırmamın imkânı yok; asla sessiz kalmazlar. Geriye bir tek ben kaldım.

Benim planım ve benim sonucum. Bunu düşünmek bile aptallık olurdu, öyleyse neden Constantine'in randevuları için takvimi kontrol etmeyi planlıyordum? Hiçbir fikrim yoktu.

Yemek yerken Elaine benimle ayaküstü sohbet etti. Ona çenesini kapatmasını söylemeli ve onu tamamen görmezden gelmeliydim ama yapmadım. Bishop's Landing'deki hayatım ve çocukluğumun nasıl geçtiğinden hangi dizileri sevdiğime kadar pek çok soru sordu.

"Televizyon için zamanım yok. Hiç olmadı."

"Tek yaptığın bu mu?" diye sordu bana. "Sürekli çalışmak mı?" "Çalışmak ve kadınları becermek."

"Harika. Belli ki bu seni rahatlatıyor."

Gülümsemesindeki küstahlık karşısında sinirlerimin gerilmesini imkânsız buluyordum. Onun küstahlığına alışmaya başlamıştım, bunun gerçek bir kalkan olduğunu görüyordum. Yıllarını onu iğrenç heyecanları için kullanarak geçiren pislik herifler olmasaydı nasıl bir kadın olurdu diye düşünmeden edemiyordum. Tüm bunlara rağmen Elaine'in bu kadar canlı bir versiyonu olmayı başarabildiyse, o zaman hasta bahçıvanlar olmadan kendi güneşli bahçesinde büyümesine izin verilseydi kim olurdu?

Yine de, bu benim düşüncem değildi ve beyin alanıma asla girmemeliydi. Elaine benim düşmanımdı. Benim düşmanım. Her zaman da düşmanım olacaktı.

Saçma sapan konuşmasını yeni bir soruyla kestim. "Bu boku sana başka kim yaptı?"

Patlamam karşısında gözle görülür bir şekilde şok olmuştu. "Ne fark eder ki?"

Kaşlarım anında çatıldı. "Neden önemli olduğu kimin umurunda? Sadece ağzını aç ve bana bir cevap ver."

Görünüşe göre o da benim yöntemlerime alışmaya başlamıştı. Ses tonum karşısında kaşlarını çatmadı ya da yüzünü ekşitmedi. "Kim olduğunu biliyor olmalısın Lucian. *Kardeşlikte* kimin olduğunu biliyorsun. Öyle demiştin."

"Söyle o zaman," dedim ona. "Söyle işte."

Son makarnasını da yedikten sonra çatalını yere bıraktı. "Baron Rawlings," dedi. "O da onlardan biriydi."

Yaşlı adamın statüsünü sergilediğini hayal ettim. "Başka kim var?" Yine makarnasını karıştırmaya başladı. "Lord Eddington."

Biliyordum. Eddington küçümseyici bir pislikti. "Devam et."

Bir dakika sürdü ve tükürmeye hazır olana kadar cevabını çiğnemesine izin verdim. "Albay Hardwick," diye fısıldadı ve neden bu kadar uzun sürdüğünü anladım. Albay Hardwick onun ailesine çok yakındı.

Bu sosyetik puştların yıl boyunca sosyal etkinliklere düzenli olarak katıldıklarını biliyordum. Lord Eddington ve Baron Rawlings Atlantik'in ötesinden geliyorlardı ama sık sık ziyaret ediyorlardı. Muhterem Lynch'in evini, saçma sapan sosyal konaklamalarının yanı sıra bir mola noktası olarak kullandıklarını hayal ettim.

Albay Hardwick'in Bishop's Landing'in ötesindeki kırsal bir arazide yaşadığını da biliyordum.

Ben düşünürken Elaine bana o küstah kahkahalarından birini attı.

"Ne yapacaksın Lucian?" diye sordu. "Benim için onları incitecek misin?"

Ben de ona gülmeliydim. Denedim. Acınası bir sırıtiştan başka bir şey yapamadım. Bu piçleri öldürmemeliydim. Özellikle de Constantine'in intikamı olarak.

Makarnamı bitirdikten sonra neden tuvalete gittiğimi ve telefonumdan Bishop's Landing sosyal etkinlik sahnesini aradığımı kim bilir. Önümüzdeki birkaç bağış toplama etkinliğinde neden hayır kurumlarının varlığına baktığımı kim bilir. Katılımcı listesini kontrol ettim.

Lord Eddington birkaç gün sonra bir sonraki toplantıdaydı.

Oturma odasına geri döndüğümde Elaine'i evindeymiş gibi kanepeye kıvrılmış bulduğumda hâlâ demleniyordum. Kim bilir neden rahatlığı için ona küfretmeden durdum, sonra da karşısındaki eski püskü koltuğa oturdum. Başka bir şey yapacak enerjim yoktu. Hayatımda ilk kez bacaklarım yorulmuştu ve beynim de aynı şekilde yorulmuştu. Odaklanmam gereken bir sürü dönen düşünce, teslim tarihi ve hassasiyet vardı; Elaine Constantine'i teknik olarak davet edebilecek kadar reşit olduğunda kimin götten sismeye başladığına değil. Yaptıkları şey buydu elbette. Onu *rızası* olduğu noktasına kadar zorluyorlardı ve o da buna inanıyordu.

"O zaman şehre geri dönmeyecek misin?" diye sordu bana, sesi yorgun çıkıyordu.

"Olacağım."

Omuz silktili. "Her gün gidip gelmek için epey bir yol var. En azından burada olmaktan biraz heyecan duymayacak mısın? İstersen senin için kıcıımı açabilirim."

Ona başımı salladım. "Böyle mi flört ediyorsun?"

Bana gözlerini devirdi. "Sen Lucian Morelli'sin. Lucian Morelli'nin teklife ihtiyacı yoktur. Lucian Morelli ne isterse onu alır. Ve yine kıcıımı istiyorsun, değil mi?"

Üst kattaki yatağımdan başka bir şey istemiyordum. New York'a geri dönmeyi boş ver; sabaha kadar beklemek zorunda kalacaktım. Saate baktım ve düşündüğümde çok daha geç olmuştu. Şüphesiz Elaine'in etkisi, gevezeliğiyle dakikaları saatlere çeviriyordu. "Kalk da yat," dedim ona,

ve kapı aralığını işaret etti. "Siktir git ve o ukala ağzını da yanında götür."

Koltuğunda sallanıyordu. Odanın diğer ucundan ona baktım.

"Ciddiyim," dedim. "Fikrimi değiştirene kadar etrafta dolaşma. Benim sinirlerim çok çabuk bozulur."

Sanırım aklı başına geldi. Hemen kalktı ve yanımdan geçti, sadece kapı aralığında dönüp o güzel mavi gözlerini bana dikmek için durdu. "Teşekkürler," dedi ve uzaklaştı.

Bana ne için teşekkür ettiğini tam olarak bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Gülümsemesi karşısında midemin nasıl bulandığını bilmem yeterliydi.

Elaine Constantine benim için hiç iyi değildi. Ondan uzak durmalı ve ait olduğum yere, New York'a geri dönmeliydim.

Merdivenleri neden çıktığımı kim bilir.

Yirmi Beşinci Bölüm

Elaine

LUCIAN'ın kendi odasına giderken benim odamın önünden geçtiğini duydum.

Benimkinin dışında durakladığını duydum.

Kalbim bir tren gibi hızla çarpıyordu; aynı anda iki çelişkili duygu. Bir yandan odamın dışında bir adam olmasından duyduğum içgüdüsel korku midemi bulandırmaya ve yorganı daha yukarı çekmeme yetiyordu, diğer yandan...

Bununla yüzleşmemeliydim bile. Diğer tarafta olanları hissetmem mümkün değil.

Devam etti ve içimde yeni bir lanet olası şey dalgası kabardı.

Acı. Reddedilmek. Kim bilir.

Bildiğim tek şey Lucian Morelli'nin beni istemesini istediğimdi. Artık bu konuda kendime yalan söyleyemezdim. Ne kadar inkâr etmeye çalışsam da. Lucian Morelli'nin beni istemesini istiyordum. Lucian Morelli'nin beni istemesine *ihtiyacım vardı*.

Sahanlığın sonunda kapısının kapandığını duydum ve kendimi o kadar yalnız hissettim ki yorganı başımın üzerine çektim. Bunun olacağını biliyordum. Olmak zorundaydı. Yıllardır kaçtığım anıları yeniden hatırlıyordum. Bunları engellemek için ne kokainim ne de alkolüm vardı ve bu bana zarar vermeye başlamıştı. Güvendiğim maddeler için kendimi hasta ve çaresiz hissediyordum... ve daha fazlası... Bundan daha fazlası için kendimi hasta hissediyordum. Bundan daha fazlasına *ihtiyacım vardı*. Tanrı yardımcım olsun, bundan daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Buradaki hayat beni hiç bilmediğim şekillerde mahvediyordu. Artık dışarıdaki hayatı düşünmüyordum bile. Dışarıdaki hayatı düşünmüyordum.

Benim yüzümden çıkan aile çatışması ya da Tristan ve Harriet gibi insanların beni geri getirmek için ne kadar çılgınca davranacakları. En azından onlardan birkaç tane vardı. Televizyonda yayınlanabilecek haberleri ya da Lucian'ın bu akşam beni onlardan nasıl uzak tuttuğunu düşünmemiştim. Kim bilir şimdi ne diyorlardır?

Tüm bunların ötesinde, geçmişimdeki canavarları ve koridorun sonundaki canavarı düşünmek arasında kaldım. İşte denge oradaydı - geçmişimdeki canavarlar ya da koridorun sonundaki canavar...

Koridorun sonundaki canavarı seçtim.

Kendimi iyi hissettiğim yerlere dokunmanın kötü bir şey olduğuna inanarak yıllarımı geçirmiştım ama Lucian'ı düşündükçe parmaklarımın bacaklarımın arasından aşağı kaymasına engel olamıyordum. Gözlerindeki vahşeti, mutfakta ne kadar güçlü olduğunu ve ona beni beceren adamlardan bahsederken ne kadar kızgın görüldüğünü düşünüyordum. Ses tonundaki laneti ve bunun ne kadar güçlü olduğunu, salamı keserken parmaklarının ne kadar sert olduğunu düşünüyordum.

Onun canavar ruhuyla karışık basit şeyler düşünüyordum.

Tabii bir ruhu varsa. Ne de olsa o bir Morelli'ydi.

Kendime dokunmamalı ve onu düşünmemeliydim ama duramadım. Tinsley'nin maskeli balosunda bana ilk elini attığı anı ve bunun beni ne kadar etkilediğini düşündüm. Jemma'nın dairesinde beni köşeye sıkıştırdığında hissettiğim korkuyu ve şimdi onun elinde ölmek isteyen o uyuşturulmuş karmaşadan ne kadar farklı hissettiğimi düşündüm - çünkü değişen bir diğer şey de buydu... Artık ölmek istediğimden o kadar da emin değildim. Gerçekten, ölmek istediğimden emin değildim.

Parmaklarım bacaklarımın arasında hızlı ve hafifti, nefeslerim hızlanırken beni kızdırıyordu. Anılar bulanıklaştı ve daha da yoğunlaştı, ta ki Stephen Cannon'ın bedeninin yanına dönene ve Lucian üstümde, kıcıımı avuçlayana kadar. Bunu düşünmemeliydim. Lucian'ın bana tecavüz etmeye çalışan bir adamı nasıl bıçaklayarak öldürdüğünü düşünmemeliydim. Çünkü yaptığı buydu. Düşmanım beni kurtarmıştı. Siktir, Lucian Morelli beni kurtarmıştı.

Parmaklarım klitorisime daha sert bastırdı, daha hızlı, daha hızlı. Nefeslerim kesiliyordu, muhtaçtım. *Lucian*. Parmaklarım dans ediyordu, çaresizce ve düşüncelerim

gittikçe daha fazla yuvarlanıyordu. Canavarın daha fazlası. Nefretinden ve kininden daha fazlası.

Bana yapabileceklerinden daha fazlasını... çünkü ben istedim.

Elimde değildi ama istiyordum. Bana sert davranmasını, beni kontrol etmesini, bana gücünü ve kudretini göstermesini istiyordum. Amımı siken ilk kişi olmasını ve beni gerçekten onun yapmasını istiyordum. Beni gerçekten onun yapmasını istiyordum.

Lanet olsun, Lucian Morelli'nin beni gerçekten kendisine ait yapmasını istiyordum. Ve sonra bu şekilde kalmak istedim.

Lucian Morelli'ye ait olmak istedim.

Lütfen hayır. Lütfen.

Parmaklarım o kadar sert dönüyordu ki nefesimi tuttum ve kalçalarımı yataktan kaldırdım. Nefes alışımı yavaşlatmaya çalıştım ama yapamadım, heyecanımın içinde kaybolmuştum. Klitorisim canlanmıştı ve çığlık atıyordu, vücudum beni parçalara ayırmaya çalışan adam için çaresizdi ve kendimi boşalmaktan alıkoyamıyordum. Durduramadım. Durduramadım.

Her zaman Lucian Morelli'ye ait olma hayaline kapıldım.

Bu şimdiye kadar yaptığım en kötü kız şeyiydi. Sonsuza dek Lucian Morelli'ye ait olma fantezisine asla sahip olmamalıydım. O bir Morelli'ydi. Tıpkı onun beni yok etmeye çalıştığı gibi, benim de yok etmeye çalışmam gereken bir düşman. Her zaman ailemizi mahvetmeye çalışmışlardı ve şimdi de bunu yapabilirlerdi. Morelli'ler Power kardeşlerle birleşip aileme zarar verebilirler... benim yüzümden.

Yatakta yuvarlandım ve nefesimi tuttum, zihnim çalkalanıyordu.

Çok fazla sorum, korkum, suçlu düşüncelerim ve ihtiyaçlarım vardı.

Bu basit bir adam kaçırma vakası olmalıydı. Bağlanacağımı ve kadının kırık bir kabuğundan başka bir şey olmayana kadar cezalandırılacağımı düşünmüştüm. Nasıl oluyordu da makarna yiyip hobilerimden bahsediyordum? Nasıl oluyordu da onu bana zarar vermeye zorluyordum? Kafama vurulup guguk kuşu diyarında uyandığım bir tür gerçeküstü boyutta mıydık?

Tanrım, Lucian hayatımda hikâyemi dinleyen tek kişiydi. Bunu ona anlatmıştım. Ona tüm sırlarımı anlatmıştım ve o da çektiğim acılara gülümsemeden hepsini dinlemişti.

Burası gerçekten guguk kuşu diyarıydı.

Dizlerimi göğsüme çekip biraz uyumaya çalıştığımda hâlâ yorganın altında yan yatıyordum. Kendimi durdurmam gerekiyordu.

ama yavaşlamadı, çalkaladı, çalkaladı. İşte o zaman Morelli'nin varisine anlattığım şeyler, kimin geleceğinden ve bana ne yapacaklarından korkarak geçirdiğim o iğrenç geceler aklıma gelmeye başladı. Bir kez daha kendi korku havuzuma geri dönmüştüm, bir kez daha içkiyi ve uyuşturucuyu içimden atmak için can atıyordum. Bir kez daha beni kurtaracak kokain ve şampanya yoktu.

Gece sessiz ve soğuktu, geriye ne kaldıysa artık. Kapalı kapı odanın köşesinde uğursuz bir gölgeydi ve başımdaki örtüler, geçmişte birçok kez yapmayı öğrendiğim gibi, kapıya bakmamı engellemedi. Her zamanki gibi titremeye başladım. Her zamanki gibi ağzım kurudu. Her zamanki gibi dizlerimi göğsüme doğru daha sıkı kavradım.

Her zamanki gibi işe yaramadı. Ben sadece karanlıkta titreyen kırık bir kızdım. Işığı açtım ama en ufak bir fark yaratmadı, sadece kapalı kapıyı daha uğursuz hale getirdi. Koridorun sonundaki canavar ve onun benim için gelebileceği düşünüldüğünde uğursuz o l m a l ı y d ı . Ama öyle değildi.

Koridorun sonundaki canavar hiç de uğursuz değildi. Garipti. ama doğru. Koridorun sonundaki canavar benim korkum değil, güvenliğim gibiydi.

Yorganımı geriye attım ve ayaklarımı yere doğru salladım. Odanın içinde sürünerek ilerlerken ve kulağımı kapalı kapıya dayarken ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Onu dışarıda duyamadım. Kesinlikle hâlâ odasındaydı. Kesinlikle hala koridorun aşağısında, muhtemelen derin bir uykudaydı, çünkü şüphesiz sabah *erken saatlerde* New York'a bir yolculuğu vardı...

Kapının kolunu hafifçe indirip sahanlığa göz attığımda deliliğim yeni bir çılgınlık seviyesine ulaştı. Karanlık ve boştu. Lucian'ın kapısı kapalıydı, gölgelerin arasından onu görebiliyordum. Dışarı çıkarken nefesimi tuttum.

Üzerimde hâlâ onun lanet gömleği vardı ve daha önce kestiğim için hâlâ ağrıyan kalçalarımda uçuşuyormuş gibi hissediyordum. Kalbim küt küt atarken ve sinirlerim alev alev yanarken onun odasına doğru hayalet gibi ilerledim ve diğer boktan odadaki boktan yatağıma geri dönmeliydim ama yapmadım. Kendimi onun kapısına dayadım ve elimi kapının üzerine koydum.

Tut.

Lütfen, Tanrım, ne yapıyorum ben?

Kolu elimden geldiğince nazikçe çevirdim ve titriyordum. Enkaz gibiydim. Kapıyı yavaşça açarken çıldırmış gibiydim.

Lucian'ın yatakta dimdik oturmasını, sonra da peşimden gelip beni koridora sürüklemesini ve odama geri kilitlemeden önce en azından bir güzel pataklamasını bekliyordum. Ama hayır. Gelmedi.

Lucian Morelli yatağında uyuyordu, dünyaya karşı derin bir uykundaydı.

Anahtarlarını çalıp oradan defolup gitmeliydim - arabasını şehre geri sürüp onu sonsuza dek mahkûm etmeliydim, ama yapmadım. Nedenini Tanrı bilir ama yapmadım.

Yorganı, kendimi içine sokacak kadar gevşetmeye cesaret etmeden önce en az bir dakika bekledim. Yatağın hemen kenarında durdum, onu rahatsız etmemeye çalıştım, olabildiğince uzak durdum. Yine de kendime engel olamadım. Sıcaklığı çok davetkârdı. Garip bir şekilde, canavarın yanında kendimi dünyanın başka hiçbir yerinde olmadığım kadar güvende hissediyordum. Burada hiç kimse bana ulaşamazdı... canavarın kendisinden başka hiç kimse.

Canavarın hızla beni yakalamasını *istediğim* tek adam haline gelmesi üzücüydü ama doğruydı, sadece bu sefer beni yok etmesi ve acınası sefaletimden kurtarması söz konusu değildi...

Bu sefer canavarın bambaşka bir şekilde avı olmak söz konusuydu...

Bunu inkar edemezdim... Canavarın beni güvende tutacak kadar sevmesini istiyordum...

Bu doğruydı.

Aman Tanrım, bu doğruydı.

Canavarın beni sevmesini istedim.

Yirmi Altıncı Bölüm

Lucian

HAYATIMDA HİÇ **UYUYAMAMIŞTİM**, o sabah uyuduğum gibi değil. Gün ışığı pencereden hızla süzülürken yatağımdan uyandım, kendime lanet okuyarak... sadece Elaine Constantine'i yatağımda yanımda buldum.

Küçük bebeğim yatağımda yanımdaydı.

Şok içinde yanımdaki figüre baktım, dizlerini göğsüne çekmiş, benim gibi mışıl mışıl uyuyordu. İlk içgüdüm onu sarsarak uyandırmak ve oradan sürükleyerek çıkarmaktı ama yapmadım. Yapmadım. Sadece aptal gibi ona baktım.

Elaine Constantine benim yatağımdaydı. Benim lanet yatağımda.

Bırak Constantine'i, kimse yatağıma bile girmedi.

Dönüp komodinin üzerindeki telefonuma uzandığımda yanımda kıpırdandı. Hâlâ gömleğimi giymiş halde kollarını uzattığında ne kadar derin bir uykuda olduğunu fark ettim. Görünüşe göre o da benim gibi çıldırmış, gecenin bir yarısı yakında onu yok edecek kişinin yatağına gizlice girmeyi tercih etmişti.

Yuvarlandı ve işte o zaman gerildi ve yatakta sıçradı. O anda dehşete düşmüştü, ona ne kadar sert baktığımı fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ben, şey..." diye başladı. "Aşağıdaki oda..." "Neydi?"

diye sordum, sesim uykudan boğuk çıkıyordu.

"O, şey..."

Parmağımla onu işaret ettim. "Pijama partisi falan yapmıyoruz, Elaine."

Buna sinirlenmiş görünüyordu, yorganı üzerinden attı ve oradan çıkmak için hareketlendi, ancak bunu başaramadan kolunu tuttum. "*Özür dilerim*, tamam mı?" dedi her zamanki alaycı ses tonuyla, sonra benden uzaklaşmaya çalıştı ama ona izin vermedim.

Yüzü bana dönük olana kadar onu geri çektim ve hâlâ elimden kurtulmak için kıvranmaya çalışan gözleriyle karşılaştığımda ne düşündüğünü anlayamadım. "Delirmiş olmalısın," dedim. "Benimle yatağa tırmanmak. Kesinlikle delirmiş olmalısın."

"Evet, muhtemelen öyleyim," dedi ve mücadeleyi bıraktı.

Yere yığıldı ve bir iç çekti ve kendimi ona yepyeni bir şekilde bakarken buldum. Cesur kadın. Benimle birlikte yatağa tırmanmıştı. Yanımda. İsteddiği için, oraya sürüklendiği için değil. İçinde gerçekten de ateş vardı.

Yatağımın başucundaki telefonumun titremesi beni kendime getirdi. Lanet olsun. Morelli Holding'deki çeşitli kişilerden gelen on bir cevapsız arama... ve bunlardan biri babamdı.

"Bunu döndüğümde konuşuruz," diye hırladım ona. "Neden oraya giderken beni şehirde bırakmıyorsun?"

Onunla alay ettim. "Sanki seni lanet şehre geri bırakacakmışım gibi, Elaine. Gitmene izin vermeyeceğim. Asla. O yüzden bu fikri aklından çıkar. Dün gece mutfakta biraz sohbet ettik diye hiçbir şey değişmedi."

"Ve biraz makarna yedim," diye ekledi ve işte yine o arsız gülümseme. "Salamı doğru dilimlemenin mucizelerini unutma Lucian. Artık neredeyse kanka sayılırız."

"Siktir git," dedim ve pantolonumu çektim.

Onu yatağında bağdaş kurmuş, lanet gömleğimin içinde, dağınık sarı bukleleriyle, hiç sahip olmadığım halde bir fetih gibi görünerek bıraktım. Elliot Morelli bilse benimle dalga geçerdi.

Ben veda etmedim, o da etmedi.

Şehre doğru yol alırken trafik çılgıncaydı ve telefonumdaki aramalara cevap verirken sakın davranmaya çalıştım. Babamınki hariç hepsine. Babamdan gelen aramaya cevap vermedim.

Morelli Holding'e yaklaşırken içim içimi yiyordu. Babam sorular sormaya başladığında ona ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Görünüşe göre, bunu düşünmek için o kadar uzun zamanım olmadı. Geldiğimde zaten beni bekliyordu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Elaine

Ortadan kaybolduğunu duyduktan sonra uzun bir süre Lucian'ın yatağında kaldım. Onun yatağı bana verdiği için çok daha rahattı -bunda şaşılacak bir şey yoktu- ama bundan daha fazlası vardı. Onun gibi kokuyordu. Örtüler canavarım gibi kokuyordu. Onun kokusu tarafından yutulmuştum.

Aşık bir kız öğrenci gibi günlerce orada kalabilirdim.

Nihayet sabah gerçekten başladığında kendimi aşağıya sürükledim, kendimi kanepeye bıraktım ve televizyonu açtım. Haber kanalları kayboluşum hakkında bangır bangır bağıırıyordu. Daha önce hiç tanımadığım insanlarla röportajlar yapılıyor, bana ne olduğu hakkında yorumlar ve spekülasyonlar yapılıyor. Herhangi bir bilgi için aranacak bir polis yardım hattı vardı.

Ailem tüm kanallarda insanların beni bulması için ağlamaklı taleplerde bulunuyordu. Harriet ya da Vivian'ın benim için ağladığını düşünmek içimi kemiriyordu.

Bir yanımda Tristan'ın ortadan kayboluşum hakkında konuşmasını bekliyordu. Büyük bir parçam, belki de Lucian'la olan etkileşimlerimi dünyaya duyurmak için silahlarını ateşleyeceğini düşündü, ama hiçbir şey yoktu. Ondan tek bir ses bile çıkmadı. İyi olduğunu umuyordum. Kimse ona ulaşmadığı ya da daha kötüsü onu susturmadığı sürece.

Elimden geldiğince zihnimi bundan uzaklaştırdım.

Lucian'ın onu susturmasına gerek yoktu çünkü söyleyeceği hiçbir şeyin gerçek bir ağırlığı yoktu. Tezgâhımın üzerine bir not bıraktım. Kendi el yazımla Power kardeşleri suçladım. Tristan notuma inanırdı. Söylediğim her şeye inanmasını beklediğimden değil, ama bu benim her zamanki yalan söyleme seviyemin ötesindeydi.

Kahvaltı etmek için televizyondan uzaklaştığımda içimde garip bir gıdıklanma hissettim. Midemde bir şeylerin acelesi vardı. *İçgüdü*. Koridorda olduğum yerde durdum ve ön kapıya döndüm; içimde bir şey vardı, kolu kontrol etme dürtüsü. Uzandım ve bir yere varmayı beklemiyordum, çünkü kesinlikle varamazdım. Lucian dışarı çıkarken kapının çarptığını duymuştum ve her zaman kapıyı kilitlerdi, elbette kilitlerdi ama bu sabah acele ediyordu.

Belki... sadece belki...

Kapı gıcırtyla açıldığında kalbim bir mil sıçradı. Aman Tanrım, özgürdüm! Özgürdüm!

Verandaya çıkmak çok tuhaf hissettirdi, çünkü koşabiliyordum. Şehre doğru uzanan şeritler, raylar ve yollar vardı. Yalvarışlarımı, çılgınlıklarımı ve sesimi duyurma çabalarımı duyacak birini, herhangi *birini* bulabileceğime şüphe yoktu. Lucian Morelli'yi Morelli Holding'den çıkamadan mahkûm ettirebilirdim. Onu yok edebilirdim. Yok *edebilirdim*.

Kapının arkasından atılmış ayakkabılarımı aldım ve titreyen ellerimle giydim. Dışarıdaki dünya taze ve soğuktu ve güneş gökyüzünde parlak bir şekilde yükseliyordu. Evet, buradan koşabilirdim. Araba yolu uzundu elbette ama yapılabilirdi. Kalın giysilerimi giyip koşmaya başlayabilirdim. Lucian Morelli'nin arkasını sonsuza dek görebilir ve Constantine'lerin lehine dönme şansı çok yüksek olan bir aile içi savaşa neden olabilirdim, yeter ki onu istemekle ilgili şu lanet çılgınlıktan kurtulabileyim...

Yapabilirim. Elbette yapabilirim. Yapabilmeliyim. Kesinlikle yapabilmeliydim. O beni parçalara ayırmak isteyen bir düşmandan başka bir şey değildi ve bunu hatırlamam gerekiyordu. Vücudumdaki her nefeste bunu hatırlamalıydim. *Evet*.

Lanet olsun. Karnımda *hayır* acısını hissettiğimde yüksek sesle kendime küfrettim. Hayır. *Hayır da neydi?* Ama hayırdı. Bunu yapamazdım. Hayatımı sikeyim, yapamazdım. Onu isteme çılgınlığından kurtulmamın hiçbir yolu yoktu. Milyon yıl geçse bile.

Siktir et.

Hâlâ kendime biraz akıl vermeyi umarak bahçede dolaştım. İç mekânın şık modernliğine kıyasla evin etrafındaki araziler oldukça vahşi görünüyordu. Lucian'ın iyi bir bahçıvan olduğundan şüpheliydim.

makarnacı olduğu için. Onun bu alanla aktif olarak ilgilendiğini hayal bile edemezdim. Benim hiç bahem olmamıştı, kendime ait bir bahem.

imlerin üzerine çıktım ve etrafımda dönerek her şeyi içime çektim. Büyük ağaçlar ve bu alanı gerçekten harika bir şeye dönüştürmek için bolca alan vardı. Bunu yapabiliirdim. ğrenebiliirdim. Birkaç kitap okuyabilir, birkaç YouTube videosu izleyebilir ve neyin nerede işe yarayacağını kavrayabiliirdim. Bunları düşünürken kendime bir kez daha lanet ettim. Bu asla gerçekleşmeyecek daha fazla çılgınlıktan başka bir şey değildi. Böyle bir hayalle yaşamayı bırakmalıyım.

Kendime kahvaltı için krep yaparken n kapıyı açık tuttum, dünyayı dışarıda bırakmayı göze alamadım. Tabağımla imenliğe çıktım, gülümseyerek yemeğimi yerken yüzüme vuran esintiye sevdim. Evet, burayı sevdim. Gerçekten de çok sevdim.

Dışarıda seyredilecek çok daha iyi şeyler varken daha fazla boktan televizyon seyretmek istemiyordum. Lucian'ın gardırobundaki tasarım kazaklardan birine sarınıp ısınmaya çalıştım, sonra da garajda bahçe malzemeleri bulmaya çalıştım. Bir dizi kürek ve malayı hazır ve nazır bulmak beni şaşırttı. Belki de içinde küçük bir bahçıvanlık damarı vardı. Belki ben bile öğrenecektim.

Sonunda yaptığım şey için kendimi kınadığımda dışarıda, imenlikteki en yakın iek tarhında malayla yabani otları temizliyordum. Elbette Lucian Morelli'nin kır bahçesinde alışamazdım. Ama alışabiliirdim. alıştım da.

Tüm zamanların en tuhaf ve gerçeküstü seçimlerinden birinde, ben, Constantine ailesi soyundan Elaine Constantine, Morelli canavarının maliknesinden kaçmaya sırtını döndü ve onun yerine lanet olası bahçesiyle ilgilendi.

Hay sikeyim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Lucian

Morelli Holding'in ana lobisinde babama doğru yürürken KİMSE **GÖZLERİMLE** KARŞILAŞMAK İSTEMEDİ. Her zamanki soğuk ifadesiyle yaklaşmamı izledi. Hayır, bakmak istemiyorlardı ama ellerinden bir şey gelmiyordu. Babamın beni lobide karşılaması tam bir gösteriydi.

Son anda elini uzattı ve ben de sıktım. "Toplantı odası." Sert bir orospu çocuğuydu. "Şimdi."

Babam asansöre kadar yanımda yürüdü. Dokuzuncu kata kadar sessiz ve gergin bir yolculuk oldu. Odaya girerken önüme geçti ve masanın başına oturdu.

Karşısına oturdum, arkama yaslandım ve gözleriyle buluştum.

"Lanet olası bir ruhsal çöküntü yaşıyorsun," dedi. "Pek sayılmaz. Sadece meşguldüm."

"Konstantinleri kovalamakla mı meşgulsün?"

Mantığını anlamamış gibi davrandım. "Affedersiniz?"

"Elaine alındığına göre sikecek daha fazla Konstantin mi buluyorsun?"

"Alto sana böyle mi söyledi?" Nefes almak dışında hareket etmedim. Beni sinirlendirdiğini düşünmesine izin vermeyecektim. Gergin olmak çok garip bir duyuydu.

Bana uymak için koltuğunda geriye yaslandı. İki Morellis aynı pozda, toplantı masasının karşısında birbirlerine bakıyorlardı. "İnsanların Tinsley'in peşinde olduğunu duymuş."

Trenton'a karşı içimde bir öfke dalgası kabardı. Onu hemen orada öldürebilirdim. Yine de minnettar olmalıydım. Suçlama beni sikip atmıştı.

işlediğim suçların gerçek boyutuyla kıyaslandığında Morelli'nin suçluluğuna benziyor.

"Buraya Trenton'ın dedikodularını sizinle tartışmaya gelmedim.

Söylemek istediğin bir şey mi var? Eğer yoksa, ilgilenmem gereken başka şeyler var." Onun Çene sıkta, yüz kızarıyor. Onun tahriş oldu hissedilebilir.

Başka bir şey daha var. "Morelli Holding'e geri dönmelisin."

"Yoksa ne olur?" Küstahça davrandım. Pislğin tekiydim. Tıpkı onun gibi.

"Yoksa yönetim kurulu canın ne zaman isterse o zaman gideceğini bilir." "O zaman yönetim kurulu haklı olur, çünkü ben de tam olarak bunu yapıyorum."

Yemin etti. "Tanrım, Lucian. Acı hissetmediğin için şanslısın. Seni çiğ çiğ kırbaçladım."

"Eğer bana elini sürersen, pişman olursun. Ama bu kararı senin için çok daha kolay hale getireceğim. Ben gittiğim sürece, bir tehdit değilim. Eğer geri dönmemi istiyorsan? Beni CEO yap." Geri dönmem için ne kadar çaresiz olursa olsun, bunu gerçekten yapacağını sanmıyordum. Daha çok duman ve aynalarla ilgiliydi. CEO olmak istediğimi düşünmesini sağlayacaktım, oysa asıl istediğim Constantine bebeğimi becermekti. O sadece kısa bir yolculuk mesafesindeydi.

"Constantine'leri rahat bırakın. Ya Power kardeşlerle işbirliği yaparız ya da hiçbir şey yapmayız. Hiçbir şey yapmayız. Kazmak yok, kovalamak yok, onları yıkmaya çalışmak yok."

Bir yanım onun yüzüne gülmek ve ne halt ettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığını söylemek istiyordu. Bunun yerine gerçeklerimi güçlü yanlarım olarak kullanma fırsatını değerlendirdim. "Tinsley Constantine ile hiçbir ilgim yok," dedim ona. "Bu konuda sizi temin ederim."

Uzun saniyeler boyunca durakladı, gözlerimiz birbirimizin gözlerine sert ve soğuk bir şekilde sabitlenmişti. "Güzel. Bu şekilde devam etsen iyi olur." Daha yakına eğildi. "Ne düşünüyorsun Lucian? Sana neler oluyor böyle?"

"Meşguldüm."

"BDSM kulübünde takılmak mı?"

"Onun gibi bir şey."

O anda ailemden ne kadar uzaklaştığımı fark ettim. Geçmişte Violent Delights'a yoğun bir şekilde dahil olduğum, mutlu bir şekilde oradaki kadınlarla heyecanlarımı tatmin etmeye odaklandığım bir noktaya atıfta bulunuyordu. "Bu küçük baba-oğul konuşması bitti mi? Cinsel ilgilerimi

haklı çıkarmaktan daha önemli işlerim var."

Boğazında bir dünya soru olduğunu ve bana saldırmak istediğini biliyordum ama yapmadı. Aramızdaki yakınlık eksikliği

mahremiyetime kurmayı başardığı köprüler.

Kapıyı işaret etti, sanki burası hâlâ onun krallığıymış da benim değilmiş gibi. Tekrar konuştuğunda çoktan kalkmış ve gidiyordum.

"Güç kardeşlerinin onayı olmadan Constantine'lere yaklaşırsan seni ibretlik bir hale getiririm. Hiç doğmamış olmayı dilersin."

Aynı damardan gelen başka bir tehditti, Constantine damarı. Beni tanıdığım en büyük aptala dönüştüren damar. Yine de bana dokunmadı bile.

Gülümsedim. "Emirlerine itaat etmediğim için mi kızgınsın? Yoksa Morelli Holding'in hisse senedi fiyatları yıllardır olmadığı kadar düştüğü için mi?"

"Ya Holdings'in başına geçersin ya da kendini toparlayana kadar istifa edersin. Saçma sapan oyunlarını oyna ya da BDSM kulübünde takıl ama Morelli Holdings'i mahvetme."

"Ben hiçbir şeyi mahvetmiyorum. Kendi başına harika bir iş çıkarıyorsun." Babamın neyle tehdit ettiği beni ilgilendirmiyordu. Morelli

Holding'in mücadele ediyor olması beni rahatsız bile etmiyordu. Beni rahatsız ediyordu. Çünkü sadece bana ve babama değil, daha fazla insana zarar veriyordu. Annemi ve kız kardeşlerimi etkiledi. Yönetim kurulunu etkiledi. Hissedarlarımızı. Ve

binlerce çalışanı gerçekten etkiledi. Yani

evet, Morelli Holding benim için önemliydi.

Ama bu Elaine Constantine'den daha az önemliydi.

Kabul etmesi zor bir gerçektir ve asansöre geri dönmeden önce nefesimi kesmişti. Hayatımda hiç bu kadar duygu yüklü olmamıştım. Daha önce hiç böyle bir çatışma yaşamamıştım, bununla nasıl başa çıkacağımı bile bilmiyordum.

Kendimi zorla asansöre bindirdim ve lobiyi seçtim. Hayatımın en yavaş inişiydi.

Morelli Holding ve Elaine arasındaki çizgide yürüyemiyordum. İkisi arasında hokkabazlık yapmamın imkânı yoktu. Hem baştan çıkarıcı kadını ve ona olan arzularımı şımartıp hem de kontrolü babamdan alamazdım. Bu imkansızdı. Her şey imkânsızdı.

Seçimimi yapmak zorundaydım.

Holdings olmalıydı. Tabii ki, Morelli Holding olmalıydı.

Onun o tatlı bekaretini alabilir, acısından zevk alabilir ve onu bir Constantine olarak ait olduğu çöpe gönderebilirdim. Ama istediğim Holdings değildi.

Bu oydu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Elaine

LUCIAN'IN ARABASI garaj yoluna yanaştığında, ben hâlâ dışarıda çiçek tarhında mala ile uğraşıyordum. Burada kalarak ve onun yanında olduğum her saniye hayatımı riske atarak ne halt ettiğimi anladığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ama artık çok geçti.

Benim kararım çoktan verilmişti.

Garaja park edip elinde anahtarlarıyla ön kapıya yöneldiğinde güneş hâlâ gökyüzündeydi, öğleden sonra daha yeni bitmişti. Çalıların arasına saklanıp ondan çoktan kaçmışım gibi davranabilirdim ama yapmadım.

"Buradayım, tatlım!" Malamı havada salladım.

Canavar durdu ve bana doğru tepinirken delici gözleriyle beni sabitleyerek baktı. Sanki hayatımda verdiğim en çılgınca karar değilmiş ve baş düşmanıma ait bir çukurda kaçırılmamışım gibi toprağı kazmaya ve yabancı otları ayıklamaya devam ettim.

"Ne yapıyorsun lan sen? Aklını mı kaçırdın sen?"

Ses tonu açıldı ama saldırgan değildi. Bana bakarken gözleri vahşiydi ama nefret dolu değildi.

Omuz silktim. "Bu seni şaşırttı mı?"

Gülümsemesini engelleyemedi. "Bu konuda iyi gidiyorsun. Kokain konusunda çok daha fazla yuvarlanmanı ve yalvarmanı beklerdim."

Evet, ben de öyle. Orada kendimi şaşırttım. Ben de onunla aynı fikirdeydim, yuvarlanmayı ve pudra için yalvarmayı bekliyordum. O ve gazoz şişeleri.

Dünyamızdaki çılgınlık ve mutlak katliam, bir şeyler oluyordu...

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim, sonra kendime ait bir sorum olduğunu fark ettim. "Neden bu kadar erken döndün? Şehirde birkaç saatten fazla kalmış olamazsın."

"Bunu sen istiyorsun, biliyorsun değil mi?"

"Senden beni becermeni istiyorum, bunu biliyor musun? Burada çimlerin üzerinde bile olsa, sikini çıkar ve beni becer, lütfen."

Tekrar bakiştık ve zihnim çalkalanıyordu, düşünüyordum. İmparatorluğu şehirde tüm hızıyla ilerlerken Lucian Morelli'nin ıssız bir yerde, bir bahçede ne işi vardı? Hiç mantıklı gelmiyordu. Bunların hiçbirisi en ufak bir anlam ifade etmiyordu.

"Sen delisin, Elaine. Şimdiye kadar Bishop's Landing'de başka bir yerde olabilirdin. Beni hapse attırabilirdin. Lanet kapıyı kilitlemeden bırakmak benim hatam olurdu."

"Olabilirdi ama değilim," dedim. "Sanırım ben gerçekten deliyim, değil mi? Ya da belki de bilerek açık bıraktın. Belki de bu bir testti. Geçiyor muyum?"

Lucian Morelli beni dizlerimden tutup kaldırdı ve berbat evinin yan tarafındaki duvara çarptı. Sonunda bana zarar vereceğini düşündüm.

Beni parçalara ayıracağını düşünmüştüm, bu sefer sonsuza dek... Ama yapmadı. Siktir, yapmadı.

Lucian Morelli beni boktan evinin yan tarafındaki duvara çarptı ve beni ciddiymiş gibi öptü. Ben ağzının içinde inleyene ve onu geri öpene kadar beni öptü.

Otuzuncu Bölüm

Lucian

Daha fazla mücadele edemedim. Gerçek zihnimde çok güçlüydü. Elaine çok iyi bir baştan çıkarıcıydı ve artık ona karşı koyamıyordum. Onu dış duvara doğru sıkıca bastırdım ve öptüm, ama bu sefer nefret, kin ya da onu parçalara ayırma ihtiyacıyla dolu değildi. Bu sefer daha önce hiç hissetmediğim bir şeyle ilgiliydi, bana acı kadar yabancı bir şeyle.

Ona aşıktım.

Bir Constantine'e aşıktım.

Hem Constantine'ler hem de Morelli'ler işlediğim suç yüzünden beni öldürürlerdi ve ben de onları suçlamazdım. Kendimi çok sevmeseydim, suçum için *kendimi* öldürürdüm.

Onun beni öpüşünde de bir o kadar gerçeklik ve ihtiyaç vardı. Duvar boyunca ön verandaya doğru ilerlerken çılgınca, inanılmayacak kadar çaresizdik. Ağzım hala onunkinde açken onu ön kapıdan içeri soktum ve vücudu benimkinin yanında olduğu sürece hangi yöne gittiğimizin bir önemi yoktu. Kafam karışmış ve çelişkili arzularla bölünmüştüm. Onu hem geçmişinden kurtarmak hem de geleceğinde vahşileştirmek istiyordum. Onun acısını, gözyaşlarını ve adımı haykırışlarını arzuluyordum ama bu sefer beni harekete geçiren güç ve ceza değildi, bundan daha fazlasıydı. Bu onun bedenine, arzularına ve ihtiyaçlarına duyduğum hayranlıktı, çünkü onun da benim gibi buna ihtiyacı vardı. Elaine benim sadistime karşı mazoşist, yangıma karşı yin, karanlığıma karşı aydınlık, siyahıma karşı sarışındı.

Elaine benim Morelli'min Konstantin'iydi.

Ağzıma karşı mırıldandı. "Canımı yak, Lucian. Beni senin yap."

Hırladım ve alt dudağını ısırarak onu oturma odasına doğru ittim. "Sen zaten benimsin. Senin amın benim tacımdaki mücevher olacak."

"Verilir, çalınmaz." Sözleri beni bir kez daha heyecanlandırdı. O çalınmamıştı, verilmişti. Daha önce bana verilen hiçbir şeyi istememiştim. Her zaman sahiplenmiş ya da satın almıştım, her şeyi kendi şartlarımla kabul etmiştim.

Garip bir şekilde, tacın içindeki mücevheri almak istemedim - bu kadar çabuk ya da çılgınca değil. Geride durduğum her saniyenin tadını çıkarmak istedim.

Elaine soğuğa karşı çok fazla şey giyiyordu. Kazağını çekiştirerek başından geçirdim ve fırlatıp attım. Gömleğimi öyle bir yırttım ki düğmeleri fırladı ve işte oradaydı, sutyeniyle çok güzeldi. Pantolonumu çekiştirdim, büyük ve sarkıktı ve altında külot yoktu. Sütyenin klipslerini açıp onu oturma odasının kapısına doğru ittiğimde çırılçıplaktı.

Bileklerini başının üzerinde tutarak oturma odasının duvarına yasladım ve bir inilti çıkarmasına neden olacak kadar sıkıca tutturdum. Bana sürtündü, o şımarık gülümsemesi o kadar güzeldi ki beni çılgına çevirdi. Kalçalarımı onunkilere dayadım, sonra kalçamla bacaklarını açmaya zorladım ve Tinsley Constantine'in balosundaki tuvalete geri döndük. Eğer kadere inansaydım, o anda inanırdım. Eğer kader diye bir şey varsa, bu bizim kaderimiz olurdu; ne kadara mal olursa olsun yolları kesişen aşıklar.

"Ellerini başının üstünde tut," diye homurdandım ve o da başını salladı. "Aferin kızıma."

Parmaklarım boğazından aşağı ve köprücük kemiği boyunca kaydı. Memelerini tutup dudaklarıma doğru inlemesine neden olacak kadar sertçe sıkarken ağzım tekrar onunkilerin üzerindeydi. Daha sert sıktım, döndürdüm, daha yüksek sesle inlemesini sağladım. Kalçam onu ağlatacak bir güçle amına sürtündü ama yine de bana karşı kıvrandı. Evet, Elaine mazoşistti. Bunu istiyordu.

Önünde diz çökerken ben de en az onun kadar çaresizdim. Ben, Lucian Morelli, bir Konstantin'in önünde sadece onu memnun etme arzusuyla dizlerimin üzerine çöktüm. Bu düşünce bile delilikti. Ağzım onun amcığına aç, dilim klitorisine karşı bir yılan gibi, ellerini saçlarımda gezdiren bir ritimle dönüp duruyordu.

"Hayır!" Havladım. "Ellerini başının üstüne koy!"

Söyleneni yaptı. Kolları dimdik, elleri duvara dayalı, ben onu yeni bir güçle yerken. O benimdi. Amı benimdi.

Akla hayale gelmeyecek bir şey yapıp güzel yarığını sikim için hazırladığımda Elaine gerildi. İki parmağımı içine sokmadan önce kendi parmaklarımı ıslattım, mırıldanmasına yetecek kadar yavaşça. Çok nazıktım. Klitorisini ısıtırken bile içinde nazıktım.

"Tanrım, Lucian! Lütfen! Evet, lütfen! Daha fazla!"

Ona daha fazlasını vermedim. Onu beklettim, yavaşça, yavaşça, ileri geri. "Lütfen! Daha fazla!" diye bağırdı.

"Sessiz ol!" Homurdandım ve bir kez daha söyleneni yaptı, dilimle onu kızdırırken nefesini tuttu.

Elaine Constantine'i parmaklarımın içinde boşaltacaktım. Dizlerimin üzerinde, ağzım amının üzerindeyken ve parmaklarım derine girmişken onun boşalmasını duymak istiyordum.

Klitorisine karşı mükemmel bir canavar gibi çalıştım, o inlerken yaladım, emdim, kemirdim. İki parmağımı içine soktuğumda gerildi, kıvrandı ve elleri duvardan aşağıya doğru bir dokunuşla indi, her ne kadar söyleneni yapıp onları yukarıda tutsa da. İnledi ve beni itti ve yavaşça, çok yavaşça, ben parmaklarımı içinde dolaştırırken, dilim klitorisini okşarken, orgazm içinde çiçek açarken gerginliğini hissederken kendini hislere kaptırdı. Kukusu ilahiydi, sikimi içine soktuğumda sonuna kadar açılacak dünyanın en güzel şeyi olacak bir çiçektir. Ama şimdi olmazdı. Daha fazla dayanamayana kadar o yaprakları tutacaktım.

Tepe yaparken çıkardığı sesler çok güzeldi. Mırıltıları en sarhoş edici sestir. Titreyip büküldüğünde ve nefesini bulmak için soluk soluğa kaldığında yüzüm onun sularıyla ıslanmıştı. Elaine Constantine benim için geldiğinde mükemmel bir küçük bebektir.

Ayağa kalktığımda ve dilimi onunla dans etmesi için ağzına soktuğumda hâlâ onun tadını alıyordum.

Meme uçlarını sertçe çektişirdim ve kıvrana ve ağzından salyalar akana kadar sıcak ağzını kendime çektim.

Kahretsin, Elaine'i öpmeyi seviyordum.

Lanet olası Elaine Constantine'e aşkıktım.

Kollarını boynuma doladı ve bana sarıldı, ben de bunu istedim. Artık bunu inkâr edemezdim, hiçbirini. Elaine Constantine'in bana sarılmasını istiyordum. Hayatımda hiç kimsenin bana sarılmasını istememiştim ama onun dokunuşu benim için sihir gibiydi.

Ağzından çekilip meme uçlarını bıraktığımda işini bitirmiş olacağını düşündüm ama nefesleri hâlâ hızlı ve hafifti ve gözleri benimkilere dikilmişti.

"Durma," diye fısıldadı. "Lütfen Lucian, durma."

Dilimi klitorisine geri götürmemi istediğini sanıyordum ama yapmadı. Gözlerini benimkilerden ayırdığında yanakları pembeleşmişti ve gergin bir şekilde kıvranıyordu.

"Lütfen, Lucian. Canımı biraz daha yak. Daha fazla acıya ihtiyacım var."

Bölüm Otuz Bir

Elaine

Lucian beni kanepenin kolunun üzerinden öne doğru ittiğinde hâlâ uçuyordum. Kıçımı ona doğru açtığımda ve o beni sertçe tokatladığında nefeslerim hâlâ sığırdı ve klitorisim hâlâ karıncalanıyordu. Buna bayılmışım. Duygular beni ateşliyordu. *Bu*, diğerlerinden daha çok ihtiyacım olan türden bir acıydı. Acı çekmeye ihtiyacım vardı ama yükseklerle çıkmaya ve o kadar yüksekteydim ki uçuyordum... sevdiğim adam tarafından incitiliyordum.

Sevdiğim adam.

O bana vururken bu düşünce bile beni sırtıtmaya itti.

Tokatları hızlıydı ama beni çığlık attıracak kadar hızlı değildi. Tempolu ve istikrarlıydı ve işte o zaman anladım, ilk kez anladım. Beni kendisi için değil, benim için incitiyordu. Kendi zevki için değil, benim zevkim için bana acı veriyordu. Bu inanılmaz bir duyguydu.

Etim canlanmıştı, tam bana vurduğu yerde yanıyordu. Parmaklarını kalçalarımın arasından geçirip daha önce yaptığı gibi alay ederek içime soktuğunda bir iniltiyi tutamadım. Bu sefer onun için hazırdım. Daha fazlası için ona karşı koyuyordum. Daha fazla parmak, daha fazla tokat, daha fazla Lucian. Daha fazla Lucian, daha fazla Lucian, daha fazla Lucian.

Muhteşem canavar bana daha fazla Lucian verdi.

"Bana bunu istediğini söyle," dedi ama sözlerinde hiç zehir yoktu. Canavarın sözlerinden şehvet damlıyordu.

Sesim çaresizdi. "Lütfen. Bunu istiyorum."

Kemerini çözdüğünü duydum, ilmiklerinden kaydığını duydum ve gerildim, bekledim, sadece bana vurmadı. Ne bir çırpınma sesi ne de

Beni nasıl inciteceğine dair sözler verirdi. Bu sefer değil. "Bana istediğini söyle, Elaine. Ne kadar çok istediğine beni inandır."

Lucian Morelli'yi bana vurmadan önce onun bana zarar vermesini istediğime ikna etmek zorunda kalmak inanılmaz bir telaştı. Yalvaran gözlerle omzumun üzerinden ona baktım. "Lütfen Lucian. Bunu gerçekten istiyorum. Sana söz veriyorum, istiyorum. Buna ihtiyacım var. *Sana* ihtiyacım var."

Deriyi kığımın üzerinde gezdirdi ve ben sıkıldım. "Beni bunu istediğine inandır, tatlım," diye fısıldadı ve ben bunu tam karnımda hissettim.

Ciddiymiş gibi sevgilim dedi, çünkü öyleydi. Ben gerçekten onun sevgilisiydim.

Sadece bebeği değil.

Ona bu sözleri söylerken gözlerim de en az sesim kadar yüksek sesle konuşmuş olmalı.

"Lütfen, lütfen, istiyorum. Kemerini kıcımda istiyorum. Lütfen kemerini kıcıma tak. Lütfen..." Bana vurduğunda buna çok hazırdım. Bir, *evet*. İki, *evet*. Üç, *evet*!

Dördüncü vuruşta haykırdım ve o durdu, ben sallanırken bekledi, sonra sustu.

Beşinci vuruş için hazır olmamı bekledi. Tanrım, hazır olmamı bekledi.

Lucian bana hükmetmekte ustaydı. Dokunuşu inanılmazdı, önce alay ediyor, sonra çırpınıyor, sonra alay ediyor, sonra çırpınıyordu. Duygular normalde olduğu gibi zevk ve acı arasında bulanıklaşıyordu ama bu sefer daha fazlası vardı. Bana rehberlik ediliyor, beni doğru çalmak isteyen bir adam tarafından keman gibi çalınıyordum.

Beni sırtüstü çevirip kanepenin koluna sıkıca yasladığında kığım neredeyse dayanılamayacak kadar acıyordu. Etim zonkluyordu, çiğdi. İlahi.

"Bana güvenecek misin?" diye sordu ve gözleri artık bir düşman değil, güzel gücüyle çok samimiydi.

Başımı salladığımda samimiydim. "Evet Lucian, sana güveneceğim. Sana güveniyorum."

Ona güvenmiştim. Bir Morelli'ye güvenmiştim. Bu fikir çılgıncaydı ama doğrudu. Lucian Morelli'ye herkese güvendiğimden, hatta kendime güvendiğimden bile daha fazla güveniyordum.

"Bacaklarını benim için güzelce aç, Elaine," dedi ve ben de tereddüt etmeden açtım.

Kalçalarımı iyice açtım ve kendimi ıslak ve istekli bir şekilde ona sundum. Başparmağını klitorisime sürttü ve muhteşem bir inilti çıkardı.

"Sen çok güzel bir yaratıksın. Tatlı sarışın amcığın için ölünür." Kendi sözleriyle sırtıttı. "Öyle ama, değil mi? Senin tatlı sarışın amcığın kelimenin tam anlamıyla ölmek için. İşlediğim suçlar yüzünden ölü bir adam olacağım."

"Seni geri istediğim için ölü bir kadın olacağım," diye fısıldadım. "İkimiz de ölmüş olacağız, Lucian."

Gülümsemesi klitorisimle birlikte karnımın da çırpınmasına neden oldu. "En azından mutlu öleceğiz."

Kıkırdamamı engelleyemedim. "Hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu öldüm."

Başparmağı klitorisimde sihirli bir şekilde çalışıyordu ve kığım hala altımda zonkluyordu. Bir ömür boyu orada yatıp onu izleyerek zevk alabilirdim. Beni daha fazlası için ikna eden oydu.

"Güven bana bebeğim," diye fısıldadı ve sonra elini kaldırdı. "Bacaklarını iyice aç ve geniş tut. Senin amını birden fazla şekilde alacağım."

Yaşadığım sürece bacaklarımı onun için olabildiğince açacaktım. Bacaklarımı yukarı kaldırdım ve ona her şeyimi sundum. Beni en çok acıtacak yerimden tokatlayacağını biliyordum ve bunu istiyordum. İnsanlar beni daha önce pek çok şekilde incitmişti ama hiçbir zaman ben istediğim için ve gözlerinde böyle bir özenle incitmemişlerdi.

Amıma güzel ve sert bir tokat attığında haykırdım ama bacaklarımı açmaya devam ettim. Bana defalarca vurduğunda kıpırdandım, ağladım ve kıvrandım, ama önemli değildi, yine de bacaklarımı açmaya devam ettim. Kukumun canını yaktı ve bunun için onu sevdim.

"Sen çok iyi bir kızsın," dedi ve içim parladı. Her zaman sevdiğim biri için iyi bir kız olmak istemiştim.

Meme uçlarımla oynarken iyi bir kızdım, sonra onun için haykırana kadar göğüslerimi bükte. Bunu o kadar yavaş yaptı ki daha fazlası için yalvarıyor, acıyı arıyordum.

"Lütfen beni becer," diye birden fazla kez sordum. Ama yapmadı.

Saatlerce oturma odasıdaydık ve bu saatlerin hepsi benimle ilgiliydi, onunla değil. Bana tüm dikkatini ve ilgisini verdi.

Zaman. Sikini tutmaya çalıştığında bile bana izin vermedi. Her şey vücudumla ilgiliydi. Benimle ilgilendi.

Beni üçüncü kez boşalttığında bitkin düşmüştüm, yanıyordum ve inanılmaz bir şekilde kırılıyordum. Terliyordum, gülümsüyordum ve mutluluğumun içinde kaybolmuştum ve canavar kollarımdan tutup beni ayağa kaldırırken ve sonra ona doğru çekerken bana gülümsüyordu.

"Yorgun bir küçük bebeksin," dedi bana ve sonra beni kollarıyla sıkıca sardı. "Şef Morelli'ye sana yemek hazırlamasını söylemeye ne dersin?"

Onu tutarken kahkahalarım engel olamadım. "Evet, lütfen."

Otuz İkinci Bölüm

Lucian

Hiç kimse için bir şey yapmaktan HİÇ ZEVK ALMAMIŞTIM. Minnettarlık benim için zayıflıktan başka bir şey ifade etmiyordu. Elaine için bir şeyler yapmaktan zevk almak tamamen yeni bir duyguydu.

Onu titreyen bir karmaşa haline getirene kadar boşalmasını sağlamaktan ve vücudunun mutluluk içinde yediği bir şekilde canını yakmaktan zevk aldım ve en şaşırtıcı olanı, o beni izlerken ona makarna yapmaktan zevk aldım.

Mutfak tezgâhında yanımda dururken her zamankinden daha güzel görünüyordu, gardıroptan aldığım temiz gömleklerden birini giymişti. Saçları dalgalıydı, gözleri kocaman açılmıştı ve sırtışı da buna uygun olarak genişti.

Salamı dilimlemeyi bile bitirmeden önce kesin olarak bildiğim bir şey vardı. Ona zarar veren insanların canını yakmaktan zevk alacaktım. Her saniyesinin tadını çıkaracaktım.

Makarnayı karıştırırken gözleri parlayarak, "Aile şirketinden ayrıldınız mı?" diye sordu. "Yoksa bu hâlâ büyük bir sır mı? Hâlâ beni ilgilendirmiyor mu?"

Gülümsememi engelleyemedim. "Tatile çıkıyorum."

"Tatil mi?" diye sordu, sonra güldü. "Senin hiç tatile çıktığını düşünemiyorum."

"Sen ve beni tanıyan diğer insanlar."

Bu onun açısından çok doğru bir gözlem. Hayatımda hiç tatil yaptığımı hatırlamıyorum. Üretken olmayan zamanlardan nefret ederdim. "Peki... bu tatilde nereye gidiyoruz?" diye güldü. "Harika bir sahil beldesine mi?"

Sırıtarak başımı eğdim. "Bishop's Landing. Orada biraz bahçe işine ihtiyacı olan küçük, güzel bir kır evi olduğunu duydum."

Sırıtişına bayıldım.

Makarnalarımızı yerken sessizlik içinde yedik ama bu sefer gergin değildi; rahattı. Birbirinin arkadaşlığından gerçekten hoşlanan iki insan arasında hoş bir rahatlık. *Hoşlanmak hafif* bir ifadeydi ama ben hâlâ bu kelimeyi kendi kendime bile söylemekte zorlanıyordum. Birbirlerinin arkadaşlığını gerçekten *seven* iki insan.

En son ne zaman birinin bana Elaine'in bana baktığı gibi sevgiyle baktığını hatırlayamıyordum. Bu büyüleyici bir şeydi. Gözleri hiçbir zaman mutlu bir hayranlıkla dolu oldukları zamanki kadar büyümlü mavi havuzlar gibi görünmemişti. Onlara bakmaktan asla bıkmazdım. Benimkilerin de aynı hayranlıkla dolu olduğunu varsayabilirdim. Düşüncesi bile hayal edilemeyecek kadar tuhaftı.

Yine de *aşık* olabilirdim ama aynı zamanda nefret de ediyordum. Elaine'e duyduğum sevgi içimdeki kötülüğü başka yönler doğru körüklüyordu ve bu körükleme çok sertti. O masum kanatları olan genç ve tatlı bir kelebekken, onun küçük ve güzel ruhunu kıran erkeklerden nefret ediyordum. İnsanları incitmekten her zaman zevk almıştım ama bunu hiçbir zaman o sapıkları parçalara ayırmayı düşünürken içimde hissettiğim tutkuyla istememiştim.

"Bir erkek arkadaş gibi kanepede benimle kıvrılıp yatacak mısın?" Elaine tabağını benden alırken alay etti. "Şimdi öyle mi oldun? Erkek arkadaşım mısın?" Şaka yapıyordu. Esprisi yüzünden okunuyordu. Esprilerine daha fazla cevap vermedim. Cevabım son derece ciddiydi.

"Hayatımda hiç erkek arkadaşım olmadı. Hiç yakın bile olmadım. Bu durum tamamen yeni bir zemin oluşturuyor."

"Evet, ben de hiç kız arkadaş olmadım." Güldü. "Şaka yapıyordum, ciddi değildim. Bundan sonra evlilik ve çocuklardan bahsedecek değilim, değil mi? Sırf orgazmlarla oynamayı ve birlikte makarna yemeyi seviyoruz diye birden ruh ikizi oluverecek değiliz ya."

"Ruhsuz biriyle ruh eşi olmak zor olurdu," dedim ona. "İnan bana, tatlım. Ben oldukça ruhsuzum."

Bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı. "Dün olsa sana inanırdım."

Buna verecek bir cevap bulamadım. Bir ruha, bir kız arkadaş ve herhangi bir romantizme sahip olma kavramı içimde garip bir kabarıklık hissetmeme yetiyordu ve ben kabarıklığı sevmiyordum. Kabarıklık zavallı pısırlıklar ve korkaklar içindi.

O kabarık aşk halimle bile Elaine'le kanepeye kıvrılıp televizyonda bir şeyler seyretmeyi kendime yediremiyordum. Erken bir gece için hazırlandım ve o da koridorun sonundaki odadan hiç bahsetmeden benimle birlikte yukarı çıktı. Duşlarımızı tamamladıktan sonra benimle birlikte doğruca yatağıma tırmandı.

"Yakında beni gerçekten becerecek misin?" diye sordu onu yorganın altına çekerken.

"Bu tacın içindeki mücevher," dedim. "Onu aldığımda, yavaş yavaş alacağım. Beklediğime değecek."

Küçük kıkırdaması çok tatlıydı. "Bunun için uzun yıllardır bekliyordum. Eminim biraz daha uzun sürmesinin bir zararı olmayacaktır."

Küçük tatlı esnemesi ilahiydi. Yaptığı en masum şeyler bile onu saf bir baştan çıkarıcı yapıyordu.

Keşke o uyuduğunda ben de uyuyabilseydim. Onun nefes çırpınışları göğsümde çok tatlıydı. Uyurken ona sarıldım, onun sıcaklığını sevdim ve hayatımın ne kadar tuhaf bir hal aldığını düşündüm. Seamus'u, Duncan'ı ya da Morelli Holdings'i hiç düşünmemiştim. O sabah ofisten çıkıp hızla eve döndüğüm ve onu dışarıda bulduğum andan beri Elaine'den başka bir şey düşünmüyordum.

Home.

Burası artık gerçekten evimdi. Elaine benim evimdi. Elaine benim tacımdaki mücevherdi.

Hayatımda ilk kez, bunu hak etmek için daha fazlasını yapmam gerektiğini hissettim.

o hazineyi kazanmak.

Yanından ayrılıp bir melek gibi yorganın altına yerleştiğimde hâlâ uyuyordu. Elaine'e zarar verenlerden intikam alma ihtiyacımı ve bunu şimdi yapma ihtiyacımı nihayet kabul ettiğimde onun görüş alanından çıktığımdan emin oldum. Albay Hardwick'ten ya da yardım müzayedesini sahnesindeki puştlardan başlamayı planlıyordum ama hayır. O gece aklımda tek bir kişi vardı.

Ona dokunan ilk bok parçası.

Rahip Lynch'i internetten araştırdığımda birini yok etme arzusuyla yanıp tutuşuyordum. İlginçtir ki, Bishop's Landing'den o kadar da uzakta değildi. Renyard Gölü'nün aşağısındaki bir manastırdıydı, New York'a giden yolun sadece yirmi dakika aşağısındaydı.

Hmm. Belki de kader diye bir şey vardı.

Malikânesinin detaylarını internette görür görmez içimdeki kötülük dalgasını derinden hissettim. Buna karşı koymamın hiçbir yolu yoktu, bir dakika bile daha fazla dayanamazdım. Adam acı çekmeliydi ve yakında çekecekti. O ve diğerleri, teker teker. Her birini yok etmekten zevk alacaktım.

Elaine'in hâlâ bebek gibi uyuduğunu kontrol ettim ve gecenin bir yarısı arabaya doğru yola çıktım. Mutfak tezgahının üzerine karaladığım bir notu bıraktım: "*Yakında* döneceğim, *bebeğim*, alaycı, sanki *erkek arkadaş* olmakta gerçekten iyi olacaktım gibi. Renyard Gölü'ne doğru hızla ilerlerken yollar bomboştu. Ona zarar vermenin yollarını planlarken beynim şeytani bir piç gibi çalkalanıyordu. O kadar çok seçenek vardı ki, birçoğu nabzımı hızlandıracak kadar cazipti.

Mutfaktan aldığım bir bıçağı torpido gözüne koymuştum. Bir silah çok kişilişiz olurdu. Yakınlaşmak istedim. Sivri ve sadistçe. Elaine'in intikamını alırken gözlerindeki korkuyu görmek istiyordum.

Ben daha orada olduğumu fark etmeden malikâne tepemdeydi. Yolun biraz gerisinde, yayılan bir şeydi. Garaj yoluna girmek dünyadaki en kolay şeydi. Buranın güvenliğinin olmadığı düşünülürse, onu öldürmek de dünyanın en kolay işi olurdu. Yine de öyle olurdu, değil mi? Kim bir rahibi öldürmek için buraya gelir ki?

Bir cevap beklerken midemin bulandığını hissettim ve Elaine'in her hafta sonu buraya geldiğinde o küçük tatlı bedeninin nasıl titrediğini hayal ettim. Kapı açıldığında karşımda yaşlı bir kadın duruyordu. Yüz ifadesi kaşlarını çatmaktan biraz daha fazlasıydı.

Elaine'in sırrını hatırladım. Onu evin içinden geçiren iğrenç kadını hatırladım. "Margaret?" diye sordum ve yaşlı kadın başını salladı.

"Evet..." dedi başını öne eğerek. "Ve sen...?"

"Lucian Morelli," dedim ona. "Peder Lynch beni bekliyor olmalı."

Verandanın ışığı altında delici gözlerle bana baktı. "Neredeyse gece yarısı mı?"

"Morelli," diye hatırlattım ona.

"Hmm. İçeri gel o zaman," diye teklif etti ve ben de yaptım. Yüzümde bir gülümsemeyle o eşikten adımımı attım.

Onunla birlikte onu da dışarı çıkarıp bir anda boynunu kırabilirdim ama yapmadım. Burayı her şeyiyle incelemek için onu kullanmak istedim. Yanından geçerken gözlerim çevremize sabitlenmişti,

Kafam hâlâ Elaine'in aynı yolda yürürken gördüğü ve hissettiği her şeyle dolu. Dinin iğrenç bir görüntüsüydü. Vücudumdaki her kemikle birlikte ondan nefret ediyordum. Bu benim için yeni bir şeydi. Daha önce hiçbir şeyden bu bok çukurundan ve temsil ettiği her şeyden nefret ettiğim kadar şiddetle nefret etmemiştim.

"Burada bekleyin lütfen," dedi ve bir köşeyi döndüğümüzde koridor boyunca uzaklaştı.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle oradan süzülerek geri döndüğünde bunu bekliyordum.

"Peder neden bahsettiğinizi bilmediğini söylüyor," dedi bana. "Sizinle herhangi bir randevusu olduğunu hatırlamıyor."

"Bunca yolu boşuna geldiysem çok yazık olacak. Sanırım asistanım ayarlamaları doğru yapmadı. Bu ilk kez olmuyor. İyi yardım bulmak zordur."

Boynu bükülen o oldu. "Sanırım içeri girip onunla kendiniz konuşmalısınız. Koridorun sonunda sağda."

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Onunla kesinlikle kendim konuşacağım."

Hamlemi yapmamı izlemek için etrafta dolanmadı. Üst kattan bir takırtı duyulur duyulmaz hemen gitti. Yukarıda kimin olduğunu ve hala eğlencesi için kullandığı bir sürü saf, tatlı kız olup olmadığını merak ettim.

Yakında öğreneceğimi tahmin ediyordum.

Kapıyı çaldığımda bıçak çoktan elime geçmişti. "Girin!"

Acımasız bir gülümsemeyle o eşikten adımımı attım.

Otuz Üçüncü Bölüm

Elaine

Gecenin bir yarısı uyandığımda gitmişti. Dehşete kapılmış bir parçam onun bir şekilde aklının başına geldiğini ve umutlarımdan ve hayallerimden çıkıp gittiğini düşündü. Yaşadığım şey buydu - küçük bir kız olduğumdan beri sahip olmadığım umutlar ve hayaller.

Erkek arkadaşım Lucian'la evlilik ve çocuklar hakkında şakalaşmış olabilirim ama içimde öyle bir şaka yoktu. Canavarla her şeyi istiyordum. Canavar istediğim her şey ve daha fazlasıydı.

Yatağın başucundaki ışığı açıp etrafıma bakmadan önce Lucian'ın adını seslendim. Kesinlikle gitmişti. Yataktan kalkıp banyoyu kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu. Alt kattaki oturma odasında da yoktu ve mutfak da boştu. Maden suyu içmek için bardağa uzanıyordum ki tezgâhın üzerindeki notu gördüm; tıpkı benimkine bıraktığım gibi yazılmıştı. Sadece Lucian'ın karaladığı not çok komikti. İçimi aydınlattı.

Yakında döneceğim, bebeğim.

Bunu yazarken yüzündeki sırıtışı hayal edebiliyordum. İfadelerini çok iyi tanımaya başlamıştım. Sırıttırıyor, kaşlarını çatıyor, kaşlarını çatıyor ve bazen karanlık tavrının arasından bir güneş ışını gibi gülümsüyordu. Sadece benim için.

Yatağa geri dönmek cazip bir seçenektir ama bunu yapamazdım. Beynim uyumama izin verecek kadar kapanmazdı. Kanepeye çöküp bacaklarımı sıkıca kıvrırırken irkildim. Hâlâ canım yanıyordu, etim canavarın dokunuşundan dolayı acıyordu. En iyi şekilde büyülüydü. Bana olabildiğince iyi hissettirmişti.

Televizyon ilgimi çekmeyen saçmalıklarla doluydu. Zihnim Lucian'la doluydu. Lucian ve ben, Lucian ve hayat, Lucian ve geleceğimiz.

Nasıl bir geleceğimiz olabilir ki?

Asla bir geleceğimiz olmasına izin verilmeyecekti. Eğer biri bizi birlikte görürse, ihanetimiz yüzünden bizi öldürür.

Morelliler ve Constantineler arasında neyin bu kadar affedilmez olduğunu hiç düşünmemiştim. Ben doğmadan çok önce birbirimizden nefret ettiğimizi biliyordum ama bunun mantığı bana hiç açıklanmamıştı. Sanırım bu tür soruları sorabilecek kadar gençken sormuştum ama muhtemelen aynı evrensel yanıtı almıştım.

Morelliler hiçbir şeye layık değiller. Onlar bizim düşmanımız. Her zaman bizi yok etmek istediler.

New York'taki yaşamda, iş dünyasında ve anlaşmalarda bizi zayıflatmak için her türlü çabayı gösterdiklerini biliyordum. Dahası da vardı. Pek çok insan babamı öldürenin bir Morelli olduğuna inanıyordu. Ailemin hiçbirinin bu konuda şüphesi yoktu - Morelli'lerden biri olmalıydı. Her fırsatta şerefsizlik yapıyorlardı; bizim onları hor gördüğümüz kadar onlar da bizi hor görüyorlardı, aile ağacının en tepesindeki adamı öldürecek kadar

-Ama neden? Nedenini gerçekten bildiğimden emin değildim. Nefret, aramızda olduğunu duyduğum ilk şeye, iki erkek ve istedikleri tek kadın arasında ayrılığa neden olan orijinal bir eyleme dayansaydı çok kötü olurdu. Annemden. Ama *öyleydi...* elbette *öyleydi...* iki adam da anneme, ona sahip olma şansı için diğer her şeyi yok edecek kadar aşık olmuştu. İki adam, bir ödül ve onu paylaşmanın hiçbir yolu yok.

Babam kazanmıştı. Caroline Roosevelt, Caroline Constantine olmuştu ve Bryant Morelli babamın zaferini kabullenememişti.

Savaş zorlu geçmiş olmalı.

Babam gelinini aldığı andan itibaren birbirlerinden nefret ettiler. Şimdi Birbirimizden nefret *ederdik*. Her birimiz birbirimizden nefret ederdik.

Ya da eskiden öyleydik. Ben ve Lucian aşık olup geleneği bozmadan önce.

Düşüncelerin uzun dakikalar boyunca kaynamasına izin verdim, tekrar tekrar düşündüm. Morellilerden nefret ediyordum, değil mi? Nefret etmeye değer pisliklerdi. Kesinlikle öyleydiler. Lucian dışında her biri birer pislikti.

-Ve ailelerimiz arasındaki tüm bu şeyler uzun bir süre boyunca omurgalı bir şekilde mayalanmış olmalı. Bryant Morelli ve babam büyürken yakın arkadaşlardı. Onları ayıran sadece annem olamazdı.

Lucian bir şeyler biliyor *olmalı*. Eskiden birbirini seven iki aile arasında savaşa yol açan bir yığın şey olmalı.

Kendimi kandırıyordum. Elbette kandırıyordum. Her şeyi parçaladığı gibi onları da parçalayanın annem olduğunu içgüdülerim kadar duygularımla da çok iyi biliyordum. Aile ağacımızdaki pek çok ismin ölümle sonuçlanacak bir aile bölünmesine neden olmuştu.

Belki de sırada benim ve Lucian'ın ölümü vardır.

Bu düşünce beni ürpertti ve kendi kendime biraz gülümsememe neden oldu. Her şey ne kadar çabuk değişebiliyor. Buna hiç şüphe yoktu. En ufak bir şüphe bile. Artık ölmek istemiyordum. Sonsuza kadar, her zaman, bu dünyada alabileceğim her nefes için yaşamak istiyordum.

Onun dünyasında.

Hepsini Lucian Morelli'nin yanında istedim.

Otuz Dördüncü Bölüm

Lucian

Acınası görünümlü bir adamdı. Düşündüğümde bile daha acınası. Acınası yüzü sığ ve iğrençti. Gözleri boncuk boncuktu ve dudakları büzülmüştü. Kimsenin standartlarına göre hoş bir peder sayılmazdı. Aramızdaki mesafeyi kapatırken gözlerimin hiç olmadığı kadar şeytani olduğuna eminim.

"Lucian Morelli?" diye sordu ve sesi zayıf bir merakla çıkıyordu. "Seni beklemiyordum. Yoldaşlığın bir üyesi olmak ister misin?"

Duvarındaki resimlerden birine yaklaştım. Yardımsever Rab İsa'yı ayaklarının dibindeki çocuklara doğru uzanırken gösteren cafcaflı bir saçmalıktı bu. İlgileniyormuş gibi yaparak, "Bana bu *cemaatten bahset*," dedim. "Eskiden Elaine Constantine'i üyeliğin bir avantajı olarak sunduğunuzu duydum."

Gülümsemesi içimde bir canavar gibi öfkelenmeme neden oldu. "Ah evet, Elaine," dedi ve yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. "Ne yazık ki Elaine artık büyüdü. Çok hoş bir yaratıktı ama hepsi gibi o da bizi aştı. Yine de ona çok benzeyen başka kızlarımız da var."

Onunla konuşmadım, sadece o konuşmaya devam edene kadar baktım. "Morellilerin bu kardeşliğin bir parçası olmak istediğine gerçekten inanmıyordum. Constantine'lere geçtiğine inanmıyordum. Lionel bunu yapmaman konusunda kararlıydı." Durakladı. "Sizi tarikatımızla kimin tanıştırdığınızı sorabilir miyim?"

"Konstantinlerden biri," dedim ve o da bir kahkaha attı.

"Bu oldukça sürpriz oldu. Constantine'lerle aranızda herhangi bir iletişim olmasını gerçekten beklemiyordum. Sanırım dünyamız değişiyor. Tanrı'ya dostluk nimeti için şükredebiliriz."

"Burada bulunduğum için Tanrı'ya kesinlikle şükredebiliriz," dedim.

"Oturun," diye teklif etti ve karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Seçenekleri tartışabiliriz. Tarikata katılmak pahalıdır ama kesinlikle yatırım yapmaya değer. El sıkışmamız bu dünyada çok uzun bir yol kat ediyor."

Koltuğa oturdum, arkama yaslandım ve gerçekten rahatlamış potansiyel bir ye gibi bacaklarımı dizlerimden aprazladım. Eldivenli ellerim esnedi, parmaklarım gerildi.

"Bu el sıkışma başka kime ait? Tam olarak kiminle anlaştığımı bilmek istiyorum."

Durakladı. "Grubumuza kabul edilene kadar tarikatın tüm ayrıntılarını açıklamaya iznim yok. Sizi temin ederim ki üyelerimiz çok köklü kişilerdir ve sizin gibi bir adamı aralarında görmekten son derece memnun olacaklardır. İlginizin beni çok şaşırttığını söylemeliyim."

Konuşmadım, öylece oturdum. Önümde iki seçenek vardı. Ya ye listesini bana yavaşça verene kadar ona işkence edecektim ya da onu bıaklamadan önce her şeyi anlatmasını sağlayacaktım. Ya da ikisini de. Ben ikisini de seçtim.

"yelik listesini istiyorum, yoksa buradan giderim. Kimseye ya da korkaklara katılmayacağım."

Çatışma saniyeler sürdü, dakikalar değil.

Omuz silkmesi de kendisi kadar acınasıydı. "Eğer size bizden bahseden Konstantinlerden biriye, eminim ki olağan önlemlerin dışındasınızdır. Sizi temin ederim ki tarikatımızda hiç kimse ya da korkak yoktur. Sayılarımız sınırlıdır. Oldukça ayrıcalıklıyız," diye sırttı.

"Rawlings, Eddington ve Hardwick'i tanıyorum," dedim ona. "zellikle kızlara karşı çok acımasız olduklarını duydum."

Bana sırttı. "Oh evet. Kızlara karşı çok acımasızlar. Elaine'den çok hoşlandılar, biliyorsun." Gözleri anılarla buğulandı. "Cezasını iyi bir kız gibi çekti."

O anda taşaklarını koparıp boğazına tıkabilirdim. "Başka kim oyun oynamaktan hoşlanır?" Ona sordum. "Söyle bana."

Rahip, yelerine bu kadar rahat bir şekilde ihanet etti. "Lionel. Anthony Ellison. Carlos Madeira. Cederic Bartonshire," diye bilgilendirdi beni. "yelerimizin çoğu Atlantik ötesinden geliyor elbette. Oradaki aristokrat kesim çok arayış içinde. Dediğim gibi, oldukça seçkin bir yer. Tam liste bu."

Hayal edebiliyordum. Aklım şimdiden denizaşırı rotaları ve onlarla ne halt edeceğimi hayal etmeye başlamıştı.

"Beni aydınlatın," dedi Lynch. "Sana bizden kim bahsetti? Herhalde Lionel'dı, değil mi?"

İşte o zaman anımı seçtim. "Elaine'di."

"Elaine Constantine mi?" diye sordu ve şaşkınlığı çok lezzetliydi. "Evet," dedim ona. "Elaine'di."

Kendimi tanıttığım gibi potansiyel bir üye olmadığımı fark etti.

O da benim kadar hızlı hareket etti ama ben o beceriksiz pislikten daha hızlıydım. O çıkmak için hamle yaptı, ama ben ona doğru hamle yaptım ve daha koltuğundan kalkmadan onu koltuğuna geri yuvarladım. Sırt üstü düştü, paniklemiş domuz gözleriyle bana bakıyordu.

Ayağım bir anda göğsündeydi ve sertçe bastırıyordu. Beni itmeye bile çalışmadı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu bana. "Onun için mi? Hem yalan söyleyen hem de horozlanan o küçük kız için mi? O bir hiç!"

"O her şey, ama en önemlisi-" Eğildim ve yüzüne tükürdüm. "O *benim*."

"Ama o bir Constantine." Şaşkınlığı çok açıktı. Birkaç gün önce benimkinin de onunkiyle aynı olduğu aşikârdı.

Bunu yüksek sesle dile getirmek benim için bambaşka bir ligdi. Sözcükleri söylerken iğrenç ve fantastik bir karışım hissettim. "Elaine Constantine'e aşığım."

İç cebimden bıçağı çıkarırken çenesi düştü ve gözleri kocaman beyaz plakalara dönüştü. "Bu Constantine'lere yaklaşmak için bir oyun, değil mi? Beni buradan çıkar ve sana onlar hakkında bilmen gereken her şeyi anlatayım. Elaine hakkında her şeyi anlatacağım. Onu incitmek istememiştik. Bundan zevk alıyordu. Burslu bir kız olmaktan hoşlanıyordu."

Bir mucize umuyordu.

"Constantine geçmişi hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum," dedim ona. "*Senin* hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum."

Ayağımı boğazına bastırdım. Kıvrılırken elleri bileğimi kavradı, ama kıpırdamadım, sadece ağırlığımı onu boğacak ve kızartacak kadar güzel bir basınçta tuttum. Kıpırdayan bok parçası.

"Bundan zevk alacağım," dedim ve bıçağı indirdim.

Adama zarar vermeden önce bıçağımla soydum. Çılgılık atmaya çalışırken yüzüne bir tekme attım, çenesini öyle bir kırdım ki berbat bir hale geldi ve sonra yavaşça devam ettim. Bıçağımın her dilimi beni heyecanlandırıyordu, ama bu sefer

acı ektirme bağımlılığımla ilgili değildi. Bu sefer her şey intikamını aldığım kadınla ilgiliydi.

Güzel gözleriyle ve bu adam ona dokunduğunda nasıl ağlamış olabilecekleriyle ilgiliydi. Hak ettiğine inandığı kadar uzun bir süre boyunca onu cezalandırmasıyla ilgiliydi.

Ona dokunma şekliyle ilgiliydi, ona ne yaptığını anlayamayacak kadar kırılmışken kulağına iğrenç şeyler fısıldamasıyla ilgiliydi.

Bu yerde bulunma şekliyle ilgiliydi, diğerk erkeklerin onun pahasına hastalıklı heyecanları için içeri girmelerine izin veriyordu - altın kalpli güzel kızım.

O hasta herife öyle şeyler yaptım ki midem bile bulandı. Sonunda nihai intikamı aldığımda guruldayan bir enkazdı.

Yakınına eğildim, hırıltılı yüzüne doğru fısıldadım.

"Bu Elaine için," dedim. "Oraya vardığında Tanrı'ya ve Kurtarıcı'ya merhaba de. Eminim seni gördüğüne memnun olacaktır, seni iğrenç pislik." Bıçağı nefes borusuna doğru ittim ve bücktüm.

Son nefesini verirken yüzümde bir gülümseme vardı. Cesedini yerde bırakıp kanlı ceketimi göğsümün üzerine indirdiğimde her tarafım kan içindeydi.

Bölüm Otuz Beş

Elaine

Şafak sökmeye başlarken LUCIAN'ın arabası yanaştı. Motorun alçak gürültüsü beni kanepedeki sersemliğimden uyandırdı, farlar karanlıkta pencereden içeri girecek kadar parlaktı. O evdeydi. *Erkek arkadaşım* evdeydi.

Bu kelime bana tuhaf geliyordu. Lucian'ı nasıl çılgınca, sapkınca, delice sevdiğimi anlatmıyordu ama aynı zamanda ona değer veriyordum. Bu kadar basit, kaygısız bir beyan: *erkek arkadaşım*.

Bunu düşünmek bile kalbimi hoplattı.

O verandaya çıktığında ben çoktan ayağa kalkmış ve ön kapıya gelmiştim. Tam dışarı fırlayıp onu yakalamaya hazırlanıyordum ki, verandanın ışığı altında belirince durdum.

Erkek arkadaşımın üstü başı kan içindeydi ve kesinlikle kendi kanı değildi. Gömleği beyaz üzerine kırmızı kanla kaplıydı. Ceketini nemliydi ve yüzüne de aynı şekilde kırmızı bulaşmıştı. Eldivenli parmakları anahtarlarının etrafında kan içindeydi ve gözleri karanlıkta parlıyordu.

Kötülük. Ama bana yönelik bir kötülük değildi.

Hangi soruları soracağımı bile bilmiyordum. Ağzımdan boş sesler çıkıyordu. Geçmesine izin vermek için geri çekildim ve o da onu hiç görmediğim kadar güçlü bir şekilde içeri girdi. Sonra gülümsedi. Kanlar içindeki Lucian Morelli bana gülümsedi.

"Günaydın, tatlım."

Doğruca mutfığa gitti, eldivenlerini lavaboya atmadan önce kahve makinesini çalıştırdı. İki fincan çıkardı ve tek kelime etmeden, sessiz bir şekilde işe koyuldu.

Sonunda sesimi bulan ve en bariz soruyu soran bendim.

"Ne oldu?"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda parıldıyordu. "Bir işim vardı." "İş mi?"

Güldü. "Evet, tatlım, iş. *Senin için iş.*"

Ona bir aşağı bir yukarı baktım, hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. "*Benim için mi?* Bu nasıl *benim için* olabilir?"

Sanki burası şafak vakti çılgınlığın alternatif bir boyutu değilmiş gibi rahatça tezgâha yaslandı. "Bu kanın kime ait olduğuna bağlı, değil mi?"

İçimi bir ürperti kapladı, çünkü bu olamazdı... beni inciten birinden geliyor olamazdı. Ama öyleydi. Tabii ki öyleydi. Midem çok garip bir şekilde bulandı. Kalbim aynı anda hem heyecanlanıyor hem de korkuyordu.

"Kimdi o?" Sordum, sonra bir nefes aldım. "Lionel Amca mıydı?"

Düşüncesi bile dehşet vericiydi - çünkü Lionel Amca olsaydı ve insanlar bilseydi - eğer insanlar bilseydi, parçaları bir araya getirirlerdi ve bu parçalar büyük harflerle MORELLI yazardı ve MORELLI, yüksek sesle söylendiği anda LUCIAN Morelli olarak hecelenirdi.

Ama o Lionel Amca değildi.

"Peder Lynch yaptı," dedi bana. "O bok parçasını parçaladım."

Şok içinde bakakaldım. Lucian, beni cezaya hazırlayan ve cezayı başka adamların elinden çekmemi sağlayan adamı öldürmüştü. Sadece birkaç gün önceki can düşmanım, küçüklüğümden beri gerçek düşmanım olan adamı parçalara ayırmıştı.

"Peder Lynch'i sen mi öldürdün?" Ona sordum.

Bana sırtıttı. "Onu kesinlikle öldürdüm, Elaine. Eminim öldürdüğümde çok memnun olmuştur. Hayattaki son anlarından pek de keyif almıyordu, bundan emin olabilirsiniz."

Rahip Lynch'in acı çektiğini düşünmek garip bir şekilde güzeldi. Bunca yıl sonra gömülmüş olsa bile, onun acı çektiğini düşünmek güzeldi, tıpkı benim acımdan zevk aldığı tüm zamanlar gibi. Ama o *ölmüştü*. Lucian onu öldürmüştü. Rahip Lynch gerçekten ölmüştü.

Bu beni şaşırtmamalıydı, çünkü karşımda duran Lucian Morelli'ydi ve Lucian Morelli şüphesiz yaşayan en acımasız adamdı. Eğlenmek ve büyülenmek için insanlara zarar verirdi. İşine geldiği zaman, kendi çıkarları için ölümler ayarlardı. Beni şaşırtan şey, kendi ellerinin kirli olmasıydı ve bu benim yüzümdendi. Benim için birini öldürmüştü. Tekrar ediyorum. *Beni* incittikleri için birini öldürmüştü.

Herkesin geleneksel *erkek arkadaş* fikrinin bu olduğundan emin değilim ama ruhumun küçük bir parçasında bana kesinlikle öyle hissettirdi.

Bunu sindirmeye çalışırken sonraki kelimelerim fısıltı halindeydi. "Peder Lynch öldü."

Lucian kahvemi doldurdu. "Ayrıca mışıl mışıl uyuyor olsalar bile, evden çıkmadan önce kızların kapılarının açık olduğundan emin oldum."

"Vay be." Onları öldürmüş ve kızları serbest bırakmıştı. Ona gülümsedim. O kızlar da tıpkı benim gibi çok şey yaşamış olmalıydı. Canavar kurbanları serbest bırakmıştı.

"Teşekkürler," dedim ve bu dünyadaki en acınası kelimeydi.

"Rica ederim, Elaine." Gözleri benimkilerin üzerinde ateş gibiydi. "O birçoğunun ilki olacak."

"Çok mu?"

Sırıtsı içimi aydınlattı. "Birçok. İnan bana bebeğim, sıradaki adaylar için bir listem var. Her birinin tadını çıkarıyor olacağım." Bunu düşünmek bile beynimi döndürüyordu. Hâlâ bunu doğru okuyup okumadığımı anlamaya çalışıyordum, çünkü eğer öyleyse... "Yani Peder Lynch'in yanındaki insanlar?"

"Senin küçük tatlı bedenine hastalıklı ellerini sürmüş her erkekten bahsediyorum. İntikam ilahi olacak," dedi.

Evet, kesinlikle *erkek arkadaş olabilecek* biriydi. Ne yapacağımı bilemediğim için hiçbir şey yapmadım, hâlâ düşüncelerimi kontrol etmeye çalışıyordum. Titreyen parmaklarımla fincanımı ondan aldım, canavarın birini yakından doğradıktan sonra bu kadar rahat davranması beni hâlâ şaşırtıyordu.

Ona baktım, onu seviyordum. Sonunda aklım başıma geldiğinde benim için yaptıklarının tüm ağırlığı beni bir tren gibi çarptı. Peder Lynch ölmüştü ve etrafındaki kızlar özgürdü. Kendimi Lucian'ın bedenine atıp kollarımı boynuna doladığımda kimin daha çok şaşırdığından emin değilim. Hâlâ kanla ıslanmıştı ama umurumda değildi. Tek umursadığım sevdiğim adama yakın olmaktı.

Lucian Morelli'yi sadece sevmiyordum, ona tapıyordum. Birine tapmanın mümkün olabileceği kadar çok tapıyordum ona. O benim için bir tanrı gibiydi - benim için asil bir intikamcı gibi öldüren güzel, vahşi bir tanrı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve bu kez kalbimin derinliklerinden geldi. "Beni sevdiğin için teşekkür ederim, Lucian."

Gözlerimin içine bakabilmek için beni itti.

"Ona seni sevdiğimi söyledim, biliyorsun," diye hırladı. "O piçi bıçaklayarak öldürmeden önce sana aşık olduğumu söyledim."

Bu düşünce beni gururlandırdı. Peder Lynch'in sonunda birinin beni günahlarının bedelini ödeyecek kadar sevdiğini bilmesi içimi sevinçle doldurdu. Ne yazık ki bu kişi Constantine'lerden değil de Morelli'lerden biriydi.

Lucian başparmağını yanağımda gezdirdikten sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpücüğünün tadı kan gibiydi ama umurumda değildi. Onu daha önce de başkasının kanıyla öpmüştüm. İkisinde de beni incittiği için onları incitmişti. Düşündüğümde, erkek arkadaş malzemesi buna yaklaşamadı bile.

"Cesedi ne yaptınız?" Ben sordum. "Orada öylece yatıyor mu? Polis gelip onu bulacak, değil mi? Sen olduğunu bilecekler mi?"

Gülüşi ahlaksızcaydı. "Lynch'in cesedi dışarıdaki bagajda," dedi.

"B a g a j d a mı?" Her şey giderek daha da tuhaflaşıyordu. İkincisi.

"Bagajda. O boktan malikanede bir sürü kan bulacaklar ama onu bulamayacaklar. Polis olay yerini bulabilir ama benim peşimden gelmeyecekler. *Dostluk*, onun ölümünün gizli kalmasını sağlayacaktır."

"Oh, Tanrı'ya şükür." Bunu duyduğumda yaşadığım rahatlama çok güzel bir şeydi. Lucian'ın tutuklanıp benden alınması fikri dünyadaki en dayanılmaz şey haline gelmişti.

"Ve polisler bir şey bulana kadar Margaret ülke dışına çıkmış olacak. Ona yaşamak istiyorsa kaçmasını söyledim."

Ona tekrar sıkıca sarıldım, nefes alıp veriyordum, kollarımda olduğu için minnettardım. Her zaman için Lucian'dan başka bir şey istemiyordum. Attığım her adımda, hayatımın sonuna kadar yanımda olmasını istiyordum. Denesem bile ondan uzak kalamazdım. Asla başaramazdım. Asla başarmak istemezdim.

"Ciddiyim," diye fısıldadı. "Hepsini öldüreceğim bebeğim, teker teker. Bırak sana dokunmayı, sana o şekilde baktıkları güne pişman olacaklar. Söz veriyorum."

Bana karşı olan sıcaklığı mutluluk vericiydi, kana bulanmış olsa bile. Onu sıktım, öptüm, onu ne kadar sevdiğimi bilmesini sağlamak için elimden gelen her şeyi yaptım ve sonra ona tekrar sordum.

"Lütfen Lucian, lütfen beni şimdi becerir misin? Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var, lütfen."

Saçlarımı alnımdan ayırdı ve karanlık, ışıltılı gözleriyle bana gülümsedi. "Evet tatlım, seni şimdi becereceğim. Vakit geldi."

Otuz Altıncı Bölüm

Lucian

ELAINE CONSTANTINE'İN TATLI BAKİRE AMI, tacın içinde olabilecek en büyük mücevherdi. Ödülü almanın benim için, onu almamdan ne kadar zevk alacağından daha az önemli olması benim için hala şaşırtıcıydı. Ama yine de, her saniye için çaresizce solumasını ve yalvarmasını istiyordum.

Öpücükler istedi. Sarılmak istedi. *Beni* istedi.

Pederin kanıyla sıırıslıklam olmuşum. Ceketimi mutfak zeminine düşürdüm ve nemli bir gümbürtüyle fayansın üzerine düştü. Onu oturma odasına doğru yönlendirirken Elaine'in parmakları gömleğimin düğmelerindeydi bile. Parmakları tıpkı diğer parmakları gibi titriyordu ama bu kez benim için titremesine neden olan şey korku değildi. Bu bambaşka bir gerginlikti; bunu onun güzel gözlerinde görebiliyordum. O kristal mavisi havuzlar, şafak öncesi donukluğunda bile hafif ve narindi. Daha önce hiç görmediğim bir bağlılıkla beni yiyip bitiriyorlardı. Daha önce hiç *hissetmemiştim*.

Birinin onu önemsemesine bu kadar şaşırması ve duygulanması çok güzel bir şeydi. Hayatında onu en ufak bir şekilde becermeye cüret eden herkesi yok etmek için duvarları yıkan koca bir erkek ordusu olmalıydı ama bu ordu hiç var olmamıştı. Ailesi sahteydi, her biri kendini beğenmiş zavallı herifler, tek istediği birinin onun gerçeklerini duymasırken, yalan söylediği için onu bir kenara atıyorlardı.

Onun gerçeğini duymuştum. Onun gerçeğinin intikamını, bunu hak eden ilk aşağılık piçten almıştım.

Listedeki bir sonrakine başlamak için şimdiden can atıyordum.

Merdivenin dibine vardığımızda Elaine hâlâ beni öpüyordu. Kanlı gömleğimi omuzlarımdan yırttım ve merdivenleri çıkarken o da kemerimi çözmeye başlamıştı bile.

Yatağıma bir bakireyi almak için çaresiz kalacağımı hiç düşünmemiştim. Genelde onları dört ayak üzerinde, ilk sikleri için yalvarırken ya da bacaklarını benim için güzelce açmış bir prenses gibi yatağın rahatlığının tadını çıkarırken değil, kendilerini zorla sikime bırakmalarını isterdim.

"Bunu gerçekten yapacak mısın?" dedi merdivenlerin tepesine vardığımızda. "Beni gerçekten götüreceksin?"

Dişlerimin boğazını sıkması kelimelerden daha çok şey anlatıyordu. Onu yatak odama doğru itme şeklim çok şey anlatıyordu.

Kapıya varmadan önce pantolonumu indirip bir kenara attım. Ellerim Elaine'in üzerindeki büyük boy gömleğin üzerindeydi, onu minik bedeninden ayırıyordum.

Onu yatağa atıp doyasıya içeceğimi sanıyordu, bunu yatağa yaslanıp beni beklemesinden anlayabiliyordum. Ama yapmadım. Her zamanki gibi onu şaşırttım.

Onu banyoya çektim, duşu çalıştırırken hâlâ sıkıyordum. Kısa sürede dumanı tütmeye başladı, su küçük bir kabinin içinde sert ve hızlı bir şekilde pompalanıyordu. Perdeyi güzelce ve genişçe açtım ve önce Elaine'i içeri yönlendirdim, yanına girerken onu arka duvara doğru bastırdım.

Ağzını kendi ağzım gibi sahiplendiğimde buharı bile yaklaştıramadım. Onu tükettim, dilden dile. Onu açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yedim ve ben sabunu alıp vücudunu köpürtürken o da beni yedi.

O benim kızımdı ve ona öyle davranacaktım. Belki *erkek arkadaş* o kadar da uzak değilmiş.

Belki de ben, Lucian Morelli, gerçekten Elaine Constantine'in *erkek arkadaşıydım*. Bundan çok daha fazlası olduğumu düşünmek de bana o lanet olası kabarık karıncalanmalardan birini daha yaşattı.

Belki de ben, Lucian Morelli, Elaine Constantine'in gelinim olmasını istedim.

"Çok gerginim," dedi bana suyun tıslamasıyla. "Yıllardır bunu bekliyordum ve bunun gerçekten bir şey ifade edeceğini hiç düşünmemiştim ama şimdi buradayım, hazırım. Şimdi seninle birlikte olmak çok anlamlı."

Gelmekte olan her şeye hazır olana kadar onun her santimini öpmek istedim. Önümdeki kızı ne kadar çok istediğimin sersemliği içinde, tüm zaman, aciliyet ve *ben* duygusunu kaybettim.

İki parmağımı içine sokup kıvrımadan önce klitorisini elime sürtünmesini sağlayacak kadar okşadım. Ağırlığını omuzlarıma verdi, sallanırken inliyordu ve parmaklarımı onun içinde, inlemesini sağlayacak kadar döndürdüm. Daracıktı, çok daracıktı. Onun küçük tatlı amını almak kesinlikle canını yakacaktı. Bu düşünce ağzımı sulandırdı ve sikimi kabarttı.

Yumuşak tenini suyun altında yavaşça okşadım. Öptüm, okşadım, sıktım. Parmaklarım banyo penceresinin dışında sabah aydınlanana kadar onunla oynadı, onu yeterince yumuşak bir şekilde kızdırdı, benim için geldiğinde elime karşı bir karmaşa oldu.

Sanırım onun tatlı nefesleri buharın arasından yüzüme sığ bir şekilde vurduğunda içimdeki canavar kabarık saçmalıkların arasından başını kaldırdı. Elaine Constantine'i berbat ruhumun her zerresiyle seviyordum ama bu ihtiyacım olan şeyi durdurmuyordu. *Sikimin* neye ihtiyacı olduğunu. Lanet olası pis aklımın ihtiyacı olan şeye.

Duşu kapattım ve askıdaki havlulara uzandım. Yüz ifademin değiştiğini görmüş olmalı ki gözleri irileşti ve bana bakarken mosmor oldu.

Bakışlarında gördüm. İşte yine karşımdaydı, benim zıttım. Sadistimin mazoşisti. İçindeki acı oyuncağı canavarla dans etmeye hazırdı.

Elaine ona sert davranmamı istedi. Benim küçük bebeğim olmak istiyordu. Ben daha bir şey söylemeden, "Bunu güzel yapma," diye fısıldadı. "Lütfen, Lucian. Nasıl biri olduğunu bilmek istiyorum. Seni sen olarak hissetmek istiyorum."

Gülümsediğimi hissettim ve kendimi her zaman olduğum gibi gerçek Morelli olarak tanıdım.

"Merak etme tatlım, beni ben olarak hissedeceksin," dedim ona. "Bu lanet olası bir yolculuk olacak."

Otuz Yedinci Bölüm

Elaine

ZATEN Lucian'la aramızdaki dinamik hakkında çok şey öğreniyordum. Dakikadan dakikaya o kadar çok yer değiştirmiştik ki, doğal olarak bükülmeyi hissetmedim bile. Nazik, sonra acımasız, en nazik yollarla. Canavar beni yatağa fırlatırken pençelerini buldu. Duştan çıktığım için hâlâ ıslaktım ve o da öyleydi, ikimiz de sıcak ve buharlıydık ve bu, vücudunu benimkine çarparken her şeyi daha da güzelleştirdi.

Öpücüğü dil ve diş, acı ve zevkti. Nefesleri ağır ve sıcaktı ve elleri göğüslerimi ararken vahşiydi ve ben onun için inleyene kadar etimi bükte.

İstediğim buydu.

Canavarın beni sahiplenmesini, şehvet ve aşkın bir bulanıklık içinde birlikte dans etmesini istiyordum. Lucian Morelli tarafından sahiplenilmek istiyordum ve onun beni sahiplendiğini, vücudunun her nefeste benimkini aldığını hissetmek istiyordum.

Tenim karıncalanıyor, alevler içinde yanıyordu. Bunun o olduğunu biliyordum. Canavar beni gerçekten ele geçirecekti.

Bacaklarım onun için o kadar doğal bir şekilde açılmıştı ki, belinin etrafını sarıyordu.

Duştaki ilgisinden dolayı klitorisim hâlâ canlı bir şekilde titriyordu.

Bacaklarımın onu uzun süre tutmasına izin vermedi. Onları ayırdı ve vücudumda bir yol yaladı. Meme uçlarımı ısırdı ve keskin bir şekilde çekti. İnledim. Onları daha sert ısırdı.

Karnımdan aşağıya doğru inen dişleri mutluluk vericiydi. Dili klitorisimi tekrar bulduğunda kalçalarım yataktan kalkıp ağzıyla buluşmaya başlamıştı bile.

"Lütfen!" İnledim. "Lütfen, Lucian, sadece beni al! Al beni!"

Gözleri şehvetle kararmıştı. "Sessiz ol."

Tek bir kelime ama beni yerime oturttu. Lucian her zamanki gibi canavardı. O *benim canavarımdı*. Benim *gerçek* canavarım.

Kendimi yatağa doğru gevşemeye zorladım, parmaklarını içimde gezdirirken dudağımı ısırdım, daha fazlasını istememi sağlayacak kadar yavaştı. Ona karşı hareket ettiğimde kalçalarımı tokatladı.

"Kıpırdama!" diye emretti ve ben buna bayıldım - o güzel sesindeki hırçınlığa.

Onun için hareketsizdim. İyi bir kız gibi parmaklarını aldım, klitorisimi nazıkçe emerken inlemelerimi tutamadım.

Parmaklarını amımdan çıkarıp kıcıma soktuğunda bunu beklemiyordum. Bağırdım ama bana vermek zorunda olduğu her şeyi aldım, parmaklarını daha derinde dolaştırıp beni açarken tavana gülümsedim. *EVET!* Dili kıcımı yalıyordu ve ben daha fazlasını istiyordum. İçimde gidebildiği kadar derine gitmesini istedim, her deliğime, sadece amıma değil. *Her yerimde*. Onu her yerde istiyordum. Her yerime sahip olmasını ve bana hem oyuncağı hem de aşkı olduğumu göstermesini istiyordum.

"Evet! Beni oramdan becer," diye nefes aldım. "Lütfen. Kıcımı sik."

"Kıçın sırasını bekleyebilir." Kalçalarımı tokatladı. Amımı tokatladı. Kıvrana ve daha fazlası için yalvarana kadar kıcımı parmakladı.

Bana ne istediye verdi, daha fazlasını değil.

Canavar tekrar üstüme çıktığında vücudum o kadar gerilmişti ki ne hissettiğimin kontrolünü kaybetmişim. Dudakları benimle oynadığı yerlerden kabarmıştı. Benimkilerle buluştuklarında sıcak ve ıslaktılar ve dilinin tadı bana benziyordu.

Sikini klitorisime dayadığında sert ve kalındı, kalçalarının ritmi benimkine karşı o kadar doğaldı ki birlikte tek vücut olmuştuk. Bu sefer bacaklarımı beline dolayıp sıkıca kavradığında çekip almadı. Bunca zaman sonra buna inanmakta güçlük çekiyordum. Bekâretim beni geride bırakmak üzereydi.

"Taç mücevherini alma vaktim geldi," diye fısıldadı ve aldı.

Lucian Morelli kalçalarını bir hamlede içime soktu ve beni kendine ait olduğunu iddia etti.

Nefesimi kesiyor ve çok acıtıyordu ama hissettirdiklerini seviyordum. İçimde hissettiği şey, hayal ettiğim kadar büyüleydi.

Kalçaları yavaş ama güçlüydü. Gülümsemesi aynı anda hem sevgi dolu hem de karanlıktı.

Bileklerimi başımın üzerinde tuttu ve yatağa sıkıca bastırdı, hızını artırıp beni daha sert ve daha sert becerirken beni pozisyonda tuttu. Kukum onu aldı, daha fazlası için ağrıyor, acıyor olsa bile daha fazlası için çaresizdi. Islanmıştım ama inanılmaz bir şekilde ağrıyordum ve o inanılmaz anda anladım ki bakire olduğum için kızdığım her gün buna değmişti. Morelli canavarı içimdeyken hissettiğim büyüğü hissetmek için koca bir on yıl daha bekleyebilirdim. Her dakikasına değerdı.

"Kukun buna alışıacak," dedi ve ben de gülümsedim.

"Umarım amım her lanet gün buna alışır," dedim ve o da bana gülümsedi.

"Bunun için endişelenme, bebeğim. Nefes aldığımız her gün bu güzelliği kendime mal edeceğim." Sözleri içimi titretmeye yetmişti.

Her gün nefes alıyoruz.

Arabasının bagajında bir rahibin cesedi ve sadece konuştuğumuz için bizi öldürecek iki aile vardı. Ben tüm haberlerde kaçırılan bir kurbandım, Lucian ise var olmayan bir *tatildeydi*.

Nefes aldığımız her gün o kadar da çok olmayabilirdi.

"İçime gel," diye fısıldadım. "Lütfen. Lütfen, içime gir."

"Bebeğimi doğurmak istiyorsun, değil mi bebeğim?" Sırıltısı mükemmeldi. "Hikâyemiz gittikçe daha da çılgınlaşıyor, değil mi?"

Hayır demedim, çünkü diyemezdım. Deliliğe delilik diye gülüp geçemezdım. Lucian'ın bebeğini içimde istiyordum. Onun gelini, aşkı ve çocuğunun annesi olmak istiyordum. Berbat ama gerçek. Her şey berbattı ama gerçektı. Delilik çukuruna her geçen dakika daha da derinden dalıyordum.

"Söyle bana Elaine," dedi kulağıma doğru. "Bebeğimi içinde istediğini söyle."

Kelimeleri bulduğumda kendimi çok çığ hissettim. Güzeli canavara ne istediğini söylediğimde kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. "Evet, Lucian. Bebeğini içimde istiyorum. Bir gün, bebeğimizi içimde istiyorum."

"Aferin kızıma," dedi ve sonra yüzünde bir gülümsemeyle beni öptü.

Kalçaları yepyeni bir güçle çarparken ve nefesleri çılgınca artarken beni öpmeye devam ediyordu. Kalçalarımı yatağa doğru yatırdı ve her hamlesinde beni daha derine itti ve işte oradaydı, tam doğru hissettiren nokta... beni yataktan uçuran nokta. Klitorisimin yeniden şarkı söylemesini sağlayan nokta. Taşaklarını içime boşaltırken açık ağzına karşı inliyordum.

Lucian Morelli içime boşaldı. O muhteşem, pis tohumunu içime akıttı. İnanılmaz bir duyguydu.

İlerlemeyi bıraktığında içimden çıkmadı. Bileklerimi bırakıp ağırlığını üzerime bıraktığında ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Yan dönüp beni de yanına çekerek kollarıyla sıkıca sararken uzuvlarımız birbirine dolanmıştı.

Amım zonkladıkça sırtıyordum, acıyordu ama hoşuma gidiyordu. Artık bakire değildim. Vay be. Bu düşünce bile beni sırtmaya itti.

"Kral tacını mücevherini alır," dedi ve yüzümü onunkine doğru eğdi. "Beklediğinize değdi Bayan Constantine."

Kıkırdadım, hayatla kafam iyiydi, kokainle değil. Bu inanılmaz bir tezattı. "Umarım kral taç mücevherini çok yakında tekrar alabilir," dedim ve o da benimle birlikte güldü.

Beni sırtüstü çevirdiğinde siki karnıma doğru sertleşmeye başlamıştı bile. "Bunun için endişelenme tatlım," dedi. "Ve bu sefer canını yakacağım."

Yalan
söylemiyordu.

Acıttı.

Isırıklar, çürükler ve kan. Güç, kavga ve pislik. Ve aşk.

O kadar çok sevdim ki şeytanlarımı kovaladı.

Otuz Sekizinci Bölüm

Lucian

Yüzümde bir gülümsemeyle yeni küreklenmiş çiçek tarhına baktım, kolum bu çarpık kalbimin sevmesinin mümkün olduğuna inanmadığım bir şekilde sevdiğim kadına sarılmıştı.

Elaine elindeki kürekle çok sevimliydi, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle mezarı kazma görevimde bana yardım ediyordu.

O konuşmadı, ben de konuşmadım. Kelimelere gerek yoktu.

Dünya çoktan etrafımızda çalkalanmaya başladı. Üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu bir sürü soru. Kaybolma. Kaçırılma. Morellis ve Constantines.

Hiçbiri umurumda değildi. Artık umurumda değil.

Tek önemsedığım yanımdaki kadına olan bağlılığım ve kendimize nasıl bir yol çizeceğimizdi.

Bishop's Landing'deki bu mülk bizi bir arada tutmak için yeterli bir ev olmayacaktı. İnsanlar gelecek, arayacak, talep edeceklerdi. Onu henüz burada aramamışlardı ama yakında anlayacaklardı. Elaine'i rehin tuttuğumu öğrenirlerse, bağlantılarım ve gücüm bile yetkilileri dışarıda tutamazdı.

İnsanlar gerçeği gördükleri anda bizi öldürmek isteyeceklerdir.

Elaine'in başını öptüm ve ona daha sıkı sarıldım.

Hiç şüphe yoktu ki, işleyebileceğimiz en yasak suçu işlemiştik ve bu ayaklarımızın dibindeki pederin cesedi değildi.

Bir Morelli, bir Constantine'e aşık olmuştu.

Ve Constantine de ona aşık olmuştu.

Önümüzdeki yol imkânsızdı ama bulacaktık. Bulmak zorundaydık.

Elaine de o güzel kafasının içinde benimle aynı şeyleri düşünüyordu. Zarif bir gülümsemeyle bana baktı. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu bana.

"Tatlım, sonsuza dek burada kalamayız."

Güldü. "Benden nefret etmeye devam edebilseydin hayat çok daha kolay olurdu, değil mi? Senden nefret etmeye devam edebilseydim."

Küreği yere attım. "Senden asla gerçekten nefret edemem. Bunun için fazla sarhoş edicisin Elaine."

"Kendini oldukça sarhoş ediyorsun, Lucian," dedi. "Kokainin senin üzerinde hiçbir etkisi yok."

Elini tuttum ve onu verandaya geri götürdüm. Gökyüzü çoktan kararmış, öğleden sonra sona yaklaşmıştı.

Doğrusu önümüzdeki yolun bizi nereye götüreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece birlikte olacağımızı biliyordum.

"Kralın taç mücevherimi tekrar alma zamanı geldi mi?" diye sordu, mükemmel dudaklarında muzip bir gülümsemeyle beni içeri çekti.

Evet, kralın onun tatlı taç mücevherini tekrar alma zamanı gelmişti. Kral o güzel mücevheri almaktan asla bıkmayacaktı; bunu karanlık, kirli ruhumun derinliklerinde biliyordum.

Peşimden geleceklerdi ve bunu biliyordum.

Zaman ilerliyordu ve çok hızlı ilerliyordu ama bu anı ortadan kaldıracak kadar hızlı değildi.

Havada taze toprak kokusu varken ve kilometrelerce etrafta kimse yokken, sanki dünyada yalnızmışız gibi hissediyorduk. Ya da dokunulmaz olduğumuz uzak bir yerdeymişiz gibi.

Ama bu bir yanılsamaydı.

Bishop's Landing'in kalbindeydik.

Buradan diğer büyük arazileri göremiyorduk ama var olduklarını biliyorduk.

Ve aracı görmeden önce duyduk.

Bir motorun hafif uğultusu, yoldaki tekerleklerin sesi.

Gözlerimiz buluştu. İroni şu ki, yakalanmıştım. Eğer Elaine özgür olmak isteseydi, tek yapması gereken görülene kadar beklemektir. Dünya onu arıyordu. Gelen her kimse, onun benim pençelerimden kurtuluş bileti olacaktı.

Bu farkındalığın onun zihninden geçtiğini gördüm.

Kararını verdiğinde gördüm.

Belki de artık bir metre altında olan ceset yüzündendi. Belki de başka bir şeydi. Her iki durumda da, Bentley yokuşu tırmanmadan önce kendini gözden saklayarak eve doğru koştu.

Durumdaki ironi gözümden kaçmıyor. Sanki bahçeyle uğraşmaktan zevk alıyormuşum gibi elimde bir kürek ve bir çiçeklikle burada duruyorum. Ben, Lucian Morelli. Delirdiğimi düşünecekler.

Muhtemelen haklılar.

Bu özel arabayı tanıyorum.

Connor Ohanian sadakati güçlü bir adamdı. Devralma sürecinde onu yanıma çekmek çok zor oldu çünkü babamla çok uzun süre birlikte çalışmıştı.

O ve ben birlikte de çalıştık elbette. Yıllarca.

Birlikte yakın çalıştık ve bana güvendi. Ancak Ohanian'ın darbeyi kabul etmesini sağlayan tek şey babamın riskli davranışları ve bunun binlerce çalışan üzerindeki etkisiydi.

İzne ayrıldığımdan beri onunla konuşmamıştım.

Arabası uzun garaj yolunda süzülerek ilerliyor ve birkaç adım öteye yanaşıyor. Her zamanki gibi takım elbisesi ve hafif endişeli ifadesiyle arabadan iniyor.

Bu onun varsayılan durumu. Onu başka türlü gördüğümde emin değilim. "Lucian," diyor. "Özür dilerim. Plan işe yaramadığı için üzgünüm."

Garip ama kendimi kıkırdarken buluyorum. "Ne var biliyor musun? Bunun hakkında çok az düşündüm. Belki de her şey en iyi şekilde sonuçlanmıştır."

"Öyle olmadı," diyor. "Morelli Holding batıyor. Baban daha da dengesizleşti. Daha büyük riskler alıyor. Eğer bir şey yapmazsak tüm şirket batacak."

Bu beni rahatsız etti. Ailem, annem, kız kardeşlerim, tüm o çalışanlar. Morelli Holding'i önemsiyordum ama Elaine'i daha çok seviyordum. "Benim sorunum değil. Yönetim kurulu bana oy vermedi."

"Mesele de bu. Seni oylayacaklar. Acil bir toplantıda buna karar verildi bile. Eğer bu görevi kabul edersen yeni CEO sensin." Ellerimdeki kiri ve yeni sürülmüş toprağı fark etmiş gibi görünüyor. "Benimle gel. Oylama hemen şimdi yapılabilir."

Şaşkınlık beni hareketsiz tutuyor. "Sen ciddisin."

"Çok ciddiym. İmzaladığı anlaşmalara ve rakamlara baktığımızda harekete geçmek zorundaydık. Zaten ciddi işten çıkarmalarla ve belki de daha kötüsüyle karşı karşıyayız. Sana ihtiyacımız var."

Bana ihtiyaçları var. Zafere seviniyor olmalıydım. Bu tam da olmasını istediğim şeydi. Bu güç demek. Para demek. Babamı kazanmak demek. Elaine'i evde bırakıp oylamaya katılabilir ve Morelli Holding'in CEO'su olarak geri dönebilirdim.

Ama bu sadece oylamayla ilgili değil. Sonrasında gelen her şeyle ilgili. Sabahın erken saatleri ve uzun çalışma geceleri. Babamın yanışını düzeltmek. Daha fazla güç mücadelesi. Her gün ofise gidemezdim, onu yalnız bırakmak.

Küçük bebeğimin bana ihtiyacı vardı. Ve belki de bundan daha fazlası, benim ona ihtiyacım vardı.

Şirketi devralmak için bu kadar çok çalıştıktan sonra şimdi bir seçimle karşı karşıya kalmam garipti. Aslında bu bir seçim değildi, değil mi? Elaine'i zaten seviyordum. Halkın içinde birlikte olamazdık. Bu onun güvenliğini tehlikeye atardı. Ama özel olarak birlikte olabilirdik.

Ve şimdilik bu kadarı yeterliydi.

GÜVENİLİR

Birinci Bölüm

Elaine

Hayatımdaki tüm tuhaflıklara rağmen, hiçbir şey en büyük düşmanım olduğuna inanarak büyüdüğüm adamın yanında yatakta uyanmaktan daha tuhaf hissettirmiyordu. Daha da tuhafı ona deliler gibi aşık olmaktı. Dünya tersine dönmüştü. Lucian Morelli'ye duyduğum bağlılık beni tüketmişti.

Arka bahçede gömülü bir ceset olduğu için daha da tuhaf hissettim... ve bundan dolayı mutlu oldum. Bu konuda rahatladım. Hayatı hiç hissetmeyeceğimi sandığım bir tutkuyla seviyordum.

Morelli canavarı beni taciz eden canavarı öldürmüştü. Peder Lynch'i öldürdü. Benim için.

Sabahın erken saatleriydi. Dışarıda ışık neredeyse hiç görünmüyordu. Lucian'a daha da sokuldum ve onun sabitliğinin tadını çıkararak nefes aldım.

Derin bir uykudaydı. Çok güzeldi.

Hareket edip bana doğru dönmeden önce ne kadar süre onun yanında yattığımı bilmiyorum. Saatler süren mükemmel bir mutluluk gibi gelmişti ama gerçekte dakikalardan biraz fazlaydı. Dışarıda ışık daha parlaktı ama çok fazla değildi. Gün daha yeni başlıyordu.

Uyanmadan önce Lucian'ın kolları bana sarılmıştı ve kalbimin şarkı söylemesine neden olan bir güçle beni tutuyordu. Rüya halindeyken bile sahipleniciydi.

Gözlerini açar açmaz benimkilere odaklandı.

İkimiz de kımıldamadık. Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı, nefeslerimiz birbirine uyuyordu.

Sıcaklığı ilahiydi.

Büyüyü bozan cep telefonu oldu. Güçlü elini komodine götürdü ve ekrana baktı. "Kuzenim arıyor. Elliot Morelli."

Ben orada otururken, o telefona cevap verirken bile bu kelime bir tokat gibiydi.

Onu Lucian olarak düşündüm. Onu bir canavar olarak düşündüm. Onun bir Morelli olmasına aldırımıyordum, artık değil, ama dünya aldırırdı. Telefondaki diğer kişinin sesi tiz ve belirsizdi. Ne dediğini anlayamadım ama Lucian'ın nasıl gerildiğini hissedebiliyordum. Oturmak için ayağa kalktı, güçlü, kaslı sırtını ve kışının en ufak ipucunu ortaya çıkardı. Kendinden emin değildi, bu da mantıklıydı çünkü mükemmeldi. Michelangelo tarafından yontulmuştu. Manzaranın tadını çıkaramıyordum çünkü gerginlik bir virüs gibi yayılıyordu.

Birkaç kısa cevap verdi ama ben hala neler olduğunu bilmiyordum.

Sadece kötü olduğunu biliyordum.

Mırıldandığı bir küfürle telefonu kapattı.

"Sorun nedir?" Cevabı duymaktan neredeyse korkarak sordum. Ama o duymuştu. Benimle eşleştirmek istediğim metanetli bir cesaretle duymuştu.

"Birisi bir hit çıkardı."

Bir vuruş. Ne demek istediğini anlamam uzun bir saniye sürdü. Kokain değil. Yüze yumruk gibi bir vuruş değil. Cinayet gibi bir vuruşu kastediyordu. "Benden mi?"

"İkimize de."

Nefesim kesildi.

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun. Sevişirken sorun yoktu. Ama şimdi birbirimize değer verdiğimiz için endişeleniyorlar. Ve bunun bitmesini istiyorlar."

Onunla birlikte oturdum, olanları anlamlandırmaya çalışıyordum. Birkaç dakika önce aşkla sıırıslık olmuş bir sisin içinde keyif çatıyordum. Şimdi kalbim saniyede bir milyon mil hızla atıyor. Yasaklı olduğumuzu biliyordum elbette. Çapraz aşklar, ailelerimiz savaşta. Ama bunun yemek masasında kavga anlamına geldiğini sanıyordum. Bunun dışlanmak ya da ilişkiyi kesmek anlamına geldiğini sanıyordum. Bunun iş dünyası aracılığıyla yapılan öfkeli eylemler anlamına geldiğini sanıyordum. Suikast anlamına geldiğini bilmiyordum. "Kim?" Ben yönetirim.

"Bilmiyorum ve önemli olduğundan da emin değilim. Muhtemelen babam. Gerçi annen de iş bitirici Ronan Byrne'ı kullanıyor olabilir. Ve Power Kardeşler'den hiç bahsetmiyorum bile."

O haklıydı. Öldüğümüzde emri kimin verdiğinin bir önemi kalmayacaktı. Hiçbir şey gerçeği durduramazdı. Her geçen saniye tehlikedeydik.

Dışarıda, Bishop's Landing'in ötesindeki büyük vahşi dünyada ve paylaştığımız elmas gibi evde ailelerimiz büyük bir savaşın parçasıydı.

Constantines Morellis'e karşı, her zamanki gibi.

Ama şimdi Güç Kardeşler de Constantine'lere karşıydı.

Kaybolmamdan ve kaçırılmamdan sorumlu tutuldular.

Evet, dışarıda işler ciddiye gidiyor olabilirdi ve eğer biri beni New York'taki dairemden alanın Power Brothers olmadığını öğrenirse... birlikte olduğum kişinin Lucian Morelli olduğunu... "Annem olamaz. Senin olduğunu bilmiyor."

"O zaman benim kanımı da istemesi an meselesi. Eninde sonunda benim yaptığımı öğrenecekler. Belki de hepsi bizi vuracak. Hiçbir şey kalmayana kadar bizi tekrar tekrar öldürecekler. Aile gururuna ihanet edecek çocuk kalmayana kadar."

Düşüncelerim kaos içindeydi.

Söyleyecek bir şeyim yoktu, bu yüzden tek kelime etmedim, sadece onu öptüm. Vermem gereken tek cevap buydu.

Güzel canavarı öptüm, o da beni öptü. Sertçe. Gerçekten çok sert. Aşk ve şehvet baş döndürücü bir kombinasyon, kıyametimizin düşüncelerinden daha hoş bir okyanus.

Ellerini başımın üzerinde kenetledi ve beni ete kemiğe büründürdü. Bacaklarım ayrılıp beline dolandı ve hareketleri çok sertti. Vahşiydi.

Bir gece önce beni götürdüğü yer hâlâ ağrıyordu. Sabahın erken saatlerine kadar benimle bir enstrüman gibi oynamış, alay etmiş, baştan çıkarmış, canımı yakmıştı. Beni seviyordu.

Yeni ve taze bir günde siki içime girdiğinde onun için fazlasıyla hazırdım. İnlemelerim onunkiler kadar çığdı, kalçalarım onu karşılamak için geri itiyordu.

Cep telefonu tekrar çaldığında hâlâ ritim tutuyorduk. Görmezden geldi. Tekrar çaldı. Görmezden geldi ama irkildiğini hissettim. Tehlikeyi en az benim kadar yüksek sesle duyduğunu biliyordum.

Sesi tekrar duyulduğunda tam içimdeki noktayı vurdu ve ben onun için geliyordum, tıpkı dışarıda bizim için geldikleri gibi. Kıvranıyordum.

O çarparken, çarparken, çarparken onun altında, ama bu *istekten daha fazlasıydı*. Sevdığım adam için aresizliğimle birlikte nabzımı hızlandıran şey korkuydu.

Kreşendomon doruğunda boşaldı, ağırlığının benimkinin üzerine çökmesine izin verdiğinde nefesleri kesildi. Telefonunun sesi tekrar duyuldu ve ikimiz de bunu hissettik. İkimiz de korkmuştuk.

Lucian'ın korkusunu hissetmek beni kendi korkumu hissetmekten çok daha fazla korkutuyordu.

"O telefonu alacak mısın?" Ona sordum.

"ok yakında buna mecbur kalacağım." İç çekerek üzerimden yuvarlandı ve elimi tuttu. "Bu çok hoş bir oyalanmaydı ama gerçekten boku yedik, biliyorsun. Belki de ailen ve Güç Kardeşleri birbirlerini yok eder ve endişelenmemize gerek kalmaz."

"Belki," dedim ama sesim zayıftı.

Gözleri kelimelerden daha çok şey anlatıyordu. Ağırdı. "İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz," dedi bana. "Ciddi bir tehlike içindeyiz."

Bu düşünce beni karnımdan bıçakladı.

Dışarıdaki dünyada yaşanan katliam fikrini kabullenmek zordu. Aileler savaştaydı, benim için, bizim için. İnsanlar beni kaçırılmaktan ya da ölümden kurtarmak için saldırdıklarını düşünüyorlardı - eğer çoktan ölüp gittiğime inanmıyorlarsa.

Dışarıdaki savaş benim yüzümdendi.

İçimi ektim. "Belki de gerçekten senin yaptığını öğrenmezler. Belki sonsuza dek burada saklanabiliriz ve kimse Bishop's Landing'e bakmayı akıl edemez. Belki burası Lucian ve Elaine'in dünyadan bağışık cenneti olabilir."

"arpıcı iyimserliğinize bayılıyorum. Keşke gerçek olma ihtimali biraz olsun olsaydı."

Morelli tanrısı yataktan kalktı ve ben onu izlerken eşofmanlarını giydi. Onu hiç bu kadar rahat görmemiştim ve bu ona yakışıyordu. Vücudu gerçekten bir başyapıtı, mükemmel bir şekilde yontulmuştu. Pantolonu kalçalarına kadar iniyor, V'si gurur duyuyordu.

Doğrudan dolabına girip gömleklerinden birini çıkarırken bugün ondan hiçbir itiraz gelmedi. O beni izlerken gömleği başıma geçirdim.

"Sen gerçekten çok güzel bir yaratıksın," dedi ve bu beni parlattı.

Mutfağa giderken televizyonu açabilirdim. Ama kaçırılmamla ilgili haber sağanağıyla yüzleşemezdim. Kız kardeşlerimin ağladığını, insanların kaybolduğuma dair herhangi bir haber aldıklarında yetkililerle iletişime geçmeleri için yalvardıklarını görmeye dayanamadım. Spekülasyonları, hikayeleri ve bilgi vermek için kurulan telefon hatlarını görmek istemiyordum. Çok fazla duyguyu bir arada yaşıyordum; suçluluk, korku ve bastırılmaz bir sevgi.

Lucian'ın telefonu yanındaydı ama ona bakmıyordu. İşte o zaman bunu tekrar hissettim - derisinin altında kaynayan o gerginliği, dünyanın bizim için nasıl geleceğini benden bile daha iyi biliyordu.

Kahve içmek için mutfağa doğru yöneldik, ikimiz de onun görmezden gelmek için elinden geleni yaptığı çağrılarını kabul etmedik.

Pencereden dışarı bir bakış attım ve aklım yine çiçek tarhlarının altında gömülü olan cesette kaldı.

"Peder Lynch'e yaptıkların için nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum Lucian. Öldüğü için mutlu olmam doğru mu? Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

"Tabii ki öldüğü için mutlusun," dedi bana, soğukkanlı bir şekilde. "Acısını biraz daha uzatabilseydim, bunu yapardım. Şu anki haliyle toprak onun kanıyla ıslanmış durumda."

Yüzümün kızardığını biliyordum. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi ve bunda ciddiye. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

Bariz olanla yüzleşmeyi seçtim. "Burada ne kadar kalabileceğimizi düşünüyorsun?" Ona sordum, o da omuz silkti.

"En fazla birkaç gün. Sorular cevap beklemeye başlayacak. Kurşunlar havada uçuşmaya başlayacak. Savaşın her kırıntısı onları çekirdeğe daha da yaklaştıracak."

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. "O zaman kaçalım mı?"

"Bunu gerçekten yapar mısın?" diye sordu. "Şimdiye kadar bildiğin her şeyden kaçarsın?"

Başımı çılgınca salladım. "Ben olsam hemen kaçardım. Birlikte."

Sessizdi, düşünüyordu. Ben ona bakarken o da pencereden dışarı bakıyordu. "Nereye gideceğimiz konusunda en ufak bir fikrim yok. Ailelerimiz kaçabileceğimiz her yere ulaşabilir. Peşimizde olurlar, hayatımızın geri kalanında her gün bizi kovalarlar."

Duygu selime engel olamadım. "Ve her bir gün buna değecek."

Tezgâha yaslandı. "Bir bavulla yaşayan iki kaçak mahkûm gibi dünyanın dört bir yanında koştururken bunu söylemiyor olabilirsin."

"Alternatif ne?" Ben sordum. "Beni kaçıranın sen olduğunu öğrenip peşimize düşene kadar burada beklemek mi? Her zaman çifte intihar seçeneğini deneyebiliriz."

"Bunun alternatifi şehre geri dönmektir," dedi. "Onlara bunu Power Brothers'ın ya da sokaktaki rastgele bir suçlunun yaptığını söylersin ya da onlara ne söylemek istiyorsan onu söylersin ve eve geri dönersin. Annen ne kadar kızgın olursa olsun, sokaklarda kalmana izin vermeyecektir. Ölmene izin vermez. Sağ salim eve dönmüş olursun."

Cevabım anında oldu. Güçlü ve sert. "*Burası* evim. Seninle birlikte."

Aramızdaki bakış çok yoğundu. Kalbim sertçe çarptı. Ciddiydim.

Burası evimdi. *O* evimdi.

Yaklaşırken başparmağı yanağımı okşadı ve bedenim onun kokusu, dokunuşu ve sıcaklığıyla canlandı. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Unutma ki yüzüne bir silah namlusu dayandığında sana kutsal vedalarını söyleme seçeneğini sundum."

"Bunun bir önemi yok," diye fısıldadım. "Kutsal vedalarımı söylerken, sonuncusunu seninle geçirdiğim için yine de mutlu olurdum. İçimde seninle. Beni severek."

İşte o zaman güzel canavar beni her zamankinden daha çok şaşırttı.

"İçinde olmak istediğim sadece bedenin değil. Aklının, umutlarının, korkularının içinde olmak istiyorum. Tuhaflikların ve kahkahaların. Tüm ruhuna."

Tam kalbime çarptı. Kendimi yine küçük bir kız gibi hissettim, bir gün birinin beni sevmesi için yeterince iyi olabilmek için dua ediyordum.

Telefonu tekrar çalıştığında öpüşüyorduk.

"Lanet olsun," diye küfretti, sonunda telefonu tutabilecek kadar uzaklaştı. "Bu şeytanın ta kendisi. Bryant Morelli. Her zaman yüz­süz bir orospu çocuğuydu."

İkinci Bölüm

Lucian

Hem de hiç . Günler saatlere, dakikalara geri sayıyordu. Hepsi de sonumuzu hazırlıyordu. Bryant Morelli kına yakmak için mi aramıştı?

"Günaydın," dedim, bunun iyi bir şey olmayacağını çok iyi biliyordum.

"Ne yaptın sen? Ne yaptın lan sen?"

Bu şok gerçek gibiydi ama yine de zeki bir adamdı. Çıkarıcı bir adam. Şu anda öldürme emrinin en olası kaynağı o gibi görünüyordu. "Elaine'in peşinde olduğumu biliyordun. Şirket yerine onu seçtiğimi biliyordun."

"Sen bir hainsin," diye hırladı. "Ve sen de buna uygun bir aptalsın. Bir Constantine'le oynasarak kendini öldürtmeye çalışıyor olmalısın. Buna izin vermeyecekler."

"Buna katlanacak mısın?" Yumuşakça sordum.

"Eve gel. Strateji belirlemeliyiz. Bir plan yapmalıyız."

"Meşgulüm."

"Annen hüngür hüngür ağlıyor."

"Kapıdan girer girmez vurulmayacağımı nereden bileceğim?"

Bir duraklama oldu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Hayır."

"Kendi oğluma suikast düzenlememi mi öneriyorsunuz?"

"Beni öfkeliendirmeyin. Biri yaptı. Ve sen de tam olarak baba sevgisi timsali değilsin. Morelli Holding'i ele geçirmeye çalıştım. Bu en büyük günahı işlemekten önceydi - bir Constantine'i önemsemek."

"Hepimiz hata yaparız," diyor alaycı bir sesle.

Bunu söyleme şekli, onun da benzer hatalar yapıp yapmadığını merak etmeme neden oldu. Morelli Holding'i babasından devralmasının barışçıl bir olay olmadığını biliyordum. Babamdan da daha azını beklemezdim. Bu Morelliler için bir aile geleneğiydi.

Yasaklı kadınlar konusunda da benzer hatalar yapıp yapmadığını merak ettim. Constantine'lerden neden bu kadar nefret ettiğini açıklıyordu. Ve Caroline dul kaldıktan sonra neden onlara karşı harekete geçmeyi reddettiğini de. Onu gizlice istiyor muydu?

Bunların hiçbiri önemli değildi.

Babamın niyetini yüz yüze daha iyi anlayabilirdim. Ve eğer oysa, o zaman bu vuruş benim ölmem için basit bir arzudan daha fazlasıydı. Bu bir güç oyunuydu. Ve bir güç oyununa tepki vermenin yolu kaçmak değildi. Onunla yüzleşmekti.

"Yoldayım," dedim ve aramayı sonlandırdım.

"Ne oldu?" Elaine sordu, güzel gözleri kocaman açılmıştı.

O dehşet anında bile önümdeki büyüleyici yaratığa duyduğum hayranlık selini durduramadım.

Sarı bukleleri muhteşem bir şekilde dağılmıştı ve mükemmel yüzünü bir hale gibi çevreliyordu. O bir tanrıçaydı. Yaratılıştaki en ilahi küçük bebek.

Hiçbir zaman kimseyle bir şey paylaşan bir adam olmadım. Hiçbir işimden, hiçbir kişisel ilişkimden, hiçbir eylemimden bahsetmedim ama onunla her şey doğal akışında ilerledi.

"O benim babamdı. Onu görmeye gidiyorum."

Gözleri büyüdü. "Bu seni hedef haline getirmez mi?"

"Evet," dedim dürüstçe. "Dikkatli olacağım ama ben gittiğimde ön kapıyı kilitlemeni istiyorum. Eğer akşam karanlığına kadar dönmezsem, Constantine Yerleşkesi'ne gitmeni istiyorum."

Ağzı açık kaldı, korkmuştu. "O zaman gitme," diye fısıldadı. "Lütfen Lucian, gitme. Şimdi kaçabiliriz. Kaçabiliriz..."

Ellerini ellerimin arasına aldım. "Çok uzağa gidemeyiz, tatlım. Bu şekilde olmaz. Yakalanmadan buradan çıkmak için gerekli ağa sahip değiliz. Eğer insanlar bizim hakkımızda konuşuyorsa. Eğer insanlar hakkımızda bir şey biliyorsa, o zaman kesinlikle boku yemişiz demektir."

"Lütfen..." diye başladı ama parmaklarını sıktım.

"Dua ediyoruz, Elaine. Kaderimizi değiştirebilmem için dua ediyoruz. şu anda içeri girmemin tek nedeni bu. Seni bir dakika bile yalnız bırakmamın tek nedeni."

Tartışmadı çünkü bir anlamı olmayacaktı ve bunu biliyordu.

Benim kararım çoktan verilmişti.

Üst kata çıktım ve duş aldım. Beni güne hazırlayacak birkaç dakikalık sıcak buhardan başka bir şey yoktu, sonra havluyla kurulandım ve üzerimi giyip hazırlandım.

Ben aşağı indiğimde merdivenlerin dibinde endişeyle bekledi. "Bunun iyi olduğuna emin misin? Ya sana saldırırsa?"

"Pek olası değil," dedim ona. "Karşı koyacağımı biliyor. Eğer beni öldürecekse, büyük olasılıkla bunu para verdiği biri aracılığıyla yapacaktır. Dumanı ateşten uzaklaştırmak için elimden geleni yapacağım, ama ateş orada Elaine ve parlak bir şekilde yanıyor."

Ön kapıdan çıkmadan önce kollarını bir battaniye gibi etrafıma doladı, bana o kadar sıkı sarıldı ki çarpan kalbini hissedebildim. "Dikkatli ol."

"Ciddiyim," diye fısıldadım kulağına. "Eğer gün batımına kadar burada olmazsam, Constantine Yerleşkesi'ne gideceksin. Hayatta kalacaksın. Söz veriyorum."

"Tamam," dedi ama yalan söylediğini biliyordum. Sesinde bunu duyabiliyordum. Çenesini tutacak kadar geri çekildim. "Bana yemin et, Elaine."

Gün batımına kadar dönmezsem eve gideceksin. Bırak annen seni korusun."

Durdu. Gözlerinin ardında dans eden yalanı görebiliyordum.

"En başından beri doğru bildiğimiz tek şey bu," dedim ona. "Bana yalan söylemiyorsun. Gerçek ne kadar kötü olursa olsun, bana asla yalan söylemeyeceksin tatlım. Anlaşıldı mı?"

Yalan ortadan kayboldu. O anda her şeyi açık ve net bir şekilde gördüm. Elaine Constantine bana yalan söylemeyecekti, sadakat yemini ettikten sonra bile. "Sana yalan söylemeyeceğim," dedi. "Yemin ederim."

"Aferin kızıma," dedim ve alnından öptüm.

Anahtarları ona teslim etmek gerçeküstü hissettirdi. Herhangi bir şeyin kontrolünü başka birine vermek gerçeküstü hissettiriyordu.

Emin olmak için bir kez daha söyledim. "Eğer akşam karanlığında burada olmazsam-"

Araya girdiğinde başını sallıyordu. "Hayatta kalacağım. Yemin ederim."

Asla söylemeyeceğimi düşündüğüm bir şey söyledim. Şimdiye kadar söylediğim en kolay kelimeler gibi dilimden döküldü. "Seni seviyorum."

Gülümsemesi mükemmeldi. "Ben de seni seviyorum."

Onu bir kez sertçe öptüm ve sonra uzaklaştım.

Ailemin evine giden yol kısaydı.

İçeri girdiğimde uşak başını salladı. *Günaydın, Bay Morelli,*

Efe

ndi İfademi her zamanki gibi soğukkanlı tutarak başımı onlara doğru eğdim.

m. Babam dokuzuncu kattaki çalışma odasında olacaktı. Biliyordum ki.

Yönetim süiti toplantı odalarının sonunda, şeytani gözleri ve çukurlaşmış çenesiyle beni bekliyordu.

Yanılmamışım.

"Otur lan," dedi ve ben de söyleneni yaptım, ayağımı bir dizimin üzerine koyarak koltuğuma geri oturdum.

"Bu neyle ilgili?" Ona sordum, sesim ancak bir tıslamadan öteye gidemiyordu.

Bana bir dosya fırlattı ve ben de açtım.

Lucian Morelli'yi Elaine Constantine'i kovalarken gördüklerini söyleyen kulüp müdavimlerinin ifadeleri. Şehir merkezindeki acınası küçük bataktaneden sonra güvenlik görevlisini yere serdiğim olay yüksek sesle ve net bir şekilde kaydedildi.

"Bunun nasıl görüldüğünü sanıyorsun?" dedi. "Constantine'in peşinde olduğunu biliyordum ama tüm dünyanın bunu konuşmasını beklemiyordum. Constantine'ler Güç Kardeşler ile bir tartışmaya giriyor. Lanet olası bir *tartışma*. Kan dökülmeli, konuşulmamalı ve bu senin yüzünden, değil mi? Biz Güçler'le eşleşmek üzere kurulmuştuk, onlar müzakerelere başlarken kenardan izlemek için değil."

Kanım her zamanki buzdan bile daha soğuktu. Tartışmalar hiçbir zaman iyi olmamıştır, hele ki düşmanlar arasında. İnsanların olayların alternatif versiyonlarını duymaya hazır olduklarından başka bir şey göstermezlerdi.

"Şimdi söyle bana," dedi babam. "Bu konuda bilmem gereken bir şey var mı?"

Gözlerinin içine baktım. "Ne gibi?"

"Elaine Constantine'i kovalaman gibi. Onu öldürdün mü?"

Cevabım tamamen doğrudu. "Hayır. Onu ben öldürmedim."

"Yani Güçler onu ele geçirdi, öyle mi? Konstantinlerle yaptıkları müzakereler boşa mı çıkacak?"

"Güçlerin neye sahip olup olmadıkları benim öncelikler listemde hiçbir zaman üst sıralarda yer almadı. Onlar için sorulara cevap veremeyeceğimden eminim." Tekrar söylüyorum, yalan söylemiyordum.

Babamın bakışları vahşiydi. "Eğer Constantine'ler ve Power Kardeşler bundan bizim sorumlu olduğumuz gibi çılgınca bir sonuca varırlarsa, Lucian, hayatın hiç de kolay olmayacağı kesin."

O konuda haklıydı. Konstantinlerle mutlu bir şekilde başa çıkabilirdik. Zor bir savaş olacaktı ama adil bir savaş olacaktı. Güç Kardeşler de onların tarafındayken Konstantinlerle karşı karşıya gelmemiz bambaşka bir mesele olurdu.

"Güçler ile eşleşebilirdik," dedi. "Bizim bağlılığımızı istediklerini çok iyi biliyorsun. Güçlü bir müttefik olabilirdik."

"Evet," diye cevap verdim. "Bunu biliyorum. Belki de hala öyle olacak."

"O zaman görüşmeleri *bizimle* yapmalılar, kahrolası Constantine'lerle değil." Önümdeki dosyayı işaret etti. "Bana bundan bahset. O küçük sarışının peşindeki amansız takibin hakkında ne bilmem gerekiyor?"

Ona omuz silktim. "Onu kovalıyordum. İşler kızıştı."

Bakışları acımasızdı. "Bu işin aslını öğreneceğim evlat, bunu sen de biliyorsun. Bana söylemen gereken bir şey varsa, bunu şimdi yapsan iyi edersin."

"Söyleyecek bir şeyim yok." Tam o anda ölümümü mühürlemiştim.

"Git buradan o zaman," dedi. "Aklını başına topla."

Şımartmak istediğin bir kedi bul ve sonra da işinin başına dön."

"Peki," dedim ve ayağa kalktım. "*Tatilimin* tadını çıkaracağım."

Kapıya geldiğimde beni geri çağırdı.

"Ciddiyim Lucian," dedi. "Eğer ailemizin adını ya da bu dünyadaki konumumuzu tehlikeye atacak bir şey yaptıysan, seni kendim öldürürüm. İnsanlar konuşuyor, hem de şimdi konuşuyorlar. Eğer bir saniyeliğine bile olsa herhangi birinden bir adım önde olduğunuzu düşünüyorsanız, çok fena yanılıyorsunuz. Senin için geliyorlar ve eğer beni hayal kırıklığına uğrattıysan ben de öyle yapacağım. İnanın bana."

Ona sırtımı dönüp uzaklaşırken bundan hiç şüphem yoktu.

Üçüncü Bölüm

Elaine

PETRİFİYE OLMUŞTUM, evin içinde bir hayalet gibi dolaşıyor, dua ediyor, dua ediyor, aşkımın gün batımından önce bana geri dönmesi için dua ediyordum. Ön kapı kilitliydi, tıpkı söz verdiğim gibi. Ona bakmadan duramıyordum. Bir ileri bir geri, bir ileri bir geri, bir ileri bir geri.

Ele geçirilmiş bir kadın gibi koridorda bir aşağı bir yukarı gidip geliyordum. Zihnim ihtimaller arasında çalkalanıyordu.

Belki insanlar nerede olduğumu öğrenmişlerdi. Belki de Power Brothers'ı suçlayan notumun yalanlarımın devamı olduğunu öğrenmişlerdi. Belki de dünyamın bu yeni güzel kısmı, kader yüzüme gülüp bana orta parmağını göstermeden önce sadece birkaç küçük gün sürecekti.

Lucian'a, eve dönmezse şehre geri döneceğime dair yemin etmiştim. Şehre geri dönmek bir daha yapmak isteyeceğim en son şey olurdu. Asla.

Kaderin o kadar da kindar bir canavar olmadığı ortaya çıktı. Tanrıya şükür.

Arabanın garaj yoluna girdiğini duyduğumda kalbim hızla çarpan bir tren gibiydi. Onu içeri almak için anahtarı kilide sokarken parmaklarım titriyordu. Onu karşılamak için dışarı fırladığımda neredeyse kapıyı menteşelerinden sökecektim.

Bağırışım yüksekti. "Lucian!"

Verandaya çıktığında kolları beni karşıladı. Beni öyle sıkıca sardılar ki cennet gibiydi, beni güvende tutuyorlardı.

Ona bakacak kadar uzaklaştım, gözlerim yüzünü arıyordu.

Yüz ifadesi çelik gibi sertti ama bakışlarında bir şey vardı. Bir şey bana kaderin o kadar da nazik olmadığını söyledi.

Doğrudan bir açıklamaya girişmedi. "Ne oldu?" Ona sordum. "İşle mi ilgiliydi?"
"Hayır, tatlım. İş değildi."

Mutfağa geçtik ve tezgâha yaslandı ama bakışları hiç de rahat değildi. "Güç Kardeşler ailenizle görüşmelere başlıyor."

Ağzımın açık kaldığına eminim. "Tartışmalar mı? Ama ne hakkında konuşuyor olabilirler ki? Ailem, Power Kardeşler'in borçlarımı temizlemek için beni öldürdüğünü düşünüyor..."

"Sorun da bu," dedi. "Görünüşe göre artık durumun böyle olduğundan pek emin değiller. Görünüşe göre Güç Kardeşler bunu açıkça ortaya koymaya niyetli ve diğer herkes de muhtemelen onlara inanıyor."

İçimde bir panik seli hissettim, çünkü ailem notumun doğruyu söylediğine inanmazsa... Onları gerçeğe yaklaştıracak sorular sormaya başlarsa...

Lucian bize ikimizin de ilgisini çekmeyen kahveler yaptı.

"Babamın tanık ifadeleriyle dolu bir dosyası vardı. İnsanlar şehir merkezindeki kulüplerde seni nasıl kovaladığıma dair hikayeler anlatıyorlardı. Karnına yumruk attığım güvenlik görevlisi bile bunu ona benim yaptığımı söyleyecek kadar aptaldı. Normal şartlar altında bunun bedelini öderdi. Onu paramparça ederdim."

"Baban onlara inanıyor mu?" Ben sordum. "Beni kaçıranın sen olduğunu mu düşünüyor?"

Kahvesini yudumladı. "Bana seni öldürüp öldürmediğimi sordu. Ben de hayır dedim."

Bir nefes verdim. "Belki de gerçekte ne olduğunu öğrenemeyecekler. Kim bilir? Belki de ailem, bana zamanında ulaşamadıklarını fark etmeden önce Güç Kardeşlerine saldırır. Çünkü beni alırlardı, Güç Kardeşleri... Beni avladıklarını gerçekten gördüm. Beni öldürebilirlerdi."

Başını iki yana salladı. "Arkadaşın Tristan henüz konuşmadı. Birlikte olduğu şarkıcı da konuşmadı ama konuşurlarsa. Konuştukları *zaman*." Durakladı. "Ya da Peder Lynch'in malikânenen alındığını fark ettiklerinde. O kadar çok şey var ki bebeğim. Bu sadece bir zaman meselesi."

Ruhum buruşuyordu, çünkü o haklıydı. Bütün yollar Lucian'a çıkıyordu. Bana ve Lucian'a. Kuzenim Silas bile bizi Tinsley'nin doğum günü balosunda birlikte görmüştü. Power Kardeşler balodan çıkar çıkmaz

Denklem, kapımızda patlamaya hazır bekleyen bir atom bombası gibi olurdu.

"Peki ne yapacağız?" Ona sordum. "Bir şeyler yapmak zorundayız, değil mi? Yapabileceğimiz bir şey olmalı çünkü oraya geri dönemem. Yapamam, Lucian."

"Her saniye kıyametimize bir adım daha yaklaşıyoruz," dedi bana. "Hareket etmek zorundayız. Çabuk olmalıyız."

Çılgınca başımı sallıyordum. "Evet, gidiyoruz! Her yere gidiyoruz! Nereye gittiğimiz umurumda değil, yeter ki seninle olayım. Lütfen Lucian, kaçalım. Hemen kaçalım!"

Cep telefonunun sesi tekrar duyuldu. Bir mesaj. Mesajı aldı ve okurken yüzünü izledim. Ağzının düştüğünü gördüm. "Arayan kuzenim Elliot Morelli. Bana neler olduğunu soruyor. Herkesin Lucian Morelli ve Elaine Constantine'den ve benim sizi nasıl avladığımdan bahsettiğini söylüyor."

Başım dönüyor, mucizevi bir çözüm bulmaya çalışıyordum. Tek bir notun Güç Kardeşler'i kimse bir şey sorgulamadan beni ortadan kaldırmaya mahkûm edeceğini düşünerek aptallık etmişim. Ama o zamanlar Lucian Morelli umurumda değildi. Daha az şüpheli bir şeye kalkışacak kadar değil.

Lucian'ın parmakları hâlâ cep telefonunun ekranına vuruyordu.

"Birkaç telefon görüşmesi yapacağım," dedi. "Birlikte bir çıkış planı hazırlayalım." "Çıkış planı mı?"

"Sahte kimlikler. Buradan, denizaşırı ülkelerden bir an önce çıkmamız gerekiyor." "Tamam. Doğru," dedim. "Sanırım sende onlardan bir sürü var, değil mi? Sahte kimlikler

falan. İnsanların bunu yaptığını biliyorum. Senin gibi insanlar yani."

Alay etti ama içinde şefkat vardı. "*Benim gibi insanlar*. Benim gerçekten yeraltı dünyasından gelen bir canavar olduğuma ve ailenin de yelpazenin diğer ucunda yer aldığına inanacak şekilde yetiştirilmeni seviyorum. İnan bana tatlım, senin ailenin de benimki kadar sahte kimliği olacak. Onlar da en az bizim kadar şeytani işlere bulaşmış durumdalar."

Başımı öne eğdim. "Evet, tamam, *benim* sahte kimliğim yok. Hayatımda hiç görmedim."

Sırıttı. "Masumiyetine bayılıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Hayatına mal olacak kadar büyük bir borcu olan bir parti kızının çok büyük bir masumiyete sahip olduğunu söyleyecek pek fazla insan yoktur.

onun hakkında."

"Yine de," dedi. "Sen masumsun. Seni bunun için seviyorum."

Ondan bu sözleri duymak ruhuma şarkı söyledi. *Seni seviyorum*. Lucian Morelli beni gerçekten sevdi. Bir Morelli bir Constantine'i gerçekten sevdi.

Ve bir Constantine de onu sevdi.

"Bunun Romeo ve Juliet'in berbat bir versiyonu gibi olduğunu biliyorsun, değil mi?" Dedim. "Günümüz Shakespeare'i gibi, ama çok daha az... pitoresk."

Hüzünlü de olsa gülümsemesine bayıldım. "Romeo ve Juliet'in her ikisinin de sonunda ölmesi ne yazık, değil mi? Onların izinden gitmediğimizden emin olmak için elimizden geleni yapalım."

Kahvesini bitirdi ve elinde cep telefonu, parmakları meşgul bir şekilde uzaklaştı. Benimkini bitirdim ve oturma odasına yöneldim, son haberleri kontrol etmek için televizyonu açmaya cesaret ettim.

Her şey hâlâ aynıydı; ailemden bilgi almak için yalvarıyor ve insanlar beni nerede gördüklerine dair rastgele şeyler söylüyorlardı. Görünüşe göre ana akım medya gerçeğe hiç de yakın değildi. Olacaklarından da şüpheliydim.

Lucian'ın konuştuğunu duyabiliyordum, sesi alçaktı ve tonu her zamanki buz gibi tonundaydı. Ne söylediğine odaklanmadım. Yaklaşan katliama rağmen içimde garip bir sakinlik vardı. Bu güvendi. Lucian'ın bana iyi bakacağına güveniyordum. Bana. Bize.

Oturma odasına gelmeden önce bir süre gitmişti.

"İngiltere," dedi bana. "Yurtdışına gideceğiz. Kaçacağız ama en azından Atlantik Okyanusu'nun tampon olması sayesinde hayatta kalma şansımız daha yüksek."

Küçüklüğümünden beri yurtdışına çıkmamıştım. Oraya ailece gitmiştik, çok iyi aile dostu olduğumuz birkaç aristokratla birlikte Londra'yı gezerken kameralara gülümsemiştik. Oraya hayran kalmıştım. Oraya bayılmıştım. London Eye, Buckingham Sarayı ve şehri çevreleyen şirin kırsal alan.

"Oraya gidebilir miyiz?" Ona sordum. "Yolculuğu başarabilecek miyiz?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Kesin olan bir şey vardı, denemek için hayatımı riske atardım.

Dördüncü Bölüm

Lucian

Zamanla savaşıyorduk ve ben bunu biliyordum. Dokunaçlar yılan gibi bize yaklaşıyordu. Sorular tıslayarak yaklaşıyor ve yaklaşıyordu.

Constantine'lerin tam o anda Güç Kardeşler'le buluşacağını öğrenmeyi başarmıştım. Bu tartışmalar bizi ölüme götürmeden ya da buna çok yaklaşımadan önce en fazla birkaç saatimiz vardı. Constantine'ler Güç Kardeşler'e bakmayı bırakıp başka bir yöne en ufak bir bakış attıkları anda mahvolacaktık ve babamın nabızı da onlarınkiyle aynı hızdaydı, yalanlarımın peşindeydi.

Kullanmayı seçtiğim bağlantılar normal ağımdan uzaktaydı - riske atabileceğim kadar uzaktaydı. Elaine Constantine'in yanımda olduğundan hiç bahsetmedim, sadece ülkeden çıkmak için yeni bir kimlik setine ihtiyacım olduğunu söyledim. Wesley Dale benimle JFK Uluslararası Havaalanı'nın otoparkında buluşmaya hazırды ama teslimatı yapana kadar yirmi dört saatten fazla zaman geçecekti. Sahte kimliklerin yanı sıra bize oradan bir uçak bileti de ayarlayacaktı.

Şu an ile uçuşumuz arasındaki yirmi dört saat ne kadar uzun olsa da, ruhsuz kalbimin susturulamayan çağrısını tamamlamam için bana bir pencere açtı.

Kaçmadan önce yapmam gereken bir şey vardı. Vazgeçemeyeceğim bir şey. Ne kadar çılgınca olursa olsun, yerine getirmeden ülkeyi asla terk edemeyeceğim bir şey. İçimde görmezden gelemeyeceğim kadar derinlerde iltihaplanmıştı.

Hayatım boyunca bir daha ABD'ye dönebileceğimin garantisi yoktu. Bu benim hak ettiğim şeyi teslim etmek için tek ve son şansım olabilirdi.

Pislik parçaları.

Denemek için elimden geleni yapardım.

Elaine'e, sonsuza dek kapana kısılmadan önce kaçıştaki bir gelecektekenden vazgeçmesi için bir şans daha verdim.

"Bundan gerçekten emin misin? Bu senin dünyana geri dönmek için son fırsatın. Benimle çıktığın bu yolda pişman olmayacağından emin ol, tatlım."

Cevabı anında geldi. "Tek başıma hayatta kalmaktansa seninle ölmeyi tercih ederim."

Çok güzel bir ifadeydi. Onu kendime çekip sıkıca sarıldığımda tamamen karşılık verdim.

"Aynen."

Gülümsemesi inanılmazdı.

"Gidelim o zaman Romeo. Okyanusu geçelim ve yeni hayatımıza başlayalım."

İşte o zaman ona söyledim, gözlerim onunkilere sabitlenmişti.

"Kaçışımız yarın olacak, ki bu da iyi oldu. Ondan önce yapmam gereken bir şey var Juliet."

Sorusu anlıktı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Ne? Ondan önce ne yapman gerekiyor?"

Planlarımı paylaşmayı düşündüm ama yapmadım. Sadece onları bırakmam için bana yalvaracaktı ama benim buna hiç niyetim yoktu. Dünyadaki hiçbir şey için intikamın gitmesine izin vermezdim.

Son altmış dakikadır cep telefonumdan aradığım sadece sahte kimlikler, uçak biletleri ve kadın kıyafetleri değildi. Albay Hardwick'in şu anki konumuydu. Sadece bu beni çok daha fazlasına götürdü. Buna Tanrı'nın beni kutsaması da diyebilirsiniz. Yapmak üzere olduğum güzel intikam için bunu hak etmiştim.

El altından yürüttüğüm araştırmalar sayesinde, o sabah Hanborough Park Golf Sahası'nda olanın sadece Albay Hardwick olmadığını öğrenmeyi başarmıştım. Hayır. Elaine henüz korkmuş küçük bir kızken onu taciz edenlere teslim eden ahlaksız amca Lionel Constantine de onunla birlikteydi. Arabayla kırk dakika uzaklıkta.

Halle-lanet-lujah.

Ne için orada olduklarını biliyordum. Elaine Constantine'in kaçırılmasının ortasında sosyalleşmek için orada olabilecekleri tek şeyi biliyordum. Peder Lynch. Alçak rahip ve onun aniden ortadan kaybolması,

Ve hiç şüphesiz onun hasta hayatını elinden aldıktan sonra o gece geç saatlerde malikaneden kaçmaları için serbest bıraktığım kızlar.

Elaine yatak odasının kapısından bana bakarken kıyafetlerimi değiştirip golf kıyafetleri giydim. Alt kattaki dolaptan gerekli silahları yüklerken gözle görülür bir şekilde korkmuştu. Etrafta beni takip ederken hayalet gibiydi, gözleri kocaman ve dehşet içindeydi.

"Gerçekten Lucian, yapman *gereken* her neyse, bunu gerçekten yapmak zorunda mısın? Burada saklanıp olabildiğince sessiz kalabilir ve kimsenin bizi bulmaması için dua edebiliriz."

Yaklaştım ve çenesinden tutarak yüzünü bana doğru çevirdim.

"Gitmem gerek. Ödemem gerekenleri teslim etmeden gidemem."

Onu öperken titriyordu. Dilim ağzının içine doğru ilerleyip tutkuyla dans ederken nefesini bıraktı. Öpüşmek onun sorularını durdurdu.

"Odamdaki yatağın altında bavullar var," dedim kendimi geri çekmeye zorlarken. "Kaçışımızı olabildiğince sorunsuz hale getirmek istiyorsan, lütfen yolculuk için bulabildiğin kadar çok temel eşyayı toplamaktan çekinme. Ayrılmak için ne kadar hazır olursak o kadar iyi. Bir şekilde sana da giyecek bir şeyler bulmamız gerekiyor. Uçakta benim gömleğimi giymenin bizi o kadar da karmaşanın içine sokacağını sanmıyorum."

Bana gülümsedi ve korkmuş gibi küçük bir reverans yaptı. "Sürekli senin gömleğini giymek hoşuma gidiyor. Gardırobumu özlediğimi söyleyemem."

Ben de ona gülümsemek için elimden geleni yaptım. "Kapıyı arkandan tekrar kilitle. Aynı kurallar geçerli. Gün batımına kadar dönmezsem, şehre geri dönersin."

Bu kez başını sessizce salladı, uysallığı gözle görülebiliyordu. Daha birkaç gün önce her fırsatta bana karşılık veren o küstah bebek artık gözden kaybolmuştu.

Şaşırtıcı bir şekilde, onun dönüşünü dört gözle bekliyordum.

Hızla arabaya atladım ve o kapının eşiğinden kollarını göğsünde kavuşturmuş beni izlerken lastiklerin gıcirtısıyla uzaklaştım.

Cep telefonumdan navigasyonu aradım ve hedefime doğru hızla ilerledim. Hanborough Park'a kendi üyeliğim vardı, kimse varışımı sorgulamayacaktı.

Golf sahasının otoparkına yanaştığımda içimde en ufak bir belirsizlik kırıntısı bile yoktu. Yaptıklarımın emin olduğum kadar

Hayatımdaki her şeyi. Parmaklarım tetiği çekmek ve sevdiğim kadın adına intikam almak için kaşınmaya başlamıştı bile.

Resepsiyona girdiğimde check-in masasındaki adama "Günaydın," dedim.

"Günaydın, Bay Morelli, efendim," dedi ve beni içeri buyur etti. Pozisyonda yeniydi. Onu daha önce hiç görmemiştim.

Morellis ve Constantines'i ne pahasına olursa olsun ayrı tuttuğunuzu bilmeyecek kadar yenisiniz.

Bunu kendi avantajıma kullandım.

"Albay Hardwick ile buluşmak için buradayım. Lütfen bana hangi delikte olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Bana küçük mutlu bir gülümseme verdi. "Son duyduğumda dördüncü delikteydiler ama emin değilim."

Onun tavsiyesine uyup en iyisini ummalıyım. Dördüncü delik çok ıssızdı. Uzun bir süre kimse geçmeyecekti, en azından ben öyle umuyordum.

"Teşekkür ederim," dedim mahremiyetlerini paylaşan aptala ve sonra geçip gittim.

Nereye gittiğimi biliyordum. Hızım hızlı ve kararlıydı, sahanın kenarlarında kalmamı ve uzaktaki golfçülerin görüş alanından çıkmamı sağlıyordu. İnsanların beni bu saldırının arkasındaki suçlu olarak tanımlamasını geciktirebildiğim her an, İngiltere'ye ulaşma şansımız için bir tik işaretiydi.

Golf arabasıyla gidemezdim ama iki pislik ufukta görüldüğünde on dakikadan fazla yürümemiştim. Hızımı yavaşlattım, yaklaşırken saklandığımdan her zamankinden daha emin oldum. Hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. Kollarını salladıklarını görebiliyordum, golf açıkça akıllarındaki son şeydi.

O zaman, tüm şüphelerin ötesinde, Rahip Lynch'in bazı *zorluklarla* karşılaştığının farkında olduklarını biliyordum.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, kanım buz gibi soğuk ve intikam vaadiyle yanıyordu. Silahım ateş etmek için can atıyor, parmaklarım da kurşunları onların bağırsaklarına doğru serbest bırakmak için can atıyordu.

Deri eldivenlerimi giydim ve görüldüğümde silahı tutmaya başlamıştım bile. O kadar dikkatle konuşuyorlardı ki beni fark etmediler.

Boğazımı temizlediğimi duyabilecekleri kadar yaklaşıp kadar.

İki hasta herif de beni orada görünce bir mil sıçradı, ben olduğumu anlayınca geri geri gitmeye başladılar.

Hardwick, Lionel Constantine'den uzaklaştı, onu ölümüne terk etmekten mutlu olduğu belliydi. Dostluk ve sadakat buraya kadarmış. Kaçmaya hazır olduğu belliydi, ben yaklaşırken ellerini önünde birleştirmişti. "Bu ikinizin arasında," dedi bana. "Seni ailenle baş başa bırakıyorum. ve bir sonraki deliğe geçin."

"Defol git lan buraya," diye hırladım ona. "Bunun ikinizle de çok ilgisi var, seni iğrenç bok parçası."

Aklımdan geçenleri izledim. Lionel Constantine hâlâ sessiz bir dehşet içinde bakarken, onun için parçaların bir araya geldiğini görünce sııttım.

"Yoldaşlığa saldırıyorsunuz, değil mi?" Hardwick açıkladı, titrek sesi kalbimi ateşleyecek kadar korkutmuştu. "Kardeşlik'in Morelliler'le hiçbir sorunu yok, sizi temin ederim."

"Bu Morellis'le ilgili değil," dedim ona hain bir gülümsemeyle. "Bu Elaine ile ilgili."

"Elaine?!" Hardwick'in nefesi kesildi. "Elaine Constantine mi demek istiyorsun?"

İşte o zaman Lionel sesini buldu. "Az önce Elaine Constantine'i öldürdün," dedi ve sesinde en ufak bir öfke belirtisi bile yoktu. "Bunun kardeşliğin peşinden gelmekle ne alakası var?"

Cahil numarası yapma konusundaki gülünç girişimlerine kendi kendime güldüm.

"Bursun peşinden gelmenin Elaine Constantine'le ne ilgisi olduğunu çok iyi biliyorsunuz," dedim onlara. "Elaine Constantine'i küçük saf bir kızken taciz ettiniz, sizi hasta amcıklar."

Silahı onlara doğrulttum, susturucu zaten yerindeydi. Yaşadıkları şok belliydi ama korkuları kadar belirgin değildi. Kesinlikle taş kesilmişlerdi. Kendi kıyametleri yüksek sesle ve net bir şekilde belirliyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?" Lionel dedi ki. "Sanki Elaine umurunda da."

"Senin güzel melek yeğenini seviyorum," dedim ona. "İşlediğin suçlar yüzünden sana daha fazla acı çektirmek zorunda kalmadığım için minnettar ol."

Tetiği çektiğimde gözleri açıldı. Tek bir kurşun, tam suratına.

O gitmişti. Hardwick tökezlemeye başladı, kaçmaya çalışıyordu. Zavallı, şişmiş hıyar çok uzağa gidemeden ben ayağa kalktım ve ona saldırdım, onu geriye doğru yırttım ve az önce cehenneme indirdiğim cesetle yüzleşmesi için döndürdüm.

"Hayır!" diye bağırdı, silahı zorla eline tutuşturup parmaklarını etrafından kavradığımda. Mücadele etti ama ben daha güçlüydim. Silahı çevirip namlusunu şakağına dayadığımda eli silahı kavramıştı.

"*Lütfen*," diye yalvardı bana, kollarımda bir sümüklü böcek gibi kıvranıyordu. "Lütfen, hayır!"

"İyi geceler, orospu çocuğu," dedim ve sonra onu vurdum.

Ama onu *ben* vurmadım, değil mi? Tetiği çeken *onun* parmağıydı.

Zavallı, sefil herif kendini vurmuştu. İzleyenlere kendini havaya uçurmadan önce Lionel Constantine'i de vurmuş gibi göründü.

Oh, bu kadar acı çektirmenin mutluluğu. Tekrar okul günlerime dönmüştüm, acı çekmekten zevk alıyordum. Sadece bu daha iyiydi. Her zamankinden daha tatmin ediciydi. Elaine'in intikamını almak şimdiye kadar yaptığım en ödüllendirici işkenceydi.

Atışlar çınlarken zamanım tükeniyordu ve bunun farkındaydım. Parkur büyüktü ve insanlar uzaktaydı ama duyulabiliyorlardı. Sorular mutlaka sorulacaktı ve hızla sorulacaktı.

Oradan olabildiğince çabuk çıktım.

Ama yeterince hızlı değildi. Domino taşları yuvarlanmaya başladığında değil.

Hücrem haberler ve fısıltılarla doluydu. Babam olay yerindeki herkes kadar dallara yakındı. Bizim için geliyorlardı. Hem de hemen şimdi.

Beşinci Bölüm

Elaine

Araba garaj yolundan çıkar çıkmaz toparlanmaya başladım. Ellerim titriyordu ama sorun değildi. Onları meşgul etmek iyiydi.

Lucian'ın dolabındaki neredeyse tüm giysileri katlayıp paketlemem neredeyse hiç zaman almadı. Birkaç çift ayakkabısını ve ayrılmadan önce kullanmamıza gerek kalmayacak tuvalet malzemelerinin büyük kısmını kutuladım ve sonra en özel alanına girip hayalindeki günlüğü, dolma kalem ve deri kayışında RHM yazan saati paketledim. Bizi yola çıkmaya hazırlama görevindeydim.

İşim bittiğinde gerginliğim daha da artmıştı. Evin içinde amaçsızca dolaşıyor, tırnaklarımı kemiriyor, Lucian'a söz verdiğim gibi kapıyı kilitleyerek içeride kalıyordum. Her ne kadar dışarıdaki çimenler beni çağırıyor, biraz temiz hava almak için dışarı çıkmamı istiyor olsa da, sözümünden dönmeyecektim. Her ne kadar dışarı çıkıp Rahip Lynch'in cesedinin üzerine attığımız toprak yığınının görmek istesem de bunu yapmadım. Lucian'a verdiğim sözü bozmadım.

Yine de pencereden bakardım. O pis mezara bakar ve içindeki iğrenç bedeni içimde bir alevle düşünürdüm. *Siktir git, seni hasta pislik.*

Öldüğüne o kadar sevinmişim ki.

Rahip Lynch'in dinlenme yeri olarak kullandığı çukur, beni heyecanlandıran bir işaretti ama bundan daha fazlası vardı. Zihnimi gıdıklayan düşünceleri inkâr edemezdim. Ben eve dönmesini beklerken Lucian'ın ne yapıyor olabileceğine dair düşünceler çok önemli olabilirdi. O kadar önemli ve o kadar özeldi ki bunu benden saklamayı tercih etmişti.

Nerede olabilir?

Eğer Morelli Holding'de değilse ve kaçışımız için yarına kadar uçağa binmeyeceksek, Lucian hangi cehennemde olabilirdi?

Yapmak için gittiği şeyde karanlık ve derin bir şeyler olduğunu biliyordum, burada olabildiğince sessizce saklanıp dakikaları saymamız gerekirken dünyaya adım atıyordu. Yaptığı şeyin *benimle* bir ilgisi olduğunu da biliyordum, sadece bir sezgi ama güçlü bir sezgi. Lucian gibi güçlü bir canavarın *benim* gibi küçük bir kız için bir şeyler yapmak istemesi beni hâlâ şok ediyordu.

Garip bir zevk vardı, şimdiye kadar hissettiğim en büyük kokain vızıltısından bile daha iyiydi. Birisi için bu kadar çok şey ifade etmek kalbimi uçurdu. Hiç bu kadar istendiğimi, bu kadar önemli olduğumu ya da onaylandığımı hissetmemiştim.

Bu gıdıklanma içimde derin ve güçlüydü. Belki de, sadece belki de, bunu hak eden başka birinin cehennemde Rahip Lynch'e katılacağını fısıldıyordu.

Umut bile edemedim.

Bavullar toplanmış ve yola çıkmaya hazır halde beklerken bir saat bana bir ömür gibi gelmişti, o yüzden yirmi dört tanesinin denizaşırı ülkelere gitmek için beklerken ne kadar uzun geleceğini ancak Allah bilirdi. Dakikalar o kadar yavaş ilerliyordu ki beni sakat bırakabilirdi. Yine de sürüklendim, düşündüm, pencereden dışarı baktım. Sürüklendim, düşündüm, pencereden dışarı baktım.

Bunu yapamazdım. Öğleden sonra boyunca olmaz.

Yirmi dakika daha geçtikten sonra televizyonu açacak kadar evin içinde sürüklenmeyi bıraktım ve her zamanki gibi yüzümün bana baktığını görmeyi bekledim. Ama bana bakan benim yüzüm değildi. Bu sefer değildi.

Görünüşe göre, buna pek hazır değilmişim.

Fotoğraf ekranda belirlediği anda başımızın ciddi bir belada olduğunu anlamıştım.

Bu adam hakkında herhangi bir bilginiz varsa, lütfen aşağıdaki numarayı arayın.

Hay sikeyim.

Görüntü, muhtemelen kaçırılmamdan hemen önce evimin dışında çekilmiş bulanık bir fotoğraftı. Esmer ve uzun boyluydu... pek çok erkek gibi. Lucian Morelli olmayan birçok erkek gibi.

Mektubumun dikkatleri onun ziyaretinden başka yöne çekeceğini umuyordum ama bu sadece bir zaman meselesiydi. Her zaman sadece bir zaman meselesiydi.

Ekrandaki sayı kayıyordu.

Bu adam hakkında herhangi bir bilginiz varsa, lütfen aşağıdaki numarayı arayın.

Bu adam hakkında herhangi bir bilginiz varsa, lütfen aşağıdaki numarayı arayın.

Bu adam hakkında herhangi bir bilginiz varsa, lütfen aşağıdaki numarayı arayın.

Katıldığımız Work Truths müzayedesinden insanlar vardı ve kuzenim Harriet de dahil olmak üzere onu orada nasıl gördüklerini anlatıyorlardı. Onu o halde görmek kalbimi kırdı; gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Gerçekten bilgi almak istiyordu ama saflığı yüzünden bunu yüksek sesle ve net bir şekilde soruyordu. Bu dünyada insanların bilmemesine imkan yoktu. İnsanların Morelli tanrısı ile bu gizlenen gölge arasındaki bağlantıyı, benzerliği görmemeleri mümkün değildi.

Evet, elbette, buna hiç şüphe yoktu. Parçalar etrafımızda yığılıyordu. Ekrandaki resim Lucian Morelli'yi bana bağlayan bir başka büyük işaretçiydi.

Zamanımız tükeniyordu.

Bu adam hakkında herhangi bir bilginiz varsa, lütfen aşağıdaki numarayı arayın.

Keşke bir cep telefonum olsaydı, belki yapardım. Belki onlara bir şey söylerdim, sadece onları yoldan çıkarmak için *herhangi bir şey*. Ama yoktu. Hiçbir şeyim yoktu. Sadece ben vardım, kanepede bacak bacak üstüne atmış, ileri geri sallanırken ekrandaki bulanık fotoğrafa bakıyordum.

Garaj yolunda bir arabanın durduğunu duyduğumda yerimden sıçradım. Bunun için şükürler olsun. Şükürler olsun ki Lucian eve varmıştı.

Bugün ikinci kez anahtar kilide soktum ve onunla buluşmak için dışarı fırladım ve bu sefer daha da ilerledim. Yarışıyordum, acele ediyordum... ama gergin bacaklarımın üzerinde gıcırdayarak durduğumda dışarıda beni bekleyen Lucian'ın arabası değildi.

Uzun boylu bir yabancı şoför mahallinden çıkıp peşimden geldiğinde Lucian'ın beni karşılama gücü yoktu.

Hayır.

Aman Tanrım, hayır.

Arkamı dönüp evin güvenliğine doğru koşarken vücudum otomatik pilottaydı ama bunun hiçbir önemi yoktu. Bedenim asla yeterince hızlı olamazdı.

Adamın elleri beni arkamdan yakalayıp koridora doğru savurduğunda verandaya geri dönmüştüm. Beni döndürüp duvara doğru fırlattığında kime karşı çığlık attığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Elaine Constantine," diye hırladı. "Bunu biliyorduk. İkinizin birlikte boktan bir sığınakta saklandığınızı biliyorduk. Lucian nerede?"

Boş boş baktım, bu adamın kim ya da nereden geldiğini anlamaya çalışırken derimin her santimi karıncalanıyordu. Yüzünün sağ tarafında bir yara izi vardı, kelimenin tam anlamıyla bir vahşiydi. Karanlık ve ölümcül, kalın kaşlarıyla beni işe yaramaz küçük bir kız gibi hissettiriyordu.

"Kimsin sen?" diye sordum ve bana bakarken gözlerinde iğrençlikten başka bir şey yoktu.

"Herhangi biri olabilirim," dedi bana. "Herkes senin için geliyor. Morelliler, Power Kardeşler, kendi lanet ailen."

Haklı olması kalbimi kırdı.

Hayatımın aşkını bir daha göremeyecek olmak da kalbimi kırdı.

Kesin olan bir şey varsa o da Lucian Morelli'ye asla ihanet etmeyeceğimdi. Benden önceki adam ne isterse yapabilirdi ama ben sevdiğim adamla ilgili hiçbir şeyi açığa vurmayacaktım.

"Anlat bana," diye zorladı. "Şeytan'ın dölü hakkında bildiğin her şeyi bilmek istiyorum."

Hissettiğimde nefesim kesildi. Bıçağın soğukluğu kaburgalarımın baskı yapıyordu.

Gerçekten canımı yakacaktı. Önümdeki hasta herif gerçekten canımı yakacaktı.

O anda hayatım gözlerimin önünden geçen küçük bir kızdım ama bunu istemiyordum. Her şeyi istiyordum ama gerçekten arzuladığım bir geleceğin ilk fırsatına veda etmeyi istemiyordum.

"Söyle bana," diye homurdandı adam yine. "Lanet olası bir güncelleme bekleyen bir sürü insan var."

Başımı sallarken gözlerimi kapattım.

Bir sürü insan bekleyebilirdi, çünkü ona hiçbir şey söylemeyecektim. Tek bir şey bile.

O bıçağı kaburgalarım ne zaman sapladı bilmiyorum. Üzerimdeki tişörtün kumaşından derime saplanan acıyı ilk hissettiğimde hislerim yüzüyordu ve çığlıklarım uzaklardan geliyordu. O kadar uzak ve korkutucuydu ki bacaklarım jöle gibiydi.

Boktan küçük ruhumun her parçasıyla, garip bir düzeyde, hayatımın aşkını tekrar görmek için en azından bir şansım olması için dua ettim.

Lütfen Tanrım. Lütfen Lucian Morelli'ye bir kez daha bak.

Altıncı Bölüm

Lucian

Bishop's Landing'e doğru hızla geri dönerken o arabayı hayatımda hiç sürmediğim kadar hızlı sürdüm.

Parçalar yuvarlanıyordu, öyle bir karmaşa vardı ki artık kimin nereden geldiğini bilmiyordum, sadece hepsinin tek bir yöne doğru gittiğini biliyordum. Bizimkine.

İnsanlar konuşuyordu -Konstantinler, Güç Kardeşleri ve bir kenarda duran kendi ailem.

Mahvolmuştuk. Elaine'e herkesten önce ve yolda kimse bana ulaşmadan ulaşabilmek için evrene yalvarıyordum.

Vahşi doğadaki kendi küçük kulübemin etrafımdakiler tarafından ne kadar görünür olduğunu bilmiyordum. Benim açımdan saflık.

Lütfen Tanrım, ona ulaşmama izin ver.

Garaj yoluna ulaştığımda tekerleklerim çakıl taşları üzerinde dönüyordu ve verandamızın önüne park etmiş olan kırmızı arabayı gördüğümde kalbim de aynı şekilde dönüyordu.

Lanet olsun, onun için buradaydılar.

Sessiz ya da sakin olmaya çalışmanın bir anlamı yoktu, ben de öyle yapmadım. Daha önce hissetmediğim bir öfke ve korkuyla kapıdan içeri daldım ve işte oradaydı, iğrenç bir pislik, eli sevgilimin boğazında, yüzü onunkinin tam içindeydi.

Ve bıçağını göğüs kafesine dayayıp canını yaktı. Çok kötü acıtıyordu.

Adam kendini bir tür profesyonel katil sanıyordu, benimle pazarlık yapmaya ya da benden bilgi almaya hazırды, ama ben ona bilgi vermedim.

Kendimi ona doğru fırlatmadan ve onu yere düşürmeden önce bir saniye bile şansım olmadı.

Nefret ve öfkeyle dolu bir canavardım, Elaine'im ondan kurtulduğu sürece beni öldürüp öldürmemesi umurumda değildi.

"Kaç!" Amcığıyla boğuşurken ona bağırdım ama kıpırdamadı, felç olmuştu, kanı göğsündeki tişörtümünden bile görünüyordu.

"KOŞ!" Tekrar bağırdım ama altımdaki adam harekete geçti ve kontrolü ele geçirmek için elinden geleni yaptı.

Neyse ki, şükürler olsun, başaramadı.

Kanını hissetmeden önce homurtusunu duydum, her iki uzvumuz da çırpınıyor ve bükülüyordu.

Evren o anda çok nazikti. Cidden çok nazikti.

Bıçağını kaburgalarına daha da sapladığımda gözleri soğuk ve ölgündü. Bunu görünce içimde bir memnuniyet uğultusu hissettim; kadınıma aynı duygusuz niyetle zarar vermeye çalışmasının intikamını alıyordu.

Elaine nihayet hareketlenip koridorun zeminine düştüğünde bakışları çoktan boş ve hissizleşmişti. Ona uzandım ve doğruca kollarıma atıldı; titreyip ağlayacak kadar canı yanıyordu, göğsündeki kan parmaklarımı kızartmaya yetmişti.

"Beni kurtardın," diye fısıldamayı başardı ve beni zamanında ona geri götürenin şanstın çok beceri ve niyet olmasını diledim.

Golf sahasına gitmekle aptallık etmişim. Her biri farklı fısıltılarla üzerimize gelen, kanımıza susamış insanlardan oluşan bir ağdan başka bir şeyin içinde olduğumuza inanmak tam bir aptallıktı.

"Beni kurtardın Lucian," diye tekrar fısıldadı Elaine ve gömleğini kaburgalarından çekiştirerek haklı olduğunu anladım.

Yaralıydı ve kanaması vardı ama kan kaybından ölme tehlikesi yoktu, tamamen değil. Yine de bu beni sersemletmeye, hasta etmeye ve çaresiz bırakmaya yetti ve o anda güzel kızımın bu dünyadaki herhangi bir pislikten acı çektiğini görmeye asla dayanamayacağımı anladım. Özellikle de benim yüzümden.

Onu bu duruma benim getirdiğimi bilmek göğsüme ağır ve sert bir darbe indirdi.

Ayağa kalkıp onu ayağa kaldırdığımda yanımızda yerde yatan ceset, bizimkinden başka kimsenin hayatını umursamadığımızın bir başka örneği.

Onu banyoya taşıdım ve tıbbi malzemelerimi bulup bir bandajla sıkıca sardım.

İnledi ama ona dokunmama izin verdi, acısı ve gözyaşlarına rağmen vücudunun kontrolünü bana verdi.

Soğuk ve sert ışıhta yarasını gördüğümde hiç şüphem yoktu, onu öldürebilirdi.

Yaklaşan gerçek hakkında da hiçbir şüphe yoktu. İkinci raunt için geri geleceklerdi ve bu çok yakında olacaktı. Gerçekten çok yakında. Oradan olabildiğince çabuk çıkmamız gerekiyordu.

"Toplandın mı?" diye sordum ve o da başını salladı. "Evet, toparlandım."

"Yapalım o zaman," dedim. "Lanet olası bir kaçıştayız."

Yedinci Bölüm

Elaine

ŞİMDİ BİLE, bandajın altından akan kanımla acı içindeyken, sevdiğim adama sarılmaktan başka hiçbir şey umurumda değildi.

Evindeydi.

Güvenli.

Yaşıyor.

Ama bu durum o kadar da uzun sürmeyecekti. Her yönden gelen işaret parmaklarıyla değil.

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda dehşete kapılmış olmalıyım.

"Haberleri duydun mu?" Ben sordum. "Seni arıyorlar, Lucian! Evimin önünde bir fotoğrafın var! Onları buraya getiren de bu, değil mi? Parçaları birleştirmişler!"

Çıldırıp küfretmesini ya da en azından şok içinde bir şeyler yapmasını bekliyordum ama yapmadı. Etrafımızdaki eşyaları toplarken bana, "Elbette, o kişinin peşine düşmeleri tabutumuza bir çivi çakmaktır, Elaine," dedi. "Ama inan bana bebeğim, tabutumuz için bundan çok daha kötü çiviler var. Az önce onlardan biriyle tanıştın."

"Daha fazla insan geliyor, değil mi?" Ben zorladım.

Verdiği cevabı hayatım boyunca hatırlayacağım.

Benim güzel canavarım bana bunu söylediğinde hem çok gururlandı hem de çok korktu, yüz ifadesi her zaman ruhuma kazınacak.

"Bizim için bir sürü insan gelecek," dedi bana. "Ama ben seni koruyacağım ve aldığım her nefeste intikamımı alacağım, hayatım üzerine yemin ederim."

Ve sonra durakladı.

Lucian Morelli aslında bana ne yaptığını söylemeden önce durakladı.
"İntikamdan bahsetmişken, Elaine. Az önce amcanı öldürdüm," dedi.

Sekizinci Bölüm

Lucian

YÜZÜ BÜYÜLÜYDÜ. Elleri yüzünde kenetlenmiş, şokun mükemmel bir resmiydi.

"Lionel'ı sen mi öldürdün?"

"Evet, benim güzel prensesim. Seni istismar için teslim eden aşağılık herifi öldürdüm. Onu suratının ortasından vurdum."

"Gerçekten öldü mü?"

Hâlâ anlamaya çalıştığını söyleyebilirim. Hala sözlerime inanmaya çalışıyordu.

"O öldü. Ona güzel bir veda ettim." Durakladım. "Ben de Albay Hardwick'e onunla birlikte adil bir veda ettim. İkisi de cehennemde çürüyebilir."

Hâlâ yarasından dolayı acı çekiyordu ama o anda bunun bir önemi yoktu, ona anlattıklarına kendini kaptırmıştı.

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum..." dedi.

Omuzlarından tuttum ve alnından öptüm.

"Hiçbir şey söylemenize gerek yok. Bu hayatımın en büyük başarısıydı. Buraya zamanında dönebildiğim için minnettarım." Nefesimi içime çektim. "Seni bir daha terk etmeyeceğim, bunu garanti ederim."

Benimkiyle eşleşen bir nefes çekti ve sonra bebeğim parlak ve mükemmel bir şekilde parladı. Gözünden bir damla yaş düştü ve yanağından aşağı süzüldü ama yüzünde bir gülümseme vardı. Hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeydi.

Bana gülümseyen küçük kız Elaine'di. Minnettar. Alçakgönüllüydü. Şaşırdım.

Küçük kız Elaine'i kaybetmekten, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha çok korkuyordum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldamayı başardı ve sonra kırıldı, sert ve derin hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Onu kollarımla sardım ve ağlarken büyüleyici kızı yatıştırdım. Bu sadece kara ruhumun daha da sert çarpmasına neden oldu. Gurur. Onun için yaptığım şeyden gurur duyuyordum. Bir kalp atışında hepsini tekrar yapardım ve her saniyesinden hayatın kendisinden daha fazla zevk alırdım. Ama şimdi zamanı değildi. Şimdi oradan siktir olup gitmemiz gereken zamandı.

"O aşağılık amcıkların geri kalanını da yakalayacağım," dedim. "Bedenimde yaşam olduğu sürece prenses, geri kalanların peşinde olacağım."

Kaçış noktamız olarak İngiltere'yi seçmemin ana nedenlerinden birinin, grubun diğer ana üyelerinin orada, kibirli İngiliz imparatorluklarında yerleşik olmaları olduğunu ona söylemedim. Baron Rawlings ve Lord Eddington'a ulaşmak benim amaçlarımdan biriydi. Benim için Buckingham Sarayı'ndan çok daha büyük bir cazibe merkezi olduğu kesindi.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadı gözyaşlarının arasından. "Bunu benim için yaptın... Bana yaptıklarını onlara ödettin..."

"Çok daha kötüsünü hak ediyorlardı, Elaine. Daha fazla zamanım olmadığı için şanslılar."

Onu kendime yakın tuttum, vücudunun bana dokunuşunun tadını çıkardım. Küçüktü, göğsüme sertçe bastırıyordu ve onu böyle hissetmek, bana bu kadar güvenmesi hoşuma gidiyordu. Orada ne kadar durduğumuzu bilmiyorum ama benden uzaklaştığında gökyüzü pembeden alacakaranlığa dönüyordu. Gözleri şişti ama bir o kadar da çarpıcıydı ve gülümsemesi en muhteşem şekilde narindi.

Golf sahasında onları nasıl takip ettiğimi ve dördüncü delikte onlara nasıl saldırdığımı anlattım. Neyin intikamını aldığımı çok iyi bildiklerini anlattım ama o sırada ben de gitmek için eşyalarımızı toplamayı bitiriyordum.

"Elimde olsa Lionel'ı kendim öldürürdüm," dedi ve gözlerindeki nefret ve acı parıltısı bana bunun ne kadar doğru olduğunu gösterdi. "Gerçekten, Lucian. Onu ben de öldürürdüm."

Dileğini benim ellerimle yerine getirdiğim için çok mutluydum.

Ben bavullarımızın geri kalanını toplarken onun akli tekrar bizim durumumuza dönmüş gibiydi.

"Fotoğrafınız tüm haberlerde. Bilgi isteyen bir telefon hattı var."

Boku yediğimizi biliyordum. Bana söylemesine gerek yoktu. Yarın havaalanına varmak için saatlerce dua etmek zorundaydık. Diğer sahte kimliklerimden biriyle gece için bir otele bile giriş yapamazdık. Elaine Constantine'in fotoğrafıyla birlikte tüm haberlerde yer alan o fotoğrafla çok tanınırdık.

Bavulları gitmeye hazır hale getirdim, merdivenlerin dibine yerleştirdim. Bana ihtiyacımız olabilecek her şeyi nasıl paketlediğini ve emin olmak için nasıl kontrol etmem gerektiğini anlattı ama ben ona başımı salladım.

"Ne paketlediysen sorun olmaz."

"Tamam," dedi.

Bavulları arabanın bagajına yerleştirirken ona "Buradan çıkmak en büyük engelimiz," dedim. "Ama saklanmak o kadar da kolay olmayacak. Aile bölünmesinin her iki tarafında da insanlar kanımız için çığlık atıyor olacak."

"Biliyorum," dedi ve derin bir nefes daha aldı. "Annem amcamın başına gelenleri öğrenecek. Bu işin peşini kolay kolay bırakmayacaktır. O bir Constantine ve neden öldüğüne dair cevaplar isteyecektir."

"Lionel'ı Albay Hardwick vurmuş gibi gösterdim. Lionel çoktan öldüğü için uzun süre onun kanının peşinde olmayacak. Amcanı öldürdükten sonra kendini öldürmüş gibi görünmesini sağladım. Ama bu işe yaramayacak. Uzun sürmez. Bizi tanıyan insanlar için değil."

"Umarım senin yaptığını asla öğrenmezler. Asla."

"İşte yine o güzel iyimserlik." Omuz silktim. "Sen küçük bir kızken onun bakımı ve koruması için yalvarırken annen seni dinlemeliydi. Muhtemelen o hasta amcanı kendisi öldürürdü."

Elaine beni derinden sarsan bir şey söyledi. "Bundan pek emin değilim."

"Neyden emin değilsin?" Arabanın yolcu koltuğuna oturmasına yardım ederek onu ittim. "Annenin seni istismar etmek için tuzak kuran bir adamı öldürmek istemeyeceğinden mi?"

Omuz silkti. "Sadece beni ona sırtını dönecek kadar sevdiğinden emin değilim."

Eğer bir kalbim olsaydı, onun yüzündeki acıyı görmek için kırılırdı. Bebeğim herkes tarafından sevilmediğine gerçekten inanıyordu. Ama bu sadece

Bu. Asla söylemeyeceği sözleri söyleyen yine parmaklarının önünde dönmesiydi. Bükülüşleri, acıtışları. Belli ki içi parçalanmıştı.

Bebeğim gerçekten değersiz olduğuna inanıyordu. Ama değersiz değildi.

O benim dünyamdaki her şeye değerdi.

"Gerçekten hepsine bunu ödeteceğim," dedim ona ve sesim o iğrenç heriflere karşı hak edilmiş bir nefret dalgasıydı.

"Teşekkür ederim," dedi ve genç Elaine yine gülümseyerek bana baktı.

Dayanabileceğim tek şey buydu. Onu koltuğuna indirmeden önce sert ve güçlü bir şekilde kavradım, onu kemerle bağlayacak kadar bırakmadan önce tüm duygu derinliğini gösterdim, ona hak ettiği ve hiç sahip olmadığı her şeyi göstermeye çalıştım. Koruma ve sevgi. Son nefesine kadar ona ikisini de verecektim.

Ne yazık ki o son nefesin gelmesi o kadar da uzun sürmeyebilir.

Hâlâ ona sıkıca sarılıyordum ki cep telefonumun sesi tekrar duyuldu, üç kez arka arkaya çaldı ve ben ara verip onu ön panelden aldım.

Trenton Alto.

Yerleşik iş bitiricim ve kişisel h a i n i m . Sağ kolum şu anda benim sağ kolum olmaktan çok uzaktı ama yine de deniyordu. Dördüncü denemesinde çağrısına cevap vermeyi başardım, *evet diye homurdandım*,
Ne?

"Evet, ne yapıyorsun lan sen?" dedi. "Hanborough Park Golf Sahası'nda Lionel Constantine'i sen mi öldürdün? İnsanlar Hardwick diye birinin yaptığını söylüyor ama sen de oradaydın, değil mi?"

"Ne düşünüyorsun? Bu seni ilgilendirmez." Bana küfretti.

"Siktir git, Morelli. Bunun benim işim *olduğuna* memnun olsan iyi edersin, yoksa çoktan boğazına kadar batmıştın." Durakladı. "Boku yedin. Bütün kartlar düşüyor. Power Kardeşler'in yolda bir adamları var. Warren, yüzünde yara izi olan bir adam."

"Evet, bana bilmediğim bir şey söyle," diye alay ettim. "Ben bunu hallederim."

"Ama sen hiçbir şeyi kontrol edemiyorsun, değil mi?" dedi ve sesi alçaldı. "Çünkü eğer Bishop's Landing'deysen, ki öyle olduğundan şüpheleniyorum, hemen şimdi oradan siktir olup gitsen iyi olur."

Kanım dondu.

"Şu anda oradasın, değil mi?" dedi. "Buranın özel bir sığınak olduğunu düşünebilirsin Lucian, ama yanılıyorsun. İnsanlar orada olduğunu biliyor. İnsanlar senin oraya gittiğini biliyor."

"İnsanlar mı?" Ona sordum. "İnsanlar derken kimi kastediyorsun? Güç Kardeşler'in burayı nasıl öğrendiklerini hâlâ bilmiyorum, o halde başka kimi kastediyorsun?"

"Babanı kastediyorum," dedi bana. "Ve inan bana Lucian, o senin peşinde. Her şeyi berbat ettiğini ve Constantine'lerin peşine düştüğünü biliyor. Lionel'ı öldürdüğünü ve Elaine'i aldığını düşünüyor ya da daha da kötüsü... onu sakladığını düşünüyor. Senin için. Temizlik ekibi yolda, hemen şimdi."

Trenton'ın kendini koruma ve sağduyu kurallarının hepsini çiğnediğini biliyordum.

Beni uyarmasına imkan yoktu. Hiçbir şekilde beni kendi felaketimden kurtarmaya çalışmamalıydı.

Ona bir yanıt verecek kadar uzun süre telefonda kaldım.

Tek bir cümle.

"Teşekkür ederim."

Bunu nadiren söyledim, nadiren hissettim, nadiren kimseyi buna layık gördüm.

Onun için ileride tek rota olacağını zaten bildiğim şeyi doğruladı.

"Bizim için buraya kadar," dedi. "Şu andan itibaren Morelli takımındayım. Olmazsam canımı alırlar. Lucinda'nın da canını alırlar. Bana senin için gelmemi söylerlerse, senin için gelirim."

Lucinda onun küçük kızıydı. Dört yaşındaydı.

"Biliyorum," dedim ona.

"Hoşça kal Lucian," dedi. Ve sonra telefonu kapattı.

Dokuzuncu Bölüm

Elaine

KÖTÜYDÜ ve bunu biliyordum.

"Gitmemiz gerek," dedi. "Hemen. İnsanlar çoktan yola çıktı."

Sessizce başımı salladım, yanımıza almamız gereken her şeyi almış olmak için dua ediyordum ama almam gereken hiçbir şey yoktu. Burada hiçbir şeyim yoktu.

Lucian Morelli dışında hiçbir şey.

Lucian toplanması gereken şeyler olduğunu unutmuş gibiydi. Yaramı bandajımın içinde sıkıca tutarak arabada beklemeliydim ama yapamadım. Hareketsiz kalamazdım. Ona katıldığında çoktan mutfağa girmiş, dolaplardan birinin altındaki paneli çekmiş ve ardından birkaç kutu çıkarmıştı. İçindekileri kontrol etmek için teker teker açtı, hızlı ve keskin bir şekilde. Nakit. Bir sürü nakit. Birkaç silah da kendi çantalarında onların ardından çıktı.

Dışarı çıkıp bagaja son eşyaları da yükleyip yola çıkmaya hazırlanırken tam bir makineydi. Ona yardım ederdim ama titreyen parmaklarımla ayaklarımı yüksek topuklu ayakkabılarıma sokmakla meşguldüm ve içinde bulunduğum acıya rağmen şaşırtıcı bir şekilde bunu başarmıştım.

"Kes şunu, Elaine," dedi bana katılmak için geri adım attığında. "Bunu senin için yapmama izin ver. Yola çıkmadan önce bunu giymene yardım edecektim, sadece lanet arabada olabildiğince güvende olmanı istedim.

Cep telefonunu verandanın basamağına bırakıp botunun topuğuyla parçalayınca irkildim. Evin yan tarafındaki çalıların arasına fırlattığında enkaza dönmüştü.

"O şeyi bir daha kullanma," dedi. "Bu bir işaret olacak."

Beni tekrar yolcu koltuğuna oturtup ikinci kez bağladığında araba çoktan çalışmıştı.

O hızla uzaklaşırken lastikler araba yoluna çarparak gıcırdadı ve ben karnımda garip bir sıla hasretiyle dikiz aynasından eve baktım. Evet. Burası şimdiye kadar bildiğim eve en yakın yerdi.

Yollar sessizdi ama o daha da sessiz olanlara saptı. Kırsal, uzak ve her türlü ana otoyolun görüş alanının dışında.

"Yolda kim var?" Sürüşü biraz yavaşladığında ona sordum.

"Bu kez benim için gelen kendi ailem" dedi, "Artık babamın oğlu değil düşmanıyım."

Onun için çok kötü hissettim.

"Özür dilerim," hiç düşünmeden dilimden döküldü. Bana doğru baktı.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok, tatlım. Benim hiçbir pişmanlığım yok ve senin de hesap vermen gereken hiçbir şey yok."

"Yine de," dedim. "Özür dilerim."

Şehrin tabelaları belirip bana doğrudan söyleyene kadar nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Planın ne olduğu ya da nereye gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu, ta ki Lucian bana bir sürpriz daha yapana kadar.

"Arkadaşınız Jemma'nın dünyayı kurtarma görevinden henüz dönmediğine inanıyorum."

Koltuğumda dönerek ona baktım, adını hatırlamasına bile şaşırmıştım. Jemma. Ne zaman bir yardım projesinde ya da bir protesto eyleminde olsa bana evinin anahtarlarını veren arkadaşım. Lucian'ın beni şehir merkezindeki dairesine kadar takip ettiği ve mutfağında öldürmekle tehdit ettiği arkadaşım. Ama öldürmemişti. Çekip gitmiş ve beni oturma odasındaki halının üzerinde kendi kendime verdiğim zarardan dolayı kanlar içinde bırakmıştı.

"Evet, haftalarca uzakta olacak," dedim.

"Güzel. Dairesinin anahtarlarını hazırladım, bir gece orada bekleyeceğiz."

Benim için bir şok daha oldu.

"Dairesinin anahtarı sende mi?"

Gerginliğine rağmen sırtıttı. "Evet. Dairesinin anahtarları bende var. Senin işini bitirmek için kullanmayı planlıyordum. Trenton Alto benim için yaptı."

Ben de sııttım. "Hayat bazen çok garip işliyor, değil mi?"

"Evet," dedi. "Kesinlikle yle."

Gaol Sokağı bir batakhaneden farksızdı ve kesinlikle insanların Lucian Morelli'yi aramak için gelebilecekleri bir yer değildi. Arabayı birkaç blok ötedeki bir yeraltı otoparkına, olabildiğince gölgelerin içine bıraktı ve sonra bagajdan valizleri aldı. Hepsini taşıyamadı, ben de parayı aldım. Ellerimde bu kadar çok para taşıyor olmak çok tuhaf hissettiriyordu. Tuhaf ve acı verici, her ne kadar bıçağın açtığı yara korktuğum kadar kötü görünmediği için şanslı olsam da.

Acı verici ama idare edilebilir. Eziyet, tam olarak işkence değil.

Birlikte Jemma'nın evine doğru yol aldık. Her adımda sallanıyordum, topuklu ayakkabılar beni deli ediyordu. Uzun bir tişört ve Lucian'ın ceketlerinden birini giymiş, ayağımda ince topuklu ayakkabılarla saçma görünüyor olmalıydım.

Lucian'da Jemma'nın evinin anahtarları vardı. Bizi apartmana almadan önce sokağın aşağısına ve yukarisına baktı ama etrafta kimse yok gibiydi.

Bu yerde olmaya o kadar alışmıştım ki, yedinci daireye doğru ilerlerken koridor gerçekten de rahatlatıcı geliyordu. Lucian'dan anahtarı alıp içeri girmemize izin verdim ve işte oradaydık, yollarımızın gerçekten keşiştiği ilk yerlerden birine geri dönmüştük.

Hâlâ orada olduğunu, beni mutfak tezgâhına ivilediğini hatırlıyordum.

Tanrım, bunu tekrar yapmasını ne kadar da istiyordum. Göğsümde bir kesik olmasına rağmen hâlâ Lucian'ın beni almasını istiyordum.

Bavulları oturma odasına bıraktık, sonra mutfağa yöneldim. İki fincan çıkardım ve koridora çıkarken ona yeniden baktım. Hayran olduğum adama kaç kez baktığımın bir önemi yoktu, hâlâ nefesimi kesiyordu.

Jemma'nın duvardaki balina goblenine bakarken her zamankinden daha iri görünüyordu. Saçları daha koyu ve kaygan, gözleri daha sert görünüyordu ve duruşu hiç tanımadığım kadar güçlüydü.

Evet. O, kaderimde birlikte olmak olan adamdı. Bunu her nefeste hissedebiliyordum, tam kalbimde. Romeo ve Juliet'in bizim üzerimizde hiçbir etkisi yoktu. Birbirimize olabildiğince ruhen bağlıydık.

Lucian yatak odasını işaret etti.

"Bu en azından başka bir sorunu çözebilir," dedi. "Buradan sana gerçekten uyan kıyafetlerle ayrılabilirsin."

O konuda haklıydı. Jemma neredeyse benimle aynı boydaydı.

"Evet," dedim. "Onun eşyalarını bir bavula doldurabilirim. Ya da en azından deneyebilirim."

Bize kahve yapmak tüylerimi diken diken etti, bana o alanda birlikte geçirdiğimiz ilk zamanı hatırlattı. Kupasını almak için yaklaştı ve ben içimden geçen ürperti dalgalarına karşı koyamadım. Ama bu sefer iyi bir ürpermeydi. Bu kez titriyordum çünkü onun dokunuşuna karşı çok çaresizdim.

"Bandajını daha sonra yeniden yapacağım," dedi bana. "Sana ulaşabildiğim için şanslıyım. Bir santim daha derinde olsaydım tamamen farklı bir zeminde olurduk." Beni önemsemesi hoşuma gitmişti ama aklım başka yerlerdeydi,

Vücudumun daha fazlasına ihtiyaç duymasıyla birlikte.

Onu yakalayan bendim, tüm ağırlığımı kullanarak onu tezgâha yapıştırdım. Fincanı elinden fırladı ve benim ağzım onunkine çarparken aynı anda yere düştü.

Beni sıkıca kavrayıp kendine doğru çekmeden önce öpücüğün kontrolünü o kadar uzun süre elimde tutamamıştım. Bacaklarım beline dolandı ve beni Jemma'nın yatak odasına kadar taşıdı, ağzım her adımda onunkinde sıcak ve açtı.

Beni yatağa bıraktığında hazırdım, ceketini omuzlarından silkip golf süveterini başının üzerinden çekiştirirken dirseklerimin üzerinde doğruldum.

İşte oradaydı. Benim güzel canavarım.

Karın kasları ilahi bir şekilde şekillendirilmişti ve pantolonu ile boxer'ı tekmelenirken kalçalarının V kısmı büyüleyiciydi. Aleti... sertti.

Çok, çok zor.

Bana bakarken elini boyunda bir aşağı bir yukarı hareket ettirdi.

"Kendimi tamamen içine gömmeden ne kadar dayanabileceğimin sınırına ulaştım," dedi ama ağzı bununla ilgili değildi. Ağzı acımın etrafına öpücükler kondurmakla ilgiliydi.

"Bu iyi o zaman. Çünkü sen kendini içime tamamen gömmeden ne kadar dayanabileceğimin sınırına ulaştım," diye cevap verdim. "Sen yaratılmış en güzel küçük şeysin, bunu biliyor musun?" diye sordu. ve acıma rağmen parladığımı hissettim.

Kendini yatağın üzerine bırakıp üzerime tırmanırken kalbim hızla çarpıyordu, ava çıkmış bir kaplan gibi beni yavaşça takip ediyordu. Çok dikkatli bir kaplan. Karanlık ihtiyaçlarına rağmen yetenekli ve şefkatli.

Benim de ihtiyaçlarım vardı. Acil olanlar. Ölüm tehdidim bu kadar ağırken beni hayatta hissettiren ihtiyaçlar.

İkimiz de buna hazırдық, bedenlerimiz ritmimizi bulmak için birlikte çalışırken mükemmel bir içgüdüyle tepki veriyordu. İlkel ve çiğdi, öpüşmek ya da alay etmek yoktu. Ben haykırana kadar sikinin klitorisime sürünmesinden başka bir şey yoktu ve sonra tam içime doğru vurmaya başladı.

Lanet olsun, istediğim buydu.

Kıçını tuttum ve daha fazlası için onu ikna ettim, daha fazlası, daha *fazlası*. O da bana daha fazlasını verdi. Bana öyle sert darbeler indirdi ki hem canımı yaktı hem de daha fazlası için kıvrınmamı sağladı. Her ikisini de seviyordum, acı ve zevk iç içeydi. Sahiplenildiğimi, alındığımı, kontrol edildiğimi hissetmek istiyordum. Vücudumun aynı anda hem daha fazlası hem de daha azı için ağladığını hissetmek istiyordum.

İkisi için de haykırdı. Yüksek sesle.

Lucian Morelli beni bir iblis gibi beceriyor, kalçalarının her darbesinde bir canavar gibi homurdanıyordu.

Kalçalarım genişçe açılmıştı, her şeyi alıyordu, sırtım daha fazlasını istemek için olabildiğince dikleşmişti, bandaj tutuyordu.

Her zaman olduğu gibi, sürprizlerin efendisi, beni ön tarafıma çevirecek kadar içimden çekerken şok içinde haykırmamı sağladı, yine becerisiyle beni şaşırtacak kadar dikkatli davrandı.

Göğsü sırtıma yaslanmıştı, demirden ve güçten bir kütleydi. Aletinin kıcımın çatlağına sertçe bastırdığını hissettiğimde nefesi kulağımda bir tıslama gibiydi.

"Al şunu," diye hırladı bana. "Olmayı öğrendiğin çok iyi bir kız gibi kabul et."

Neden bahsettiğini biliyordum. Bana verirken dişlerimi sıkarak kendimi destekledim.

Bana olmayı öğrettiği çok iyi bir kız gibi kabul ettim.

Lucian Morelli'nin kocaman şişmiş sikini tek bir hamlede gırtlığımın arkasından gırtlaktan gelen bir iniltiyle ama tek bir küfür bile etmeden kıcıma aldım. Buna ihtiyacım yoktu. Vücudum zaten tüm farklı seviyelerde acıya alışmaya başlamıştı.

Hızlı, sert ve acımasızdı.

Lucian'ın eli kalçalarım ile yatak arasında klitorisimin etrafında dönecek kadar ilerledi. Hızlı, sert, acımasızca.

Kimin önce geldiğini bilmiyorum. Bulanıktı. Her türlü mantığın ötesinde pürüzlü ve vahşi.

Bildiğim bir şey varsa o da bu çılgın cehennem kasırgasının ortasında bir mutluluk olduğuydu.

Yatağa yığıldı ve beni kendine doğru çekti. Yanına sokuldum ve yanağımı göğsüne bastırmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geldi.

Onuncu Bölüm

Lucian

Artık tek başımaydım. Dikkatimi yönelttiğim hiçbir durumun kontrolünü bana verecek bir Morelli zemini yoktu, sadece ben, sevdiğim kadınla birlikte kaçıyordum.

Milyon yıl geçse de bu konumda olacağıma inanmazdım.

Sadece Wesley Dale'in anlaşmamıza sadık kalacak kadar cesur ve sosyal çevremizden yeterince uzak olması için dua ettim. Sahte kimlikler ve uçak biletleri olmadan, fena halde boku yerdik. Artık onunla iletişim kurmak için cep telefonum da yoktu. Yarın buluşma noktasına gitmemiz ve gelmesini ummamız gerekecekti.

Elaine bana yaslanmış bir şekilde sırtını okşadıktan sonra yanından ayrılırken bir inilti çıkardı. Beni oturma odasına kadar takip ettiğinde arkadaşının sabahlığına sarınmıştı.

Bandajının sağlam durduğunu görmek rahatlatıcıydı. Göğüs yarayı kabullenmiş ve onu iyileştirmek için yollara düşmüştü. Yine de bunu asla unutmayacağım.

Onu kaybetmeye ne kadar tehlikeli bir şekilde yaklaştığımı ve ona iyileşemeyeceği kadar zarar vermelerini izlediğimi asla unutmayacağım.

Ayrıca yolculuklarımızın ve mücadelemizin henüz başında olduğumuzun da farkındaydım. Bizim için tekrar geleceklerdi ve bir noktada bizi bulacaklardı.

Bir noktada dövüşleri tekrar kazanmak zorunda kalacaktım.

"Arkadaşının burada bir dizüstü bilgisayarı ya da tableti var mı?" Ona sordum ve o da başını salladı.

"Evet, sanırım öyle."

Bu sefer sadece yüzünü buruşturarak ve elini kaburgalarına götürerek yatak odasına geri döndü, sonra elinde bir tablet ve şarj aletiyle tekrar ortaya çıktı. Tableti prize taktım, doğrudan onun internetine bağlanmasına sevindim.

Mali durumuma henüz babam tarafından el konulmamıştı, bu yüzden mevcut bakiyemi üç farklı banka hesabına aktarma fırsatını kullandım ve bakan herkesin göremeyeceği şekilde gizledim. Kişisel yatırımlarımı ve nakit rezervlerimi koruduğumdan emin oldum, yakında Morelli iş imparatorluğundan çıkarılacak olmama rağmen kişisel servetimi olabildiğince iyi korudum.

Tableti kullandıktan sonra parçalara ayırdım, tıpkı cep telefonuma yaptığım gibi.

İçindekileri kontrol etmek için birini açtığımda Elaine önümüzde duran çantalara baktı. Bol miktarda nakit para vardı, ne yazık ki büyük kısmını kullanamayacaktık. "O kadar parayı uçakta yanımıza alamayacağız, değil mi?" diye sordu aklımdan geçenleri okuyarak. "İnsanlar ciddi sorular sormadan olmaz."

"Hayır," dedim. "Yapmayacağız. Silahları da almayacağız."

Başını salladı ve sonra gülümsemeyi başardı. "O halde paranın bir kısmını Jemma için bir notla birlikte buraya bırakabilir miyim? Bunun onu ne kadar mutlu edeceğini hayal bile edemiyorum."

Etrafımızda olup bitenlerin mutlak çılgınlığına rağmen onun cömertliğini seviyordum. "Evet," dedim ona. "Paranın bir kısmını Jemma için bir notla birlikte buraya bırakabilirsin. Misafirim ol. Belki bir grup balinayı kurtarmak ve bir yağmur ormanına birkaç ağaç daha dikmek için kullanır."

"Bu sandığınız kadar şaka değil," dedi. "Muhtemelen tüm parayı bir grup balinayı kurtarmak ve bir yağmur ormanına birkaç ağaç daha dikmek için kullanacaktır. Genelde benden para kabul etmezdi, ama eğer bir notla birlikte buradaysa, sanırım kabul edecektir. Yani, almamazlık edemez, değil mi? Çaldığım kıyafetler ve parçaladığın tablet için ona ödeme yaptığımı söyleyeceğim. Parasını gezegeni kurtarmaya harcamadan önce en azından birkaç kot pantolon daha alacaktır."

Gözlerindeki mutluluğa ve küçük tatlı kıkırdamasına bayıldım. "Daha fazla kottan bahsetmişken," diye ekledi. "Birkaç kıyafet alsam iyi olacak."

Bavullarımı karıştırmayı bitirip yanına gittiğimde hâlâ arkadaşının gardırobuna bakıyordu. Elbise askılarını tutuyor ve önündeki kıyafetleri kendine doğru bastırıyordu.

köşedeki aynaya baktım. Kıyafetler Elaine Constantine'in giymesini bekleyebileceğim türden değildi. Bir çevre savaşçısının kamp ateşinin etrafında dönüp duracağı türden, yirmi dolarlık ucuz elbiseler. Ucuz kotlar ve bizim dünyamızda asla görülmeyecek iç çamaşırları. Yine de tanrıçaya karşı gayet iyi görünüyorlardı.

Ayrıca bunları giyecek olması da iyi bir şeydi. Bu kıyafetle havaalanında tanınma şansı çok daha az olacaktı.

"Saçımı onun bantlarından biriyle bağlayacağım," dedi sevgilim ve göstermek için buklelerine bir tane tutturdu.

Evet, saçları böyle dağınık bir şekilde toplanmışken Elaine Constantine'e çok benziyordu.

"Eğer başarısak işler biraz daha kolaylaşacak ama yine de zor olacak," dedim ona. "Bu kaostan sağ çıkmak yine de zorlu bir görev olacak ama en azından şansımız daha yüksek olacak."

Başını salladı. Gülümsedi. "Tanrı'ya dua et de yapalım. Seninle birlikte London Eye'dan şehrin ışıklarına bakıyor olmayı çok isterdim."

Bu fikir içimi garip bir şekilde gıdıkladı. Hiç hissetmeyeceğimi sandığım bir sevgi hissi. Bir yanımda, ilk kız arkadaşına tutulmuş bir ergen pısrığı gibi hissediyordu. Gerçi teknik olarak Elaine Constantine benim ilk kız arkadaşımdı. Başka biriyle ilişki kurmakla hiç ilgilenmemiştim. Onun ruhumu kapıldığı gibi başka birini *sevmeyi aklımdan* bile geçirmemiştim. Sadece kadınları kullandım, incittim ve istediğim gibi anlamsızca becerdim.

Gece devam ederken Elaine kahvesini yudumlarken ben su içtim. Saatleri geri sayarken, arkadaşının yatağına girip belli belirsiz bir uyku girişiminde bulunduğumuzda bile gerginlik hissediliyordu.

Hiç de kolay olmadı. O yanımda dönüp dururken ben tavana bakıyordum, tüm duyularım alarmdaydı. Buranın anahtarlarının bende olduğunu sadece Trenton Alto biliyordu. En azından şimdilik bunu unutup unutmadığını merak ediyordum. Neyse ki kimse bizim için gelmedi. Sabah güneş doğdu ve sokaklar araba kornaları ve sesleriyle çınladı ve biz hala hayattaydık ve nefes alıyorduk.

Biz yataktan kalkmadan önce Elaine üstüme tırmanmayı başardı. Ellerini göğsümde gezdirerek bana bakarken gözleri yorgun bir güzellik havuzuydu.

"Sabahın altısında Jemma'nın dairesinde Lucian Morelli'nin üstünde oturacağım hiç aklıma gelmezdi."

"Ben de öyle," dedim.

Kapı aralığına bir bakış attı. "Televizyonu açıp dışarıda neler olduğuna bakalım mı?"

Başımı salladım. "Kesinlikle olmaz. Herhangi bir haber iyi haber olmayacaktır." "Güzel," dedi, dizlerinin üzerinde doğruldu ve sert aletime uzandı

horoz. "Seni sikme sırası bende."

Beni şefkatle... yavaşça... dikkatlice... sürerken gülümsemekten kendimi alamadım... o beni sürerken ben de onu becermekten kendimi alamadım. Boşaldığında göğüslerini sıkmaktan kendimi alamadım. "Bu çok güzel," dedi, sikim hâlâ içine fişkırıyordu.

"Çok güzel," dedim güzel yüzünü okşayarak.

Dışarı çıktığımda Elaine, "Buraya hiç yakışmıyorsun," dedi ve kaos ve korku içinde bile yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. "Yani evde de oldukça tuhaf görünüyordun ama bu bambaşka bir lig."

"Aklımı okuyorsun," dedim ve o sırtış onda parlak bir şekilde kaldı.

"Belki de biz gerçekten de yıldız çarpmış aşıklarızdır. Akıllarımız ve kalplerimiz aynı hızda."

Ona gerçekten inanmaya yaklaşıyordum.

On Birinci Bölüm

Elaine

Gitmek için eşyalarımızı toplarken çok gergindim.

Hayır, gerginlik yeterli değil. Dehşete kapılmıştım.

Elimde Jemma'nın içinde kıyafetlerinin olduğu eski püskü bir bavulu vardı ve daha önce hiç giyinmediğim bir şekilde giyinmişim. Olabildiğince rahat bir kıyafet seçmişim ve bunun beni mümkün olduğunca iyi gizlemesini umuyordum. Üzerimde büyük, bol bir yeşil kazağın altında, üzerinde silik bir yazıyla "*Be the world's best friend*" yazan dar bir tişört ve üzerime tam oturan solmuş bir kot pantolon vardı. Spor ayakkabıları biraz büyük olmalarının dışında ayağıma tam oturuyordu. İdare ederdi. En azından öyle umuyordum.

Saçlarım onun saç bantlarından biriyle toplanmış halde her zamanki halime hiç benzemiyordum ve bu iyi bir şeydi.

Lucian başıyla onayladı. "Çok iyi görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedikten sonra ona şöyle bir baktım. Onun için hazırladığım giysiler arasında toplayabildiği en rahat kombinasyonun içindeydi. Bol bir jogger pantolon giymiş, üstüne de spor bir kazak geçirmişti. Ne yazık ki kafası hâlâ heykel tanrı Lucian Morelli'ye çok ama çok benziyordu.

Farkına varmadan uçağa binmesine izin vereceklerini umuyordum.

"Sadece birkaç saat kaldı," dedi ama ben bunu zaten biliyordum. Her dakika geri sayıyordum.

Oturma odasının zeminindeki para kasalarını işaret etti. "Arkadaşınız için istediğinizi alın, sadece havaalanı anlaşmamız için bol miktarda kaldığından emin olun."

Çantayı açar açmaz, onun Jemma için para bırakma fikriyle benim Jemma için para bırakma fikrimin çok ama çok farklı şeyler olduğunu fark ettim. Birkaç küçük paket onu şoktan bayıltmaya yeterdi.

Onun için yazdığım mektup gözlerimi yaşarttı.

Sonsuza kadar sen ol, çünkü sen harikasın. Ne yazık ki bunu seninle sonsuza dek paylaşamayacağım. Benim için çok önemli bir arkadaş oldun. Seni her zaman özleyeceğim.

Sevgiler, Elaine.

Not: İsterseniz parayı gezegeni kurtarmak için kullanın, ama gardırobunuzu kurtarmak için de kullanın.

Oh, ve lütfen hepsini hayır kurumlarına bağışlamadan önce en azından kendinize küçük ikramlarda bulunun.

P.P.S. Tristan için de küçük bir yığın ekledim. Lütfen bunu ona iletirseniz minnettar olurum.

Lucian mektubumu altı deste nakit parayla birlikte mutfak tezgâhının üzerine koyarken taradı.

"Vay canına," dedim elini para kasasına atıp iki deste daha çıkararak diğerlerinin yanına koyarken.

"Bu insanların sizin için çok şey ifade ettiğini biliyorum. Eminim bu para onlar için de çok şey ifade edecektir."

Morelli canavarının bu kadar cömert olmasını asla beklemezdim. Şimdi bile, ondan gördüğüm onca şoktan sonra, bu en büyüklerinden biriydi.

Belli ki bunu görebiliyordu. Hiçbir şey olmamış gibi bir kenara itti.

"Parayı zaten alamayız, Elaine. Bay olmak bana zor geliyor.

Şefkatli." Ama

öyleydi.

Lucian bana Bay Şefkatli gibi davranmaya başlamıştı.

Dakikalar yavaş ama emin adımlarla ilerliyordu. Öğleden sonra, ayrılma vaktimiz gelene kadar olgunlaştı ve işte oradaydık, gitmeye hazır eşyalarımız için acınacak bahanelerimizi topluyorduk.

Koridora çıkmadan önce etrafa son bir kez baktım, sonra da kapıyı arkamızdan kilitledim.

Parmaklarımı öptüm ve kapıya bastırdım. "Sonra görüşürüz, Jemma," diye fısıldadım ve Lucian'ı koridorda takip ettim.

Dışarı çıkıp yürümeye başladığımızda cadde oldukça kalabalıktı. Taksi durağı birkaç blok ötedeydi ve neyse ki kimse bize çok fazla bakmadan ya da gerçekten bizi vurmadan oraya vardık.

Arka koltuğa geçerken taksi şoförü bizimle neredeyse hiç ilgilenmedi.

"JFK," dedi Lucian ve başıyla onayladı.

"Elbette."

Takside hiç konuşmadık, sadece pencereden dışarı baktık. Dışarıda NYC'nin koşuşturması ve telaşı içinde kalbim korkudan güm güm atıyordu. Bu gerçektir. Kesindi. Gerçekten kaçıyorduk ve gerçekten her yönden peşimizden geliyorlardı.

Lucian şoförü havaalanı merkezine en uzak park yerlerinden birine yönlendirdi ve homurdanarak *teşekkür ederek* ücretini uzattı.

Şoför valizlerimizi taşımamıza bile yardım etmedi, sadece almamız için bagajı açtı. Başka bir şey söylemeden hızla uzaklaştı.

"Wesley Dale birazdan burada olur," dedi Lucian, sonra saatine baktı. "Önümüzdeki birkaç dakika içinde."

"Bizi buradan çıkaracak adam o mu?"

"Evet. Bizi buradan çıkarması *gereken kişi o, tabii* anlaşmayı yapamayacak kadar korkak biri haline gelmediyse."

Soruma engel olamadım. "Peki ya anlaşmayı yapamayacak kadar korkaksa?"

Lucian'ın yüzü donuktu. "O zaman sıçtık. Öldük ve gömüldük."

Başımı salladım. "Tamam, o zaman umarım korkak değildir."

"Ben de öyle."

Neyse ki Wesley Dale anlaşmayı yapacak kadar korkak *değildi*. Siyah bir araba önümüzde durdu ve yakınımızdaki bir park yerine geri geri girdi.

Lucian, "İşte burada," dedi ve aradaki mesafeyi kapattı.

Adamın sürücü koltuğundan inişini izledim ve tedirgin görünüyordu. Yolcu koltuğundan küçük siyah bir evrak çantası çıkarıp kaputun üzerine koymadan önce gözleri etrafta geziniyordu.

"Her şey bu kadar mı?" Lucian'ın ona söylediğini duydum. "Kimlikler, pasaportlar, uçak biletleri?"

"Evet," dedi. "Her şeyi."

Lucian evrak çantasını açtı ve içindekilere göz gezdirdi. Başıyla onayladı. "Güzel."

Adam arabaya yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evet, çok iyi ve söylediğinden çok daha zor. Şu anda hem ailen hem de o adamın peşindeki dünya tarafından gezegendeki en çok aranan adam olduğuna biliyor musun?"

"Bunun gayet iyi farkındayım. İş anlaşması iş anlaşmasıdır, öyle değil mi?"

İşte o zaman adam uzandı ve önündeki evrak çantasını kapattı. Bir sonraki konuşmasında sesini net bir şekilde duyabiliyordum. "Şuradaki arabayı görüyor musun?" Birkaç durak aşağıdaki bir arabayı işaret etti. "Burada benimle birlikteler. Bana doğru bir hareket yaparsan harekete geçmeye hazırlar. Seni *vurup teslim edecekler*."

Lucian'ın gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. "Doğru," dedi. "Öyleyse sadede gelelim. Ne istiyorsun lan?"

"İki yüz elli bin daha istiyorum," diye açıkladı adam. "Yoksa seni hemen şimdi kendim ihbar ederim."

Lucian'ın sesi de yüzü gibi öfkeliydi. "İki takım kimlik, birkaç uçak bileti ve bir çift gözlük için fazladan iki yüz elli dolar mı istiyorsun?"

Adam omuz silkti. "Karar senin, ne olacak? Herkesin senin peşinde olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ya parayı ödersin ya da ölürsün. İkiniz de."

Lucian'ın sesi şeytaniydi. "Boynunu kıramadığım için şanslısın."

"Evet, öyleyim," dedi adam ve güldü. "Peki, anlaştık mı?"

Lucian hızlı adımlarla yanıma geldi ve yerdeki para kasalarını aldı. "Bir anlaşmamız var."

Çantaları değiştirdiler ve adam sırttı.

"Sizinle iş yapmak güzeldi." Havaalanı binasını işaret etti. "Kaçsan iyi olur, buralarda uzun süre hayatta kalamazsın. Bütün şehir seni arıyor."

"O zaman burada uzun süre kalmayacağız, değil mi? Uçuş sekiz on beşte mi?"

"Evet." Adam başını salladı. "Üç saat. Oraya gidip kaydınızı yaptırsanız iyi olur."

O kadar korkmuştum ki, arabası bizden uzaklaşırken ve diğeri de onu takip ederken titriyordum. Onlar gözden kaybolur kaybolmaz Lucian doğruca yanıma geldi. Yüzümü kendine doğru eğdi ve alnımdan öptü, sonra beni kollarıyla sıkıca sardı.

"İşte başlıyoruz, tatlım," dedi. "Şansımız var. Belki, sadece belki, gerçekten Atlantik'i geçmeyi başarabiliriz. O çantalarda o şerefsizce yetecek kadar paramız olması iyi oldu, değil mi? Sadece benim nerede olduğumu öğrenmek için babama bunun on katını fatura edebilirdi."

Ancak sesindeki rahatlama tonunu duyduğumda bu anlaşmanın gerçekleşeceğinden ne kadar emin olmadığını anladım.

Evet, o da benim kadar korkmuştu, sadece bunu saklamakta daha başarılıydı. "Hadi yapalım o zaman bebeğim," dedim ona gülümseyerek. "Hadi gidip London Eye."

On İkinci Bölüm

Lucian

Elaine'i sahte kimliğiyle birlikte havaalanına gitmeye hazırlarken neler hissettiğimi fark ettiğimde içimde yeni bir yaşam ateşi doğdu. Onun ülkeden canlı çıkacağından benden çok daha fazla endişe duyuyordum. Onun hayatta kalabilmesi, benim hayatta kalabilmemden çok daha önemliydi.

Yeni pasaportuna baktı. "Tamam, yani bundan sonra Penelope Anne Jackson mıyım?"

"Evet," dedim ona. "Ve 181 sefer sayılı uçuşun 29C koltuğunda oturuyorsunuz. NYC'den Londra Heathrow'a."

"Harika," dedi. "Peki sen kimsin?"

Yeni kimliğimi açtım. "Ben Jason Ryan Reynolds, 181 sefer sayılı uçağın 37A koltuğunda oturuyorum. NYC'den Londra Heathrow'a."

Üzgün görünüyordu. "En azından birlikte oturamayacağımız için üzgünüm."

"Evet, öyle," dedim. "Ama dikkat çekecek kadar boktan değil. Bizi yan yana görürlerse kimliğimizi sorgulama ihtimalleri çok daha yüksek. Londra'da kendi başımıza kalmadan önce biri bizi bulursa, o zaman işimiz biter."

"Evet, biliyorum," diye cevap verdi ve sevimli bir omuz silkti.

Arkadaşının eski püskü bavulunun fermuarını açtım ve kalan birkaç deste parayı kıyafetlerinin arasına koydum. Silahlarımı çoktan çöpe atmış ve kendi para destelerini kendi bavulumu sarmıştım. Artık gerçekten gitmeye hazır olduğumuz için kendimi rahatsız edici derecede savunmasız hissediyordum.

Savunmasız hissetmekten nefret ederdim.

"Eğer başaramazsam," dedim ona. "Londra'ya varırsın ve benimle ya da bensiz devam edebildiğin kadar devam edersin."

Mükemmel mavi gözleri çok korkmuştu. "Ama bunu sensiz başarmak istemiyorum," dedi. "Ayrı yaşamaktansa seninle birlikte ölmeyi tercih ederim."

"Bunu söylemek çok güzel Elaine, ama ne olursa olsun. Londra'ya varırsın ve yoluna devam edersin."

Yüz ifadesinden bunu yapmaya niyeti olmadığını anladım.

"Elaine," diye zorladım. "Londra'ya varacaksın ve devam edeceksin, beni anlıyor musun? Yemin etmeni istiyorum."

İçini çekti. "Ama yemin etmek istemiyorum. Sensiz devam etmek istemiyorum. *Sensiz ben diye bir şey yok. Artık yok!*"

Birinin benim hakkımda böyle hissetmesi garip bir duyguydu ve her zaman da öyle olacaktı. Ağzı çok güzeldi, dudakları meydan okurcasına büzülmüştü.

"Ciddiyim, Lucian," dedi. "Yemin etmek istemiyorum. Ya birlikte yaparız ya da hiç yapmayız."

Ona sertçe baktım. O anda onun her küçük ayrıntısını içime çektim ve ona yeniden aşık oldum. Başardı. Savaşı kazanmıştı. "Peki," dedim ona. "Yemin etme ama lütfen Londra'ya varırsan benimle ya da bensiz kaçmayı düşün."

Hayatımda ilk kez geri adım attığımı hissettiğim için o da benim kadar şaşırılmış görünüyordu. Ben hiç pes etmedim. Hiçbir zaman. Ama onunla pes ettim. Onunlayken geri adım atmıştım.

Bavullarla birlikte yürümeye başladığımızda gülümsüyordu ve onun da benim gibi düşündüğünü biliyordum. Savaşı kazanmasına nasıl izin verdiğimi düşünüyordu.

"Bunun bir alışkanlık haline gelmesini bekleme," dedim ona. "Bir şey söylediğimde, her zaman onu kastedirim. Bir şeye yemin etmeni istediğimi söylersem, yemin etmeni de isterim."

Omuz silkti, bana muzip bir bakış attı, ikimiz de stresten ve bandajlı göğsünden mahvolmuş olsak da. "Bunu zamanı geldiğinde göreceğiz, sanırım."

"Bunu zamanı geldiğinde göreceğiz, *umarım*," dedim. "Henüz ülke dışına bile çıkamayabiliriz."

Bavulunu yere bıraktı ve ana giriş görünür görünmez beni kendine doğru çekti. "Kahretsin, korkuyorum," dedi ve

Sesindeki şımarıklık buruşup gitmişti. "Bir kez oraya girdik mi, her şey biter. Ya başarırız ya da başaramayız, değil mi?"

Bavullarımı yere bıraktım ve ona sıkıca sarıldım. İyileşmekte olan yarasından cesaret edebildiğim kadar sıkı. "Başaracağız," dedim ona, keşke sesim kadar emin olsaydım. "Yarın akşam Atlantik'in diğer yakasında olacağız, Penelope Anne Jackson ve Jason Ryan Reynolds birlikte yeni hayatlarına başlayacaklar."

Onu girişe doğru göndermeden önce bir kez sert ve derin öptüm. "Bunu yap," dedim. "Ben arkada olacağım, sadece öyle değilmişim gibi davran. Birlikte görünmemeliyiz."

Başını salladı. "Tamam."

"Tamam," diye onayladım. "Git yap *Penelope*. Uçuş 181 için check-in yap."

Elinde bavuluyla ana kapıya varmadan önce omzunun üzerinden bir kez bana baktı ama hepsi bu kadardı. Yeni takma gözlüklerimi takıp havaalanında kendi yoluma gitmeden önce o gözden kaybolana kadar arkada kaldım.

Kalabalıktı, insanlar birbirine karışıyor, sohbet ediyor ve farklı check-in masalarına gitmek için volta atıyordu. Güvenlik görevlileri tetikteydi ama saldırmaya pek hazır değillerdi. Bana en ufak bir bakış bile atmadan birkaçının yanından geçip gittim.

Umutlarım doğruydu. İnandırıcı. Başarabiliriz.

Terminallerden birinden geçerken Elaine'in sarı saçlarını gördüm. Güvenli bir mesafede durdum.

Güzel kızım gerçekten de transatlantik uçuşuna giden sıradan bir havaalanı yolcusu gibi görünüyordu. Tek umudum onunla birlikte uçağa binebilecek kadar iyi görünmekti.

Güvenlikte benden önceydi. Bavullarını tarama için taşıma bandına koydu ve kimliğiyle birlikte bankoya doğru ilerlerken ben daha da geriye çekildim ve sırada önümde birkaç kişi ilerlerken çantamda bir şey arıyormuş gibi yaptım.

Ben tarama için sıraya girmeden önce Elaine masadan geçmiş ve bagajıyla birlikte diğer taraftan çıkmıştı.

Aynı görevliye pasaportumu gösterirken kalbim küt küt atıyordu.

Lütfen, beni sorgulama.

Benden sahte fotoğrafa ve tekrar bana bakarken saniyeler saatler sürüyordu. Sahte gözlüklerim yüzümde beceriksiz ağırlıklar gibi duruyordu ve

Gülümsemem de sahte gibi geldi.

Beni el sallayarak geçirdiğinde ve bagajım diğer taraftaki taşıma bandına ulaştığında şükürler olsun diye ayağa fırlayabilirdim. Çantalarımı alıp terminale doğru ilerlerken kalbim hâlâ hızlı atıyordu ama güzel Elaine'imi oturma alanının yanında, gözleri kocaman açılmış bir şekilde beni izlerken gördüğümdeki kadar hızlı atmıyordu.

Gülümsemesi ruhumu uçurdu.

Yüzündeki rahatlama Tanrı'nın bir lütfuydu.

Ona hafifçe başımı salladım, çünkü dikkatleri daha fazla üzerimize çekemezdim, ama bu onun da bana başını sallaması ve koridorda hızla ilerleyerek 181 numaralı uçuşa yaklaşması için yeterliydi. Ama ben geride durdum. Bekledim. Dua ettim.

Ben masaya ulaştığımda check-in işlemlerini çoktan tamamlamış olmalıydı, çünkü sırada ondan hiçbir iz yoktu.

İşte buradaydık. Ya tamam ya devam anı. Eğer buradan geçip uçağa binebilirsek... keşke...

Kapı görevlisi uçak biletime ve pasaportuma baktığında cıvıl cıvıldı. Gülümsemesi yumuşaktı ama hoştu.

"İyi akşamlar Bay Reynolds. Umarım uçuşunuzdan memnun kalırsınız. Bugün Jettison Air'e katıldığınız için teşekkürler."

Bavullarım gitmişti. Uçuş için alınmışlardı. Artık sadece ben ve içinde seyahat için gerekli eşyalarımın bulunduğu bir evrak çantası vardı.

Evet. Şükürler olsun. Oradaydım. Check-in işlemlerim tamamlanmış ve uçağa binmeye hazır bir şekilde bekleme salonuna geçmeme izin verilmişti.

Ve işte oradaydı, benim güzel Elaine'im, salonun diğer tarafındaki kendi küçük bankında oturmuş, ben içeri adımımı atarken bana bakıyordu.

Başardık.

Havaalanından geçmeyi başarmıştık.

Şimdi tek yapmamız gereken o lanet uçağa binip diğer taraftan inmekti.

On Üçüncü Bölüm

Elaine

Uçak biletine baktım. Koltuk 29C. 181 numaralı uçuş. New York'tan Londra Heathrow'a.

Kimse tek kelime etmeden güvenlik ve check-in işlemlerini tamamladığım için hâlâ şoktaydım ama başarmıştım. Tanrı'ya şükür, Lucian da öyle görünüyordu. Lucian salona girip odanın diğer ucunda benden ayrı bir yere oturduğunda tüm vücudum rahatlamıştı. İkimiz de oradaydık. Ayrı gibi görünsek de birlikteydik.

Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Diğer yolcular gelip etrafımızdaki salonu doldurdular, kendi işleriyle meşguldüler ve bizimle çok fazla ilgilenmediler. Sohbet, heyecan ve cep telefonlarıyla meşgul olan insanlar vardı, ben ise sadece elimdeki uçak biletine bakıyor ve bunun gerçekleştiğine gerçekten inanmaya çalışıyordum.

181 numaralı uçuşun 29C koltuğu. NYC'den Londra Heathrow'a.

Artık Penelope Anne Jackson'dım ve Londra'ya gidiyordum. Londra'ya gidiyorduk.

Yanımda oturan bir çiftin sesleri beni transımdan çıkarmaya yetti. Sözlerini duyduğumda midem çukurlara düştü.

Buna inanabiliyor musunuz? Lionel Constantine gerçekten öldü! Golf sahasında vurulmuş. Bu çılgınlık. ÇILGINLIK.

Önce Elaine Constantine kaçırılıyor, sonra da amcası öldürülüyor!

Evet, ne dediklerini biliyorsun, değil mi? Elaine'i kaçıranın Lucian Morelli olduğunu söylüyorlar!

Çılgınlık. Bu lanet bir delilik.

Kahretsin, bu beni çok etkiledi ama sadece bakmaya ve dua etmeye devam ettim, hemen yanlarında oturduğum için nefes alma riskini bile göze alamadım.

Dikkatimi uçak biletime verdim. Düşüncelerim bir mantra olmaya çalışıyordu.

181 numaralı uçuşun 29C koltuğu. NYC'den Londra

Heathrow'a. Penelope Anne Jackson.

Çift konuşmaya devam ederken bu mantra uzun sürmedi.

Lucian Morelli'nin Elaine Constantine'i kaçırıp öldürdüğünü gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?

Bilmiyorum. Onunla yattığını söyleyen insanlar duydum. Çıktıklarını falan.

Kim bilir, o zaman. Her şey çılgınca görünüyor.

Daha da çılgınca görünen şey, ikimizin de aynı lanet odada oturuyor olması ve kimsenin bunu fark etmemiş olmasıydı.

Lucian'a şöyle bir baktım, sessiz bir şekilde oturmuş önüne bakıyordu. Jason Ryan Reynolds gibi görünmüyordu. Cinayetten aranan bir adama da benzemiyordu.

Haberlerde Lucian Morelli'nin bir kulüpte Elaine'i o kadar sert bir şekilde kovaladığını ve güvenlik görevlisinin karnına diz çökerek geçmesine izin vermezse onu öldürmekle tehdit ettiğini duydum.

Belki de onu kaçıran gerçekten odur. Onun öldüğünü düşünüyorlar.

Görevliler uçuşumuz için bizi çağırdığında o kadar rahatlamıştım ki yerimden fırladım ve doğruca kapıya koştum. Görevli bizi içeri almaya başladığında yüzümde kocaman, sahte bir gülümsemeyle sıranın en önündeydim.

Bana "Uçuşunuzun keyfini çıkarın," dedi ve ben de kocaman bir gülümsemeyle ona teşekkür ettim.

Doğruca uçağa bindim ve koridora çıktım. Koltuk 29C. 29C. 29C.

Koridorun sağ tarafında, pencerenin yanındaydı. Kendimi oturttum ve dışarı baktım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarımdaki gümbürtüyü hissedebiliyordum.

Lucian'ın koridorda diğer yolcuların arasında yürüdüğünü hissedebiliyordum. Onun 37. sıraya doğru yürüdüğünü görece kadar koltuğumda döndüm.

Evet.

Başardı.

Salondan aynı lanet çift yanımdaki koltuklara oturmak için geldiğinde buna inanamadım. Uçuş için hazırlandılar, bagajlarını baş üstü bölmelerine yüklediler. Bu sefer kadın gerçekten de bana baktı ve otururken gülümsedi.

"Selam," dedi ve ben de

gülümsedim. "Selam."

Sonra ben yaptım. İlk kez denedim. "Ben Penelope."

"Carrie-Ann," diye karşılık verdi. "Londra'ya tatile mi gidiyorsun?" Başımı salladım. "Evet, tatile gidiyorum. Orada ailem var."

"Harika," dedi. "Biz de tatile çıkıyoruz. Çocukluğumdan beri gitmek istiyordum."

Kendini rahatlattı ve sonra erkek arkadaşıyla konuşmaya başladı. Dikkati benden uzaklaştığında uzun ve yavaş bir rahatlama nefesi verdim.

Bunu yapabiliriz. Gerçekten yapabiliriz.

Kelimenin tam anlamıyla kaçırılmamdan bahseden iki kişi karşısında kendimi Penelope Jackson olarak tanıtabilir ve bundan kurtulabilirdim. Bu, elde ettiğim için minnettar olduğum büyük bir nimetti.

Görevliler güvenlik gösterilerini yaptılar ve biz de uçmaya hazır bir şekilde kemerlerimizi bağladık. Kalkış pistte parlak bir gürültüyle gerçekleşti ve kısa süre sonra gökyüzünde yükseklerdeydik ve NYC'yi uzaklarda geride bıraktık.

Normal şartlar altında eğleniyor olurdum ama Atlantik'i geçip diğer tarafa varmak için evrene yalvarırken her saniye bana bir yıl gibi geliyordu.

Geceye doğru uçuşumuz için uçuş uzundu. Gökyüzü karanlıktı. Etrafımdaki ışıklar sönerken uyku her yerdeydi ama benimle değildi.

Yanımdaki çift uyuklama konusunda oldukça iyiydi. Uyumalarına yardımcı olması için göz maskeleri ve boyun yastıkları vardı ve gayet iyi uyuyorlardı. Göz maskeleri ve boyun yastıkları bana hiçbir şey yapamazdı. Gerçekten çok gergindim.

Öndeki koltuğun arkasında yavan filmler izlemeyi denedim ama hiçbir şey ilgimi çekmedi. Aklımdaki tek şey birkaç sıra arkadaki güzel canavarımdı. Ondan sadece birkaç saatliğine bile uzak kalmak cehennem gibi hissettiriyordu. Bu ve göğsümde hâlâ acısını hissettiğim ağrı.

En azından ben hayatta kalmıştım. Lucian bundan emin olmuştu.

Uçuş görevlisi koridorda bir aşağı bir yukarı dolaşarak sıcak içecek ikram etti. Sade bir kahve aldım ve kafeini kutsal bir hayat çeşmesiymiş gibi yudumladım. Bu artık benim ana bağımlılığımı-kafein.

Alkol ve kokain bağımlılığı düşüncesi o kadar uzak geliyordu ki, yabancıydı. Çılgınca. Önceki hayatımla ilgili *herhangi bir şeyin* düşüncesi o kadar uzak geliyordu ki, gerçekte sadece birkaç hafta önce cehennem çukuru dünyama kapanmış olmama rağmen yabancıydı.

Anne. Harriet. Silas. Tinsley. Tristan. Jemma. Bırakın onları görmeyi, herhangi biriyle bir daha konuşup konuşamayacağımı bile merak ediyordum. Annemi düşündüğümde boğazımda şaşırtıcı bir yumru oluştu. Harriet, Tristan ve Jemma için ağlamaya hazırdım elbette ama annem? Onun için ağlamayı hiç beklemiyordum ama bunu inkâr edemezdim. Ondan nadiren gördüğüm gülümsemeyi hayal ettiğimde gözlerim yaşardı.

Nedense yakın zamanda benim için ağlayacağından şüpheliydim. Gözyaşlarımı gerçekten akıtan düşünce buydu.

Annem benim için ağlamazdı. Gittiğime sevinirdi.

Sanırım sabahın çok erken saatlerinde nihayet uykuya dalmayı başarmış olmalıyım. Birkaç saatlik baygınlıktan sonra kendime geldiğimde güneş doğmuş, sabah aydınlanmıştı ve yanımdaki çift çoktan uyanmış, kulaklıklarını takmış film izliyorlardı. Pencereden dışarı baktım ve altımızdaki toprakları, şehirleri ve ülkenin damarlarını çizen yolları gördüm.

Başardık. Atlantik'i geçmiştik.

Görevliler koridordan bir kez daha geçtiler ve yanımdaki çiftten tuvalete gidebilmek için yerlerinden kalkmalarını istemeden önce bir fincan kahve daha içtim.

Uçağın arka tarafına doğru yürürken içim gıdıklanıyordu. Yanından geçerken nefesimi tuttum. Lucian. Ama o artık Lucian değildi, *Jason Ryan Reynolds'dı*.

Gülümsemesi sakindi ama gözlüklerinin arkasındaki gözleri benimkilerle buluştuğunda hiç de soğukkanlı değildi.

İçlerindeki gerçeği görmek kalbimin hızla çarpmasına neden oldu, çünkü bunu inkâr etmek mümkün değildi. Lucian benim için ne kadar çaresizse, ben de onun için o kadar çaresizdim. İkimiz de. Açıktık. Muhtaç. Azgın.

İkimiz de mutluyduk.

Başardığımız için
mutluyduk.

Çaresizliğinin onu tuvaletin dışında bana yetişecek kadar aşırı yüklemesini gerçekten ama gerçekten beklemiyordum. Tam tuvalete adım atıyordum ki beni arkamdan yakaladı ve peşimden içeri girdi.

"Seni özlüyordum," dedi ve kapıyı arkamızdan kilitledi. Ağzı ağzıma gelmeden önce zar zor bir gıcırtı çıkardım.

Elleri çılgınca kazağımı ve tişörtümü göğüslerimin üzerinden çekiştiriyordu. Hiç şüphe yoktu ki o da beni benim onu özlediğim kadar özlemişti ama aradığı şey bu değildi. Yaramı tekrar tekrar kontrol ediyordu.

"Bu çılgınlık," diye fısıldadım. "Lucian, bu çılgınlık. Ne pahasına olursa olsun birbirimizden uzak durmamızı söylediğini sanıyordum."

"Yaptım," diye hırladı. "Ama senden uzak duramıyorum Elaine. Beni çok çıldırtıyorsun ve sadece bu da değil, senin için çok endişeleniyorum."

Joggers'ının üzerinden siki sertleşmişti ve beni kabinin kenarına daha da sıkı bastırırken onu sıkıca kavradım, parmaklarımı yukarı aşağı hareket ettirdim.

Benden önce aklı başına gelen oydu. Bileklerimi tuttu ve nefeslerini topladı ve gözlüklerinin ardından bana bakarken bu kez gözlerinde en azından bir tür mantık vardı.

Kendiminkini toplamaya çalıştım.

"Ben Penelope Jackson'ım," diye hatırlattım kendime. "Şu andan itibaren Penelope Jackson olmak zorundayım."

"Benim için asla Penelope Jackson olmayacaksın," dedi ve gözlerinde yepyeni bir ateş patlaması oldu. "Sen Elaine Constantine'sin ve seni bunun için seviyorum."

Bununla birlikte koridoru kontrol etmek için banyonun kapısını bir aralık açtı. "Sadece birkaç saat kaldı, küçük bebek," diye fısıldadı ve sonra gitmişti.

Bölüm On Dört

Lucian

İngiltere, New York'tan beş saat ilerideydi. Uçak alçalmaya başladığında duyularım kızarmıştı; gün dışarıda ilerlemeye devam ediyordu. İç saatim karmakarışıkta ama yine de düşüncelerimi bir arada tutmayı ve zihnimi yüksek alarmda tutmayı başardım. Buna mecburdum. Daha önümüzde uzun bir yol vardı.

Uçak piste indiğinde insanlar çoktan harekete geçmişti. *Jettison Air* kayıtlarıyla *seyahat ettiğim için teşekkür ederim* sesleri, herkes eşyalarını toplamaya tam gaz devam ederken gürültünün içinde kayboldu. Ben hareketsiz kaldım. Kaosun içinde sessiz. Bekliyorum, hazırım.

Gözlerim birkaç sıra önümde oturan ve yanında oturan çifte gülümseyerek ayağa kalkan kadına takıldı.

Yanımdaki iki adamın koridora çıkmasına izin verdim ve Elaine uçaktan inmek için sıraya girerken çantamla meşgulmüş gibi davranarak kendimi daha da geri çektim. Gülümseyerek ve *teşekkür* ederek görevlilerin yanından geçen son kişilerden biriydim ve bir kez daha kimliğime dair bir işaret yoktu, sadece bir el sallama ve *rica ederim ile geçmeme* izin verdiler.

Londra Heathrow, JFK'den çok farklı hissettirdi. Daha önce de gitmiştim ve her zaman bir tür kültürel ton vardı ama bir şekilde daha belirgin hissettirdi. Belki de etkili bir şekilde göç ettiğinizde olan şey budur. Etrafınızdaki yeni dünyaya karşı çok daha duyarlı oluyorsunuz.

Elaine kuyrukta görüş alanımın dışında kalacak kadar ilerideydi ama bagaj toplama bölümüne geldiğimizde onu tekrar gördüm. Benim için konveyörün diğer tarafındaydı ve

arkadaşımla hırpalanmış eski bavulumu almak için dışarı çıktı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda ona hafifçe başımı salladım ve o da pasaport kontrolüne doğru ilerledi.

Bavullarım en son ortaya çıkanlar arasındaydı ve gittiğim her yerde insanların dikkat kesildiğini, parmaklarımı şıklattığını ve isteklerimin anında yerine getirildiğini düşündüğümde yine çok garip hissettim. Bu da zaten bildiğim şeyi bir kez daha doğruluyordu. Etrafımda bir imparatorluk varken Lucian Morelli olmak benim doğama çok ama çok uygundu. Kendi bavulumu o lanet olası check-in'e kadar taşımak bile çok sıkıcı geliyordu.

Ben tezgâha doğru adım attığımda Elaine çoktan diğer tarafa geçmişti.

Dengeliydim. Sakin. Kendime güveniyordum. Zorluk çıkarmadan geçmeme izin verdiler ve sonra oradaydım. Bitmişti. Sınır kontrolünden geçip yepyeni bir ülkeye ve yepyeni bir hayata adım atmıştık. Daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlama hissettim. Her nefesimi tüketti. Cehennem. Lanet olsun. Evet.

Ana terminalde, bacaklarına dayadığı hırpalanmış bavuluyla beni bekliyordu, gözlerinde benimkini yansıtan net bir rahatlama duygusu vardı.

Ona ulaştığımda kollarını boynuma doladı.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum," diye nefes aldı, açıkça fişkırıyordu. "Saatlerdir bunu söylemek için bekliyordum. Sadece söyleyebildiğim için. Sadece istediğim için. Ve şimdi söyleyebiliyorum! Söyleyebilirim!"

Kahretsin, bu beni nasıl da güldürdü.

"Ben de seni seviyorum bebeğim," diye fısıldadım ona. "İnan bana, bunu çok yakında anlayacaksın. Her bir parçanı ne kadar çok sevdiğimi sana göstereceğim. İçini ve dışını."

Ama bu şimdilik değildi. Şimdi kesinlikle tükenmişim.

Etrafımızda insanlar vardı ama aslında bakmıyorlardı. Bir bagaj arabasına bindik ve kitlelerin arasına karışarak yürüdük. Ana terminalden geçerken gözleri her yerdeydi, coşkusu hissediliyordu. Çantalarımın birini karıştırıp diğer kimliklerimden biriyle ilişkili bir banka kartı bulmam ve bunu bankamatikte İngiliz sterlini için kullanmam gerekti ve o hala gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde yanımdan geçen insanlara ve aksanlara bakıyordu.

Bir taksi bulduğumuzda ve bavullarımızı bagaja yüklememize yardım ettiklerinde enerjisi biraz azaldı. Neredeyse arkaya atlayacaktık.

yorgunluğumuz bizi gerçekten yakaladı. Çok uzun bir uçuş olmuştu.

Elaine'in parmakları benimkileri sıktı ve sırtını koltuğa yaslayarak esnedi, gözlerini zar zor açık tutabiliyordu.

"Uyu tatlım," dedim ama başını salladı.

"Sana sarılıp yatağında sıcacık uyuyana kadar olmaz. Göğsüm yine ağrıyor ama o kadar da kötü değil." Gülümsedi. "Beni bundan kurtardın. İnanılmazsın."

Ama içindeki sevimliliği seviyordum. Böyle bir hayranlık en sarhoş edici şeydi.

Taksi şoförü "Şehrin neresine gidiyorsunuz?" diye sordu ve ben de oracıkta bir cevap uydurdum.

"Elephant and Castle."

Taksi yola çıkarken Elaine bana baktı. "Bunu hiç duymamıştım."

Omuz silktim. "Oldukça akılda kalıcı bir isim, hatırlayacağından emin olabilirsin."

Elephant and Castle'a bir keresinde çocukken babamla bir anlaşmaya giderken gitmişim. Kesinlikle hafızamda yer etmişti. Şehrin çok büyük bir bölümü değildi, kimliğimi ve mali durumumu düzenlemediğim için bu gerekliydi. Çok görkemli olamazdım. En azından henüz.

Havaalanından şehre doğru yol alırken dışarısı bir bulanıklık içinde gümbür gümbür geçiyordu. Gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum.

"Elephant and Castle," dedi şoför sonunda.

Tekrar dikkat kesildim ve pencereden sokağı kontrol ettim. Kısa süre önce arkadaşının bok çukuru mahallesine sığınmamış olsaydık olacağından çok daha güzel görünen ekonomik bir otelin önüne çekmesini sağladım. Lanet olası evimizi bulana kadar bize iyi gelecekti.

birlikte yaşam.

Sıradanlığı Elaine için hiçbir şey ifade etmiyor gibiydi. Taksi şoförü bavullarımızı yanımıza boşaltırken Elaine huşu içinde binaya bakıyordu.

"Vay canına!" O küçük kelimeyle yeniden küçük tatlı bir kız oldu.

Taksi şoförü parasını öder ödemez gitti ve o hâlâ otele bakıyordu. İçeri girmesi için giriş kapısını açtım ve resepsiyona doğru ilerlerken bana sıkıca sarıldı.

Tezgâhın arkasındaki kadına, "Umarım birkaç gece için iki kişilik bir odanız vardır," dedim.

Başını salladı. "Evet, efendim. Standart mı yoksa premium mu istersiniz?" "Premium," dedim ve bir anahtar uzattı.

"Bu da gecelik yüz yirmi pound eder."

Pound. Bu kelime bir süre için yeni bir şey olacaktı.

Kredi kartlarımdan birini uzattım. Bu kart Evan Taylor olarak bilinen sahte bir kimliğe aitti. Hiçbir endişe duymadan makineden geçirdi.

"Size iki gecelik yer ayırttım Bay Taylor. Konaklamanızı uzatmak isterseniz lütfen bize bildirin."

Lobiye baktığımda bundan çok şüpheliydim.

Birinci sınıf odaya girip de içinde sade bir çift kişilik yatak, derme çatma küçük bir şifonyer ve duvarda küçük bir televizyon olan ucuz bir kutudan başka bir şey olmadığını görünce daha da şüpheye düştüm ama bunun bir önemi yoktu. O an için değil. İkimiz için de hiçbir önemi yoktu.

Elaine bavulunu yere bırakıp kendini yatağın üzerine geriye doğru atarken kocaman bir iç çekti. Yorgunluktan bitkin düşmüştü ve bunu belli ediyordu; spor ayakkabılarını tekmeleyip yastıklara doğru tırmanırken gözleri zar zor açılıyordu.

Yanına tırmandığımda gözlerim zar zor açılmıştı.

Bana doğru sokulduğunda yorganın altına bile girmemiştik. Onu kollarımla sardığımda bir iç geçirdi.

Bir kez daha esnedikten sonra, "Hâlâ inanamıyorum," diye fısıldadı. "Londra'dayız. Benim adım artık Penelope Jackson ve Londra'da yaşıyorum."

Ama o Penelope Jackson olmayacaktı, tıpkı benim Jason Reynolds, Evan Taylor ya da bavulumdaki sayısız sahte kimlikten herhangi biri olamayacağım gibi. Uçuş sırasında, sıradan yolcuların arasında otururken, düşünceler yol boyunca zihnimde dönüp dururken bunu çoktan fark etmiştim.

Ben Lucian Morelli'ydim.

Ben her zaman Lucian Morelli olacaktım ve dünya beni her zaman Lucian Morelli olarak tanıyacaktı.

Küçük bebeğin yanımda uykuya dalmasını izledim, en nazik horlamalarla güzel ve sabit nefeslere daldı ve kendim uykuya dalmadan önce son bir kez düşüncelerin yuvarlanmasına ve odaklanmasına izin verdim.

Ben nasıl her zaman Lucian Morelli olacaksam, güzel sevgilim de her zaman Elaine Constantine olacaktı ve ben onu bu şekilde istiyordum. Elaine Constantine'i yanımda istedim.

Dünyanın yanımdakinin Elaine Constantine olduğunu bilmesini istedim çünkü gurur duyuyordum.

Onunla gurur duyuyorum, benimle gurur duyuyorum, birlikte yaşadığımız hayatla gurur duyuyorum.

Atlantik'in ötesindeki ailelerimiz için ne yazık.

Bu da dışarı çıkmam ve bu dünyadaki yeni yerimizin sorumluluğunu üstlenmem için bir başka nedendi. Hayatta kalmak için tek umudumuz buydu.

Elbette, hala bizim için geleceklerdi, düşüncelerim tazeyken bile çabalıyor olacaktı, ama hayatta kalmak ve mücadeleden vazgeçmelerini sağlamak için güçlü, gururlu ve acımasız durmam gerekecekti. Cesur yeni bir dünyada cesur.

Kesin olan bir şey vardı ki, Lucian ve Elaine bu yeni krallıkta halk sahnesine çıkmadan önce yapmamız gereken bir sürü iş vardı, aksi takdirde göz açıp kapayıncaya kadar yok olurduk.

O zaman her zaman amansız bir işkolik olmuştum, öyle değil mi?

Ama o anda öyle değildim.

Elaine'e daha da sıkı sarılıp sonunda kendimi onun yanında uykuya bıraktığımda acımasız bir işkolikten başka bir şey değildim.

On Beşinci Bölüm

Elaine

Uyandığımda saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Dışarısı karanlıktı, sadece pencereden görünen Londra sokak lambalarının turuncu ışıltısı vardı. Panjurları bile kapatmamıştık, yatağa uzandığımızda o kadar yorgunduk.

Lucian hâlâ yanımda derin bir uykundaydı ve buna bayılıyordum. Bunu hayatımın sonuna kadar seveceğimi biliyordum. Bunu asla hafife alamayacak kadar çok seviyordum.

Sadece hayatımızın geri kalanının oldukça uzun bir zaman dilimi olduğunu ve insanlar nerede olduğumuzu öğrenirse birkaç gün içinde elimizden alınmayacağını umuyordum. Bu da benim açımdan en iyi ihtimalle bir başka iyimserlik durumuydu.

İşemem gerekiyordu ve onu uyandırmadan hareket etmeye çalıştım ama başaramadım. Ben daha yataktan kalkmadan bana uzandı.

"Buraya gel, Elaine," dedi, sesi alçak ve güzeldi. "İşemem lazım," diye fısıldadım.

Homurdanarak kolumu bıraktı. "O zaman acele et. Hazır başlamışken şu kıyafetleri de çıkar. Seni de yeniden bandajlamamız gerekiyor."

Acıdan irkilirken olabildiğince hızlı bir şekilde banyoya koştum, karşı çatıdaki tetikçi bir keskin nişancıyı uyandırabileceğini düşünerek elektrik düğmesini açmadım. Tanrım, bu çılgınlıktı.

İşerken çıkardığım sesi gizlemek için lavabonun musluğunu açtım. Bu da çılgıncaydı. Sanki artık bunun bir önemi varmış gibi. Sifonu çektim ve musluktan hızlıca bir yudum içtikten sonra üzerimdekileri çıkarıp aceleyle içeri girdim, yatağın yanında durdum. Oturuyordu, hâlâ giyinikti, güzel yüzü pencereden gelen turuncu ışıkla yıkanıyordu.

Tek kelime etmedi, sadece kollarını açtı ve beni sıkıca tutarken içine düştüm.

"Tanrım, seni seviyorum," dedim ve bu söz dilimden inanılmaz bir şekilde döküldü.

"Ben de seni seviyorum tatlım." Sırıttığını biliyordum.

Göğsüne doğru bir nefes bıraktım. Kazağının üzerinden o kadar çok kokuyordu ki, daha derin kokusunu alabilmek için burnumu ona doğru bastırdım. Buna bayıldım. Aşk, aşk, aşk. Lucian Morelli, Jason, Evan ya da artık her kimse onunla ilgili her lanet şeyi seviyordum.

Parmakları sırtımda gezindi ve dokunuşu beni ürpertti - güzel bir ürperti.

Lucian'da sevdiğim bir başka şey de buydu. Aletinin benim için sürekli sert olmasını seviyordum. Kendimi yaşayan en çekici kadın gibi hissettiriyordu. Şimdi bile, çılgın, çılgın birkaç günün ardından uykuyu yakaladıktan sonra, vücudu hala benimkini arıyordu.

Çılgınca bir içgüdüyle onun bedenini arzuluyor, kazağını onun için başının üzerinden kaldırıyordum.

Soyunması uzun sürmedi.

Beni yatağa ve yorganın altına çekmesi uzun sürmedi, bandajımın etrafında hala o kadar hassas davranıyordu ki, kara gözlerinin içinden bile bir aziz gibiydi.

Ve sikini tutup sertçe sıkmam uzun sürmedi. "Küçük azgın bir bebeğe dönüşmene bayılıyorum Elaine," dedi,

Yüzü pencereden gelen ışıkla yeterince aydınlanmıştı ve gülümsemesini görebiliyordum.

"O zaman bana öyle davran," diye sızlandım. "Beni azgın küçük bebeğin yap." "Oh, sana öyle davranacağım," dedi bana. "Endişelenme. Bu konuda, küçük bebek. Seni güzelce iyileştirir iyileştirmez, seni o kadar çok azgın küçük bebeğim yapacağım ki dayanamayacaksın."

Duraklama sihirliydi. Gözlerimiz sadece sabahın erken saatlerinin size verebileceği o dinginlikte buluştu.

Elimi sikinden çekti ve etrafına sardı, bana sarıldığında sesi çok derin ve saftı.

"Neyse ki şu anda tatlım, bundan hareket edemeyecek kadar keyif alıyorum."

Bu göğsümde garip bir sızıya neden oldu. Gıdıklanma gibi bir şey, çünkü çok hoş hissettirdi. Biri tarafından bu kadar çok istenmek, sadece çıplak bedenini senin bedeninin yanına koymak ve o anın tadını çıkarmak istemesi o kadar tuhaftı ki bunu hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Yeterince iyi olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Uzandım ve yüzünü ellerimin arasına aldım, sadece yanaklarına dokunarak onu hissettim.

Seni seviyorum demek o an için yeterli olmazdı. O üç sihirli kelime bile yeterli olmazdı.

İkimiz de bir şey söylemedik, sadece birlikte uzandık, sarıldık, nefes aldık. Kendimi çok güvende hissettim. Canavar tarafından korunuyordum.

Sessizliği bozan bendim.

"Benim için Lucian Morelli olmaktan vazgeçtiğine inanamıyorum. Bu çılgınlık."

"Senin için her şeyden seve seve vazgeçerim," dedi bana ve sesi çok içtendi. "Sen verebileceğim her şeye değersin."

"Belli ki burada olduğun için öleceksin." Küçük bir kahkaha attım. "Umarım insanlar Jason ve Penelope'nin peşine düşmez ve biz de küçük, tatlı bir hayat sürmeyi başarırız."

Yuvarlanıp gitmeden önce alnımdan öptü. Yatağın başucundaki lambayı yaktığında gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım, gözlerim ışık karşısında şok olmuştu.

Ona odaklanmayı başardığımda yüzü çok ciddiye, bakışları benimkilere sabitlenmişti. Neredeyse beyninin tik taklarını duyabiliyordum. Gözlerinin ardında zihninin çalıştığını görebiliyordum.

"Mesele şu bebeğim," dedi. "Gerçekten küçük tatlı bir hayat istiyor muyuz? İstiyor muyuz? Hayatımızı insanların bizi yakalayıp her gün gezegenden silecekleri endişesiyle omuzlarımızın üzerinden bakarak mı geçirmek istiyoruz?"

Omuz silktim. "Başka ne seçeneğimiz var ki? Bishop's Landing gibi harika bir yer yapmaya çalışabiliriz. Kimsenin kim olduğumuzu bilmeyeceği küçük bir yer bulabiliriz. İyi olabilir. Bahçeyle uğraşmayı seviyorum, biliyor musun?"

Benimle birlikte gülmedi. Beyni hala çalışıyordu.

"Elimizdeki seçenek, bunu kabul etmemek. Nasıl istersek öyle yaparız. Kim *olmak* istiyorsak o oluruz."

"Yakın zamanda Lucian ve Elaine olabileceğimizi sanmıyorum." Ben gülüyordum. O gülüyordu.

Hiç gülmüyordu. "Ama ya
Öyle olsaydık?"

Bir anda glmemi engelledi.

Yüzüm Şaşkın görünüyor olmalıydı. "Ama olamayız. Asla olamayız.
İnsanlar bizim için gelir. Zaten bizden nefret ediyorlar."

"Ne olursa olsun bizim için gelecekler," dedi. "Lucian ve Elaine, Jason
ve Penelope, Evan ve lanet *Matilda*, fark etmez. Bizim için gelecekler."

Sözleri ateşle doluydu. Mücadeleyle. İnsanların her zaman Lucian
Morelli gibi bir canavarla iliŐkilendirdiėi türden bir güçle.

"Peki, ne yapacağız?" Ona sordum.

Kalbim kt küt atıyordu ama bu korku değil, başka bir Şeydi. Saygı ve
huşu. Çünkü kalbimi alan onun içindeki canavardı. Etrafındaki her Şeyi
kontrol eden ve hükmeden adam, sadece beni değil.

Her Şeyi.

Yoluna çıkan her lanet Şeyi.

Yatağın üzerinde oturuyordu, çıplak ve ıŐıl ıŐıldı. Kendimi onun
yanında yatan ve canavara bakan uysal bir kuzu gibi hissediyordum.

Verdiği cevap tüylerimi diken diken etmeye yetti. Bu milyon yıl
düŐünsem aklıma gelmeyecek bir fikirdi.

"Yaptığımız Şey Londra'yı ele geçirmek ve yüksek sesle ve net bir
Şekilde ona damgamızı vurmak. Bağlantılarımız üzerinde çalışıyor,
gücümüzü kullanıyor ve ona sahip ıkıyoruz. İsimlerimizi ve hayatlarımızı
kim olduğumuz için sahipleniyoruz, ailelerimizi ve bize yapmak
istediklerini sikeyim. Onlar Atlantik'in öte yakasındaki acı Őamalıklarına
devam etsinler ve bizim kim olduğumuzu kabul etsinler."

Ne diyeceğimi bile bilemedim, çok Şaşırmıştım.

Gülümsemesi gurur vericiydi.

"Kim olmayı tercih ederdin, bebeğim? Penelope mu

Elaine mi?" Cevabım hızlı ve açıktı.

"Elaine." Ben de gururlu bir gülümsemeyi başardım. "Penelope'nin
Jason'ın yanında Elaine'in Lucian'ın yanında yaŐadıėından yetmiŐ yıl daha
fazla yaŐamaması Őartıyla. Bahıvanlığı bunun için biraz fazla seviyorum."

Gerginliği hafifletmeye çalışıyordum, çünkü bunu nasıl sindireceğimi
bilmiyordum. Aramızdaki ilişkiyi nasıl sindireceğimi bile bilmiyordum.

Lucian Morelli ve Elaine Constantine, Londra sokaklarında Lucian Morelli ve Elaine Constantine olarak birlikte yürüyorlar. Gerçek dışı görünüyordu.

Ama o zaman bunun kalbime ne kadar büyük bir güç verdiğini fark ettim - sokaklarda birlikte biz olarak yürüme fikri. Gururlu. Çünkü ben de öyle olurdum. Gururlu. Lucian Morelli'nin yanında Elaine Constantine olmaktan ve tüm dünyanın bunu görmesinden gurur duyardım.

"O zaman biz yaparız," dedi Lucian. "Londra'yı ele geçiririz ve yüksek sesle ve net bir şekilde ona damgamızı vururuz."

Kendimi bir dirseğimin üzerine dayadım, hâlâ anlamaya çalışıyordum.

"Bir Morelli'nin bir Constantine ile birlikte olması fikri bile insanları çılgına çevirecek. Dünyadaki herkes birbirimizden nefret ettiğimizi biliyor."

"Evet." Başını salladı. "Biliyorlar. O zaman onlara sürpriz yapalım."

Kıkırdadım. "Romeo ve Juliet'in sonu böyle bitmiyor, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Değil, ama ya Romeo ve Juliet içlerindeki tüm gücü kullanıp gururlu bir şekilde dışarı çıksalardı ve ailelerine orta parmaklarını göstereceklerdi?"

Omuz silktim. "Aileleri muhtemelen onları bıçaklayıp cesetlerinin üzerinde dans ederdi."

Başını sallıyordu. "Eğer Romeo ve Juliet'in etrafında ailelerini bıçaklamaya hazır koca bir ordu varsa, hayır."

Şimdi onun mantığını anlayabiliyordum. Bağlantılar, güçlü yönler ve bunları kullanmakla ne demek istediğini anlayabiliyordum.

Bu şehirde ve Atlantik ötesinden uzaktan tanıdığı tüm derneklerde çalışmayı ve bu yeni dünyada bağlılıklar kurmayı planlıyordu.

İçinde başka bir ateş patlaması gördüğümde ona karşı yeni bir hayranlık seline kapıldım. O gerçekten bir canavardı. Bir imparatorluğu yönetmesi gereken bir canavar.

Bunu hak eden bir canavar.

Saklanan isimsiz adam Jason Reynolds asla bir imparatorluğu yönetemezdi. İngiltere kıyılarındaki küçük şirin bir kulübeden değil.

"Benimle misin?" diye sordu. "Benim yanımda Elaine Constantine olarak ayağa kalkmaya hazır mısınız? İkimiz, bir olmaktan gurur duyarak?"

Gözlerimdeki ateşin onunkiyle eşleştiğini hissedebiliyordum. "Evet," dedim, "sonuna kadar sizinle."

On Altıncı Bölüm

Lucian

Elaine'le birlikte duş aldım, birlikte dışarı çıkıp birbirimizi havluyla kurulamadan önce göğsündeki dilimin etrafını dikkatlice sabunladım. O dişlerini fırçalarken ben de dişlerimi fırçaladım, banyo aynasında birbirimize bakıyorduk ama zihnim çoktan çalışmaya başlamıştı, burada ne yapmam gerektiğini tartıyordum.

Hâlâ yatırımlarım ve denizaşırı finans imparatorluğum vardı, yasal düzenlemelerle güvenli ve sıkı bir şekilde sarılmıştı. İtibarım, bilinen gücüm ve Morelli krallığını bu kadar etkili bir şekilde yönetmemi sağlayan yeteneklerim vardı. Lucian Morelli'nin gitmesine izin vermek insanlığıma karşı işlenmiş bir suç olurdu.

Yatak odasına döndüğümüzde Elaine'in bavulundan yeni kıyafetler çıkarmasını izledim. O küçük bebeğin yanında dik ve gururlu durmamak ruhuma karşı işlenmiş bir suç olurdu.

Ruhumu hiç tanımamıştım. Benim için hâlâ ilginç bir yabancıydı. Elaine bana kendi hediyesini göstererek bu hediye bana getirmişti.

Bavulumdan çıkardığım kıyafetler değil, Bishop's Landing'den para kasalarını çıkarırken gömleklerimin arasına sıkıştırdığım küçük siyah defterdi. Her zaman en özel işlerimi kaydetmek için kullandığım, el yazısıyla karaladığım, sanal dünyadan uzakta güvende tuttuğum defter. Yıllardır ona yazıyordum. Şifreler, kimlik numaraları, isimler ve bağlantılar. Hayatımın en önemli kilitlerinin en önemli anahtarları.

Ben sayfaları karıştırırken Elaine yanımdaki yatağa uzandı. "Bu da ne?" diye sordu, güzel gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu.
lamplight.

"Bu bizim geleceğimiz," dedim ve kitabı ona doğru çevirdim.

Rakamlara ve harflere bakarken yüzünü buruşturdu. "İşle ilgili şeyler mi?"

"En üst düzeyde finansal güvenlik." Rakamlar ve harfler isimlere ve sayılara dönüşene kadar birkaç sayfayı karıştırdım. "En yüksek güce sahip dernekler. İşte burada başlayacağız."

"Bunların bazıları İngiltere'den, değil mi?" diye sordu ve kitabı elimden aldı.

"Bu çok önemli kişilerden bazıları İngiltere'den," dedim. "Bu yüzden, babam gittiğim yerin burası olduğunu fark edip onlara ulaşmaya başlamadan önce onlardan yararlanmaya başlasam iyi olur. Savaşa bir adım önde başlamalıyım."

Kitabı geri uzattı. "Yani bunu gerçekten yapıyor muyuz? Gerçekten Elaine ve Lucian mı olacağız?"

Bunu biliyordum, ta içimde. Evet, biliyordum. Elaine ve Lucian olacaktık. Lanet Penelope ve Jason gibi kaçmak acınacak bir son çare olacaktı. Elaine bir Constantine olmayı benim bir Morelli olmayı hak ettiğimden daha çok hak ediyordu. Daha az taç taşıyamayacak kadar asil biriydi.

Ona gülümsedim. "Sana Elaine'den başka bir şey demek saçmalık olur. Sen Elaine'sin. Her zaman Elaine olacaksın, sadece benim için değil, tüm dünya için."

O küçük tatlı kıkırdamalarından birini daha çıkardı.

"Birbirimizin isimlerini bir tür gurur vesilesi olarak kullanacağımızı hiç ama hiç düşünmemiştim. Birbirimizin isimlerinden nefret etmek için doğmuşuz. Kelimeleri anlayabildiğim anda Morelli ailesinden nefret etmem söylendi."

"Bana Konstantinlerden bütün bir ulusu öldürecek kadar büyük bir zehirle nefret etmem öğretildi," diye cevap verdim. "Gözlerimi ilk açtığım andan beri boktan başka bir şey değildiniz."

"Tuhaf, değil mi?" diye sordu. "Evrenin bu kadar tuhaflaşıp bizi bir araya getirmesi çok çığınca."

"Evren çok tuhaf bir yer," dedim. "Ama değil. Gerçekten düşündüğünde değil. Görüldüğü kadar tuhaf değil. Tüm dünya manyetik. Zıt kutuplar. Birbirinden en uç şekillerde ayrılan ve en güçlü çekim gücüne sahip kutuplarla doludur. Karanlık ve aydınlık. Ateş ve buz."

"Constantine ve Morelli," diye bitirdi.

Kitabı yere bıraktım ve ellerini ellerimin arasına alıp parmaklarını sıktım.

"Constantine ve Morelli'nin bir araya getirebileceği güzel kombinasyonu bir hayal edin."

"Hadi öğrenelim," dedi ve göz kamaştırıcı gülümsemesi tam ses seviyesindeydi. "O zaman başlasam iyi olur," dedim ve parmaklarını öptüm.

dikkatimi tekrar sayfalara verdim.

Elaine televizyonu açıp kanallar arasında gezinirken dışarıda şafak sökmek üzereydi. Hiç şüphe yoktu ki yarası hızla iyileşiyordu.

Ben kitabımı biraz daha karıştırıp zihnimde bir strateji oluştururken o orada uyuklayarak ekranı izliyordu. En önemli bağlantıları ve onlara ne önermek istediğimi planladım. Bu yeni dünyada hangi yatırımlarımın en değerli varlıklar olacağını ve bunlardan en iyi nasıl yararlanabileceğimi düşündüm.

Elaine sessizdi, rahatlatıcıydı ve bu rahatlık bana bir uyuşturucu gibi geçerek odaklanmama engel olmak yerine yardımcı oluyordu. O, diğer tüm arkadaşlarımı utandıracak kadar değerli bir varlıktı.

Kendini yataktan kaldırıp pencereye doğru adım attığında otelin dışındaki sokağın canlandığını duyabiliyordum. Sarı saçlarının arasından parlayan ışık harikaydı.

"Londra," dedi. "Vay canına. Hâlâ Londra'da olduğumuza inanamıyorum. Burada yapmak, görmek istediğim o kadar çok şey var ki. Bunları seninle birlikte yapacağıma inanamıyorum."

Hayatımızda o kadar çok şey inanılmazdı ki, bu delilikti.

"Daha pratik bazı şeylere ihtiyacım var," dedim ona. "Listemin en başında bir cep telefonu var, orası kesin."

Döndü ve sırtı. "Benim de daha pratik bazı şeylere ihtiyacım var. Lanet olası listemin en başında senin siki var, orası kesin."

Vay anasını, onun küçük şımarık yüzü atmosferi bir anda değiştirdi ve içimdeki canavarı harekete geçirdi. Gerçekten de şımarık küçük bir bebektir ve bu şımarıklık gözlerinde parlıyor, ateşimi körüklüyordu.

Bendeki değişimi gördü. O küstahlık, farların içindeki o tatlı küçük tavşana dönüştü, yataktan kalkarken gözlerim fal taşı gibi açıldı, hala çıplaktım, sikim sert ve kocamandı.

Ona lanet olası sikimi verdim, bu kesin.

Kıyafetleri çıkarılmış, neredeyse yırtılmıştı. O köhne şiltenin üzerine sırt üstü yatırıldı ve nefesini kesecek kadar sert bir şekilde öpüldü.

Amcığı çok açtı ve parmaklarım onu doldurdu, inleyip sızlanırken onu alabildiğine gerdi.

"Bakalım bu ne kadar pratik bir doğa hissi verecek, değil mi?" Homurdandım.

Sikimi doğrudan içine soktuğumda hâlâ iki parmağım onun içindeydi. Acıdığını biliyordum. Acımasını istedim. Nefes nefese kalmasını ve onu almak için mücadele etmesini duymak istedim.

"Yalvar," diye homurdandım. "Daha fazlası için yalvar bana. Bacaklarını açabildiğin kadar aç ve daha fazlası için yalvar bana."

Kalçalarını daha geniş açmaya zorlarken titriyordu. Nefesleri sığdı. İnlemeleri taşaklarımı sıkıyordu.

"BEG!" Hırladım ve işte o zaman ruhumun her zerresiyle bunu biliyordum. Sesimde duydum ve omurgamda hissettim, bu bilgiyi. Bu gerçeği.

Sadece Lucian Morelli olabilirdim.

İstesem de Lucian Morelli olmaktan vazgeçemem.

Elaine ağladığında çok güzeldi. Gözleri sulanırdı. Acı. Çok güzel bir acı. Ama bu aldığı yarayla ilgili değildi. Bu acı azalıyordu... daha lezzetli acı hisleri için bir şeyler açıyordu.

"Lütfen..." diye fısıldadı.

Onu daha sert becerdim, homurdanarak ve çarparak. İnledi, kabul etti. İstiyordu.

Acı çekerken bile, bunun için çaresizdi. Ben onun efendisiydim. Onun efendisiydim. Onun lanet tanrısıydim.

Ama şimdi bir araya gelen mıknatıslar gibiydik. Kutuplar bir olarak çarpışıyordu. Elaine Constantine benim tanrıçamdı.

Parmaklarımı içinden çektiğimde kalçalarımın etrafında dönüyordum, sadece onu genişçe geren horozumu bıraktım. Onları ağzına zorla soktum, o kadar ileri gittim ki öğürdü.

"Em" dedim ve emdi. İyi bir kız gibi emdi.

Klitorisinin şişmiş pembe tomurcuğuyla oynayabilecek kadar pozisyon değiştirdiğimde parmaklarım güzel ve ıslaktı. Kıvranıyordu, açgözlüydü, ben onu kutsal küçük enstrümanım gibi çalarken daha fazlası için inliyordu, daha hızlı, daha hızlı ve daha hızlı.

Evet.

Bu, bizi ilk etapta yiyip bitiren bağlantıydı. Kız kardeşinin hüzünlü küçük doğum günü balosundaki o ilk karşılaşmamızdan itibaren bizi yakalayan çağrı. En başta burada olmamızın nedeni buydu ve çok daha fazlasına dönüşmüştü.

Benden önce boşaldı. Yükümü içine boşaltacak kadar derin ve hızlı bir şekilde çarpmadan önce tepesini ve zirvesini izledim, elim boğazındaydı.

Ondan ayrıldığımda ikimiz de nefes nefese kalmıştık, harap olmuştuk. Uzanıp elini tuttuğumda hava gergin ve muhteşemdi, ikimiz de hala doruk noktasındaydık.

O benimkini tuttu. Sıkıca. İkimiz de tavana bakıyorduk. Onun da benimle birlikte gülümsediğini anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu.

Pencereden dışarı bakacak kadar kendimi topladığımda dışarıdaki Londra caddesinin kalabalığı çok daha yoğundu, sabah gerçek salınımını buluyordu.

Bavulumdan yeni bir pantolon çıkardım, zavallı hırpalanmış amcığını yatıştırmak için yüzünü buruştururken ona sııttım.

"O zaman gidip şu lanet hücreyi alsak iyi olur," diye güldü. "Yataktan kalkmama yardım etmen gerekecek, çünkü hareket edemeyecek kadar ağrım var."

Sırtarak ellerini uzattı ve ben de onu ayağa kaldırdım.

On Yedinci Bölüm

Elaine

Giyinmeyi bitirip Londra'ya doğru yola çıkmaya hazırlanırken midem gurulduyordu. Spor ayakkabılarımı giyerken bunu hissedebiliyordum ve o kadar yüksekti ki Lucian bile yanımda dururken duydu.

"Merak etme tatlım," dedi. "Şu anda kahvaltıya kesinlikle cep telefonundan daha çok ihtiyacımız var."

Bu konuda onunla tartışmayacağıma eminim.

Aşağıya indik ve otelin restoranında kahvaltı servisi yapılmaya başlanmıştı bile. İçeri girdik ve bir masa bulduk; tüm dünyanın benden nefret etmemi beklediği adamın yanında herkesin içinde oturmak bambaşka bir tuhaflıktı. Yemek yiyen birkaç çift daha vardı ama hepsi de bize fazla ilgi gösteremeyecek kadar yemekleriyle meşguldü.

Siparişimizi almak için gelen kadın da bize neredeyse hiç bakmadı. Elinde bir not defteri vardı ve bize bir bakış bile atmadı. Muhtemelen saçlarımı gevşek bir at kuyruğu şeklinde topladığım için bakmadı. O kadar uzun zamandır makyaj yapmamıştım ki, nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum. Bırakın başkalarının beni tanımasını, ben bile aynada *kendimi* zor tanıyordum.

"Full English?" diye sordu garson kız ve ben de ona baktım. "Tam İngiliz nedir?"

Servis edeceği bir sürü şeyi sıraladı. Sosis, domuz pastırması, yumurta, kuru fasulye, mücver, siyah puding denen bir şey ve kepekli tost. Düşüncesi bile midemin biraz daha guruldamasına neden oldu. Kulağa tam bir ziyafet gibi geliyordu, siyah puding dışında, o da kulağa pek hoş gelmiyordu.

Lucian bana bakıyor, cevap vermemi bekliyordu.

Garsona gülümseyerek "Evet, lütfen" dedim. "Ben tam İngiliz yemeği alacağım."

"Çay mı kahve mi?" diye sordu ve ben hâlâ gülümsüyordum. "Sade kahve lütfen."

Lucian'a baktı, o da gülümsüyordu. Burada bu kadar rahat ve rahat görünmesine, buranın sadeliğinin tadını çıkarmasına bayılıyordum.

"Ben de Elaine ile aynı şeyi alacağım," dedi ve gözlerim büyüdü.

Penelope. Benim adım *Penelope*'ydi.

Neyse ki sunucu bunu fark etmedi ya da umursamadı.

"Hemen geliyor," dedi ve odanın kenarındaki bir tezgâhı işaret etti. "Bu arada meyve ya da mısır gevreği isterseniz, buyurun."

Lucian'a yaklaşmak için masanın diğer tarafına doğru eğildim ve o uzaklaşırken beni duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadım.

"Bana Elaine dedin!" Dedim. "Benim adım Penelope, hatırladın mı?" Bakışları çok sertti.

"Biliyorum," dedi bana. "Sana Elaine dediğimin tamamen farkındayım." "Ama o biliyor olabilir-"

Başını iki yana salladı. "Kendi adını bile zar zor biliyordur herhalde."

Kahretsin, çok kabaydı. Onun o tarafını tekrar gördüm. Kibir. Açık sözlülüğü. Alaycılık. Klasik Lucian Morelli'ydi.

Ben masadan uzaklaşırken o da bana doğru eğildi.

"Mecbur kalmadıkça sana Elaine'den başka bir şey demeyeceğim. Bu saygısızlıktır."

"Ne yapayım o zaman? Etrafta dolaşıp sana Lucian mı diyeyim?"

"Bakalım Londra'da ne kadar uzağa gidebileceğiz, değil mi?"

Sırıttı. Gerçekten sıırıttı.

"Sen kafayı yemişsin," dedim, yanımdaki yaşlı bir çiftin bakışlarını üzerime çekerek.

"Sen gerçekten de şımarık bir bebeksin, bunu biliyor muydun?" Lucian fısıldadı. "Bunun için seni cezalandırmak çok zevkli olacak."

Ben de ona sıırıttım. "O zaman bunu yapmaya devam etsem iyi olur, böylece beni güzel ve sert bir şekilde cezalandırırsın."

Servis görevlisi kahvelerimizi getirdiğinde hâlâ birbirimize sıırıtıyorduk.

"Kahvaltı hemen geliyor."

Geldiğinde buna çok hazırdım. Lanet olsun, gerçekten bir ziyafetti. Sahiplenilmiş bir kız gibi içine daldım.

Lucian da benimle birlikte hızla onun yanına gitti.

"Nefis," dedim lokmalar arasında, o da başıyla onayladı.

"Full English kesinlikle benim vazgeçilmezim olacak," diye yanıtladı, "özellikle de siyah puding."

Yüzümü buruşturdum. O şeyin tadına bakmaya bile dayanamadım. Pişmiş bok gibi görünüyordu.

Yemeğimi bitirip koltuğuma yaslandığımda karnım iyice doymuştu. Yüzümde memnun bir gülümsemeyle kahvemi bitirdim ve o da arkasına yaslanıp bana ayna tuttu. Sadece gülümsemesi memnun olmaktan daha öte bir şeydi. Kendimi yine o kadar değerli hissediyordum. Sanırım bahsettiği manyetik şey buydu. Gözlerinizi ondan alamayacağınız kadar birine çekildiğinizi hissetmek. En şaşırtıcı şekilde zıt kutuplar.

Bir başka sırtışıyla ayağa kalkarak yerimizi değiştiren o oldu.

"Gidip şu cep telefonlarını alalım."

Resepsiyon lobisinden geçerken parmaklarımı onunkilerin arasına sokmak çok doğal geldi. Resepsiyon görevlisi yanından geçip kapıdan dışarı adım attığımızda elini salladı ve işte oradaydık. Londra sokaklarında.

"Taksi mi metro mu?" Lucian caddenin karşısındaki istasyonun tabelasını işaret ederek sordu.

Hayatımda hiç yeraltı trenine binmemiştim. Gittiğim her yerde limuzinler, özel uçaklar ve en kötü ihtimalle taksiler vardı.

"Yeraltı," dedim ve sırtığımı fark ettim. "Eğlenceli olacak." "Londra deneyimleri listesinin başında yer alacağından pek emin değilim," dedi. Sesindeki o alaycı tonla bana bakıyordu ama parmaklarımı biraz daha sıkıp sokağın karşısına geçerken gülümsüyordu.

Şehrin dışındaki Elephant and Castle'da bile metro çok hareketliydi. Yürüyen merdivenle aşağı indik ve daha önce hissetmediğim bir havası vardı. Meşgul ve farklı bir şekilde İngiliz. Perona ulaştığımızda çok tuhaftı. Diğer tarafta Londra müzikallerinin yer aldığı dev posterler vardı. Bir gün onları izlemeye gidebileceğimizi düşününce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Lucian aklımı okudu.

"Merak etme tatlım, dünya burada olduğumuzu öğrendiğinde bunlardan bolca göreceğiz. Bizim için kırmızı halı serecekler."

Hayal edebiliyordum. Kalbimi hızlandırdı.

Tren, birlikte oturabileceğimiz kadar boştu. Gözlerim her yere bakıyor, her şeyi kavramaya çalışıyordu. Aksanlar, her istasyonda inip binen insanlar ve trenin karanlık tünellerde gürleyerek ilerleyişi.

Evet, burada yaşayabilirim. Hayatımın sonuna kadar Londra'da yaşayabilirim. Daha ilk günden sevmeye başlamıştım bile.

Lucian beni şehir merkezine yakın istasyonlardan birinde trenden indirdi. *Wembley*. Başka bir yürüyen merdivenle çıkmaya başladık ve bu kez adım attığımız cadde bambaşka bir olaydı. Çok daha kalabalıktı, bilemiyorum, klas bir şekilde. Binalar çok daha görkemli ve büyüktü ve buranın bambaşka bir enerjisi vardı. Kendimi çok daha uygun hissettiğim bir enerji.

Lucian'ın biz olma ihtiyacımızda ne kadar haklı olduğunu fark ettiğim bir başka an da buydu. Biz görkemli ve büyük bir çevreye aittik. Başka bir şey bilmiyorduk.

Caddede biraz yürüdükten sonra karşımıza bir cep telefonu mağazası çıktı. Ama burada onlara cep telefonu denmiyordu, *cep telefonu* deniyordu.

Tezgâha yaklaşıp onlardan en iyi iki telefonlarını ve yanlarında birkaç tablet isterken Lucian'ı sesinin kuvvetinden tanımamalarına şaşırdım. Adam sorular sormaya başladı ama Lucian onun çabalarını boşa çıkardı.

"En iyilerinden sadece ikisi," dedi. "Şimdi, lütfen."

Adam sanki sıvı altın sipariş etmişiz gibi dikkat kesildi ve gergin bir gülümsemeyle eşyaları kutuladı.

Lucian'ın hangi banka kartını verdiğini bilmiyorum ama ödeme sorunsuz bir şekilde gerçekleşti. Satın aldıklarımızla dolu bir çantayla sokağa geri döndük, pratik görev tamamlanmıştı.

Lucian metroya geri dönmeye ve bizi Elephant and Castle'a götürmeye hazırды, ama o anda kalbim biraz durdu.

Bulunduğumuz yerden London Eye'ı görebiliyordum. Bölmeleri ufuk çizgisinde görülebiliyordu.

"Hayır," dedi nereye baktığımı görünce. "Şu anda her saat çok önemli."

Surat astım. "Biliyorum ama onu görmeyi o kadar çok istiyorum ki..."

Başını sallayışından bunun anlamsız bir tartışma olduğunu anladım.

London Eye başka bir güne kadar beklemek zorunda kalacaktı.

İçimi çektim, omuz silktim ve parmaklarını tekrar

tuttum. "Elbette," dedim, hâlâ somurtarak. "Sanırım

beklemem gerekecek."

Sadece yarı ciddi dim ve ses tonum şakadan başka bir şey değildi, bu yüzden beni yolumda durdurup yüzümü onunkine doğru eğdiğinde bunu beklemiyordum.

Yüz ifadesi çok ciddiydi. Çok emindi.

"Sana söz veriyorum Elaine," dedi bana, sanki hayatının gerçeğini ilan ediyormuş gibi. "Yakında London Eye'a birlikte bineceğiz ve bunu yapacağız. Ama bu zavallı kıyafetler içindeki zavallı küçük turistler gibi sıraya girip adım atmayacağız."

Gözlerim her zamanki şaşkınlığıyla açılmış olmalı, çünkü konuşmaya devam ederken sırtışı muhteşemdi.

"Seni o tekerleğe bindireceğim bebeğim ve hayal ettiğin her şey olacak. Sadece ben seni bindirdiğimde, her şey bize ait olacak. Her şeyi senin için devralıyor olacağım."

Yeraltına doğru yürümeye devam ederken ağlayabilirdim. Ancak bunlar hayatım boyunca ağladığım gibi düşmeyi bekleyen hüzünlü gözyaşları değildi.

Bunlar mutlu olanlardı.

Lucian Morelli beni o kadar mutlu etti ki ağlayabilirim.

On Sekizinci Bölüm

Lucian

Otele döner dönmez yeni cep telefonlarımızı şarja taktık. Odada boktan bir su ısıtıcısının yanında poşetlerde ucuz boktan kahve vardı, ama yine de onlardan en iyi şekilde yararlandık. Ben kara kaplı kitabımı biraz daha karıştırıp stratejimle ilgili birkaç not daha karalarken sıvı boktan bir şeyler yudumladık.

Elaine yatağa uzanmış beni izliyor, yaptığım her şeyden büyülenmiş gibi görünüyordu. Onun bu yönüne bayılıyordum. Onun hayranlığı, çok masum ve bağımlılık yapıcıydı. Gerçekten harikaydı.

"Harika bir el yazın var, biliyor musun?" diye sordu bana.

Omuz silktim, kalemim sayfanın üzerinde duruyordu. "Okul günlerimden beri kimse el yazımla ilgili yorum yapmadı, üzerinde çok düşündüğümü söyleyemem."

"Öyle," dedi. "Kaligrafi gibi. Rüya günlüğünde fark ettim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bishop's Landing'de gerçekten meraklı biriydin, değil mi? Başucu çekmecelerimi karıştırıyordun."

Başını salladı, bundan gurur duyuyordu. "Evet, öyleydin. Senin kim olduğunu bilmek istiyordum. Tüm sırlarını."

Kalemimi bıraktım.

"Bir rüya günlüğünde bulabileceğinden çok daha büyük bir sır biliyorsun. Beni elimden bıçaklayabileceğini ve hiçbir şey hissetmeyeceğimi biliyorsun. Bu, ben uyurken olanlardan çok daha büyük bir bilgi dilimi."

"Doğru." Güldü. "Belki yakında seni yine o rüya günlüğüne yazarken görürüm, ha? Belki ben de bir tane tutmaya başlarım. Sabahları rüya hikayelerimizi paylaşabiliriz."

Gözlerindeki umut dolu parıltı çok lezzetliydi.

Ben de ona güldüm. "Beni tekrar rüya günlüğüme yazarken görmem beni tekrar elimden bıçaklanırken görmenden çok daha mutlu ederdi."

"Aynen," dedi ve pırıl pırıldı. Parlıyordu. Mutluydu. Çılgın dünya Atlantik'in ötesinde peşimizde olsa bile.

Yatağın başucundaki cep telefonlarını kontrol ettim. Şarjları vardı ve kullanıma hazırdılar.

Elaine'e kendiminkini uzattım ve o da ekranı kaydırarak Wi-Fi'yi kurdu. Yapmam gereken internette gezinmekten çok daha önemli şeyler vardı. Ayağa kalktım ve ilk telefon görüşmemi yaparken volta atmaya başladım.

Kelimeler dilimden dökülür dökülmez içimi rahatlatmıştı. "Ben Lucian Morelli."

Takdimim beklediğim saygının her zerresiyle karşılandı. Evet. Londra dünyası benim için hazır. Hazır ve bekliyordu.

Ulaştığım her kişi benimle görüşmek için can atıyordu. Yeraltı dünyasının en üst kademeleri ve onların üzerinde yükselen parlak işadamları haberlerimi ve ortaklık tekliflerimi duymak için sabırsızlanıyordu. Ya da en azından öyle görünüyorlardı.

İlk aramalarımın sonra cep telefonumu yere bıraktığımda Elaine bana bakıyordu. Kendi telefonu hâlâ elindeydi ve orada beni gülümseten sevimli bir oyun oynuyordu. Ama içinde coşkulu bir masumiyet parlıyordu.

"Kulağa iyi geçmiş gibi geliyor," diye yorum yaptı ve ben de başımı salladım.

"Çok iyi," diye onayladım. "Bugün birkaç saat sonra ilk toplantım var. Çok önemli bir toplantı."

Masumiyeti yerini gerginliğe bıraktı.

"Bugün birileriyle mi buluşacaksın? Bu insanlar... güvende mi?"

"Yakında öğreneceğim," dedim ona ve daha akıllıca bir seçim yapmaya başlamıştım bile

Bavulumdaki kıyafetler.

Gömleğimin düğmelerini iliklerken parmakları önünde dönüyordu, cep telefonunu unutmuştu.

"Kiminle buluşacaksın?" diye sordu.

"Devon Quentin ve ortakları, bir de birlikte çalıştığı bir iş ortağı var. George Ellis."

"Peki ne yapıyorlar?"

Özel dikim pantolonumu yukarı çektim.

"Çeşitli şeyler. Arkadaş ağları, tedarikçileri ve müşterileri var. Hem resmi hem de kötü niyetli."

Başını salladı, tartıyordu. "Burayı kurmamıza yardım edebilirler o zaman?"

Başımı salladım ve bavuldan bir kravat aldım. Derin, zengin bir bordo ipek. "Evet, burada iş kurmamıza kesinlikle yardımcı olabilirler. Kendi iş yatırımlarımdan ve ticaret anlaşmalarımdan bazılarını onlarla paylaşmaya ve ülkeler arası girişimleri tartışmaya hazırım. Bir sürü fikrim var."

"Ve bizi koruyabilirler mi?"

Gülümsedim. "Bizi kesinlikle koruyabilirler, tatlım. Bu toplantı zaten organize ettiğim birkaç toplantıdan biri. Fikirlerim meyve verirse, burada çok iyi bir konumda olabiliriz."

"Ya değilse?" diye sordu ve sesinde yine bir sinir titremesi vardı.

Orada olmak için her türlü hakları vardı. Daha az kibirli bir pislik olsaydım, benim de sinirlerim bozulabilirdi. Kurduğum bu bağlantılar zayıftı ve onlarla uzun süredir doğrudan iletişim kurmamıştım. Eğer tekliflerimi gerçekten dinlemek yerine babamla irtibat kurmayı ve konum bilgilerimi kullanmayı tercih ederlerse, o zaman kendi sonumu hazırlamış olurdum.

Sakin davranmaya çalışarak omuz silktim. "Eğer değilse, o zaman tekrar düşünürüz. Jason ve Penelope en kısa zamanda birlikte bahçecilik yapıyor olabilirler."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Çok hızlı bir şekilde yeniden düşünmeye başlamanız gerekiyordu yoksa Jason ve Penelope beyinleri havaya uçmadan önce malayı ellerine almayı bile başaramayacaklardı.

Hazırlanmayı bitirdim, takım elbise ceketimi giymeden önce otelin aynasında kendimi kontrol ettim. Saçlarımı düzgünce arkaya tararken kendime çok benziyordum.

Hayal kırıklığı içinde iç geçirdim ve kendimi kravatımı çıkarıp ceketimin cebine koymaya zorladım, gömleğimin yaka düğmelerini açarak daha rahat görünmemi sağladım. Tanrım, rahatlıktan nefret ederdim. Omurgamı gıcıklıyordu.

Güzel sevgilim ayaklarını yataktan salladı ve ben gitmeye hazırlanırken ayağa kalktı, parmakları hala önünde dönüyordu.

"Sizinle gelebilir miyim? Belki yardım edebilirim?" Tanrım, o kadar güzeldi ki.

Şüphesiz Elaine Constantine'in de bu tartışmalarda yanımda olması, duyduğum saygının bir başka ağırlığını oluşturacaktı ama bunu riske atmak istemedim. Her şeyin boka sarması durumunda onun yanımda olmasını riske atmak istemedim.

"Sen burada kal ve dinlen bebeğim. Odanın ve yeni hücrenin tadını çıkar."

İçini çekti. "Bu gerçekten tehlikeli bir toplantı, değil mi? Bu yüzden gelmemi istemiyorsun."

Yalan söylemedim. "Evet. Bu tehlikeli. Bu yüzden gelmeni istemiyorum."

Tekrar iç çekti. "Ama beni dünyadaki her şeyden koruyamazsın Lucian! Bu işe yaramaz!"

Ona doğru yaklaştım ve başparmağımla yanağını okşadım. "Belki yapamam," dedim ona. "Belki seni hayatın önümüze çıkardığı her şeyden koruyamam ama inan bana Elaine, denerken öleceğim."

Tartışmanın nafile olduğunu gördü ve bakışlarını benimkilerden ayırdı. Şok olmuştu. İçindeki o küçük kız hâlâ bunu, bu kadar sevebileceği gerçeğini içine sindirmeye çalışıyordu. Bunu yüzünün her yerinde görebiliyordum.

Onu ne kadar çok sevdiğimi anlamasını sağlamak hayatımın geri kalanında zevkle yapacağım bir görev olacaktı. Umarım hayatım tek bir öğleden sonradan daha uzun sürerdi. "Lütfen, lütfen olabildiğince güvende kal," dedi, çantamı almak için yanından geçerken elimi tutarak.

Çantayı almadan önce parmaklarını sıktım, yeni cep telefonumu da onunla birlikte aldım. "Bunu kesinlikle planlıyorum." Telefonu havaya kaldırdım. "En azından bana ulaşmak için buna sahipsin."

"Harika," dedi ve gözlerini devirdi. "O zaman babanın talimatıyla seni öldürmeden önce sana birkaç duygusal mesaj ve kalp emojişi gönderebilirim."

Alaycı küçük bebek. Zamanım bu kadar kısıtlı olmasaydı onu tokatlardım.

Ona bunu söylerken başımı öne eğdim.

"Daha sonra geri döneceğim zaman için hazırlıklı ol, küçük bebek. Küstahlığın için seni cezalandıracağım."

Gülümsemeyi başardı. "Sadece geleceğini umuyorum. Geri dönmen için dua ediyorum."

İçindeki korku gözlerinde parlıyordu, çok korkmuştu.

Bu bana bir ihtiyaç acısı verdi. Onu koruma, güven verme ve sevmeye ihtiyacı. Tüm bu kavramlar bana hâlâ yabancıydı ama çok şiddetliydi. Çok ham.

Ona öyle sıkı sarıldım ki neredeyse kollarımda ezecektim.

Gömleğime karşı çok sık bir şekilde nefes aldı, güzel bir bebek beni sıkıca geri tuttu. "Lütfen bana geri dön," diye fısıldadı.

"Sana geri dönmek için her şeyimi vereceğim," dedim ona.

Geri dönemezsem ne yapması gerektiğine dair büyük bir liste hazırlamak istemiyordum. Sahte kimlikleri, nakit kartlarını ve kaçması gerekirse bavulumda kesinlikle erişebileceği paraları gözden geçirecek kadar planlarımın potansiyel ölümcüllüğü üzerinde durmak istemiyordum, sadece hayatta kalmanın bir yolunu bulacağına güveniyordum.

Onu yavaşça ve sertçe öptüm, sanki cennetimmiş gibi ağzının tadını çıkardım. "Seni seviyorum," dedim ona ve sonra uzaklaştım.

Otel kapısını arkamdan kapatıp otelin sahanlığına çıkarken nefes aldım. Lobiye inerken omuzlarım sağlam ve çenem yüksekti, Morelli duruşumu büyük ve doğru tutuyordum.

Resepsiyondan bana bir taksi çağırmasını istedim ve onlar da çağırdı. Ön girişin önünde durana kadar beş dakikadan fazla beklemedim.

"Canary Wharf," dedim şoföre ve adresi uzattım.

"Elbette, dostum," dedi ve aksanında bir cockney twang vardı.

Radyoyu açmış, şehrin bir ucundan diğer ucuna ilerlerken direksiyonu kalitesiz pop ritimleriyle tıkırdatıyordu. Saati kontrol ediyordum ve hâlâ vaktinde gidiyorduk ama midemin derinliklerinde bir parça -sadece bir parça- sinir kıpırdanıyordu. Onlardan hoşlanmamıştım. Sinir, hayatıma ait bir şey değildi.

Taksi varış noktamıza gelmeden önce kravatı cebimden çıkarmış ve bağlamıştım bile. Venley Finans. Bunun başka kazançlı saçmalıklar dünyası için bir paravan olduğunu biliyordum ve şoföre ödeme yapıp içeri adımımı attığımda kurumsal parıltıya tamamen hazırdım.

Elbette beni karşılayan kurumsal bir parıltıydı. Ortasında gülünç derecede süslü bir su özelliği bulunan geniş bir lobi, varlığıyla övünecek kadar parlak bir şekilde aydınlatılmıştı.

Resepsiyondaki adama, "Devon Quentin'i görmeye geldim," dedim.

Yüzümde hâlâ o lanet gözlükler vardı ve takım elbisemin içinde bile kim olduğumu anlamadı.

"Bay Morton?" diye sordu, ben de Quentin'in onlara verdiği saçma sapan kimliğe tutunarak başımı salladım. "Kendisi on beşinci katta. Toplantı odası yedi."

Ona teşekkür bile etmedim, sadece elimi kaldırdım ve yoluma devam ettim.

Asansör de binanın geri kalanı gibi camdan ve gösterişliydi. On beşinci kata vardığımda ve toplantı odası yediye doğru ilerlerken etrafımdaki sesler şık ve İngilizdi.

Gözlüklerimi çıkardım ve toplantı odasının kapısına bir kez vurup içeri girdim, masanın diğer tarafındaki figürler beni selamlamak için ayağa kalkarken Lucian Morelli'ye tam anlamıyla geri dönmüştüm.

Devon Quentin, George Ellis ve tanımadığım birkaç kişi.

Onlar beni tanıdı.

İlk konuşan Devon oldu, masaya oturmamı işaret etmeden önce bana el sıkışmayı teklif etti, ben de kabul ettim.

"Lucian Morelli," dedi. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk."

E v r a k çantamı masanın üzerine koyup tıklayarak açarken sııttım.

Evet. Benimle tanıştıklarına memnun oldular. Bunu yüzlerinden okuyabiliyordum, ticaret anlaşmalarına ve iş birliklerine açlardı. "Hadi işimize bakalım," dedim.

On Dokuzuncu Bölüm

Elaine

Lucian'ın bana dönmesini beklerken **hissettiğim** korkunç korkuya alışmış olmam gerekirdi ama yine de beni şaşkına çevirdi. Endişeli bir şekilde volta atıyor, düşünüyor, yeni cep telefonuma bakıyor ve ondan bir şey, *herhangi bir* şey gelmesini umuyordum.

Buluşacağı insanlar hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ondan ne isteyecekleri, toplantının nereye varacağı ya da onu babasına çoktan satıp satmadıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece umut edebilir ve dua edebilirdim.

Televizyonu açtım ve İngiliz haberleri ABD'den oldukça farklıydı. Hikayeler politika, futbol ve Ulusal Sağlık Hizmetleri hakkındaydı. Benim kaçırılmam sadece kısa bir kesitti, insanlar soruşturmanın nasıl devam ettiğinden bahsediyordu. Dram, ama hiçbir şekilde alışık olduğum dram değildi. Burası çok daha sessizdi.

Ne yazık ki kalbim Lucian'ın kapıdan geri dönmesini umutsuzca beklerken hiç de sessiz değildi.

Sanırım bu yüzden düşünülemez olanı yaptım ve saat 5'te Tristan'ın numarasını aradım.

Bir mantra gibi ezbere biliyordum. Ergenlik çağımda evden kaçtığımda kendi istismar dünyasında tanıştığımdan beri en iyi arkadaşımdı ve bu tür bir bağ sonsuza dek kalbinize kazınır... telefon numaralarıyla birlikte, öyle görünüyor. Hattının çaldığını duyduğumda kendime hak veriyordum.

"Alo?"

Sesi beni öyle rahatlattı ki nefes almak zorunda kaldım.

"Tristan!"

"Elaine?! Sadece... Tanrım! Elaine!"

Sesindeki rahatlamamanın benimkiyle eşleştiğini duymak kesinlikle harikaydı.

O anlatmaya devam ettikçe kendimi yeniden çocuk gibi hissettim.

"Aman Tanrım, Elaine! Öldüğünü sanmıştım! Neredesin?! Ne yapıyorsun lan sen?!"

İşte o zaman ona söyledim.

İşte o zaman yeni bir volta atmaya başladım, derin bir iç çektim ve arkadaşça ona her şeyi anlattım.

Ona Güç Kardeşleri'nin benim için nasıl geldiklerini ve beni yok etmeleri için gün saydığımı anlattım. Ona Lucian Morelli'yle aramızdaki ilişkinin ne kadar çılgınca olduğunu ve benden o kadar nefret ettiği için Güç Kardeşleri'nden önce onun beni yok etmesini umduğumu anlattım.

Ama benden nefret etmemişti. Edemezdi. Tıpkı benim ondan nefret edemeyeceğim gibi.

Tristan'a, Lucian evime gelip onunla birlikte gitmem için bana şantaj yaptığında kendi hayatıma nasıl son vermek üzere olduğumu anlattım ama işler öyle gelişmemişti. Bishop's Landing'de kalmamı sağlamak için şantajdan başka her şeye dönüşmüştü.

Tristan ona tüm bu çılgın hikayeyi anlatırken beni dinledi.

Sonunda büyük kısmını bitirdiğimde, sesini tekrar duymaya ihtiyaç duyarak yanıt vermesi için onu dürttüm.

"Peki, bu mantıklı mı? Anladınız mı?"

Kocaman bir iç çekme sırası ondaydı. "Cidden, Lainey, hâlâ hayatta olduğun için o kadar mutluyum ki artık kiminle olduğun umurumda bile değil." "Bunu mu demek istiyorsun?" Ona sordum. "Benimle birlikte olman gerçekten umurunda değil.

Lucian Morelli ile kaçmak mı?"

"Hayır," dedi. "Sadece hayatta kal, olur mu? Burada işler çığırından çıktı. İnsanlar sorular soruyor. İnsanlar seni arıyor. Lucian Morelli'nin neden New York'ta senin peşinde olduğunu bilmek istiyorlar." Durakladı. "Şimdi onun yaptığını söylüyorlar, biliyor musun? Seni kaçırıp öldürdüğünü ve bunun için kaçtığını düşünüyorlar."

Gülümsememi engelleyemedim. "Evet, ama yapmadı."

Tekrar iç çekti. "Evet, o bok parçasına ne kadar aşık olduğunu duyabiliyorum. Ona aşık olacağını çok iyi biliyordum. Bana Tinsley'nin balosunda seni yakaladığını söylediğin andan itibaren, o piç için çıldıracağını biliyordum."

Bu konuda yanılmadı.

Cep telefonum, gelmeyi bekleyen bir aramayla biplelediğinde neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Arayanın o olduğunu anladığımda parmaklarım titremeye başladı. Lucian. Başka biri olamazdı.

"Gitmem gerek," dedim Tristan'a. "Yine de irtibatta olacağım."

"Sakın buraya geri gelme!" dedi bana. "Constantineler ve Morelliler bir savaş başlatmak üzereler ve seni ortadan kaldıracaklar. Her iki aile de seni ortadan kaldıracak. Her iki taraftan da bana sorular soran insanlar var."

Bir yığın yeni vedalaşma cümlesi kurdum ve Lucian'dan gelen telefonu soluk soluğa açtım.

"Her şey yolunda," dedi. "Dönüş yolundayım. Eşyalarımızı toplayıp gitmeye hazırlanalım."

Çabuk ol."

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordum. "Nereye gitmeye hazırsın?!"

"Bekle ve gör," diye cevap verdi ve sesinde karanlık bir alay vardı. Korkudan çok başka türden bir ürperti verdi bana.

Bununla birlikte telefonu kapattı ve beni asılı bıraktı.

Geri dönmekte olduğunu duymak beni o kadar rahatlattı ki yatağa düştüm ve hâlâ şok içinde ekrana bakıyordum. Kendimi toparlamak için bir dakika izin verdim.

Hepsi iyi.

Yaşıyordu. Yaşıyordu ve iyiydi. Hayatta ve güvende. Bunun için şükürler olsun.

Eşyalarımızı toplayıp gitmeye hazırlanalım. Çabuk.

Yeterince basit bir talimat.

Dikkat kesildim ve her şeyi bavullara geri koymak için odanın etrafını kolaçan ettim. Tuvalet malzemeleri, yıkanması gereken birkaç berbat kıyafet... saklamaya değer neredeyse hiçbir şey yoktu. Aynı anda onun eşyalarına da baktım ama onun bavulları benimkilerden çok daha iyi düzenlenmişti. Doğası gereği çok daha düzenliydi.

Yirmi dakika sonra kapıdan içeri girdi ve neredeyse onu deviriyordum, kendimi ona o kadar sert fırlattım ki.

Benden gelen bir başka feryattı, odanın içinde yankılanan bir ünlemdi.

"Lucian!"

Kollarımı bir anda göğsüne dolamıştım, yüz ifadesini kontrol etmek için yeterince geriye çekildim. Sert. Onaylamayan. Tekrar Lucian Morelli olmuştu.

Beni yere bıraktı. "Hepimiz toparlandık mı ve gitmeye hazır mıyız?"

Başımı salladım ve yatağın yanındaki valizleri işaret ettim, canavarının karanlık bakışları altında kendimi gergin bir oyuncak bebek gibi hissediyordum. "Evet, gitmeye hazırız."

"Güzel, çünkü dışarıda bekleyen bir limuzinimiz var." "Limuzin mi?"

Başını salladı ve pencereyi işaret etti. Koşarak gidip aşağıdaki caddeye baktım ve işte oradaydı. Şık siyah bir limuzin park etmiş bekliyordu.

Bariz soruyu sordum. "Nereye gidiyoruz?"

Bavulları toplamaya başlamıştı bile, gözlerimle karşılaştığında hâlâ gülümsüyordu. "Henley on Thames'e. Londra'nın eteklerinde bir kasaba."

Henley on Thames kulağa harika geliyordu. Lucian Morelli'yle herhangi bir yere gitme fikrinin bende yarattığı heyecanı hissedebiliyordum ama bu çok yoğundu, çünkü bu heyecanı onda da hissedebiliyordum.

Ona milyonlarca soru sormak istedim ama bana fırsat vermedi. Hazırlanmakla meşguldü, bavulları gitmeye hazır hale getirmeden önce sıkıca bağlandıklarını kontrol ediyordu.

"Haydi," dedi. "Bu bok çukurunda ne kadar az zaman geçirirsek o kadar iyi. Ben bu işten gerçekten bıktım." Sesi kendisiyle doluydu. Taptığım Lucian Morelli ile.

Kendi hurda bavulumu aldım ve kapıda ona katıldım. "Hazır mısınız?" diye tekrar sordu ve ben de başımı salladım.

"Evet, hazırım."

"Güzel," dedi ve ben otelin sahanlığına doğru adım atarken kapıyı açık tuttu.

Yanında koşturarak aşağıya indim. Çıkış yapmaya zahmet etmedi. Ana girişe doğru yürürken resepsiyona bile bakmadı, sadece onun gibi gururlu, uzun boylu ve gideceği yere ulaşma göreviyle ilerledi.

Evet, ön kapının hemen dışındaydı. Limuzin. Gerçekten geride bıraktığımı düşündüğüm bir dünyaya giriş pasaportu gibiydi.

"Elveda sahte kimlikler," diye homurdandı Lucian ve ben de onu takip ederek akşam soğuşuna çıktım.

Şoför takım elbiseliydi ve limuzinin kapılarını bizim için açarken küçük bir selam verdi. Ben içeri girdim ve Lucian da beni takip etti.

Şoför bavullarımızı bagaja yüklerken arka koltuğa geçip kolunu omzuma doladı.

"İşte başlıyoruz," dedi. "Yepyeni hayatımızın başlangıcına merhaba deyin."

Uzaklaştığımızda şaşkınlık içindeydim, hâlâ etrafımdaki değişimin hızını içime çekmeye çalışıyordum. Gözden kaybolana kadar otele bakabildiğim kadar uzun süre baktım, onu geride bırakırken ona garip bir bağlılık hissettim.

"O zaman konuş benimle," dedim ona. "Durup dururken bir limuzinle nereye gidiyoruz? Nerede bu yeni hayat?"

Koltuğunda arkasına yaslandı, hâlâ sırtıyordu. "Ait olduğumuz yere gidiyoruz, Elaine. Henley on Thames'deki muhteşem bir malikaneye."

Bir malikanede olma düşüncesi bile tuhaftı. Ayağımı döşeme tahtasından kaldırıp ona hırpalanmış bir spor ayakkabı gösterirken yüksek sesle güldüm. "Böyle görünerek bir malikaneye ait olduğumdan emin değilim."

"Henüz değil," dedi. "Ama olacak. Sizi temin ederim Bayan Constantine, olacaksınız. Size ait olduğunuz gardırobu aldığımızda oraya çok iyi uyum sağlayacaksınız."

Elimi tuttu ve kalçasına doğru çekti, konuşmaya devam ederken sıkıca tuttu.

"Quentin ve Ellis ile ilk görüşmem son derece iyi geçti. Tartışacak pek çok fırsatımız var. Hem de çok."

"Bu harika," dedim. "Yani burada güvende olacak mıyız? Gerçekten yurtdışında yaşayan Lucian ve Elaine mi olacağız? Sence yeterince uzak olacak mı?"

"Evet, gerçekten de yurtdışında yaşayan Lucian ve Elaine olacağız. Şimdilik Lucian ve Elaine olarak Henley on Thames'in eteklerindeki Quentin Malikanesi'nde, çok prestijli iş ortaklarımız Devon ve sevgili eşi Francesca ile birlikte yaşayacağız."

Neredeyse hiç arkadaşı olmadığını bilmeme rağmen, sanki bu insanlar bizim en iyi arkadaşlarımızmış gibi konuşuyordu. Aklımı okudu.

"Sizinle iş yapmak isteyen insanlar için arkadaşlığın ne kadar çekici olabileceği şaşırtıcı," dedi. "İnan bana tatlım, Devon Quentin kesinlikle bizim arkadaşımız olmak istiyor. Bütün bir kanadı bizim kalışımıza ayırdı."

Devon Quentin'i ya da karısı Francesca'yı hiç duymamıştım ama Lucian'ın ses tonundan çok önemli insanlar olduklarını anlayabiliyordum. Üzerimde berbat kıyafetler ve yüzümde tek bir makyaj kırıntısıyla onlarla buluşma düşüncesi tuhaf bir şekilde utanç vericiydi.

"Onunla bir anlaşma mı yaptın?" Ben zorladım. "İttifak mı kurmak istiyor?"

"Evet, gerçekten de bir ittifak kurmak istiyor. Çok çekici bulduğu pek çok varlığım ve derneğim var. Bunlar onunkilerle çok iyi ortaklıklar kurabilir." Durakladı. "Ve diğer bağlantılarının bazı varlıklarıyla da çok iyi. Dediğim gibi, konuşacak çok şeyimiz var."

Çok açık bir soru sordum. "O zaman babanızın mal varlığı ve dernekleri yerine sizinkilerle daha iyi ortaklık kurmalılar, öyle mi?"

"Güzel olan da bu Elaine," dedi bana. "Babam yıllardır Morelli imparatorluğunu yönetmiyor, gerçekten yönetmiyor. İnsanlar benimle uğraşüyor, benim istediğim gibi şarkı söylüyor, benim istediğim dansı yapıyorlar. İngiliz topraklarına adım atmak ve yeni bir imparatorluğun kontrolünü ele geçirmek o kadar da zor bir iş değil. Bunu uçaktan indiğimiz anda fark etmeliydim."

Başım hâlâ dönüyordu, Lucian Morelli'nin Londra'ya gerçekten damgasını vurması ve insanların onu dinlemesi dışında ne halt edeceğimi tam olarak bilmiyordum. Bir İngiliz malikânesine gidiyorduk, kulağa lüks gelen bazı VIP'lerle birlikte, sadece onların olabileceğini tahmin ettiğim bir limuzinin arkasında oturuyorduk.

Koltuğumda arkama yaslanıp zihnimin yavaşlamasına izin verdim, çünkü bunu yapmanın garip bir şekilde rahatlatıcı bir yanı vardı - Lucian'ın önderliğinde dünyanın etrafımda dönmesine izin vermek. Seyahat etmekten yorulmuştum. Kaos yüzünden hâlâ bitkin düşmüştüm.

Ona daha da sokuldum ve başka bir şey söylemedi, sadece başımı omzuna yasladığımda elimi tutmaya devam etti. Şehir etrafımızdan uzaklaşırken, gece yavaş yavaş alacakaranlığa doğru kararırken, açık otoyolun gürültüsünün tadını çıkardım. Limuzin ana yoldan çıkıp geniş bir araba yoluna girmeden önce bir saatten fazla yol almıştık.

Vay canına, evet, etkileyiciydi.

Araba yolunun her iki yanında mükemmel şekilde yontulmuş ağaçlar sıralanıyordu ve ileride bizi bekleyen fon, pencere ışıklarının parıltısından kaynaklanan mükemmel bir altın ışıltıydı.

Burada yaşıyan insanlar kesinlikle ama kesinlikle zengindi.

Limuzin bir fiskiyenin etrafından dönerek ana malikânenin girişinin hemen önünde durdu. Şoför kapıyı açtığında Lucian arka koltuktan inmeme yardım etti ve ben de etrafıma bakınıp malikânenin büyüklüğünü hayranlıkla seyrettim. Kesinlikle kanatları vardı.

Ön merdivenlerin başına bir adam geldi ve bizi içeri buyur etti. Koridor krem renginde ve büyüktü, iki yanında kıvrılan merdivenler vardı. Vay canına, burada bu kadar az giyinmiş olduğum için kendimi her zamankinden daha mahcup hissettim. Malikânenin temizlik personeli bu kıyafetle benden çok daha şık giyinmiş olurdu.

"Bay Quentin birazdan sizinle olacak," dedi uşak ve Lucian başını eğerek onayladı.

Parmaklarım oynuyordu ama onları durduramıyordum. Ev sahibimizin bizi karşılamaya gelmesini beklerken kendimi Elaine Constantine gibi hissediyordum.

Çok fazla beklememiz gerekmedi.

"Lucian!" diye bağırdı adam, son derece lüks bir İngiliz aksanıyla ve yüzünde zengin çocuğu gülümsemesiyle koridorda hızla ilerleyip bizi karşıladı ve Lucian'ın elini bir iş adamı edasıyla sıktı. "Bizimle kalmanıza çok sevindim."

Utangaç hissediyordum. Aptal, küçük bir kız gibi.

Adam uzun boylu ve iriydi, en az kırklı yaşların sonundaydı. Saçları koyu renkti, sakalları iyi kesilmişti ve tüvit giymişti.

"Bu Elaine," dedi Lucian adama, beni tanıştıtırırken. "Elaine, bebeğim, bu da Devon."

"Merhaba Devon," dedim, sesimin olması gerektiği kadar havalı olduğundan emin olarak. "Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz."

Tam o sırada bir dizi ayak sesi daha geldi ve Devon adındaki adam gururlu bir ifadeyle dikkatimizi arkasına çekti. "Lucian, Elaine, bu benim karım Francesca. Francesca, bunlar Lucian ve Elaine."

Vay canına, Francesca bir resimdi. Büyüleyiciydi. Kesinlikle büyüleyici. Kızıl saçları çok güzel kıvrılmıştı. Kırmızı dudakları ve buna uygun kırmızı bir elbisesi vardı, gülümsemesi mükemmel yüzünü aydınlatacak şekilde mükemmeldi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi ve elimi tuttu.

Parlak bir şekilde sırtıyordum, o anda gülümseyen başka bir kadın gördüğüm için inanılmaz derecede rahatlamıştım. "Ben de tanıştığımıza memnun oldum" dedim ve bizi evlerine buyur etmelerine izin verdim.

En azından şimdilik güvendeydik.

Yirminci Bölüm

Lucian

Tanışma faslından sonra, birkaç günlük çılgınlığımızın ardından yorgunluktan bitap düşmüş bir halde süitimize götürüldük. Tüm kanat bize aitti, karakterlerimize çok daha uygun bir ortamdı. Yine de Quentin'ler bizi yalnız bırakırken Elaine gözlerini dört açmış, sanki aniden cennete gelmişiz gibi zengin çevremize bakıyordu.

"Vay canına, Lucian," dedi, "sadece vay canına!"

"Çok şükür," dedim, çoktan teslim edilmiş olan zavallı bavullara şöyle bir göz atarak.

O berbat kıyafet koleksiyonuna daha fazla dalmaya hiç niyetim yoktu ama Elaine'in bir gün bile daha onun ekonomik kıyafetleriyle idare etmesine hiç niyetim yoktu. Zaten bu konuda ayarlamalar yapıyordum.

Elaine'i banyoyu kontrol ederken takip ettim, köşedeki jakuzili küvetin zenginliği karşısında zevkle sırtıyordu. Banyonun kendisi bir gece önce kaldığımız boktan otel odasından daha büyüktü.

"Bunlardan birine çok ihtiyacım vardı," dedi kollarını başının üzerine uzatarak. "Uzun bir banyo yapmak için yanıp tutuşuyorum."

Suyu açtım ve o da gülümsedi.

"Şu haline bak Romeo," diye güldü. "Prensesin için banyo yapmanı beklemiyordum."

"Senin için bundan çok daha fazlasını yapacağım," dedim ona ve bunda da ciddiydim.

Başına gelecekler hakkında hiçbir fikri yoktu. Sürprizi bin külçe altına bedel olacaktı.

Kıyafetlerini çıkarır çıkarmaz soyundu ve cildindeki kesik hala ham olsa da bana ne kadar mükemmel bir bebek olduğunu bir kez daha hatırlattı. Bu onu sadece daha ilahi yapıyordu. Ne kadar savunmasız olduğunu ve ne pahasına olursa olsun onu korumamın ne kadar önemli olduğunu acı verici bir şekilde hatırlattı.

Çok lezzetliydi, onu gördüğümde ağzım sulandı. Üzerindeki ısırik izlerimle daha da karşı konulmaz görünüyordu.

Lüks banyo köpüğünden biraz ekledik ve baloncuklar davetkâr bir şekilde yükseldi. Suyun akması bittiğinde onun yanında çırılçıplaktım ve kendini suya bırakırken onunla birlikte gülümsüyordum.

"Vay canına," dedi tekrar ve kendini baloncukların içine bıraktı.

Hemen arkasından içeri girdim ve kendimi aşağı indirdim ve sonra onu sertçe öptüm. Derinden.

Dilim ağzını işgal ederken sabunlu elleri havadaydı ve yüzümü tutuyordu. Bu bizdik. Bu her zaman biz olacaktık.

Öpücükler arasında fiskyeleri çalıştırdım ve birbirimizle oynarken yorgun bedenimize masaj yaparak gücün arasına girdik. O da benim için benim onun için olduğum kadar çaresizdi.

Onu yan çevirdiğimde ve bacağını benimkinin üzerine kaldırdığımda bunu beklemiyordu. Onu fiskyelere doğru ittiğimde, tatlı küçük amını akıntıya karşı konumlandığımda bunu daha da az bekliyordu.

Aminin dudaklarını aralayıp o hassas küçük çıkıntıyı suya maruz bıraktığımda nefesi kesildi ve kıvrandı.

Benim kirli küçük bebeğim bir inilti çıkardı ve sert horozuma karşı geri bastırdı. "Becer beni," dedi ve sesinde öyle bir ihtiyaç vardı ki. "Lütfen, Lucian. Lütfen sik beni."

Onu şaşırtmayı ne çok severdim.

Göt deliğine bastırdım, içine zorla girmeden önce ona sadece bir anlık farkındalık verdim. Kabul etmeden önce inlemesine neden olan üç itme.

Kalçalarının sallanması mükemmellikti. Bana doğru geriye, klitorisinin üzerindeki jete doğru ileriye, hisler dışında her şeye kendini kaptırana kadar tekrar tekrar.

Azgın kızım benim için yüksek sesle boşaldı. Dalgaları sürerken etrafımıza su sıçradı, o kadar hassaslaşana kadar geldi ki dalgalardan uzaklaşmak zorunda kaldı.

Yine de sikimden uzaklaşmadı. Kendini yeniden konumlandıran oydu, böylece sırtı bana dönük olarak üstümde oturuyordu.

göğsüne. Kıç yanaklarını genişçe açan ve içine alırken inleyen oydu. İtişlerimi yönlendiren, onları iyi bir kız gibi yiyen oydu.

Dişlerimi güzel çıplak omzuna batırdığımda bir inilti çıkardı ve işaretimi tam üzerine emerken aldı.

"Tanrım... lütfen... daha fazla..." diye inledi ve daha fazlasını aldı. Döllerimi kışına boşalttığımda omuzları yara bere içindeydi ve yepyeni bir şekilde bitkin düşmüştü, sonunda sabunlamayı bitirip kendimizi oradan çıkardığımızda hayatla parlıyordu.

Kendimi bir havluya sarmadan önce onu bir havluya sardım ve ıslak saçlarının güzel sarı yılanlara dönüşerek parıldamasına izin verdi.

Ona bakmaktan asla bıkmazdım. Zamanın geri kalanında ona bakıyor olabilirdim ve o yine de beni denize çağıran bir siren gibi tuzağa düşürürdü.

Yatak odamızın kapısı çalındığında hâlâ havluların içindeydik. Havlu hala kalçamdayken kapıyı açtım ve elinde bir tepsi yemekle gelenin Quentin'lerin hizmetçilerinden biri olduğunu görünce sevindim.

Biftek. İhale ve zengin ve tam olarak ihtiyaç duyulan şey.

Elaine yatağın üzerinde, hala havlusunun içinde, biraz maden suyu içmeden ve elini yeni şişmiş küçük karnına koymadan önce tüm yemeği yiyecek kadar aç bir şekilde onunkini yalayıp yuttu.

Yatakta birbirimize sokulduk, etle tırnak gibiydik. Yanımda narin bir yaratık gibi uyudu, sabah uyandığımızda pencerelerden parlayan güneş ışıyla uyanana kadar neredeyse hiç hareket etmedi.

Saatın kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bağlılıklarımı daha fazla şekillendirmenin ve yeni ortaklıkları sağlamlaştırmanın zamanının geldiğini biliyordum.

Kendimi yıkayıp güne hazırlarken Elaine hâlâ yarı uykundaydı. Ben kravatımı bağlarken yatakta doğrulup oturdu, saçları bir hale gibi göz alıcı bir dağınıklıktaydı.

"Seninle gelebilir miyim?" diye sordu ama başımı salladım.

"Hayır, bebeğim. Yeni çevrenin ve Francesca ile geçirdiğin zamanın tadını çıkar. O seni almaya gelmeden önce kahvaltını üst kata göndermelerini sağlayacağım."

Yine şaşırmış görünüyordu. Şaşırmış ve mutlu. "Günü Francesca ile mi geçireceğim?"

"Evet," dedim ona. "Senin zamanın için bir sürü planı var."

Bunları daha sonra dinlemek için sabırsızlanıyordum ama onunla paylaşmayacaktım. Francesca ona anlattığında şaşkınlığının taze kalmasını istedim.

tam olarak onun için ne olacağını.

Ayrılmadan önce bebeğimi öptüm, beni tekrar yorganın altına çekmeden önce kendimi onun kollarından kurtarmak zorunda kaldım.

"Sonra görüşürüz tatlım," dedim ona ve yine, başımızın üzerinde hiçbir korku olmadan böylesine kolay ve yeni bir dünyada olmak çok doğal geldi.

"Sonra görüşürüz yakışıklı," dedi ve beni gülümseyerek uğurladı.

Onu daha sonra gördüğümde gülümseyeceği kesindi.

Alt kattaki oturma odasında ona katıldığımda Devon Quentin çoktan giyinmiş ve hazırды. Ayağa kalktı ve bir gün öncesine göre çok daha sert ve hevesli bir şekilde elimi sıktı.

"Francesca, Elaine'in kahvaltısını ona gönderecek," diye onayladı ve ben de ona sııttım.

"Tam bir İngiliz kahvaltısı, umarım."

O da gülümsedi. "Elbette Lucian. Kesinlikle tam bir İngiliz yemeğı. İsteğiniz üzerine siyah puding hariç."

"Teşekkür ederim," dedim. "Ona iyi bakılacağı için çok minnettarım."

"Bunun için endişelenme. Francesca kesinlikle onunla ilgilenecek. İkinizin de burada olması benim için bir onur. Lafı açılmışken," diye ekledi. "Siz de kahvaltı ister misiniz?"

Hayır, yapmazdım. Teşekkür ederek başımı salladım. "İlgilenmem gereken daha önemli şeyler var," dedim ona. "Sonuçlandırmamız gereken bir sürü planımız var."

"Elbette," dedi ve salona doğru yürürken sırtımı sıvazladı. "Başlamamız için hazırım."

Girişten dışarı adım attığımızda limuzin çoktan dışarıda bekliyordu. Prensesimin dinlendiğini bildiğim kanada baktım ve doğamıza bu kadar sadık kalmak için ilkel çağrıma güvendiğim için bir kez daha rahatlardım.

Quentin ve ben limuzinin arkasındaki koltuklarımıza oturduk ve malikânedenden ayrıldığımız anda görüşmelerimiz başladı.

Tekliflerimde çok kararlıydım ve o da bunları kabul etmeye çok hevesliydi. İlaç araştırmalarından Atlantik ötesi sigorta anlaşmalarına, yeraltı silah anlaşmalarına kadar her konuda ortaklıklar. Birkaç yıldır içimde gerçek anlamda hissetmediğim bir dürtü ve heyecan vardı. Hayat

Morelli Holdings zorlu ve ilginç bir şirketti ama bu şekilde değil. Yepyeni bir bağlantı ağıyla yepyeni bir fırsat girişimi oluşturmak gibi değil.

Canary Wharf'ta durduk ve limuzin bizi Quentin'in merkezine bıraktı. İçeri girdim, onunla omuz omuza, en iyi halimle gururlu ve kibirliydim.

Quentin'in önerdiği iş ortaklarıyla yaptığımız yoğun bir sabah sohbetinin ardından bazı anlaşmalar için el sıkıştık ve diğer iş ortaklarından bazıları odadan ayrıldı. Sonra Quentin ve ben yine baş başa kaldık ve yüzlerimizde saygılı bir gülümsemeyle masanın karşısında oturduk. O etkilenmişti. Bunu görebiliyordum.

Merakla yaklaşan o oldu.

"Peki, bize teklif ettikleriniz konusunda bu kadar açık sözlü olduğunuza göre," dedi. "Karşılığında ne istiyorsunuz? Aradığınız bazı şeyler olmalı, bunları sağlayarak size minnettarlığımı gösterebilirim."

Ben bunu tartarken yüzümdeki ifade soğuktu ama o hevesliydi, ona sunduğum tekliflerden çok etkilendiği belliydi.

Evet, tedarik ederek minnettarlığını gösterebileceği bazı şeyler vardı. İki tane.

Kartlarımı masanın üzerine koymaya karar verdim. "Özellikle birkaç şey istiyorum," dedim. "Tartışmalı olabilecek bazı şeyler."

"Her şeyi yaparım," dedi ve sırtarak ellerini havaya kaldırdı. "Tartışma benim göbek adımdır."

Bu sözleri söylerken bile içim ihtiyaçla kaynıyordu. "Lord Eddington ve Baron Rawlings'i istiyorum," dedim ona. "Ve bana şahsen teslim edilmelerini istiyorum, böylece onları kendim öldürebilirim."

Bölüm Yirmi Bir

Elaine

Yatak odasının kapısı çalındığında hâlâ rahat yatağımın ve kahvaltıdan kalma tok karnımın tadını çıkarıyordum. Daha önceki gergin vuruşlardan farklı bir vuruştı bu, kendinden emindi ve gerçek bir zıplama vardı. Açmak için yöneldiğimde sinirlerim boğazıma kadar yükseldi, sahanlıkta Francesca Quentin'in olması gerektiğini çok iyi biliyordum.

Evet, geldi. Beni gülümseyerek karşılayan Francesca Quentin'di ve bir gece önce olduğu gibi ışıltılı görünüyordu.

Dizlerine kadar inen, gözlerinin yeşilini ortaya çıkaran turkuaz yeşili bir elbise giydiği belliydi. Dudakları kızıldı ve alev rengi saçlarıyla tam bir uyum içindeydi.

Kadın cazibe kokuyordu. Ne yazık ki ben yapmadım.

Üzerimde Jemma'nın ucuz tişörtlerinden biri vardı ve solmuş bir kot pantolon giymiştim. Ona kıyasla kendimi berbat hissediyordum ama o beni görmenin heyecanı ile ellerini birbirine çırparken hiç de öyle hissetmememi sağladı. "Seni ağırlamak ne büyük bir zevk! Marissa Frank gelene kadar sabırsızlanıyorum. Sadece birkaç dakika sonra koleksiyonuyla birlikte, silahlı ve gitmeye hazır bir şekilde geliyor olacak."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu yüzümden anlaşılıyor olmalıydı. Tekrar konuşurken başını eğdi.

"Lucian sana söylemedi mi? Bugün hem stilistim hem de makyaj sanatçım gelip sana istediğin her şeyi yapacaklar. Bavuluna eklemeler yapılması gerektiğini söyledi."

Hayır, Lucian bana söylememişti. Hiçbir şeyden bahsetmemişti ve benim mutluluğumun onun için ne kadar önemli olduğunu fark etmek beni yeniden etkiledi.

Onu. Beni her şekilde, her fırsatta şımartıyordu.

"Çok eğlenceli olacak!" Francesca haykırdı ve ben de ona sırtıtarak karşılık verirken içimden dökülmek üzere olan yeni bir mutluluk gözyaşını daha saklamak zorunda kaldım.

"Teşekkür ederim, gerçekten minnettarım."

Bir elini salladı. "Şükredecek bir şey yok. İki kız birlikte, eğleniyorlar. Seninki kadar benim de günümü güzelleştiriyor."

Yanımda götürecek hiçbir şeyim yoktu, bu yüzden bakma zahmetine bile girmedim, sadece onunla birlikte sahanlığa çıktım ve yolu göstermesine izin verdim.

Merdivenlerden inerken bana Marissa Frank'in ne kadar harika bir stilist olduğunu ve güzellik uzmanının da aynı şekilde ne kadar mükemmel olduğunu anlatıyordu. Beni ana oturma odasına götürdü ve Marissa'nın kendisi için tedarik ettiği inanılmaz kıyafetlerden bazılarını ve bugün ayrıldığında gardırobumun ne kadar harika olacağını anlattı.

"Prosecco mu kahve mi?" diye sordu gülerek, hizmetçiyi içeri çağırırken.

"Kahve lütfen, sade olsun" dedim, omuz silkti ve kendine bir prosecco sipariş etti.

Eşleşmek için bir prosecco sipariş etmemek garip bir durumdu, ama bir tane istemedim. Tekrar içmek için bir isteğim yoktu. Bitmişti. Solmuştu. Bitmişti.

İstediğim tek şey, talep üzerine gelen ve bandajlarımın arasından göğüs kafesimi kontrol eden doktordu. Francesca başıyla onaylayıp bana bir antibiyotik iğnesi yaptığında hiçbir şey olmamış gibi davrandı ve olduğunda çok korkutucu olmasına rağmen *önemli bir* şey değilmiş gibi geçiştirdi.

Buraya gerçekten uyum sağlamıştım, rahattım ve Lucian da öyleydi.

Bir kez olsun bunun bizim için gerçekten işe yarayabileceğini hissettim. Belki, sadece belki, bu uzun vadede hayatta kalabilirdik.

Hizmetçi içkilerimizi henüz getirmişti ki oturma odasının kapısından bir *merhaba sesi* duydum. Francesca ayağa fırladı ve koşarak içeri giren kadına sarıldı ve onu öpücük yağmuruna tuttu. Kadın da tıpkı Francesca gibi şıklığıyla dikkat çekiyordu. Simsiyah buklelerinin arasında bir tutam menekşe rengi vardı ve dar pantolon üzerine görkemli bir mor tunik giymişti.

Bunun Marissa Frank olduğunu tahmin ettim ve haklı olarak hemen yanıma geldi ve ellerini birbirine kenetleyerek kıyafetlerimi aşağı yukarı süzdü.

"Bu Elaine," dedi Francesca ona ve kadının çenesi neredeyse düşecekti.

"Elaine Constantine?"

O ana kadar sanki yıllardır tanınmıyormuşum gibi hissediyordum ve eminim kızarıyordum. "Merhaba, evet, ben Elaine Constantine."

Francesca benim yerime konuşmaya devam etti. "Elaine'in gardırobunu genişletmesi gerekiyor," dedi stiliste. "Şu anda bulunduğu yer gizli, ne pahasına olursa olsun ifşa edilmemeli."

Kadın başıyla onayladı. "Elbette, evet, kesinlikle."

Şaşkınlığını üzerinden attı ve bana bambaşka bir gülümseme verdi. Heyecan ve saygı bambaşka bir tonda. Constantine ismi insana böyle şeyler yaptırıyor işte.

"Koleksiyonu içeri getirmeye başlasam iyi olacak," dedi ve hizmetçiyle uşağın yardımıyla dışarıdan bavulları ve giysi raflarını içeri getirmeye başladı.

Çok fazla vardı. Tüm giysi seçkisi boşaltıldığında bir tasarım mağazasında olmak gibiydi. Ayrıca bir dizi boy aynası da gelmişti, hepsi dönmeye ve döndürmeye hazırды.

"Peki, bana ne tür stillerden hoşlandığını söyle," dedi Marissa Frank ve ben bir nefes aldım, sonra cevabıma başladım.

Ona tam olarak ne tür stillerden hoşlandığımı söyledim, tasarımcı gündelik kıyafetlerinden tasarımcı gece kıyafetlerine kadar her şey. Tüm bedenlerimi ve kendi işaretlerini doğrulamak için beni ölçtü. Sekiz bedendim. İncelemem için bir okyanus dolusu sekiz beden kıyafet hazırlamıştı ve ben raflar arasında gezinmeye, ilgimi çeken her şeyi çekip çıkarmaya başladığımda Francesca da ünlemlere katılıyordu.

Tanrım, pek çok şey ilgimi çekti.

Güzel tasarım bluzlar ve kalem etekler, orta uzunlukta uçuşan elbiseler, vücuda oturan pantolonlar ve Jemma'nın tüm gardırobunu utandıran dar küçük cami üstler.

Marissa Frank'te isteyebileceğim her şey vardı. Sütyenler, külotlar, taytlar ve çoraplar. Büstiyerler, korseler ve taytlar. Kotlar. Ceketler. Her şey vardı.

Denemek için raflardan giysileri çekerken kendimden geçmişim. Kendimi yeniden Elaine gibi hissetmem için yan odaya geçip Jemma'nın kıyafetlerinden yeni bir sutyen ve külot giymem yeterli oldu. Sanki kafamın içinde bir ışık düğmesi açılmış gibiydi.

Francesca da Marissa kadar etkileyiciydi, ne zaman yeni bir kıyafetle dışarı çıksam ikisi de alkışlıyor ve çılgılık atıyordu. Hepsine bayıldılar. Günlerce Lucian'ın gömleği dışında hiçbir kıyafet giymedikten sonra denediğim her bir şey için yeni bir takdir seviyem vardı.

Öğle yemeği için bir mola verdik, üçümüz arasında sohbet ederken keyif aldığım bazı ilginç küçük İngiliz peynirli ve salatalıklı sandviçler sunuldu.

Öğle yemeğinden sonra Marissa bana fırsat giysileriyle dolu bir raf sundu ve kalbim gerçekten çarpmaya başladı. İpekler, satenler ve pırıltılar. Diamante ve denizkızı kuyrukları ve sırtı açık elbiseler. Elbiselerin her biri nefesimi kesmeye yetti.

Fiyat etiketleri de öyleydi, ama bir kez daha bir Morelli'nin kolunda Konstantin statüsüne geri dönmüşüm. Bir kez daha, fiyatın benim dünyamda hiçbir önemi yoktu.

Beni her şeyden çok büyüleyen koyu lacivert bir balo elbisesiydi. Tafta ipeklerle iç içe geçmişti, kesinlikle harikaydı. Ama başkaları da vardı, çok başkaları. Kıvrımlarımın üzerinde mükemmel bir şekilde kayan gümüş saten bir slip. Beni bir eldiven gibi saran küçük siyah bir elbise. Soluk pastel pembe bir elbise, kuyruğu ve yakasının etrafı elmaslarla süslüydü.

Hepsini alacağımı biliyordum.

Marissa beni küçük siyah numaranın içine bağladıktan sonra odaya adım attığımda Francesca elleriyle ağzını kapattı. Bir elini göğsüne götürürken deli gibi başını sallıyordu.

"Tanrım, Elaine, bu gerçekten sansasyonel!"

Sansasyonel!" Hissettim.

Sansasyonel hissettim.

Ama Francesca'nın güzellik uzmanı o öğleden sonra seyyar bir salon koltuğu ve ihtiyaç duyabileceği her türlü aletle geldiğinde hissettiğim kadar heyecan verici değildi.

Saçlarımı, kirpiklerimi ve kaşlarımı şekillendirdi. Bana yüz bakımı yaptı, tırnaklarımı kesti ve ağda yapılması gereken her yerime ağda yaptı. Sonra makyaj durumumu ele aldı ve beni Elaine Constantine gibi yaptı.

Herkes beni bekliyordu, sonra da onun yokluğunda benim için bir makyaj çantası dolusu malzeme bıraktı.

Ben oturma odasına geri dönerken Francesca bir kez daha elleriyle ağzını kapattı.

"Gerçekten de yeniden Elaine Constantine gibi görünüyorsun," dedi. "Kesinlikle mükemmel görünüyorsun."

Tek umudum Lucian'ın da o akşam döndüğünde onunla aynı fikirde olmasıydı. Ama görünen o ki o akşamın gelmesi o kadar da uzun sürmeyecekti. Francesca cep telefonundan saati kontrol ettikten sonra ana pencereden garaj yoluna bir bakış attı.

"Devon bir saat önce mesaj atarak akşam yemeğinden önce evde olacaklarını söyledi. Sadece bir saat kadar vaktimiz kaldı." Bana gülümsedi. "Peki ne olacak tatlım? Lucian kapıdan içeri girdiğinde ona ne giyeceksin?"

Ben çoktan seçmiştim. Yeni eşyalarım bakarken gülümsüyordum, gözlerim gümüş saten elbisenin üzerindeydi. Tanrım, onun ellerini o kumaşın üzerinden üzerimde hayal etmek. Bu fikir bile aklımdaki seçimi kesinleştirmişti.

Francesca'nın görmesi için havaya kaldırdım ve tekrar fişkırdı.

"Evet! Seni bunun içinde görmek için çıldıracak!" İcini çekti ve gülümseyerek kendi kıyafetini işaret etti. "O zaman kendime uygun bir şeyler seçsem iyi olacak gibi görünüyor," dedi ve hizmetçileri yeni gardırobumu yukarı çıkarmaları için çağırırken, kolum onun kolundayken bana rehberlik etti.

"Hazırlanalım," dedi. "Adamlarımıza onları gerçekten bayıltacak bir şey verelim."

Yirmi İkinci Bölüm

Lucian

Devon Quentin'le geçirdiğim günün tadını çıkarmıştım, bu bana hayatımda yeni bir sayfa açmıştı. Bir heyecan. İçimde dolaşan vızıltı için en uygun kelime buydu. Sizi başarının merkez üssüne götürecek anlaşmalar yaptığınızı bilmenin verdiği tatmin. Büyük bir başarı. Yaratmak için yetiştirildiğim ve kendi doğamla mükemmelleştirdiğim türden bir başarı.

Limuzinle malikâneye geri döndük, hâlâ yeni bulduğumuz bazı ortaklıklarımızın ince ayrıntılarını konuşuyorduk. Şoför benim için kapıyı açtı ve dışarı çıktım, muhteşem eve memnuniyet duygusuyla baktım. Memnuniyet ve heyecan.

Bebeğim beni orada bekliyordu.

Francesca'nın stilistiyle geçirdiği günü dinlemek için sabırsızlanıyordum. Bana yeni kıyafet koleksiyonunu gösterirken yüzündeki gülümsemeyi görmek için sabırsızlanıyordum, prensesim istediği ve hak ettiği her şeyi alıyordu. Elaine Constantine dünyadaki her şeyi hak ediyordu ve ben de bunu ona verecektim. Ona istediği her şeyi ve daha fazlasını verecektim.

"Bu akşam yemek güzel olacak," dedi Quentin bana. "Kızarmış sülün."

İyi bir yemek olacağından hiç şüphem yoktu. Quentin'in şefi Michelin yıldızlıydı. "Şimdiden ağzım sulandı," diye cevap verdim. "Dört gözle bekliyorum."

Koridora adım attığımızda kendimi çok canlı hissediyordum, canlı, uğultulu ve bebeğimi görmeye hevesliydim ama Quentin'in bakışları balkona fırlayıp benimkiler de onu takip edince olduğum yerde kalakaldım.

Francesca ve Elaine orada duruyorlardı, gururlu ve birlikte duruyorlar, korkuluklara yaslanıp gülümseyerek bize bakıyorlardı.

Tanrım, kesinlikle inanılmaz görünüyordu.

İşte yine oradaydı, ilk günden beri beni büyüleyen altınlar içindeki kadın. Ama bu sefer gümüşler içinde bir kadındı, mükemmel vücudunun her yerini süsleyen bir elbise giymişti.

Tinsley Constantine'in doğum günü balosunda gözlerimi ve ellerimi alamadığım tanrıça buydu, ama bu kez bambaşka bir ligdeydi. O artık benim aşık olduğum tanrıçaydı.

Merdivenlerden aşağı inmeye başladıklarında Quentin neşeli bir dostlukla bana dirsek attı ve tamamen ortaya çıktı. Francesca da büyüleyici bir yaratıktı, ama Tanrım, Elaine tanrısallığın ta kendisiydi.

O da hayata yeni bir başlangıç yapmış gibi görünüyordu. Gözlerinde ve gülümsemesinde öyle bir güven vardı ki, ben de gururla gülümsedim.

"Evinize hoş geldiniz çocuklar!" Francesca haykırdı ama bakışlarım ona değil, yanıma gelip kollarını boynuma dolayan sirenime takılmıştı.

Onun da benim de konuşmamıza gerek yoktu, bakışlarımız kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Sanırım Quentin'lere de çok şey anlattılar çünkü Devon dikkatimizi çekmek için boğazını temizledi, sonra da bize bir kahkaha attı.

"Daha sonra bir oda tutabilirsin, yolda sülünlerimiz var," dedi ve Francesca da gülüyordu.

Elaine de onlarla birlikte güldü, ben kendi kahkahamı atarken mavi gözleri safir gibi parlıyordu.

Daha sonra kesinlikle lanet bir oda tutacaktık.

Yemek salonuna doğru ilerlerken Elaine'in parmaklarını güzelce ve sıkıca kavradım. Masanın en üstündeki yerler ayarlanmıştı ve Elaine'in koltuğunu onun için çektim, kendini oturturken çıplak sırtını görünce ağzım sulandı. Omzunda bıraktığım morluklardan birinin bir anlık görüntüsünü gördüm ve onun yanında yerimi aldığım da bu benim sikimi bir anda sertleştirdi. Onu hissedebiliyordum, tüm vücudunu, o elbisenin içinde bir baştan çıkarıcı ve baştan çıkarıcı.

Servis elemanı yemekleri getirdi ama yemekler beni hiç ilgilendirmiyordu. Kızarmış sülün, ırzına geçmek istediğim kadınla kıyaslandığında kendini becerebilirdi. Benimkini yüzümde minnettar bir gülümsemeyle yedim ama kâğıt inceliğinden öteye geçmiyordu. Tüm dikkatim gününü anlatan Elaine'deydi.

Francesca ile birlikte, denediği tüm harika şeyler hakkında heyecanla fışkırıyordu.

Devon Quentin, karısı kıyafetlerden bahsederken gözlerini kaçırıyor, dikkatini tamamen yemeğine veriyordu, ama ben kadınların haykırışlarıyla büyülenmiştim.

"Elaine elbiselerinin içinde harika görünüyor!" Francesca bana söyledi. "Her biri."

"Marissa çok ama çok iyiydi," dedi Elaine, başarıyı stiliste değil, domuz bokunun içinde yuvarlansa bile harika görünebileceğine bağlayarak.

Devon bu noktada çatalını tabağına bırakarak araya girdi. "Asıl soru şu, bu yeni elbiseleri ne zaman ve nerede sergileyeceksiniz?" diye sordu ve ardından Francesca'ya döndü. "Chessie, Cumartesi gecesi Rüzgârdaki şarkı Kuşları'nın galası yok muydu?"

Francesca alkışladı. "Evet! Var! İnanılmaz olacak! Müzikal harika olacak! Bizimle birlikte olmanızı çok isteriz."

Elaine bana baktı, içinde parlayan o masumiyetle tepkimi bekliyordu.

"West End'de," diye ekledi Francesca. "Elbiselerinizden birini göstermek için mükemmel bir fırsat."

Lanet olsun, Londra'daki bir West End galasında kolumda olmasını ne kadar isterdim. Gösteri için mükemmel bir fırsat olurdu. Elaine Constantine yanımda, gururlu ve omuz omuza dünyaya kendimizi gösterirken.

"Evet," diye cevap verdim, kararlı bir şekilde. "Galaya katılmayı çok isteriz. Teşekkür ederiz."

"Gerçekten de mükemmel!" dedi Devon ve viski kadehini kaldırdı. "Sizi kırmızı halı listesine alacağız."

Quentin'lerle birlikte limuzinden indiğimizde paparazzilerin yüzlerindeki şaşkınlığı hayal edebiliyordum. Kesinlikle muhteşem olurdu.

"Teşekkür ederim," dedi Elaine onlara, sesi minnettarlıktan çok tatlıydı. "Çok teşekkürler, gerçekten."

"Rica ederim," diye cevap verdi Francesca ve bunda ciddiye. Halka açık gezip bizi yanlarında görmekten gerçekten çok memnun olacaklardı, bundan emindim.

Elaine'in parmakları masanın altında benimkileri ararken o kadar narindi ki. Ben de onunkileri sıktım ve başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdim. Tanrım, onu çok seviyordum.

Akşam yemeğindeki sohbetin geri kalanı akıcı ve kolaydı, bu çiftin arkadaşlığı hayatımda çok fazla deneyimlemediğim bir şeydi. Şaşırtıcı bir şekilde, acımasız ayaklarını bulan bir iş ortaklığı değil de bir dostluk gibi hissettiriyordu. Pek de aşına olmadığım bir şeydi ama hoşuma gidiyordu. Keyif alıyordum.

Belki de gerçek dostluklar kurabilecek kapasitedeydim. Evdeki Elliot Morelli dışında, gerçek bir sevgi beslediğim pek fazla insan yoktu. Hayatım son zamanlarda kesinlikle çok garip bir hal alıyordu, belki bu da koleksiyona eklenecek bir başkası olabilirdi.

Dördümüz birlikte şefin bir başka güzel sunumu olan tatlıyı yedik. Ahududu ve erikli karışık meyveli tart.

Ağzımı peçetemle sildiğimde ve sandalyemde arkama yaslandığımda, İngiliz siyaseti hakkındaki sohbete olan ilgim sona erdiğinde gerçekten yemeğimi bitirmiştım.

Tek istediğim kızımı üst kata, yatak odamıza çıkarmaktı.

Devon kendi peçetesini yere atıp Francesca'ya aç bir bakış fırlattığında, onu da kendi peçetesine götürmek istediği belliydi.

"İkinizle de çok güzel bir akşam yemeği yedim," dedi bize, açıkça akşamı sonlandırırken.

Ona başımı salladım ve sırttım. "Çok karşılık gördüm."

"Harika," dedi. "Eminim çok daha fazlasını yaşayacağız."

Hep birlikte koridora dönmeden önce Francesca Elaine'e gerçek bir şefkatle sarıldı ve öptü. El sallayıp *iyi geceler dileyerek* gözden kayboldular ve Elaine'le ben de kendi kanadımıza çıkan merdivenlerde onları el sallayarak uğurladık.

Ve sonra biz

kaldık. Yalnızdık.

Bir bakışımıla nefesini tuttu ve onu sıkıca kavrayıp sertçe öptüğümde, karışık meyvelerin ve rujun tadını aldığımda o da benim kadar çaresizdi. Üst kata çıktık ve sahanlık boyunca uzuvlarımız ve öpücüklerimiz birbirine karıştı, ten teni aradı.

Yatak odamızın kapısından tökezleyerek geçtik ama onu yatağa atmadım. Onun yerine geri çekildim, onu nefes nefese bıraktım, dudakları şişti ve

ruj bulaşmış.

"Benim için dön," dedim ona ve bu bir emirdi.

Kendisine söyleneni yapıp yavaşça balerin dönüşü yaparken şaşırtıcı derecede gergin görünüyordu.

Elbisesinin gümüş sateni başımı döndürmeye yetecek kadar parıltıyordu. Saçları ışığın altında parıltılarla canlanıyordu.

"Beni ateşe verdin, bunu biliyor musun?" Ona sordum ve o kadar gururlanmış görünüyordu ki inanılır gibi değildi. Bu kadının bu kadar güzel olması delilikti.

"Beni kibritle yaktın, biliyor musun?" diye sordu ve onda hayran olduğum o tatlı şımarıklık vardı.

Bir sonraki talimatım suç gibi geldi ama kendimi tutamadım. Üzerindeki elbisenin güzelliğinden ne kadar keyif alsam da, altındaki etinin güzelliğinden çok daha fazla keyif alacaktım.

"Benim için soyun," dedim. "Güzel ve yavaşça." Bir kez daha söyleneni yaptı.

Elbisenin askılarının omuzlarından düşmesine izin verdi ve bir dönüş daha yaptı. Yavaşça.

Bir gece önce üzerinde bıraktığım ısırik izleri kumaşın altından mükemmel bir şekilde görünüyordu.

Onu böyle işaretlenmiş görmek hoşuma gidiyordu. Böyle sahiplenilmesini. Böyle incinmiş, tarafından

Ben.

Eğer başka biri onu bir daha herhangi bir şekilde incitirse, derisini canlı canlı yüzerim.

Kendi vahşetimin ona kazınmış olduğunu görmek pis bir sihirden başka bir şey değildi.

Aramızdaki mesafeyi kapattığımda sikim o kadar sertleşmişti ki pantolonumun içinde acı veriyordu. Elbisesi ayaklarının etrafında yere düştü ve beyaz dantel külot giyyordu, çok güzeldi. Onları aşağı çektim ve onlarla birlikte dizlerimin üzerine çöktüm ve işte ıslak amı, yeni cilalanmış ve dilimi yalvarıyordu.

Ağzımı yarığına bastırıp kollarımı kalçalarına dolayarak onları daha geniş açtığımda nefesi kesildi.

Yine de bu yeni dünyanın çılgınlığı benim için bir soktu. Dizlerimin üzerindeydim.

Konstantin'in önünde diz çökmüş bir Morelli.

Lucian Morelli, Elaine Constantine'in önünde diz çöktü.

Bunun dünyadaki en güzel duygu olduğunu kim düşünebilirdi ki?

Yirmi Üçüncü Bölüm

Elaine

Ağrıyan bir amla uyanmak seve seve alışabileceğim bir şeydi. Sonunda ne zaman uyuduğumuzu bilmiyorum ama geç olmuştu. Lucian benimle saatlerce oynamıştı, sadece artık onun için boşalamayacak kadar tükendiğimde bana boşalmıştı.

Yanımdaki sevgilime uzandım, sarılmak için can atıyordum ama orada değildi. Sarsıldım, odanın içinde onu aradım ama hiçbir yerde görünmüyordu.

Yatağın başucundaki masada sadece bir not vardı.

Sonra görüşürüz prenses.

Tabii ki gitmişti. O Lucian Morelli'ydi. Muhtemelen sabah altıdan beri, biz kaçta yatarsak yatalım, yeni imparatorluğu için anlaşmalar imzalıyordu. Bu beni gülümsetti. Gerçekten de eski haline dönmüştü. Sadece ben kendime dönmemiştim. İçkilerin ve partilerin arkasına saklanan ve ihtişamlı bir parıltının ardında kendinden utanan eski Elaine Constantine değildim. Ben başka biriydim. Eski benliğimin tüm olumlu yanlarına sahip yeni bir Elaine'dim.

Ve bunların hepsi bir zamanlar canavar olduğuna inandığım adam sayesinde oldu.

Yatağımın başucundaki masadan cep telefonuma uzandım ve beni bekleyen bir mesaj vardı. Tristan. Lucian dışında numaramı bilen tek kişi.

Sözleri basitti.

Bunu aldığımda beni ara. ACİL!!

Saate baktım. Sabah 10'du. Eve döndüğümde sabah 5 olacaktı. Bunu tarttım, ama talimat açıktı. İçgüdüsel olarak hissettiğim endişeyi üzerimden atamadım. Parmağım aramaya bastı

düğmesine bastım ve bağlanmasını bekledim, kendime uyuyor olma ihtimaline karşı telefonu açması için ona birkaç saniye vereceğimi söyledim, ama uyumuyordu. Bir çırpıda cevap verdi.

"Lainey, iyi ki aradın. Burada bambaşka bir şekilde haberlere konu oluyorsun."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Başka ne yolu var?"

"Kim olduğunu buldular. Lucian Morelli olduğunu anladılar. Dedikodu blogları onun seninle birlikte olduğunu ve sizin lanet bir çift olduğunuzu söylüyor."

İlk defa dedikodu kanalları şaşırtıcı derecede doğrudu. Bu bir değişiklik oldu. Yine de insanların bunun hakkında konuştuğu, bunun farkına vardığı, dedikodusunu yaptığı düşüncesi... ailelerimiz de bunun farkına varacaktı. Kahretsin!

"Senin peşinden gelecekler," dedi Tristan, bariz olanı söyleyerek. "Bunu biliyorsun. Peşinden çok çabuk gelecekler."

"Evet, bunu biliyorum," dedim. "İkimiz de biliyoruz. Ben ve Lucian."

"Yine kaçacak mısın?" diye sordu bana. "Ne yaparsan yap Londra'dan defol git. Dedikodular orada olduğunu söylüyor."

Cevap vermeden önce dudağımı ısırdım, burada birlikte dışarı çıkma ve dünyaya birbirimize ait olduğumuzu gösterme planlarımızın ne kadar yüzsüzce olduğunu kaydettim.

"Kaçacaksın, değil mi?" Tristan sordu.

"Hayır," dedim ona. "Gitmeyeceğiz. Bu hafta sonu birlikte bir West End gösterisine gideceğiz."

Nefes aldı. Gerçekten de nefesini içine çekti. "İkiniz de aklınızı mı kaçırdınız? Sizin için geleceklerini biliyorsunuz!"

Evet, bunu biliyordum ama Lucian'a ve buradaki yeni hayatımızı kurup güvenli hale getirme konusunda ne kadar güçlü olduğuna da inancım vardı. Bunu Tristan'a söylemeyi denemedim bile, çünkü onu bayıltan canavara olan inancı o kadar da yüksek değildi.

"İyi olacağız," dedim. "Planlarımız var."

"Bunu yapma, Lainey. Lütfen, bunu yapma. Seni öldürmeye çalışacaklar. Kaç!"

Cevap verirken sesim garip bir şekilde kendimden emin geliyordu, ses tonumda duymayı beklemediğim bir güç vardı. "Kaçmak istemiyorum," dedim ona. "Lucian'ın yanında durmak istiyorum. İsterlerse bizim için gelebilirler ama ben onun yanında, herkesin görebileceği şekilde spot ışıklarının altında olacağım."

"O zaman sen delirmişsin. Aklın başına geldiğinde beni ara," dedi ve telefonu kapattı.

Tristan onu tanıdığım onca yıl boyunca bir kez olsun yüzüme telefonu kapatmamıştı. Arkadaşlığımız boyunca pek çok kez kendimi kaybetmişim ama hiçbiri onu aramayı sonlandıracak kadar sinirlendirmemişti.

Belki de gerçekten deliydim. Belki Lucian da ben de öyleydik. Belki de birbirimize olan aşkımız gözlerimizi öylesine kör etmişti ki, bunun bizi öldürebileceğini kabul etmektense bunu dünyaya göstermekten başka bir şey istemiyorduk. Dedikoducuların hafta sonu nereye gittiğimizi öğrenmemelerini umuyordum. İsteyeceğim son şey, adım attığımız ilk kırmızı halıda vurularak öldürülmektir.

Duş alıp giyindikten sonra Francesca'yı görmeye gittim, üzerime oturan düzgün bir kot pantolonla yaşamayı seviyordum. Birlikte kahvaltıya oturduğumuzda yüzü gülüyordu ve bana dünkü kıyafet seçimlerimin ne kadar iyi olduğunu tekrar tekrar söyledi.

Gözlerinde gerçek bir dostluk gördüm ve bu yeni dünyada yoluma gerçek bir dost koyduğu için kadere yeterince güvenerek daha fazlasını arzuladım.

Belli ki onunla gerçeğimi paylaşmamı beklemiyordu, hele de kahvaltılık gevreğinin üzerinde. Gözlerinin içine bakıp o sözleri söylediğimde neredeyse mısır gevreğinin üzerine döktüğü sütü dökecekti.

"Ailelerimiz burada birlikte olduğumuzu öğrendiklerinde muhtemelen bizi öldürmeye çalışacaklardır. Umarım bu Cumartesi gecesi West End'de olmaz."

Cevap vermeden önce birkaç saniye bana baktı. "Şey, evet, ben... Morelliler ve Constantinler arasındaki rekabetle ilgili pek çok hikâye duydum."

"Bizi bir arada görmektense yok etmek isteyecekleri kadar rekabet."

"Ama eminim bunu yapamazlar?" diye sordu bana. "Kamuoyuna birlikte olduğunuzu açıkladığınızda ve tüm dünya bunu bildiğinde olmaz. Bu bütün suçu doğrudan onların üzerine atmaz mı?"

"Bilmiyorum. Sadece deneyeceklerini biliyorum. Kamuoyunda yer edindiğimizde ve herkes buna alışmaya başladığında, belki de riske atmazlar, insanlar kin beslediklerini düşünmeden olmaz, ama bu onlar için bir şey ifade etmeyecektir. İhanete uğradıkları için çok kızgın olacaklar."

"Devon da böyle söyledi. Kamuoyundaki ilk ifşaatların yoğun olacağını söyledi. Muhtemelen Atlantik'in her iki yakasında da. Lucian'ın bu kadar çok anlaşma ve ortaklığa imza atmasının ve pek çok şeyi sağlam temellere oturtmasının bu yüzden çok önemli olduğunu söyledi."

"Kendimizi öldürteceğimizi düşündüğünü mü söyledi?" Sorma cesaretini gösterdim.

Kaşığını ağzına götürmek üzereyken durdurdu, açıkça şaşırmıştı. "O, şey... bazı zorluklar olabileceğini söyledi."

Bakışlarını tuttum. "Kendimizi öldürteceğimizi düşünüyor, değil mi?"

"Bir süreliğine tehlikeli olabileceğini düşünüyor ama West End'in sizi yok edecek bir mekan olacağını düşünmüyor. Tüm dünyanın tezahürat yapacağını, kameraların yanıp söneceğini ve bunu tüm dünyaya haykıracığını düşünüyor."

Bu fikir bile beni heyecanlandırmaya devam ediyordu. Lucian'la birlikte kameraların karşısına geçmeyi o kadar çok istiyordum ki. İnsanların bunu tüm dünyaya haykırmasını istiyordum.

Kendi mısır gevreğimin üzerine süt döktüm, sohbetimizi çok daha kolay bir zemine kaydırırken çok daha kolay bir gülümsemeyi başardım.

"Bana biraz daha Rüzgârda Öten Kuşlar'dan bahset" dedim.

Sohbetin değişmesine o da katıldı ve bana çok daha rahat bir gülümseme verdi. "Kesinlikle iyi bir görüşme olacak," dedi.

Konuşmasını bitirdiğinde, bundan hiç şüphem yoktu.

Sadece hayatta kalacağımızı umuyordum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Lucian

Paparazzilerin çıldırmasına sadece birkaç gün kalmıştı. Varlığımızın tüm dünyada duyulmasına sadece birkaç gün kalmıştı. Dedikodu sütunlarını çoktan görmüştüm. Dedikoduların havada uçuştüğünü ve önümüzün açık olduğunu biliyordum. Ben ve o, güçlü duruyoruz.

Buna hazır olmam gerekiyordu.

Bağlantı ağım taşa mühürlenmişti, güvendeydi ve yatırım yapılmıştı. Devon Quentin, Elaine ve beni bir imparatorluğun merkezinde tutacak bir ağın başındaydı. Morelli Holding'i şimdilik buradan yönetebilirdim. Yer geçiciydi ama yol arkadaşım öyle değildi.

O artık benim hayatımdı. Sonsuza kadar.

Morelli-Constantine Malikânesi'ni kurmanın yanı sıra, Elaine'e olan aşkımı en görkemli şekilde gösterecektim ve düzenlemelere çoktan başlamıştım ama her şeyden önce dikkatimi vermem gereken çok daha acil bir işim vardı.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Quentin limuzinle malikâneye dönerken sordu. "West End, ilk kez halkın karşısına çıktığınızda kasıla kasıla yürümek için harika bir mekân olacak ama... dramatik olacak."

"Bir korkak gibi bizi VIP listesine dahil ettirmek için davetten caymaya mı çalışıyorsun?" Yüzümde bir sırıtişla ona sordum.

Bana gözlerini devirdi. "Hayır, tabii ki değil Morelli. Ben korkak değilim. Sadece bunun yurtdışında bazı tartışmalara neden olacağının farkındayım."

"Benim kadar farkında değilsiniz," diye cevap verdim. "Bunun bazı tartışmalara neden olacağının çok iyi farkındayım."

ABD'deki dedikodu haberlerine de bakıyordu, bunu görebiliyordum. Muhtemelen şirket merkezindeki her kapalı kapının ardında fısıldanıyordu. *Morelli ve Constantine, şşşt.* Muhtemelen ailem o hafta sonu bizi kırmızı halıya çıkarmayı tercih ederse çapraz ateşte kalacağı için altına sıçıyordu.

"İyi o zaman," dedi. "Eğer kendi ölüm fermanını imzalıyorsan, bu senin kararın."

Bunu ben de tartıyordum ve şüphesiz kendi ölüm fermanımı imzalıyordum. Londra West End tiyatrosunun dışında bizim için gelip gelmeyecekleri farklı bir konuydu. Benim ailemin ya da Elaine'in ailesinin bile bizi göz göre göre dışarı çıkaracak kadar yüz­süz olacağını sanmıyordum. Yine de şaşırabılırdim. Deneyebilirler.

Umarım yapmazlar. Umarım savaş alanının her iki tarafı da artık sadece kolay bir hayat arayan kaçaklar olmadığımızı, gururlu ve sağlam durduğumuzu, savaşa hazır olduğumuzu fark eder.

En azından ben öyleydim. Uçan baltalar, yumruk­lar ve makineli tüfeklerle gün boyu yeterince mutlu bir şekilde savaşabilirdim, ama Elaine'im gezegendeki her uçan yumruktan korunmayı hak eden güzel, küçük bir sevgiliydi. Ona bu korumayı sağlamak için her şeyimi verirdim.

Quentin'in telefonu çaldığında garaj yoluna yaklaşıyorduk. Mesajı okuduktan sonra gözleri doğrudan benimkilere kaydı.

"Şu istediğin şeyler," dedi, ön koltuktaki şoförün kulaklarının farkında olduğu belliydi.

"Evet?" *Nelerden* bahsettiğini çok iyi bildiğim için sordum. "Yakında hazır olacaklar," dedi bana. "Büyük ihtimalle Pazar akşamı. Akşama kadar teslim edilmiş olacaklar."

Memnun olmuştum. Hem de çok memnun oldum.

"Teşekkür ederim," dedim. "Rica ederim," diye cevap verdi.

Limuzini garaj yolunda bırakıp malikâneye geri döndüğümüzde yorgunluğum beni yakalamaya başlamıştı. Bir gece önce neredeyse hiç uyumamıştım ama Elaine koridordan hızla gelip kollarıma atıldığında tüm duyularım alarma geçmişti.

"Evine hoş geldin bebeğim," diye fısıldadı, yanaklarımı öpücüklere boğarak.

Home.

Kelimenin bir başka kullanımı da aniden ortaya çıktı.

Kendi evimizi gördüğündeki haykırışını görmek için sabırsızlanıyordum. Görünüşe göre Quentin Malikânesi'nden taşınma isteği Quentin'lerden yakın zamanda gelmeyecekti. Hizmetçi o akşam yemek için bize yaklaşıp ne zaman yemeğe oturacağımızı sorduğunda hem Francesca hem de Devon çok hevesli görünüyordu.

"Senin için ne zaman uygun?" Devon bana bakarak sordu, ama ben Elaine'e baktım, yeni sıcak kıyafetleri içinde, onun zamanı benim için benimkinden daha değerliydi.

Masumca omuz silkti. "Senin için ne zaman uygunsa."

O kadar tatlıydı ki. Elaine Constantine gibi bir kadın istediği her insana, hatta Quentin'lere bile tepeden bakabilirdi ama o bunun tam tersini yapıyordu. Sanırsın ki onlar bizim efendilerimiz ve kurtarıcılarımız.

Büyük ihtimalle öyle oldukları için. Sadece bunun farkında değillerdi.

"Yedide görüşürüz," dedim Devon'a, kararı mühürlemek için araya girerek. "Yedi," dedi hizmetçiye ve benim sözüm kanun oldu.

Üst kattaki kanada çıktığımızda Elaine yemek için daha abartılı giyinme zahmetine girmede. Beni gördüğü için hâlâ mutluluktan uçuyordu ama yüzünde bir sohbetin başladığını görebiliyordum. Sinirler.

"Tristan bugün beni aradı," dedi.

Bunun ne için olduğunu çok iyi biliyordum. "Dedikodu köşeleri," diye yanıtladım ve o da başını salladı.

"Kaçmamız gerektiğini düşünüyor."

"Durumu ve ailelerimizi bilen herkes de öyle, ama siktirip gidebilirler, Elaine. Bu konuda kimse için geri adım atmayacağım. Sen benim hayatımın aşkısın ve bunu çatılardan haykıracağım. Ailelerimiz bunu sineye çekebilir."

"Ama ya bizim için gelirlerse?" diye sordu.

"İsteyeceklerdir," dedim. "Ama buradaki imparatorluğumuz ve köklerimiz sağlam bir şekilde büyüyor ve genişliyor. Umarım bunu denemek yerine daha mantıklı davranırlar."

O kadar emin olmadığını görebiliyordum. Ne de olsa annesini tanıyordu, şüphesiz kızını yıllarca *buradaki* amcıklara teslim eden puştun yasını tutuyordu. Yine de babamı tanıyordum. O da hiç şüphesiz

öfke de vardı. Babamın en azından bir beyni vardı. Umarım onu kullanmayı seçmiştir.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" diye sordu. "West End prömiyeri mi?" "Evet," dedim ona. "Kesinlikle yapıyoruz."

Bana bir daha soru sormadı, sadece dikkatini yemek saatine çevirdi ve Francesca ile olan yeni arkadaşılığından ne kadar heyecan duyduğunu söyledi. Onu böyle ıslıl ıslıl parlarken görmek yine çok güzeldi.

Akşam yemeği güzeldi. Bir kez daha Elaine'in sohbetlerden keyif almasıyla, benim keyif almamdan çok daha fazla ilgilendim. Devon'ın her kuzu kızartması lokması arasında Elaine'e baktığımı fark edince bana sırtıttığını gördüm.

Francesca fark etmedi. Prensesimle oldukça mutlu bir şekilde sohbet ediyordu, bu arkadaşlıktan en az Elaine kadar heyecan duyduğu belliydi. Buna bayıldım. Buna bayıldım. Kendi krallığımıza döndüğümüzde Quentin'lerin misafir listemizde üst sıralarda yer alacağına şüphe yoktu.

Yemek biter bitmez üst kata çıktık. Her zamanki gibi yatak odasının kapısından içeri adımını atar atmaz ellerim onun üzerindeydi. Her zamanki gibi o da çaresiz bir şekilde benden aldığı her şey için yalvarıyordu.

İstediği tek şey acıydı, güzel bir acı. Ama o gece bunu ona vermedim. O konuda da bir dizi başka planım vardı. Cildinin temiz ve kusursuz olmasını istediğim planlar, ona gerçekten bazı izler bıraktığım zaman için mükemmel bir tuval.

"Hediyelerini bekle," dedim ona güzel küçük yarığını arkadan sikerken. "Ben seçtiğimde sana verilecekler."

Bunu benden sevdiğini biliyordum. Sahiplik. Sahip olmak. Onu emrimdeki aç küçük itaatkârım yapmak.

Onun boşalmasını sağladım, parmaklarım klitorisini ovuştururken ona çarptım, sadece dalgayı sürerken karşılığında ona cum verdim. Kahretsin, işimiz bittiğinde tükenmişim, uzun günler ve geceler sonunda beni yakaladı.

Sonra daha önce pek yapmadığımız bir şeyi yaptık. Birlikte yatağa uzandık, sonrasının bulanık ışığında birbirimize baktık, birbirimize rastgele sorular sorduk.

"Karı sever misin?"

"En sevdiğiniz renk nedir? Belirsiz bir renk değil, tam rengi?" "Hiç bir sitcom izleyip gülmekten kendinizi kaybettiğiniz oldu mu?"

"Burcunuz nedir? Hiç doğum haritanızı çıkarttırdınız mı?"

Çok eğlenceliydi. Çok canlı. Çok neşeliydi. Birbirimizi tanıdığımız onca zaman boyunca pek yaşamadığımız bir şeydi.

İşte o zaman kendimde bunu fark ettim - bana bakarken gözlerinde gördüğüm şeylerin aynısını yemek masasının karşısındaki Francesca'ya bakarken de görmeyi ne kadar çok istiyordum. Arkadaşlığın yanı sıra aşk. Aşk her şeyi tüketen bir şeydi ama dostluk bilmekti. Birini gerçekten tanımak. Prensesimin içini dışını bilmek istiyordum.

Benden önce uyumuştı, yatağın benim tarafımdaki başucu lambası hâlâ açıktı. Kendi kendime gülümseyerek onu izledim.

Onu dünyaya göstermek için sabırsızlanıyordum. Bayan Elaine Constantine kırmızı halıda kolumda.

Aşkım, hayatım. En iyi arkadaşım.

Yirmi Beşinci Bölüm

Elaine

Francesca yanımda dururken safir elbisemdeki ışıltıya bakarak aynanın önünde binlerce kez dönmüş olmalıyım. Kıvrımlarına mükemmel bir şekilde oturan parlak turuncu elbisesiyle kesinlikle sansasyonel görünüyordu. Çok çarpıcıydı. Tamamen güzeldi.

"Çok güzel görünüyorsun!" dedi b a n a yüzüncü kez, aynada sırtımı tekrar tekrar kontrol ederken.

"Teşekkürler," dedim. "Ben sadece... Lucian Morelli'nin, gezegendeki en seksi adamın yanında duracağım."

O da buna güldü. "O zaman muhtemelen gezegendeki en ateşli kız sensin."

Gözlerimi devirdim, çünkü bu çılgınca bir ifadeydi, ama yine de bana karşı bu kadar nazik olması içimde kendimi çok iyi hissettirdi.

Saati kontrol etti.

"Gerçekten, artık gitmeliyiz. Çocuklar aşağıda bekliyor olacak. Kahretsin, Devon Lucian'ın içki içen biri olmasını ne kadar isterdi, bu gece onunla viski içmeyi çok isterdi."

Gülme sırası bendeydi. "Kahretsin, benim de bir içici olmamı ne kadar isterdin, tahmin edebiliyorum," dedim elindeki bardağı göstererek. "Bu gece benimle prosecco içmeyi çok isterdin."

Kesin olan bir şey vardı. Hiçbir şeyi geri çevirmeyecektim. Bugünlerde alkol ve ben birbirimize düşmandık.

Francesca'nın yatak odasından aşağıya inmeye başlamadan önce derin bir nefes aldım. Makyajıma dokunmamak için elimden geleni yapıyordum,

Çünkü güzellik uzmanı tarafından doğru şekilde uygulanmıştı. Kırmızı halı için olabildiğince m kemmek görünmek istiyordum.

Lucian'ın daha önce de g r n   m karşısında  a ırdığını gördüğümü sanıyordum ama o gece oturma odasının kapısından içeri adımımlı attığımda gözlerinin nasıl aıldığının yanında bu hiçbir şeydi.

Beni yana yatırmaya yetti. Mutlak, tam bir hayranlık. Ona bakı ımın da aynı derecede hayranlık verici olduğunu hayal edebiliyorum, çünkü kesinlikle harika g r n  yorduk.

Smokinini ne zaman giydiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama üzerinde m kemmek duruyordu. O bir tanrıydı. Saf bir tanrı. Onu görmek kalbimi hızlandırdı ve çok heyecanlandığım için gerçek anlamda ürpermeme neden oldu.

Elindeki maden suyunu sehpanın üzerine bıraktı ve yüzümü kendi yüzüne doğru eğerek bana doğru yürüdü. "Elaine. Söyleyecek sözüm yok. Bu gece yaşayan en gururlu adam ben olacağım."

Mutlu küçük bir kız gibi sırtıtmı  olmalıyım, gözlerim bağlılıkla onunkilerle buluştu. Bu adam bir tanrıydı. *Benim* tanrım.

"Yuvarlanma zamanı," dedi Devon ve Francesca'nın elini sıkıca kavradığını görmek için ona baktım.

Evet, o onun prensesiydi, tıpkı benim Lucian'ın olduğum gibi. Yüzünden okunuyordu, tıpkı Lucian'ın da onu ateşe vermeye yettiği gibi. Bunu görmek çok güzeldi.

Limuzin dışarıda bizi bekliyordu, gitmeye hazırdı. Kalbim hala g m güm atıyordu, sinirler, heyecan ve a k ba  döndürücü bir karı ımdı.

Quentin'ler bize orada bizimle birlikte olacak farklı sanatçılar ve VIP'ler hakkında tekrar tekrar bilgi verirken Lucian  ehre olan tüm yolculuk boyunca parmak eklemlerimi ok adı. Pencerelelden ı ıl ı ıl yanan Londra'ya odaklandığım için sadece yarım yamalak dinliyordum.

Vay canına, oraya vardığımızda West End enerji doluydu. Bunu hissedebiliyordum. İnsanlar içeri alınmayı beklemek için etrafta toplanmıştı. Paparazziler VIP girişine odaklanmı tı.

  te buradaydık. Buraya kadarmı .

Rüzgarda  t c  Ku lar. Tabelalar parlak ve cesurdu.

VIP girişinin önünde durduğunda herkesin gözü arabamızdaydı, görevliler kapılarımızı açmak için öne çıkarken kırmızı halı bekliyordu.

Ben dışarı çıkarken çok şaşırılmış görünüyorlardı ve Lucian da dışarı çıkıp bana katılınca şaşkınlıkları bambaşka bir boyuta ulaştı. Evet. Bu bizdik. Bir Constantine ve bir Morelli birlikte duruyordu.

İşte o zaman işler çığırından çıktı. Kesinlikle çıldırdı. Işıklar yanıp sönüyor, kameralar tıkırdıyor ve gazeteciler bizi yakından çekmek için yarışıyordu.

Yüce İsa, gurur duyuyordum. Lucian'ın elini tuttum, çenem yukarıda ve gülümsemem ıslıl ıslıldı, Quentin'lerle birlikte kırmızı halıda yürümeye başlamadan önce basına poz verdim.

Basın mensupları sorular soruyordu. Biri yüzüme mikrofon tuttu.

"Elaine! Elaine! Kaçırıldın mı? Bize bir ifade ver!"

Onlara bir ifade verdim. Çok basit bir ifade, gülümseyerek. "Ben kaçırılmadım, bir yanlış anlaşılma oldu. Lucian Morelli ile birlikteydim ve çok mutluyum. O artık benim ortağım."

O saf heyecan patlamasının altında tüm korkular kayboldu. Basın mensupları kamera flaşları ve sorularla daha da çılgına dönerken, ailelerimizin bize saldıracağına dair tüm düşünceler mutluluğun altında kayboldu. Diğerlerini görmezden geldik ve yürümeye devam ettik.

Kırmızı halı adımları hem bir ömür sürdü hem de bir kalp atışı. Giriş salonuna geldiğimizde tiyatro çok güzeldi. VIP balkonumuza yönlendirildik ve sahne manzarası inanılmazdı. Korkulukların yanındaki yerime oturdum ve öne doğru eğilerek etrafı seyretmeye başladım. Hayal ettiğim gibi bir yerdi.

"Ve işte buradayız," diye fısıldadı Lucian bana. "Tüm dünyanın görebileceği bir çift. Bu bir onur, Elaine. Gerçek bir onur."

"Aynen öyle," dedim sırtarak. "Seninle her yerde olmak bir onur Lucian. Birini seni sevdiğim kadar sevmenin mümkün olduğunu bilmiyordum."

Sırtışı inanılmazdı, alametifarikası olan gülüşüne hiç benzemiyordu. "Aynen."

Karanlığa doğru alçalan ışıklar, perdeler geri çekilip gösteri başladığında yeniden parlamaya başladı. Müzik çok iyiydi. Orkestra olağanüstü ve sahnedeki sanatçılar da öyle.

Hikaye, şiddetli soğuk ve rüzgarın ayırdığı, her ikisinin de diğerinin öldüğüne inandığı ve onsuz yaşayamadığı iki kuş hakkındaydı.

Gittiklerine inandıkları halde umutsuzca diğerini arıyorlardı.

Sonunda ağlıyordum, Lucian ve Quentin'lerle birlikte ellerimi havaya kaldırarak ayakta alkışlıyordum.

Tek umudum bu müzikallerden daha çok yapabilmemizdi, çünkü onlar sihirliydi. Sihirli.

Lucian elimi tutup iniş için beni sahanlığa götürdüğünde hikâyenin heyecanıyla ağladığımı biliyordu.

"Bundan çok daha fazlasını yapacağız," diye beni temin etti ve başparmağıyla gözyaşlarımı sildi.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Teşekkür edecek bir şey yok," diye cevap verdi. "O zevk bana ait."

Sinemadan çıktığımızda paparazziler yine hazırды ve bizi bekliyorlardı. Bu kez onların yanından hızla geçtik ve Quentin'ler bize katılmadan önce limuzine daldık.

Koltuklarımıza geri döndüğümüzde Devon bir kahkaha atarak nefes verdi.

"Hepimiz hâlâ hayattayız. Bunun için başparmaklar yukarı."

Lucian da onunla birlikte güldü ve ona başparmağıyla onay verdi. Gerçek bir başparmak işareti, bu beni de güldürdü.

Evet, bunlar artık bizim arkadaşlarımızdı. Kalbimde hep öyle kalacaklarını biliyordum.

"Parti sonrası zamanı!" Francesca sırtarak söyledi ama Lucian başını salladı, sonra da bana gülümsedi.

"Bizim için değil. Gidecek başka bir yerimiz var."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Devon'un vardı. "Ah, evet.

Soho'ya limuzinle gideceksin. Tabii ki."

Soho'nun Londra'nın bir parçası olduğunu duymuştum ama gideceğimiz yer benim için bir muammaydı. Ben sorular sormaya başlayınca Lucian parmağını dudaklarıma götürdü.

"Bekle ve gör," dedi ve ben de bana söyleneni yaptım, nereye gidiyor olabileceğimize dair aklım dönüyordu. Kaynıyor gibi görünüyordu. Yoğun. Çok karanlık bir şekilde heyecanlıydı. Gerçekten Lucian Morelli.

Limuzin, Devon ve Francesca'yı tiyatrodan kısa bir yol ötedeki büyük bir otele bıraktı.

"Sonra görüşürüz." Francesca da Devon'la birlikte el salladı, biz de el salladık ama arka koltukta kalıp yola devam ettik.

"Bana nereye gittiğimizi söyle," diye yalvardım sırtarak, ama Lucian sırtıttı. "Hayır," dedi. "Sana gösterilinceye kadar bekle."

Girdiğimiz sokak neredeyse boştu. Limuzin bizi işaretlenmemiş bir kapının önünde indirdi, dışarıda iri yarı ve huysuz iki güvenlik görevlisi vardı. Şoför bizi kaldırıma bıraktığında hâlâ hangi cehenneme adım attığımıza dair hiçbir fikrim yoktu.

Lucian beni kapıya kadar götürürken güvenlik görevlileri West End paparazzileri kadar şaşkın görünüyorlardı.

"Bizi bekliyorlar," dedi onlara. "Sahibiniz Andy, hemen içeri girmemi söyledi."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar, sonra soru sormadan kapıları açtılar ve içeri girmemize izin verdiler.

Arkamızdan kapıları kapattıklarında gözlerim yerinden fırlayacak gibiydi. Tezgâhın arkasında oturan yeşil saçlı ve piercingli bir kadınla birlikte kırmızı bir resepsiyon odasında duruyorduk.

Bizi gördü ve tanıdığı yüzünden okunuyordu. Kendini toparlaması birkaç saniye sürdü, o akşam yolumuzun kesiştiği diğer herkes gibi bizim varlığımıza şaşırdığı belliydi.

"Merhaba," dedi kelimeleri bulmakta zorlanarak. "Club Explicit'e hoş geldiniz."

Önümüzdeki merdivenlerde oturan çifti gördüğümde Club Explicit'in ne olduğunu anladım, ama bu elbette mantıklıydı. Club *Explicit*. Müstehcen bir kulüptü. Bir BDSM kulübü. Tangadan başka bir şey giymemiş bir kadınla birlikte üst kata doğru ilerleyen adamın elindeki kırbaçtan bunu anlayabiliyordum.

Lucian'ın gözlerindeki şehveti gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Merdivenleri işaret etti. "Hadi gidip Club Explicit'i kontrol edelim," dedi. "Umarım bana ne kadar itaatkâr bir küçük bebek olduğunu göstermeye hazırsındır."

Yirmi Altıncı Bölüm

Lucian

Club Explicit hakkında mükemmel şeyler duymuştum. NYC'de kendi BDSM kulübüm olan Violent Delights'ı kurarken, araştırmamda internette yoğun olarak incelediğim yerlerden biriydi. Bir süredir ziyaret etmek istiyordum ama bunu kolumda böylesine lezzetli bir yaratıkla yapmayı hiç beklemiyordum. Üstelik tamamen aşık olduğum bir kadınla.

Merdivenleri çıkarken duvardaki duvar resmi başlı başına bir harikaydı ama bu beni şaşırtmadı. Londra'nın en iyi sokak sanatçılarından birinin bu duvar resmi üzerinde çalıştığını duymuştum. Işıklandırmadan ana bardaki kabinlere, büyük sahneye ve dans pistinin zenginliğine kadar her şey bu mekânın kalitesini ve prestijini kanıtlıyordu.

Bize uyuyordu.

Bu ziyaretin West End'deki tüm parti sonralarına taş çıkartacağı kesin. Bara doğru ilerlerken Elaine her zamanki gibi gözlerini dört açmıştı. Barın arkasındaki kız atkuyruğu saçları olan, dudaklarına piercing taktırmış, tatlı mı tatlı bir şeydi. Diğer herkes gibi o da biz yaklaşırken şaşkınlıkla baktı ve ne olduğumuzu sorarken kelimelerin üzerinde tökezledi. İçiyordum. Cevap verdiğimde yaşadığı şok daha da belirginleşti. "İki maden suyu."

Elleri titreyerek ve küçük güzel yüzünde gergin bir gülümsemeyle bize servis yaptı.

Önceki koşullar altında, onu dizlerimin üzerine yatırıp anında bir şaplak attırırdım, ama artık değil. Artık benim dünyamda sadece Elaine vardı.

Barda yerimizi aldık ve odaya baktık. Kalabalıktı, ama tıklım tıklım değildi. İnsanların birbirlerini çok iyi tanıdıkları belliydi, atmosfer gergindi ama muhteşem bir şekilde. Bunu itiraf etmeyi hiç beklemezdim ama bu kulüp aslında New York'taki evimden daha iyiydi. *Herhangi bir şeyin* benimkinden daha iyi olacağına inanmayı hiç beklemezdim ama hakkını vermem gerekiyordu. Club Explicit, Violent Delights'tan daha iyiydi. Onun kışını tekmeledi.

Kesin olan bir şey vardı ki, bu mekandaki seksi görünümlü ucubelerin arasında hiç de uygun görünmüyorduk. Smokin giyen başka kimse yoktu ve Elaine balo elbisesiyle tüm kulübe güzel bir fener gibi parlıyordu. İnsanlar bizi fark etmeye başladıkça, kafalar toplu halde dönmeye başladı, insanlar inançsızlık ve heyecanla bizi inceliyordu. Genelde mesafelerini koruyorlardı. Ukala bir yaratık dışında hepsi.

Çok çekici bir kadın yanımızdaki bara oturdu, siyah lateks bir catsuit giymişti ve simsiyah saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde arkaya taramıştı. Kendine güveni kusursuzdu.

"Merhaba," dedi yüzünde kendinden emin bir gülümsemeyle. El sallayarak ilk yanıt veren Elaine oldu. "Merhaba." "Ben Raven," dedi kadın bize ve elini uzattı. Prensese elini kuvvetle sıktı.

"Elaine," dedi ve Raven sırtıttı.

"Evet. Elaine olarak kolayca tanınabilirsin," diye cevap verdi, sonra dikkatini bana çevirdi. "Ve sen de Lucian olarak kolayca tanınabilirsin. İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

İnsanlar genellikle ilk tanışmada bana ilk isimle hitap etmezlerdi, ama onunlayken bunu önemsemiyor gibiydim. Ondan hoşlandım. Genelde insanlardan ilk görüşte hoşlanmazdım, hatta *hiç hoşlanmazdım* ama onda bir sahicilik parıltısı vardı. Evet. Ondan hoşlandım. Ondan hoşlanmıştım. Raven'ı çok sevdim.

Çarpıcı sarışın bir kız gelip yanına oturduğunda ve elini tuttuğunda onu daha da çok sevdim.

Raven bize "Bu benim kız arkadaşım Cara," dedi ve kız el salladı. "Merhaba."

"Merhaba," dedi Elaine ve o anda bu kızların onun arkadaşı olacağını anladım. İçgüdü, harekete geçtiğinde çok güçlü bir şeydir.

"Club Explicit'e ilk gelişin," diye yorumladı Cara, çok bariz olanı belirterek.

Kendimi başımı sallarken ve hiç alay etmeden cevap verirken buldum. Her zamanki halimle çelişiyordum.

"Evet, Club Explicit'e ilk gelişimiz."

"Sonuncusu olmayacak," dedi Raven gülerek. "Burada çok iyi vakit geçireceğinize eminim."

Ben de kendimi başımı sallarken buldum.

"Oyun odaları şurada," dedi Cara, dans pistinin yanındaki koridoru göstererek. "Harikalar. Bir göz atmak isteyeceksiniz."

Ama hayır. Ben olsam yapmazdım.

Neye bakacağımı çok iyi biliyordum. Bara girdiğimiz andan itibaren bunu biliyordum.

Sahne.

Ben olsam lanet sahneyi kontrol ederdim.

"İşte geliyorlar," dedi Raven, tam da benim düşündüğüm sahneyi işaret ederek.

Elaine daha net görebilmek için taburesinde öne doğru oturdu ve dans pistinin ışıkları kısıldı, sahne daha önce gördüğümüz West End tiyatrosu gibi aydınlatıldı. İnanılmaz derecede dramatikti. Nabzımı hızlandırmaya yetti.

Gelenlerin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama öğrenmek çok ilgimi çekti.

Elaine, Raven'a şu soruyu sordu.

"Sahneye kim çıkıyor?"

Yüzünde pis bir sırıtışla cevap veren Cara oldu. "Masque ve Cat. Onlar Explicit süperstarları. Nedenini bir dakika içinde göreceksiniz."

Tüm odanın dikkati oradaydı, bu da alışılmadık bir duyguydu, çünkü dünyanın neresine gidersem gideyim herkesin dikkati hep benim üzerimdeydi.

Figürler sahnede belirdiğinde bunun nedenini anlamak sadece bir an sürdü.

Kadın çok güzeldi. Güzel, çıplak ve bununla gurur duyuyordu; tavandan inen prangalara doğru ellerini kaldırırken siyah saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Ama dikkatleri üzerine çeken sadece o değildi, arkasında beliren iri yarı adamdı.

Kesinlikle çok iriydi. İri, yapılı ve muhtemelen benim dışımda gördüğüm en özgüvenli adamdı. Buram buram güven kokuyordu. Saf, arsız bir özgüven, kibirden eser yoktu. Üzerinde deri bir

Yüzünün yarısını kaplayan bir maske vardı ve bu onu daha da korkutucu gösteriyordu. Bu durum göğsünde kocaman, koyu renkli bir dövme olduğu gerçeğiyle birleşti. İki başlı bir ejderha yarattığı, kuyruğu sırtında kıvrılıyordu.

"Vay canına," dedi Elaine ve Raven başıyla onayladı.

Yüzünde bir sırıtışla prensesimi dürtecek kadar yakınımaya eğildi. "O dövmeyi onun için yaptım. Kimera."

"Dövme sanatçısı mısınız?"

"Evet," dedi. "Öyleyim."

Yine bir içgüdü parıltısı yaşadım. Çok kesin bir şey.

Prensesim onun tarafından dövme yaptıracaktı ve sonsuza dek taşıyacağı işaretleri seçen kişi ben olacaktım.

İri adam kırbacını kapıp itaatkârının omurgasında gezdirmeye başladığında konuşmalar kesinlikle kesilmişti. Başını geriye eğdi, hazır ve açtı. Gerçek bir itaatkârdı. Bu çok açıktı.

Kahretsin, onu nasıl
incitti. Kahretsin, nasıl
da istedi.

İnlemeler ciyaklamalara, ciyaklamalar nefes nefese kalmalara ve nefes nefese kalmalar da gözyaşlarına dönüştü.

Gözyaşları daha fazlası için yalvarmaya dönüştü.

Kırbaç kırbaça, kırbaç sopaya dönüştü ve o canavar adam o kadını ciddi bir usta gibi aldı. Onu izlerken garip bir rekabet hissettim. Ayrıca küçük bebeğimin, onun kadının incitmesini şaşkınlıkla izleyişini izlerken de garip bir rekabet hissettim. Kıskanmıştım.

Hayatım boyunca kışkandığım ilk erkekti, ama yine tuhaftı, çünkü içinde hiçbir kötü niyet hissetmiyordum. Çılgınca bir saygı hissinden başka bir şey değildi. Kolay kolay saygı göstermezdim.

Usta, kızın kalçalarını sıkıca kapatana kadar amcığını tokatladı ve sonra, kız titreyip sarsıldığında, onları iyice açması için havladı.

Ona söyleneni yaptı. Aferin küçük bebek.

Onu yumrukladığında ben bile şaşırdım. Sertçe. Sahnede, spot ışıkları altında, tüm salonun önünde. Tanrım, mükemmel bir fahişe gibi karşıladı, acıdan nefesi kesilse de kendini adamın yumruğuna bıraktı.

Onları izlerken sikim kalkmıştı ama onlar için kalkmamıştı. Yanımdaki kız için zordu, onu orada aynı lanet prangalar içinde, acıya dayanmak için kendini hazırlarken hayal ediyordum.

Ona, Elaine'ime baktım, hâlâ donup kalmıştı. Elbisesinin altında kendi kalçalarını nasıl sıktığını gördüm ve kalbinin nasıl çırpındığını hayal edebiliyordum.

Hoşuna gitti. İstedti.

Küçük bebeğim prangaya vurulmak istiyordu, tıpkı benim onu bu şekilde götürmek istediğim gibi.

Bu onun kaderini mühürledi. Benim güzel prensesim kaderini mühürlemişti.

Masque dedikleri adam, kadını titreyen bir enkaz haline getirene kadar götürdü, sonra inerken kışını becerdi, kulüp onları huşu içinde izlerken hala sıkı sıkıya bağlıydı. West End müzikalini utandırdı.

Işıklar tekrar yandığında ve çift alkışlar arasında sahneden ayrıldığında Raven *evet, size söylemiştim dercesine* başını sallayarak bizi selamlıyordu. Prensесim bile alkışlıyordu.

"Açık saçık süperstarlar," diye tekrarlardı Raven. "Kimse onlara doyamıyor."

İkisi bize doğru yöneldiğinde bunu kesinlikle beklemiyordum, kız hala sallanan bacakları üzerinde sallanırken Raven'a ulaştı ve onu kucaklamak için çekti.

Masque yakından daha da büyük bir canavardı. Bizi, hem beni hem de Elaine'i kontrol etti ve gülümsedi.

"Club Explicit'e hoş geldiniz."

Bir elini uzattı ve ben de güzel itaatkârının sularıyla kaplı olduğunun farkında olarak elini tuttum.

"Lucian," dedim, kendimi ilk adımla tanıttığımı ancak sözcük ağzımdan çıktıktan sonra fark ettim.

"James," diye cevap verdi ve Raven bir kahkaha attı.

"Tanrım, Masque, az önce ona gerçek adını mı söyledin?" Bana doğru eğildi. "James'in kendisine James dediğine göre çok asil olmalısın."

Sanırım biz kraliyet ailesiydik ve hep öyle kalacaktık.

"Oyun odalarını kontrol ettin mi?" James bana sordu ama ben başımı salladım.

"Hayır," dedim ona. "Daha acil ilgi alanlarım var." Aklımdan geçenleri okudu ve bana sıırıttı.

"Bu gece onlara ikinci bir gösteri yaparsan tüm mekanı ayağa kaldıracaksın."

Elaine'in gözleri fal taşı gibi açıldı, küçük güzel ağzı bir karış açık kaldı.

"Sahneye mi?" diye sordu, tüm dikkati benim üzerimdeydi. "Sahneye çıkabilir miyiz?!"

Doğruca ayağa kalktım, sikim pantolonumun içinde canımı acıtacak kadar sertleşmişti.

"Hiç sanmıyorum bebeğim," dedim ona. "O küçük tatlı amcığını hemen oraya getir."

Yirmi Yedinci Bölüm

Elaine

Salonda ilerleyip sahneye doğru ilerlerken HERKESİN GÖZÜ BENİM ÜZERİMDEYDİ. Hayatımda hiç bu kadar açıkta hissetmemiştim ve çıplak bile değildim, balo elbisem hala ıslık ıslık parlıyor, her adımda ayaklarımın etrafını sarıyordu.

Lucian sahnenin yan tarafındaki merdivenlerden yukarıya doğru ilerledi, sonra beni spot ışıklarının altında, yüzündeki o güzel gururla toplanan kalabalığa gösterdi ve ben de bunu hissettim. Gerginliğin, sinirlerin ve korkunun altında bile o benim özüm. Kalbim ve ruhum.

Yukarıdan beni kör eden ışıklar yüzünden insanlar büyük ölçüde gölgede kalıyordu ama yine de yaklaştıklarını, gözlerinin üzerimde olduğunu görebiliyordum.

Kendimi bu pozisyonda, bir BDSM kulübünde sahnede, hayatımın nihai efendisi Lucian Morelli tarafından kalabalığın önünde becerilmek ve incitilmek üzere hayal edemezdin. Bu durumun çılgınlığı kırmızı halı yürüyüşünü utandırıyor. Titriyordum, tüylerim diken diken olmuştu, nabzım savaş ya da kaç şeklinde atıyordu.

Canavarımdan asla kaçamayacağımı biliyordum. Bana ne emrederse yapacağımı biliyordum ve bunu istiyordum. Buna *ihtiyacım vardı*.

Bizden önce sahneye çıkan çifti izlediğim için hala kızarmıştım, hala heyecanlıydım, çünkü onları orada gördüğüm ilk andan itibaren, sahnede prangalarla tutulan o kadın olmak istemişim.

Sadece onun canavarının benim yanımda olmasını istememişim.

Benim canavarım olmasını istemişim.

Üstümdeki prangaları tutup ellerimi kelepçelere bağlarken elleri sağlam ve sabitti. Kelepçeleri yukarı çekerken bir nefes verdim,

Kollarımı üstümde sıkıca gererek, topuklu ayakkabılarımla bile parmak uçlarımda duracak kadar yükseğe kaldırdım.

Vücudu o kadar sıcaktı ki smokininin içinden bile sırtıma sıkıca bastırıyordu. Sesi kulağımda çakıllı bir fısıltı gibiydi.

"Sana ne verilirse onu alacaksın Elaine ve bu canını yakacak."

İçimden yepyeni bir ürperti dalgası geçti ve zihnimde en başından beri, bana acı vereceğini bildiğim ve bunu o kadar çok istediğim, ona yalvardığım o ana geri döndüm.

Elbisemi çekip çıkardığında ve ayaklarımın etrafından yere bıraktığında gözlerimi kapattım, kalabalığın tezahüratıyla kalbim daha da hızlandı. Ve işte oradaydım, sadece topuklu ayakkabılarım ve külotumla beni izleyen seyircilerin önünde sallanıyordum. Külotum bunu ne kadar çok istediğim için çoktan ıslanmıştı.

Kaburgalarımdeki kesiğin hâlâ belirgin olduğunu biliyordum ama iyileşmeye başlamıştı bile. Solmaya. Önemsizleşmeye. Önümdeki kalabalığın ışıklar altında beni korkutmamasına yetecek kadar.

"Adım at," dedi Lucian ve elbisemi altımdan çekip çıkarırken ayaklarımı teker teker kaldırdım.

Sonra uzaklaştı.

Sanki bir asır boyunca oradaymışım, seyirciler için çıplak duruyormuşum gibi hissettim.

Arkamda bir askıdaki aletleri salladığını duydum. Bana ilk olarak bir kırbaç uzattı ama ondan önceki canavarın kadınıyla alay ettiği gibi kırbaçı sırtımda gezdirmeydi. Lucian daha ilk vuruşta kırbaçı göğüslerimin etrafında dolaştırdı, bir meme ucunu öyle sert yakaladı ki zincirlerimin içinde zıplamama neden oldu ve işte o zaman beni gerçekten ele geçirdi, acıyı arzulamak bir çağrı gibi damarlarımda dolaşmaya başladı.

Tekrar yaptığımda buna hazırdım, ancak bu sefer zıplamadım, inledim, kendimi gururla destekledim.

Külotumu kalçalarımın altına çekti.

"Adım at," dedi tekrar ve ben de hazırdım, dantelden dışarı adım attım.

Topuklarım dışında çıplaktım, meme uçlarımda sertti ve hâlâ sızlıyordu. Ellerini arkamdan uzatıp tenimde gezdirdi ve bu sızıyı sert, güçlü bir acıya dönüştürmek için büküp çekti.

"Al," dedi ve başımı omzuna yaslayıp memelerimi ellerine sundum, o da biraz daha çevirip çekti. Onun

Nefesi boynumdaydı ve gülümsediğimi fark ettim, dokunuşuna odaklandığım için gözlerim hala kapalıydı ve başka bir şey yoktu.

Parmakları kaburgalarımın altına kayıyor, gıdıklıyordu ama yine acı vermemek için çok dikkatliydi. Parmakları aşağıya doğru ilerlerken karın kaslarımı sıktım.

"Kendini benim için aç," diye fısıldadı. "İyi bir kız ol ve kalçalarını sonuna kadar aç."

Onun için iyi bir kızdım. Kalçalarımı gidebildikleri kadar açtım ve tüm ağırlığımı prangalara verdim.

Parmakları amımın dudaklarını aralayarak klitorisimi kalabalığa gösterdi. Doğru noktanın etrafında dönerken nefesim kesildi, beni yeterince kızdırdı ve bir hamlede üç parmağını içime iterken bir inilti çıkardım.

"Onlara ne kadar azgın bir bebek olduğunu göster," diye emretti. "Parmaklarımda üzerinde kıvrın."

Yaptım.

O kadar acımasız olmasına rağmen parmaklarının üzerinde kıpırdandım.

Parmaklarını benden çektiğinde nefes alışları hızlanmıştı. Pantolonundaki şişkinliği kıcımda hissedebiliyordum ve o kadar sertti ki bu beni yeni bir gurur duygusuyla canlandırdı. Kalabalığın onu memnun edecek kadar iyi olduğumu görmesini istiyordum. Beni çok istediği için Lucian Morelli gibi bir adamı çıldırtabileceğimi görmelerini istiyordum. Bu odada benden daha deneyimli olan diğer çarpıcı kadınlardan herhangi biri değil, ama *ben*. Sadece beni.

"Beni temizle," dedi ve ıslak parmaklarını ağızma soktu ve onu o kadar sert emdim ki höpürdetiyordum.

"Aferin kızım," dedi ve sonra benim gerçek canavarım oldu. Etrafımızdaki dünyanın görmesi için canavarım.

Elleri tokat atıp bükerek tenimi canlandırdı. Uzun ve sert şaplaklarından sonra amım o kadar acımişti ki kalçalarımı kapatmaya çalıştım ama ona itaatsizlik etmemem gerektiğini havlayarak söyledi.

Kırbaç bir mücevherdi, sırtımdan kıcıma ve göğüslerime kadar her yerde iz bırakıyor, sonra sokuyordu, her yer daha fazlası için çaresizdi... ama her zamanki gibi dikkatli bir kaplandı, sadece doğru yerlerimle doğru şekillerde oynuyordu.

Kırbaç mükemmel bir hassasiyetle kalçalarıma saldırdı, amıma her indiğinde biraz çılgılık atmama neden oldu, çok hassas. Parmakları beni becerdi

vuruşlar arasında onun için inledim, daha fazlasını arzulayan bir fahişе gibi içimi ona verdim.

Beni öptüğünde ağzım zaten açıktı, nefes nefese kalmıştım ve o zaman fark ettim. Gözlerim hâlâ kapalıydı. Beni kullandığı süre boyunca gözlerim kapalıydı.

Meğer benden önce fark etmiş.

"Bana bak," diye emretti ve onu tam orada dururken bulmak için onları açtım, yüzü nefesimi çekecek kadar güzeldi. Bakışlarındaki kirli parıltı, bana olan açlığı. Benimkini sulandıran, tükürüğüne ve diline şampanyaya duyduğumdan daha fazla ihtiyaç duyduğum büyüleyici ağzı.

"Em," dedi, yine aklımı okumuştı ve beni lolipopa ihtiyacı olan bir çocuk gibi öperken dilini emdim, prangaların içinde hâlâ o kadar sıkıydım ki çekildiğinde daha fazlası için inledim ve ona ulaşamadım.

Bir adım uzaklaştı ve açık gözlerim odaya dikildi. Orada bana bakan figürlere. Toplanan kalabalığa, bazıları o kadar yakındı ki spot ışıklarının parıltısı altında yüzlerini görebiliyordum. Her biri bana bir kraliçeymişim gibi bakıyordu.

Evet.

Bunu istemişim.

Geçmişimde nefret ettiğim her şeyin aynasıydı. İnsanlar ben istemediğim halde benimle oynuyor, bana hiçbir şey ifade etmeyen küçük bir pislikmişim gibi bakıyorlardı.

Bu bambaşka bir dünyaydı. Lucian Morelli benimle oynarken, ben onun dokunuşundan ve emirlerinden başka bir şey istemezken, tüm oda bana *her şey* demek olan bir tanrıçaymışım gibi bakıyordu.

Lucian sırtarak tekrar yanıma gelip bastonunu göğüslerime dayadığında çok mutlu olmuştum. Başımı salladım, gülümseyerek karşılık verdim, bakışlarım tamamen onun üzerindeydi.

Göğüslerime o kadar sert vuruyordu ki haykırıyordum, ama yine de kendimi daha fazlası için sunuyordum, çizgiler için, acı için, tenimdeki izler için çaresizdim.

Tenimdeki izleri.

Kalçalarım sopayla vurup beni baştan aşağı soyarken titriyordum.

Nefes nefese kalana ve itaatkâr halimle bile dayanmaya çalışana kadar beni sopaladı. Sonra klitorisimle oynadı, parmakları mükemmel bir alaydı. Ağlayana kadar kıcıımı sopaladı, kırıldı ve sonra parmakları oynadı

Biraz daha, tekrar, tekrar ve tekrar, en keyifli şekilde bulanıklaşana kadar.

O oda hâlâ bana bakıyordu, donup kalmıştım.

Kelepçelerimi indirip beni dizlerimin üzerine çöktürdüğünde bunun olacağını bilmiyordum. Pantolonunun düğmeleri çözülmüş ve siki çaresizlikten kararmış bir halde önümde durduğunda zincirler gevşemişti.

Ağzımı nasıl da sikti. Ögürdüm, ögürdüm ve yere tükürükler saçarak sıçradım. Boğazımı tuttu ve ben onu emmeye çalışırken beni boğdu, yüzüne bakarken gözlerim yaşardı. Sikini benden alırken inliyordum, arkamda dizlerinin üzerine çöküp yarığımıza sürtünürken daha çok inliyordum.

Oh, amımı nasıl sikti. Ah, nasıl inledim, zincirlerim takırdadı ve kalabalık tezahürat yaparken kendimi her itişte onun horozuna geri çarptım.

Saçlarımı tuttu, büktü ve çekti, ben inlerken beni gösterdi, kendini tam olarak doğru açığa getirdi, böylece eğildim ve nefes aldım ve onun için geldim.

Ve sonra benim için geldi.

Lucian Morelli kalabalık bir odanın önünde benim için boşaldı, içime fışkırırken homurdandı.

Hayatımda hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Ben onun kadınıydım. Onun fahişesi.

Bebeğiydim. Ben onun hayatının aşkıydım.

Tanrım, mutluluktur. Saf, mutlak mutluluk. Kelepçeleri çözüp en nazik şekilde ayağa kalkmama yardım ettiğinde sırtıyordum, bana o güne kadar gülümsediğini gördüğüm en muhteşem şekilde gülümsüyordu. Nazik elleriyle elbisemi giymeme yardım etti ve ben onun vahşiliğiyle her yerimin işaretlendiğini çok iyi biliyordum. O kadar parlaktı ki

Öyle ki, onu kumaşla tekrar örtmek suç gibi geldi.

Sahneden inip bara doğru ilerlediğimizde kalabalık çoktan dağılmaya başlamıştı. Kendisini Raven olarak tanıtan kadının yanındaki tabureye oturduğumda bir işaret feneri gibi parlıyor olmalıydım, irkildim.

Bana güldü, neredeyse bir kıkırdamaya benzeyen hoş ve içten bir kıkırdama.

"Sana bunun buraya son gelişin olmayacağını söylemiştim," dedi ve ben de onunla birlikte güldüm.

Bu konuda çok haklıydı.

İçeride uzun, çok uzun bir süre kaldık ve Raven, kız arkadaşı, James ve Cat ile oldukça mutlu bir şekilde sohbet ettik. Bize tüm dünyada medyanın gözünün üzerinde olduğu insanlar gibi değil de herhangi bir kulüp müdavimi gibi davranmaları harikaydı. Bayıldım. Her şeyiyle.

Sonunda bir taksiye binip Quentin Malikânesi'ne ve güzel, sıcak bir yatağa dönmeye hazırlandığımızda neredeyse sabah olmuştu. Lucian yüzünü buruşturduğunda cep telefonuna bakıyordu. Yirmi beş cevapsız aramayı görebilecek kadar yakındım, hepsi de aynı numaraydı.

Amerika'dan bir numara.

Lucian bunu fark etti. Kaşlarını çatmasından anlayabiliyordum.

Cep telefonu yeniden açılmadan önce bu konuda konuşmaya bile fırsat bulamadı. Kulüpte hâlâ sessizdeydi ama ekran yanıp sönüyordu ve hâlâ aynı numara olduğunu gösteriyordu.

"Ne?" diye cevap verdi ve diğer uçtaki sesi duydum, başım hâlâ Lucian'ın omzundaydı, duyabilecek kadar yakındım.

Ses kaynıyordu. Çirkindi.

"Bu sefer çok ileri gittin evlat. Veda etme zamanı geldi."

Lucian ona karşılık verdi, ses tonu da aynı şekilde çirkindi. "Savaş başlatma," dedi. "Güzel bir savaş olmayacak." Ve sonra telefonu kapattı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Lucian

SAVAŞIN GELECEĞİNİ BİLİYORDUM ve ailemin de Elaine'inki gibi saldırıya katılacağını biliyordum. Yine de, başımıza gelecekleri yeniden fark ettiğimde omurgamdaki ürpertiye durdurmadı. En azından bir kez hayatımıza kastedilecekti.

Arka planda güvenliği hazırlamakla meşguldüm. Dünyadaki yerimizi korumak için savaşmaya hazırdım.

Bunu yapabiliriz. Bunu yapabilirim.

Arka koltukta ona doğru döndüğümde Elaine korkmuş görünüyordu. Dudaklarını ısıırıyordu, korkmuştu.

"Peşimizden gelecekler, değil mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim. "Öyleler ama kazanamayacaklar tatlım. Sana bunun sözünü verebilirim. Bu artık bizim dünyamız. *Bizim dünyamız.*"

Başını salladı, her ne kadar içinde hâlâ yüzeyin altında bir korku baloncuğu olsa da. Kahretsin, onu nasıl da istiyordum. Atabileceğimiz her adımda onun koruma örtüsü ve umut efendisi olmak istiyordum.

Quentin Malikânesi'ne geri döndüğümüzde taksî şoförü neredeyse tek kelime etmedi. Arka koltuktan inmesine yardım ettiğimde Elaine yüzünü buruşturdu, şefkat onu ele geçirmişti. Kahretsin, ona güzel ve sert vurmuştum.

Şoföre parasını ödedim ve hızla uzaklaştı, gökyüzü etrafımızda şafağın ilk tadını gösterirken bizi malikânenin merdivenlerinden çıkmaya bıraktı. Kahretsin, geç bir taneydi.

Elaine düşüncelerimi onayladı, tam da onunkilere uyuyordu. "Vay be, geç oldu. Çok yorgunum."

Ona ana kapıyı açarken sııttım.

"Evet, bebeğim. Çok geç oldu ve çok yorgun olmalısın."

Kanadımıza çıkan merdivenleri tırmanmaya başladığımızda masum bir şekilde sırtıyordu.

"O zaman beni yatakta sıkı sıkı saracak mısın?" diye sordu.

"O tatlı kıcını oraya çıkar ve öğren," diye ittim ve o da yaptı. Vücudu şüphesiz darbelerimden dolayı ağrıyor olmasına rağmen, adımlarında bir yay ile o tatlı kıcını oraya doğru salladı.

Birlikte yavaşça duş aldık. Onu güzelce ve nazıkçe sabunladım ama gülümserken hâlâ irkiliyordu. Teni bir şaheserdi, çoktan kararmış, morluklarla dolmuştu. Çok lezzetliydi ama şimdi onunla ziyafet çekmenin zamanı değildi.

Yatağa birlikte uzandık ve saçlarını okşamamdan birkaç dakika sonra uykuya daldı. Benim gözlerimi kapatmam çok daha uzun sürdü, perdelerin arasından parlayan sabah ışığına bakıyordum.

Zihnim yaptığım planlarla doluydu. Yaptığım alışverişlerle. Yapmaya hazır olduğum açıklamalarla.

Babam buna hazırlıksız olduğumu düşünürse denizaşırı ülkelerden saldırabilirdi. Elaine'in ailesi de aynı melodiyle kendi fikirlerini üretiyor olabilirdi ama onlar da boku yiyebilirdi. Burada zaten çok fazla güç ağıımız vardı ve bu her dakika daha da büyüyordu.

Quentin'ler bizim için kahvaltı organize etmediler, şüphesiz son derece geç bir gece geçireceğimizin farkındaydılar. Uykulu bir uykunun ardından döndüğümde Elaine hâlâ huzur içinde uyuyordu ve dünyadan habersizdi.

Onu izledim, prangalar içindeki görüntüsünü tekrar tekrar canlandırdım. Bu deneyimi kesinlikle tekrarlayacaktık, ama önce daha acil işlerim vardı.

Devon dışarıda, malikânenin kortunda tenis oynuyordu. Sessizce giyinip prensesimi uyurken bırakıp dışarı çıktığımda pencereden onu gördüm. Görüş alanıma *girdiğim*de gülümsedi ve kendisiyle birlikte oynayan yardımcısına el salladı. Bana katılırken raketini çitlere doğru bıraktı, hala nefesini tutuyordu.

"Club Explicit nasıldı?" diye sordu ve ben de gülümsedim.

"Tam umduğum gibi. Mükemmeldi."

Başını salladı. "Güzel. Londra'nın beklentilerinizi karşılamasına sevindim."

Evet, öyleydi. Elaine ve ben o uçağa sahte kimliklerle binerken beslediğim en çılgın umutları bile aşıyordu.

Sorgulamayı planladığım konuyu gündeme getiren Devon oldu. Bizi duyabilecek kadar yakınımızda kimse olmamasına rağmen daha yakına eğildi.

"Zaman çizelgesi programa uygun," dedi bana. "Akşam olmadan burada olacaklar. Uzak otlağın dibindeki ek bina."

"Teşekkür ederim," dedim ve içimdeki o kötü adam canlandı ve içimi yaktı.

"Bu akşam yemek yiyelim mi?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Memnuniyetle."

"Bizim için de bir zevk. Tüm süslemeleriyle birlikte biftek."

"Kulağa lezzetli geliyor," diye onayladım ve eve doğru yola koyulduk.

Francesca oturma odasında onu bekliyordu, belli ki ilgisini çekmek istiyordu, ben de çıktım ve üst kata, artık bizimmiş gibi hissetmeye başladığımız kanada yöneldim. Yine de bu yakında sona erecekti. Yakında kendimize ait bir malikânemiz olacaktı.

Ben içeri girdiğimde Elaine kalkmış giyiniyordu, kot pantolonunu morarmış kalçalarının üzerine çekerken hâlâ irkiliyordu.

"Ah," dedi sırtarak. "Bunu günlerce hissedeceğim."

Buna bayıldım. Gözlerim her şeyi anlatmış olmalıydı çünkü yanakları kızarmış, sırtışı masum bir gülümsemeye dönüşmüş, mutluluğumu yiyip bitirmişti. Önceki gecenin tınısı aramızda hâlâ büyülüydü.

"Bu akşam Quentin'lerle mi yiyeceğiz?" diye sordu, ben de başımı salladım.

"Görünüşe göre tüm süslemeleriyle birlikte biftek." "Kulağa hoş geliyor."

Konuşmalar birbirlerine duydukları ihtiyaçla dolup taşıyordu ama bugün konu seks, acı ya da et tüketmek değildi. Bu yakınlıkla ilgiliydi. Bağlanma ihtiyacı.

Uzun bir öğleden sonra birlikte uzandık, berbat bir televizyon izledik ve mutfaktan gelen atıştırmalıkları atıştırdık, rastgele soru sohbetlerine devam ettik, ancak bu sefer aralara anılardan kesitler ve ikimizi de güldüren komik hikayeler serpiştirildi.

Yemek vakti geldiğinde hâlâ gülüyorduk ve yemek odasına gidip masada Devon ve Francesca'nın karşısındaki yerlerimizi aldık.

Yemek boyunca kadınlar durmaksızın West End, kırmızı halı ve müzikal hakkında konuştular ama Devon'un cep telefonu ping sesi çıkarır çıkarmaz masanın öbür ucundaki Devon ile aramızda gizli bir baş sallama oldu. Tatlıdan sonra bir iş görüşmesi için bizden izin aldı ve kadınları West End'de gösterime girecek bir sonraki müzikal serisi hakkında sohbet ederken bıraktı.

Nereye gittiğimizi çok iyi biliyordum. Tek kelime etmeden Devon Quentin'in yanında yürüdüm ve onun malikâne arazisinden geçerek otlağın dibindeki padoka doğru yürüyüşünü takip ettim.

Ek bina oradaydı, dimdik duruyordu.

"Seni burada bırakacağım," dedi ve bir elini omuzlarımın arasına vurdu. "İstedğin her şey teslim edildi. Kimse bir şey duyacak kadar yakın değil."

Başımı öne eğdim. "Çok memnun oldum."

"Kadınların gecenin tadını çıkarmalarını sağlayacağım, eminim dikkatleri çok dağılacaktır," diye bana güvence verdi.

Bundan hiç şüphem yoktu.

Devon beni alacakaranlıkta öylece bıraktı. Ahırın ana girişine doğru adım atmadan önce parmak eklemlerimi esnetip büyük ahşap kapıyı sonuna kadar açarak içeri girdim.

Kendilerine ait bir dizi prangaya asılı iki figür vardı, ancak bu sefer Club Explicit'teki gibi spot ışıkları yoktu, sadece görmemi sağlayan turuncu parlayan fenerler vardı. Yaralılar için tezahürat yapan bir kalabalık yoktu, sadece iki hasta herif onları öldürmediğim için yalvarıyordu. Bir yanlış anlaşılma olduğunu ve Morellis'i asla geçmediklerini söyleyerek yalvarıyorlardı. Baron Rawlings ve Lord Eddington'a intikamımı aldığımın Morelliler olmadığını söylemek bana büyük bir zevk verdi. Onlara tam olarak kim olduğumu söylemek bana daha da büyük bir zevk verdi. ve neden cezalandırıldığını.

Elaine Constantine, çünkü onu seviyordum. Çünkü ona tapıyordum. Çünkü o hayallerimin, kalbimin ve tüm ruhumun kadınıydı.

Bıçağın her darbesiyle onu ne kadar sevdiğimi onlara gösterdim. Sevdiğim kadından aldıkları her hastalıklı zevkin karşılığını, onları incitmekten kendi hastalıklı zevkimi alarak ödedim.

Onlara katılmak için ilk adımımı attığımda hayatları için yalvarıyorlardı. Sonunda cebimden cep telefonumu çıkarıp onlara günahlarını kameraya itiraf etmelerini söylediğimde ölümleri için yalvarıyorlardı.

Günahlarını itiraf ettiler. Bana ekrandaki dostluğun ayrıntılarını, nasıl bunun bir parçası olduklarını ve ne halt ettiklerini anlattılar. Gözlerinde ve seslerinde asla tartışılmayacak bir gerçeklik vardı. Anıları eşleşiyor ve mükemmeldi. Kendilerinin, Rahip Lynch'in ve sonsuza dek silinecekler listesindeki diğer aptalların anıları.

Ayrıca Elaine'in kaderinin merkezindeki sapık Lionel Constantine ve onun, kabul ve sevgi arayan nazik küçük bir kızdan başka bir şey değilken onu istismarı için nasıl teslim ettiğine dair anılar.

Sonunda ahırdan çıktığımda gecenin ilerleyen saatleriydi, gömleğim kıpkırmızı ve kaygandı, arkamda hâlâ zincirli iki ceset bırakmışım. Ellerim kıpkırmızıydı, tırnaklarımın altında kan kabukları vardı.

Malikâneye geri döndüğümde oturma odasında sadece Devon vardı. Bana başıyla selam verdi ve şüphesiz temizlik ekibini uyarmak için cep telefonundaki bir tuşa bastı.

Soğuk ve siyah kalbimden gelen iki basit kelime söyledim.

"Teşekkür ederim."

"Senin kendine ait bir temizlik ekibine ihtiyacın var," diye güldü ve kıyafetimi işaret etti.

"Eminim Elaine bu konuda bana yardımcı olacaktır," diye karşılık verdim. "Ve bu notta."

"Sabah görüşürüz," dedi. "Sabah altıda mı?"

"Hazır olacağım," dedim ona ve olacaktım da. Süslenmiş, cilalanmış ve yepyeni bir anlaşma, planlama ve müzakere haftasına başlamaya hazır olacaktım. Hem iş hem de zevk. Dünyadaki en büyük zevk.

Ben yatak odasının kapısından içeri girdiğimde Elaine yine berbat bir televizyon izliyordu. Gözleri doğrudan bana dikildi ve ayağa fırlayıp ellerini kanlı göğsümde bir aşağı bir yukarı gezdirerek beni kontrol ederken ağzı açık kaldı.

"Benim değil," diye onu rahatlattım ve parmak eklemlerini öpmek için ellerini tuttum.

"O zaman kimin?" diye sordu. "Ne oldu lan?!"

Ona söyledim. Yavaşça.

Ayrıntıları içine çekişini izledim, onun için şeytani amcıkların işini bitirdiğim için rahatlama ve minnettarlığın bariz bir bileşimiyle nefesleri kesildi. Beni neredeyse boğacak kadar güzel, dokunaklı gözyaşları döktü.

Olayları anlatmayı bitirdiğimde duşa girdik ve beni sabunladı, narin parmaklarıyla keseledi, kanın giderden akıp gitmesini izledi.

Sonra, kalbinden gelen iki basit kelimeyi söyleme sırası ona geldi. Ama onun kalbi soğuk ve kara değildi. Onunki sıcak ve sevgi doluydu. Gözleri yeni bir damla yaşla dolup taşarken her şeyi gibi güzeldi.

"Teşekkür ederim."

"Bir teşekkürü hak etmiyorum," dedim ona. "O zevk bana aitti."

Ciddiydim. Prensesimi hayatta mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapardım. Sevecek, koruyacak ve hizmet edecektim. Canını yakar, takas eder ve rüşvet verirdim. Tüm dünyanın görmesi için onu bir kaide üzerinde yükseltir ve kollarımdaki her kalp atışının tadını çıkarırdım.

Ve ona bunu gösterirdim.

Bunu ona çok yakında, onu duygusal olarak öldüren iki pisliği öldürmekten çok daha farklı bir şekilde gösterecektim.

Ona London Eye'ın tepesini gösterirdim, tam da ait olduğu yeri.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Elaine

Limuzinle nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yoktu ama Quentin Malikânesi'nden Londra'ya doğru yola çıkarken etrafımızda hayat vızıldıyordu. Devon ve Francesca bizimle değillerdi. Bu bahsettiğimiz galalardan biri değildi ve Lucian'la planladığımız Club Explicit'e gece geç saatlerde yapacağımız bir ziyaret de değildi. Bu başka bir şeydi. Lucian'ın yeni dikilmiş bir smokin giydiği, benim de Francesca'yla birlikte mutlulukla seçtiğimiz küçük siyah elbiseyi giydiğim bir şey.

Şehre girerken limuzinin etrafını saran güvenlik araçları güvenliğimizi ön planda tutuyordu. Şu ana kadar ne benim ailemden ne de Lucian'ın ailesinden herhangi bir saldırı belirtisi olmamıştı ve bu ihtimal de azalıyor gibi görünüyordu - güvenlik güçleniyor ve ortaklar daha da fazla koruma vaat ediyordu.

Belki, sadece belki, yeni geleceğimizde güvende olurduk. Buna inanmaya cesaret ediyordum.

London Eye'ın kapsülleri görüldüğünde koltuğumda öne doğru fırladım ve yüzümü cama dayadığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, çünkü tam o anda anlamıştım. Nereye gittiğimizi biliyordum.

"Gerçekten mi?" Lucian'a ciyaklayarak sordum. "London Eye'a mı gidiyoruz?"

Tanrım, sırtışı. "Bekle ve gör."

Yerimde duramadım. Oturamıyordum. Bir ileri bir geri kıpırdanıyordum, dikkatim sürekli ondan pencereye gidip geliyordu, hala heyecandan uçuyordum.

Aman Tanrım, bunu yapacaktık. Güneş batarken London Eye'a binecektik, Thames nehrini mükemmel bir şekilde aydınlatacaktık. Bu olacaktı

Mükemmellik!

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!" Limuzin girişte, sıra bariyerlerinin yanında durduğunda Lucian'a bağırdım.

Ama sıra bariyerleri yoktu. Bu gece yoktu. Sadece güvenlik görevlileri ve görevlilerle kaplı kırmızı bir halı vardı.

Limuzinden inmeme yardım ettiler ve Lucian yanıma geçerken boğazımda bir yumruyla Göz'e baktım. Bu gerçekten oluyordu. Bir rüya gerçek olacaktı.

Etrafta tek bir kişi bile yoktu. Sırada kimse yoktu. Bölmelerde kimse yoktu. Lucian beni halı boyunca bekleme bölmesine kadar yönlendirirken tek bir yaşam belirtisi bile yoktu.

Kenara çekildi, ben içeri girerken beni hafifçe selamladı ve işte oradaydım, boğazımda hala o yumruyla dönüp duruyordum, gerçekten bu alanda olmanın gerçekliğini kavramaya çalışıyordum. Benim hayalim.

Hayalimle *birlikte* bu alanda olmak.

Kapsül hareket etmeye başladığında bir çığlık attım ve tırmanmaya başladık, sadece ikimiz birbirimize sıkıca sarılmıştık, ellerimizde maden suları, inanılmaz manzaraya bakıyorduk.

"Çok teşekkür ederim," dedim tekrar ve boğazımdaki yumru sesimin kısılmasıyla kendini gösterdi.

"Rica ederim prenses," dedi bana. "Sen benim hayatımsın, bu sadece bunun küçük bir kanıtı."

Gülümseyerek yer işaretleri yaptık, her şey hafızama sonsuza dek kazındı. The Shard. Westminster. Londra Kulesi.

Buna hâlâ inanamıyordum. Lucian, London Eye'ın tamamını benim için ele geçirmişti.

En tepeye ve dönüşümüzün en yüksek noktasına ulaştığımızda Lucian beni kollarından bıraktı. Yüzümü ona döndüm, vücudunun benimkinden uzaklaşmasına şaşırıyordum ama önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde hissettiğim kadar şaşırmamıştım. Sadece *dizlerinin üzerine düşmemişti*.

Tek dizinin üstündeydi. Bir.

Lucian Morelli London Eye'ın en tepesinde, önümde diz çökmüş duruyordu.

Tam o sırada havai fişekler önümüzde Thames nehrini aydınlattı. Gün batımına doğru uçan saf kıvılcım patlamaları ve gökyüzünde parlayan elmaslar

Su. ılgınca bir duyguya kapılmıştım, çünkü kesinlikle olamazdı... kesinlikle olamazdı...

Ama öyleydi. Öyleydi.

"Benimle evlenir misin, Elaine Constantine?" Lucian bana sordu ve yüzüğü takdim etti. Küçük siyah bir kutunun içinde ışııl ışııl parlayan bir elmas.

Konuşamıyordum. Sesim yoktu. Nefesim yoktu. Gözyaşlarım dökülürken başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım. Lucian ayağa kalkıp nişan yüzüğümü yüzük parmağıma takarken boğazımdaki yumrunun yanaklarımdan süzölen mutluluk gözyaşları karşısında hiçbir etkisi olmadı.

Beni sıkıca tuttu ve derinden öptü, sonra ikimizi de etrafımızda patlamaya devam eden havai fişeklere bakacak şekilde geri çevirdi. Ama benim gözlerim havai fişeklerde değildi, olamazdı da. Gözlerim parmağımdaki elmasa takılmıştı.

Lucian Morelli ile evlenecektim.

Lanet olsun, Lucian Morelli ile nişanlıydım.

Kapsöl tekrar yere inerken bana sıkıca sarıldı. Yavaş ve mükemmeldi, aramızdaki atmosfer o kadar sevgi doluydu ki kalbim gerçekten patlayabilirdi.

İnişimiz sona erdiğinde görevliler hazırды ve bizi bekliyorlardı, gülümsemeler ve tebriklerle sağlam zemine geri dönmemize yardımcı oldular.

Caddeye geri dönerken kırmızı halı çok uzun ve inanılmaz hissettirdi. Paparazziler toplanmıştı ve güvenlik görevlileri onları uzaklaştırmadan önce birlikte yürürken sadece birkaç fotoğrafımızı çekmeyi başardılar.

Lucian bana, "Onlara minimum erişim izni verildi, merak etme," dedi. "İnan bana bebeğim, etrafımızda bir savaşa yetecek kadar çok güvenlik var."

"İnanılmaz," dedim, çünkü öyleydi. İnanılmazdı. Her iki aileye de ihanet ettikten ve Atlantik'in ötesindeki kan davalarından sonra *hayatta* olmamız inanılmazdı.

Bekleyen limuzine yaklaşırken yüzünde her zamanki sırıtışı vardı. "High Wycombe'daki Morelli-Constantine Malikânesi'ni gördüğünüzde daha da şaşırtıcı olacak. Güvenlik o kadar iyi yerleşmiş ki varlıklarını bile göremeyeceksiniz ama inanın bana prenses, orada olacaklar. İnsanlar, izinsiz girdikleri için yok edilmeden oraya çeyrek mil bile yaklaşamayacaklar."

"Bir malikanemiz mi var?"

Nabzım daha hızlı atamazdı. Sürprizler üst üste yığılmıştı.
Kalbim çok hızlı atıyor.

"Evet," dedi Lucian. "Bir malikânemiz var. Sadece bekle ve gör." "Ne zaman?!" diye sordum. "Ne zaman göreceğim?"

Bir görevli limuzinin kapısını açtı ve ben Lucian'ın önünde arka koltuğa geçtim. Gülümseyerek ve el sallayarak bizi içeri aldılar.

"Şimdi," dedi bana. "Şimdi göreceksin. Hemen oraya gidiyoruz.
Francesca ve Devon zaten kutlama için orada bekliyorlar."

Yüzük parmağımı bininci kez kontrol ederken ellerim titriyordu.

Limuzin uzaklaştı ve güvenlik arabaları şehirden çıkıp karanlıktaki yeni malikâneye doğru yola çıkana kadar bizimle birlikte ilerledi.

Bekleyemedim.

Lanet olsun, bekleyemedim. Eve gidiyorduk. Eve.

Kendimize ait yepyeni bir eve.

Yoldaki tabelalar High Wycombe'un yaklaştığını göstermeye başladı.

Ancak mesafe yakınlaşmak yerine uzaklaşıyor gibi görüldüğünde Lucian koltukta öne doğru eğildi ve kaşlarını çatarak şoföre baktı.

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi, lütfen," dedi. "Kendine çeki düzen ver."

Ancak tam o sırada iç kilitlerin sesi etrafımızı sardı ve şoförle aramızdaki perde sıkıca kapandı.

"Ne oluyor lan-" Lucian söze başladı ama sonra tekrar yer değiştirerek camdan şoföre baktı ve ben onun bir şeyi fark ettiğini gördüm. Bir şeyin ona çekiç darbesi gibi çarptığını gördüm.

Yüzünü bana döndüğünde gözleri çılgına dönmüştü, kapıları denemeden önce beni elimden tuttu ama kapılar sıkıca kilitlenmişti.

"Neler oluyor?!" Ona sordum. "Lucian?! Ne oluyor be?!" Onu daha önce hiç korkmuş görmemiştim.

Onu hiç camı kırana kadar dirseklemeye çalıştığı ama yine de kıramadığı z a m a n k i gibi çılgınca görmemiştim.

Ne olduğunu tam olarak anlamam için sürücünün dikiz aynasından bana bakması yeterli oldu.

Bizi Göz'e götüren şoförle aynı şoför değildi. O zamandan beri bizi gezdirmekten sorumlu olan şoförlerden biri de değildi.

topraklarına ilk ayak bastığımızda.

Limuzin, üzerinde "Briar Dene Köyü, *lütfen yavaş sürün*" yazan bir tabelanın bulunduğu rastgele bir kavşakta yoldan çekilirken haykırdım. Ama yavaş sürmedik. Limuzin köyün içinden hızla geçti ve gümbür gümbür çakıllı bir patıkaya çıkıp yoldan çıkarak ağaçlarla kaplı ormanlık bir alana doğru ilerlerken daha çok bağırdım. Çok korkmuştum. O kadar korkmuştum ki durduğumuzda nefes alamıyordum.

Şoför ön koltuktan inip yanımıza geldiğinde Lucian'ın eli benimkinde sıkıca duruyordu. Kapıyı açıp dışarı çıkmamızı emrederken silahını bize doğrultmuştu bile.

Lucian önce hareket etti, beni sıkıca arkasında tuttu.

"Bunu yapman için sana ne teklif ettilerse..." dedi ama adam başını salladı.

"Beni satın almaya çalışmayı aklından bile geçirme," diye cevap verdi. "Hayatım boyunca Morelli'den yanaydım, bana karşı hiçbir şey yapamazsın. Şimdi yavaşça arabadan in. Paketlediğini biliyorum. Ver onu bana. Bir şey yapmaya kalkarsan o kaltağın beynini dağıtırım."

Lucian kendisine söyleneni yaptı, ceketinin altındaki kılıfı ortaya çıkardı ve silahı dikkatle içinden aldı.

Şoför elinden kaptı ve bize bagaja gitmemizi söyledi.

Bize söyleneni yaparken Lucian beni arkasından ayırmıyordu, şoför silahını Lucian'a doğrultmuş halde limuzinin arkasına doğru ilerliyorduk. Bagajı açtı ve asıl şoför orada kıvrılmış, ölmüş haldeydi.

"Emirlerim var," dedi şoför. "Ve ben de onları uygulayacağım. Acele edin."

Bir cep telefonu çıkarıp bize doğrulttu ve video kamerayı kayda alırken ışık yandı.

Bir kez daha bize ilerlememizi işaret ederek çimlerin üzerinde bir boşluğa yönlendirdi. Lucian'a "Şuraya geç lan," dedi ve Lucian ellerini tuttu o benden uzaklaşırken.

Onu takip etmek için hamle yaptığımda, "Olduğun yerde kal, Elaine," dedi. "Hayır!" diye haykırdım.

"Orada kal, Elaine. Bu benimle lanet olası babam arasında."

Şoför güldü. "Pek sayılmaz. Vur emrini veren aslında baban değildi. Şirketi devralmak isteyen kuzenin Elliot Morelli'ydi."

"Son bir sözün var mı?" diye sordu şoför Lucian'a, kamerayı daha iyi görebilmek için yaklaşarak.

"Evet," dedi Lucian ona, karnını silaha bastırarak şekilde öne doğru adım atarak. Doğruca hücreye baktı ve sırtı. Şeytani bir sırıtış. "Git kendini becer."

Silah sesi duyulduğunda çığlık attım. Lucian çimlerin üzerine yığıldı. Koşarak yanına gittim ama fazla uzaklaşamadım, şoför ben ona ulaşmadan aşkımla arama girdi.

Sürücü hem cep telefonunu hem de silahı bana doğrulttuğunda, çimlerin üzerinde dizlerimin üzerine çökmüş feryat ediyordum. "Her şey parayla ilgiliydi," dedi. "Zengin de olsun fakir de olsun herkesin umurunda olan tek şey bu. Ve ben artık zenginlerden biri olacağım."

Akşam etrafımız karanlıktı ama Lucian'ın şoförün bacakları arasındaki bedeninin hareketini göremeyecek kadar değil. Bu hiç mantıklı değildi, çünkü Lucian ölmemiş olsaydı çığlık atıyor ve çırpınıyor olurdu. Kendini sabit tutamazdı.

Ama tabii ki.

Yapmazdı.

Hiçbir şey hissetmeyecekti. Hiçbir şey hissedemezdi.

Aşkımla hiç ses çıkarmadan ayağa kalktığımda nefesimi tuttum.

O bıçağın sesini asla unutmayacağım. Sürücü dizlerinin üzerine çöktü, cep telefonunu bıraktı ve neredeyse silahını düşürüyordu. Silahı savurmaya çalıştı ama Lucian onu yakaladı ve silahı bir çırpıda kaptı.

Aşkımla savaşı kazandı ve bir sonraki atışı yaptı.

Sürücü kanlar içinde yere yığıldı ve Lucian onu kafatasının arkasından vurmadan önce feryat etti, tıpkı sürücünün ona yapması gerektiği gibi.

Sonra mükemmel sevgilim çöktü.

Kolunu yarasına bastırarak yere yığıldı, çırpınırken ağzından kan akıyordu. "Acımamalı," diye mırıldandı bana, sersemlemiş görünüyordu. "Ama acıyor."

Lucian'ın smokin cebinden çıkardığı cep telefonundan acil servisi arayacak nefese ya da sese nasıl sahip olduğumu bilmiyorum ama aradım.

Sevk memuruna "Lütfen acele edin," dedim.

Nişanlımın yanına oturdum ve onu kurtarması için Tanrı'ya yalvardım. Lütfen, lütfen onu kurtarın.

Sirenler ve ışıklar görüldüğünde elim Lucian'ın kanayan karnına sıkıca bastırılmıştı, hayatı için savaşırken onlara yardım etmeleri için yalvarıyordum.

Tanrı'ya şükürler olsun ki hastaneye varmadan önce Lucian'ın nefes alışını düzene sokmayı başardılar ve acil girişinin önünde çığlık atarak durdular.

Uzun bir gece boyunca onu bekledim.

Francesca koşarak gelip bana sarıldı ve sıkıca tuttu. Sabaha kadar arkadaşlarımız haline gelen insanların yanında bekledim ve her nefes alışımda onlardan hissettiğim gerçek destek için minnettar oldum.

Ve nihayet, dışarıda güneş parlarken ve Londra yeni bir gün için canlanırken, doktor Lucian Morelli'nin ameliyatının bittiğini ve onun da yeni bir gün için canlanmaya başladığını söylemek için geldi.

Lucian Morelli başaracaktı. Nişanlım hayatta kalacaktı.

Ne de olsa bu bir trajedi değildi. Dünyanın anladığı şekilde bir aşk hikayesi değildi. O benim canavarımdı, ben de onun oyuncak bebeğiydim ve sonsuza dek birlikte yaşayacaktık.

Sonsöz

Lucian, bir yıl sonra

Bu kadar güçlü biri üzerinde böylesine nihai bir güce sahip olmak çok güzel bir şey. Sizin bölgenize tehditkâr bir adım attıklarında onları yok etmeye yetecek kadar kanıt.

Babam Elaine Constantine'le nişanlanmamı kabul etti ve bunun riske ya da kavgaya değmeyeceğini anladı. Elaine ve ben, Bishop's Landing'deki Morelli-Constantine malikanemizde nişanımızın tadını çok mutlu bir şekilde çıkarmıştık.

Gün başladığında şaşırtıcı derecede gergindim, yatakta tek başıma uyandığımda midemde garip bir telaş vardı, kurşunu yedikten aylar sonra hala yara izleri vardı. Leo, Tiernan ve Carter alt kattaki kahvaltı salonundaydılar ve sade kahvelerini yudumlarken bekârlığa veda partimden dolayı hâlâ sersemlemiş görünüyorlardı. Onlara katıldığımda Devon onlara sigorta imparatorluğunu anlatıyordu. Kendimi kahvaltı masasına oturttuğumda üçü de alaycı bir tezahürat yaptı ve ruh halime uygun bir şekilde sırttılar. Mutlu bir ruh hali.

"İşte damat geliyor," dedi Carter, koluma yumruk atmak için uzanarak. "Seni evlenirken göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Bunun bir Constantine'le olacağını hiç düşünmemiştim."

"Suda bir şey olmalı," dedi Leo, sesi kuruydu. Geçen yıl boyunca onun kendi Constantine'ine aşık olduğunu öğrenmiştim. Düğüne onunla birlikte katılacaktı.

"Elaine buna değer," dedim, sesim ayıktı.

Devon başıyla onayladı. "Karım ona kesinlikle tapıyor. Tanıştıkları andan beri."

Törenden önce hala birkaç saatimiz vardı. Tören için giyinir giyinmez çocuklar viski içmeye başladılar. Tiernan diğer kardeşlerden daha huysuzdu ama o bile beni desteklemek için gelmişti. Bu beni düşündüğümünden daha fazla etkiledi.

Birlikte hazırlandık, bir fotoğrafçı da olayı belgelemek için oradaydı. Çok gerçeküstü.

Yemek şirketleri ve düğün planlayıcıları günlerdir malikâne üzerinde çalışıyorlardı. Limuzinle kiliseye doğru yola çıktığımızda beklediğimden daha da görkemli görünüyordu ve öyle de olmalıydı. Hayatın sunabileceği en iyi kutlama için en iyi yatırımı yapmıştım.

Dördümüz içeri girdiğimizde kilisede sadece birkaç konuk yerlerini almıştı. Kardeşlerim girişte yerlerini aldılar, yer göstericiler gururla duruyorlardı ve onları görevleriyle baş başa bırakırken minnettar bir şekilde başımı salladım.

Sağdıçım olarak seçtiğim Devon'dı, ön sıraya adım attığımızda onun yeri benim yanımda çok doğaldı. Erkek kardeşlerim onun yanında, kız kardeşlerim de diğer sıralardaydı.

"Tuhaf bir şekilde gerginim," diye itiraf ettim Devon'a ve o da güldü.

"Seni gergin göreceğim hiç aklıma gelmezdi, Lucian. Bu lanet olası bir yenilik."

Banklar iş arkadaşlarımla yanı sıra uçakla gelen bazı eski iş tanıdıklarımla dolunca sinirlerim daha da gerildi.

Ailem damat tarafının ön sıralarında oturuyordu. Annem, gelinimi onaylayan sert bakışlarıyla.

Bryant Morelli, Elliot'un bizi öldürme planını tasarladığı ortaya çıktığında en kötüsünden aklanmıştı. İşin içine girince kana susamış bir aileydik ama aslında babamın bunu yapmamış olmasına sevinmişim. En kötü ihanet bu değildi.

Artık şirket benimdi ve o sadece aile üzerinde bir figürandı.

Elaine'in arkadaşları tıpkı benimkiler gibi koridorun onun tarafını dolduruyordu. Birçoğunu katıldığı yerel etkinliklerden tanıyordum, hepsi beni orada gördüklerinde el sallıyorlardı.

Evet, oda kesinlikle doluyordu.

Onları gördüğümde neredeyse doluydu. Elaine'in kız kardeşleri. Vivian ve Tinsley, pastel elbiseleri içinde muhteşem görünüyorlardı. Kalbim güm güm atıyordu, Elaine'in kız kardeşi için geldiklerine inanmaya cesaret edemiyordum.

Görünüşe göre soyadlarına ihanet etmişlerdi. Kuzeni Harriet'in onlara katılmak için adım attığını gördüğümde kalbim daha da hızlı çarptı. Elaine'in Londra'dayken kaybolduğu için ağladığı ve tekrar görmek için yanıp tutuştuğu kuzeni.

Ve yeni geliniyle birlikte Winston Constantine de oradaydı. Constantine ailesinin reisi, birlikteliği desteklediğini göstermek için gelmişti.

Yine de, Elaine'in annesi Caroline Constantine ortaya çıkıp yanlarına oturduğunda gümbür gümbür atan kalbimin hızına yetişememiştim. Gözlerim onunkilerle buluştu, inanamayarak sertçe bakıyordum. Tam, mutlak bir inançsızlık.

Bana bakarken yüzünde nefretten başka bir şey beklemiyordum ama yoktu. Zarafetten başka bir şey yoktu. Lütuf ve... teşekkür, ve lanet olsun bunu hissettim. Yüce Tanrım, küçük bir baş sallamasıyla imparatorluk onayını sundu.

Arp sanatçısı gelinin girişi için güzel müziği başlatmamış olsaydı, onunla diyaloga başlamak için hemen oraya adım atacaktım. Kilisenin girişini görmek için zorlanırken tüm vücudum inanılmaz bir şekilde ısındı, çünkü aylarca hayal ettikten sonra şimdi bile buna tam olarak inanamıyordum. Aşkım Elaine'in koridorda yürüdüğüne inanamıyordum.

Onu ilk gördüğüm andan beri, Tinsley'nin balosuna kadar sayısız kez nefesimi kesmişti ama onu orada gördüğümde nefesim kesildi, gergindi, sarı bukleleri arkasında toplanmıştı ve beyaz duvağı tacının altına mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti. Beyazdı, çünkü o saftı. Cinsiyeti ne olursa olsun. Geçmiş ne olursa olsun. Sayılan her şekilde saftı.

Elbisesi o güne kadar üzerinde gördüğüm en güzel şeydi. Vücudunu sonsuza dek kalbimi yakacak şekilde çerçeveleyiyor, her adımda ayaklarının etrafında en ilahi şekillerde akıyordu.

Elaine koridorda yürüyordu. Benim için. Aşkım koridorda yürüyordu.

Her adımda biraz daha yaklaşıyordu.

Her adımda tüm ruhum umutsuzluğa kapılıyordu, deliriyordum.

Benden tamamen nefret eden adam, kolunu onun koluna dolamış, onu ele vermeye hazır bir şekilde yanında duruyordu. Gençliğinden beri tanıdığı en iyi arkadaşı, onu avlarken bayılttığım adam.

bir yıl önce. Müstakbel eşinizin en iyi arkadaşıyla tanışmak için pek de iyi bir fırsat sayılmaz ama olan oldu.

Anlaşıldığı kadarıyla Tristan onu yanıma getirdiğinde bana ters ters bakmıyordu. O gülümsemeyi başardı, ben de kısa bir gülümsemeyle karşılık verdim. Nedimleri Francesca, Raven ve Cara yerlerini alırken parlak bir şekilde sırtıyorlardı ama onları zar zor gördüm. Gözlerim tamamen Elaine'e sabitlenmişti. Koridorun başında bana katılırken bir yaprak gibi titriyordu, güzel mavi gözleri, mükemmel bir sevgi havuzuydu.

"Söyleyecek sözüm yok," diye fısıldadım ona. "Hiçbiri şu anda senin hakkını veremez."

İşte o zaman masum gülümsemesi yüzünü daha da aydınlattı. "Aynen öyle," dedi.

Elaine bana o kadar odaklanmıştı ki, tören başlamadan önce konuklara göz ucuyla bile bakmamıştı. Tören hemen başladı, her kelime zamanın dokusuna kazınmıştı, bizden önce yüzlerce yıl boyunca insanların yaşadığı ve sevdiği beyan yeminleri.

Benim için çok şey ifade ettiği için boğazım düğümlenerek Elaine'i nikâhlı eşim olarak kabul ettim.

Boğazında bir yumru ile beni kocası olarak kabul etti, gözleri doldu çünkü bu onun için çok şey ifade ediyordu.

Devon yüzükleri bana uzattı ve ben de şaşırtıcı derecede titreyen parmaklarımla altın kordonu Elaine'in parmağına taktım, o da bana karşılık verdi ve işte oldu. Resmen ilan edilmiştik. Karı koca.

Papaz "Gelini öpebilirsiniz" dedi ve ben de gelini nasıl öptüm.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu kalbimdeki tüm sevgiyle öptüm, ama bu kalbimdeki tüm sevgi değildi. Artık değildi. Artık gelinliğinin altında en ufak bir şişlik izi yoktu.

Salon alkışladı ve çıkış şarkısı duyuldu, bir çift olarak koridorda geri yürümeye hazırдық ve işte o zaman Elaine durdu, ağzı açık kaldı, sarışın aile üyelerini ilk kez gördü, annesi bir sıranın tam ucuna yerleştirilmişti.

Kızını alkışlarken gözleri dolan annesi.

Elaine'i ilerlemesi için ikna ettim ama gözlerini ailesinden kaçırmakta zorlandı. Kapiya vardığımızda kendi gözlerinde de yeni yaşlar vardı.

kilise verandası ve konfetiler etrafımızda yükselmeye başladı, yepyeni bir dizi tezahürat yüksek sesle duyuluyordu.

Düğün limuzininin arkasındayken, o çay tabağı genişliğindeki gözleri ve arkalarında dans eden milyarlarca soruyla bana döndü.

"Sendin, değil mi?" diye sordu bana. "Annemi buraya sen mi davet ettin?" "Bundan daha fazlasını yaptım," dedim ona ve içimdeki neşe patlamaya başladı.

Sonunda ona tam olarak ne yaptığımı söyleyebildim. Annesine Eddington ve Rawlings'in itiraflarının bir kaydını göndermiş ve en yakın bağlantılarımdan biri aracılığıyla doğrudan annesinin eline ulaştırmıştım.

Ona, küçük güzel kızının, hafta sonlarını birlikte geçirmesi için gönderdiği hasta herifler tarafından, amcasının amcığının ellerinde istismar edildiğine dair inkar edilemez bir kanıt gönderdim.

Ona, küçük kızı hıçkırığa hıçkırığa ağlayıp ondan yardım istemeye çalıştığında ve küçük yaramaz bir yalancıdan başka bir şey olmadığı için bir kenara atıldığında, lanet olası bir yalancı olmadığına dair inkar edilemez bir kanıt göndermiştim. En ufak bir şekilde bile.

Belli ki, kızının bir Morelli'yle evlenmesini izlemek için buraya geldiğinden beri görevini yerine getirmişti.

Elaine ağladı. Hem de çok. Ağladı, teşekkür etti, bana sıkıca sarıldı ve annesinin de orada olacağını bilerek, çadırımıza çıkıp misafirlerimizi yeniden görebilmek için cesaretini toplamaya çalıştı.

Çok uzağa gitmesine gerek kalmadan Caroline onu karşıladı, o da ağlıyordu ve çok uzun bir affetme yolunu başlatacak bir açıklama yaptı.

"Özür dilerim, Elaine. Lütfen, inan bana, çok üzgünüm. Hiç bilmiyordum... inan bana, lütfen, hiç bilmiyordum... O şeytani piçi kendim öldürebilirdim. Hepsini öldürürdüm."

Ses tonundan ona inandığımı anladım. Kızına sıkıca sarıldı.

Elaine onu sımsıkı tuttu, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu, ikisinin birbirinden ayrılmaları birkaç dakika sürdü, böylece gelinimi malikânenin bahçesinden geçirip düğün resepsiyonumuza ve bekleyen kalabalığa götürebildim.

"Hadi yapalım şunu," dedim ve o da gülümseyerek başını salladı. "Evet, hadi yapalım, *kocacığım*. Ben hazırım."

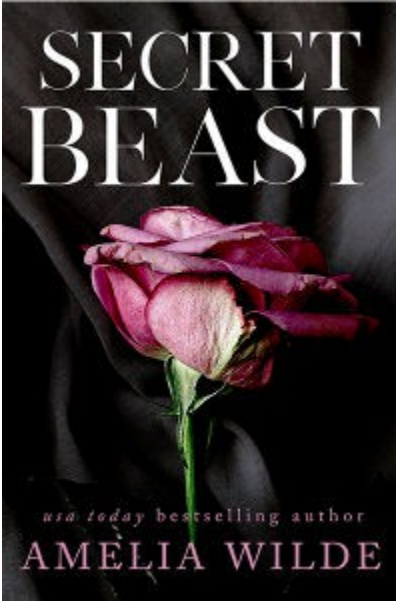
Şampanya eşliğinde kadeh kaldırma, konuşmaları yapma ve pastayı kesme zamanı gelmişti. Başardık. Çok sevdik. Her saniyesinden zevk aldık ve sonunda, hayatımın en güzel gününden sonra, karımı düğün gecesine götürdüm.

Onu sabaha kadar sevdim, her bir parçasını, karımı ve sevgilimi.

Bayan Lucian Morelli-Constantine'i gece boyunca sabaha kadar sevdim, karnını öperken yepyeni bir gülümsemeyle gülümsedim - küçük bebeğimizin orada olduğunu bilerek.

* * *

Starcrossed Lovers üçlemesini okuduğunuz için teşekkür ederiz! Lucian Morelli ve Elaine Constantine'in karanlık ve seksi hikâyesini sevdiğinizi umuyoruz. Lucian'ın kardeşi Leo ile Geceyarısı Hanedanı dünyasında bundan sonra neler olacağını öğrenin.

Canavar geçmişinde karanlık bir sır saklamaktadır...

Leo Morelli zalimliği yüzünden Bishop's Landing'in Canavarı olarak bilinir. Constantine ailesinden intikam alacak ve bu süreçte milyonlarca dolar kazanacaktır. Bu, çılgın icatlar yapan yaşlı bir adamı kullanmak anlamına gelse bile.

Güzel kız ailesi için her şeyini feda edecek...

Haley Constantine babasını korumak için her şeyi yapacaktır. Hatta onun hayatı için bedenini bile verir. Üniversite öğrencisi, acımasız milyarderle otuz gün geçirmek zorundadır. O da ona

Özgürlüğünü aşağılayıcı yollarla elde eder ama sonunda kendisini özgür bırakması için ona ihtiyaç duyar.

[Şimdi tek tıkla SECRET BEAST >](#)

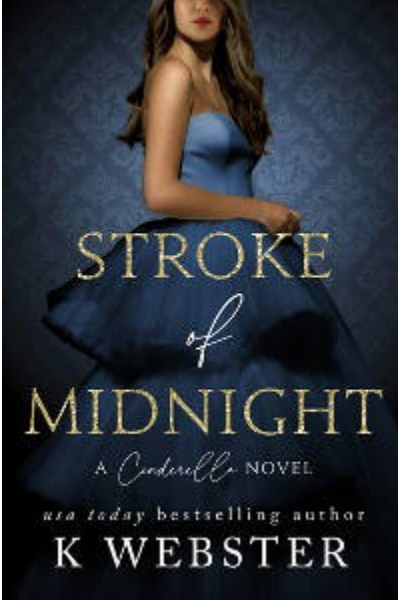
Savaşan Morelli ve Constantine ailelerinin bir okyanusu dolduracak kadar husumeti var ve yepyeni hikayeleri en sevdikleriniz tarafından anlatılacak

tehlikeli romantizm yazarları. Şu anda hangi kitapların mevcut olduğunu
görun ve yeni çıkanlardan haberdar olmak için buradan kaydolun...

www.dangerouspress.com

MidnigHt Hanedanı Hakkında

Savaşan Morelli ve Constantine ailelerinin bir okyanusu dolduracak kadar kini var ve yepyeni hikayeleri en sevdiğiniz tehlikeli romantizm yazarları tarafından anlatılacak.

Constantine ailesinin reisi Winston Constantine ile tanışın. İnsanların onun iradesine boyun eğmesine alışkın. Para her şeyi satın alabilir. Ve herkesi. Yeni hizmetçisi Ash Elliot da dahil.

Ama aşk bir Konstantin'den geldiğinde ölümcül sonuçlar doğurabilir. Gece yarısı olduğunda, bu seçim her ikisi için de kaybedilebilir.

[GECE YARISI VURUŞUNU OKUYUN >](#)

"Güçlü bir duygusal yumrukla dolu parlak bir hikaye anlatımı, bir kitaba bu kadar bağlandığımdan beri yıllar geçti. Erotik

romantizmin en güzel hali!"

- 1 New York Times çoksatan yazarı Rachel Van Dyken

"Geceyarısı Vuruşu uzun zamandır okuduğum en ateşli kitap! Winston Constantine, istediği şeyin peşinden gitmek için hiçbir özür dilemeyen, pis konuşan bir alfa."

- USA Today çoksatan yazarı Jenika Snow

Daha fazla kötü çocuk, daha fazla dram ve daha fazla ateş için hazır mısınız? Constantine'lerin yerleşik bir iş bitiricisi var. Birini şiddet kullanarak ikna etmeleri gerektiğinde çağırdıkları adam. Ronan tehlike ve güzellik, cinayet ve merhametti.

İşıltılı bir partinin dışında, karanlıkta bir adam gördüm. O zaman onun bir suikastçı olduğunu bilmiyordum. Bir kiralık katil. Bir paralı asker. Ronan tehlike saçıyordu ve

Güzellik. Merhamet ve gizem.

Onu istedim ama zaten başka bir adamla sözlüydüm. Onu öldüren Ronan olabilir. Ama savaşı iki aile kanımı istiyor. Nereye gideceğimi bilmiyorum.

Lüks ve sırlarla dolu çılgın bir dünyada güvenebileceğim tek kişi o.

[BOZUK OKU >](#)

"M. O'Keefe bu seksi, karmaşık romantizmde en iyi performansını sergiliyor, bir yandan düşündüğünüz her şeyin doğru olup olmadığını sorgularken bir yandan da bir sonraki kitabı almak için can atıyorsunuz!"

- New York Times çok satan yazarı K. Bromberg

"Güçlü, seksi ve bir rüya gibi yazılmış olan RUINED, sonsuza dek okumak isteyeceğiniz türden bir kitap. Ronan Byrne benim yeni romantik bağımlılığım ve şimdiden daha fazla mavi göz ve karanlıkta kirli işler için özlem duyuyorum."

- USA Today Çok Satan Yazarı Sierra Simone

HABER BÜLTENİNE KAYDOLUN

www.dangerouspress.com

FACEBOOK GRUBUNA BURADAN KATILIN

www.dangerouspress.com/facebook

BİZİ INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN

www.instagram.com/dangerouspress

AutHor Hakkında

Jade'in zaman geçtikçe kendisi hakkında söyleyecek çok az şeyi var, yazar olduğu gerçeği dışında, ama bundan oldukça memnun. Hayali gerçekliklerde yaşamak ve bunun için meşru bir mazerete sahip olmak gerçekten de istediği tek şey.

Jade, romanlarından beklediğiniz kadar edepsiz ve müstehcen konuşmak onu gülümsetiyor.

Herefordshire kırsalında bir çift tazı ve onun doğuştan gelen tuhaflığıyla baş edebilecek bir adamla birlikte yaşıyor.

Çoğu insanın katlanabileceğinden çok daha fazla zebra deseniyle dekore edilmiş kırmızı bir oturma odası var ve Coca-Cola bağımlılığıyla sürekli bir savaş veriyor.

Jade'i şu adreste bulabilirsiniz (ya da onu takip edin - bunu seviyor):

facebook.com/jadewestauthor

twitter.com/jadewestauthor

jadewestauthor.com

Haber bültenine kaydolun, size spam göndermez ve bazı güzellikler kazanabilirsiniz.

www.subscribepage.com/jadewest

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Tüm hakları saklıdır. Bir incelemede kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın bu çalışmanın herhangi bir bölümünün çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

CANAVAR VE BEBEK © 2022 Jade West tarafından

Kindle Edition

